

6
Ν. Ε. ΒΑΒΕΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

ΤΟ
ΠΕΡΑΝ ΜΑΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

ΕΘΝ. ΒΙΒΛ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
SISMNOGLIO
MEGARO

ΜΕΡΗ: Α. ΠΡΟΛΟΓΟΣ — Β. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΝ —
Γ. ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΥΡΙΑΣ — Δ. ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΙ
ΕΡΑΣΤΗΣ — Ε. ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

 SISMANOGILIO
MEGARÒ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

Ν. Ε. ΒΑΒΕΑ

2578

ΤΟ ΠΕΡΑΝ ΜΑΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

ΟΙ ΚΥΑΝΟΑΙΜΟΙ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΑΙ.— ΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΔΕΣ
ΔΕΣΠΟΙΝΑΙ.—ΑΝΟΜΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΩΝ ΑΙΘΟΥΣΩΝ.— ΔΙΑΣΠΑΘΗΣΙΣ
ΠΛΟΥΤΟΥ ΚΑΙ ΗΘΩΝ ΕΚΛΥΣΙΣ.— ΟΙ
ΤΡΟΦΙΜΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΩΓΩΝ.—
ΑΘΩΑ ΘΥΜΑΤΑ.— ΝΥ-
ΚΤΕΣ ΟΡΓΙΩΝ.— ΚΟΙ-
ΝΩΝΙΚΑΙ ΑΠΟ-
ΚΑΛΥΨΕΙΣ.

ΕΚΔΟΣΙΣ: LIBRAIRIE DES ÉCOLES

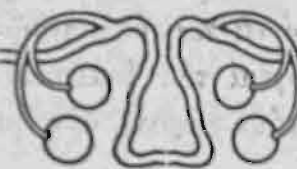
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1913

Συνφδὰ τῷ οἰκείῳ νόμῳ ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ἢ ἡ μετάφρασις τοῦ παρόντος ἔργου ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ συγγραφέως.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Et l'on voit des commis.
Mis
Comme des princes.
Qui sont venus.
Nus
De leurs provinces.

ΕΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ. — ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Οἱ εὐάριθμοι περιπατηταί, οἱ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ πρὸς δύσιν ἤδη κλίναντος μεσοῦ μελαγχολίας ἡλίου τῆς φθινοπωρινῆς ἐκείνης μεταμεσημβρίας, ἡσυχῶς βαδίζοντες παρὰ τὰ φλοιαβίζοντα κύματα τῆς ἀκτῆς τοῦ Νεοχωρίου, ἔστησαν πρὸς στιγμὴν αἰφνιδίως πρὸ ζωνηρῶν τινῶν κραυγῶν, αἵτινες προήρχοντο ἐκ τινος δωματίου τοῦ δευτέρου ὁρόφου τοῦ παρὰ τὴν ποιητικὴν ταύτην τοῦ Βοσπ'ρου ἀκτὴν μεγαλοπρεπῶς ἐγειρομένου ὑψηροφούς καὶ τοῖς πᾶσι πλέον γνωστοῦ ξενοδοχείου. Ἡ περιέργεια δ' αὐτῶν τοσούτῳ μᾶλλον ἠρέθη, καθ' ὅσον γνωστὸν εἰσέχανε, ὅτι ὥς ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐλάχιστοι παρέτεινον ἔτι τὴν ἐν τῷ ἀριστοκρατικῷ ἐκείνῳ κέντρῳ διαμονὴν των καὶ ἐπομένως δυσεξήγητός πως ἐφαίνετο ὁ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅλως αἰφνιδίως προκληθεὶς ἐν αὐτῷ θόρυβος.

Τούτου ἐξακολουθοῦντος ἔτι καὶ ἐπὶ τῷ ζωηρότερον, τινὲς ἐξ αὐτῶν διηυθύνθησαν πρὸς τὴν μεγάλην τοῦ ξενοδοχείου θύραν, εἰς τούτους μετ' ὀλίγον προσετέθησαν καὶ ἕτεροι καὶ μετ' οὐ πολὺ πρὸ αὐτῆς ἐσχηματίσθη ἱκανὸς εὐρύς κύκλος περιέργων ζητούντων διὰ τῶν βλεμμάτων αὐτῶν νὰ διεισδύσωσιν, εἰ δυνατόν, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πλουσίου οἰκοδομήματος καὶ πληροσθηθῶσι τὰ ἐν αὐτῷ συμβαίνοντα. Πλὴν μικρὸν κατὰ μικρὸν, μὴ δυνάμενοι νὰ ἱκανοποιηθῶσι τὴν περιέργειάν των πρὸ τῆς ἀπολύτου σιγῆς, ἣν αὐστηρῶς ἐτήρει ὁ πρὸ τοῦ φυλαχείου του

ἀγρύλως βηματίζων ὑψηλόσωμος Μαυροβούνιος θυρωρός, ἤρξαντο ἀπερχόμενοι καὶ μόνον ὀλίγοι τινές, οἱ μᾶλλον περίεργοι καὶ λεπτολόγοι, κατόπιν πολυώρου ἀναμονῆς, κατώρθωσαν τέλος ἐκ τῆς ἀκροτομυθείας ὑπαλήλλου τινός τοῦ ξενοδοχείου νὰ πληροφορηθῶσιν ἀορίστως πως τὰ διατρέχοντα. Καὶ ὄντως, ἡ περιέργειά των ἱκανοποιήθη πλήρως, διότι τὰ τόσον ἀπροσδοκῆτως λαβόντα αὐτόθι χώραν δὲν ἦσαν τόσῳ ἀσήμαντα ὥς κατ' ἀρχὴς ἴσως εἶχον ὑποθέσει.

Ἐπρόκειτο πράγματι περὶ κοινωνικοῦ σκανδαλοῦ ἐκ τῶν συνήθων ἴσως ἐν τῷ καθ' ἡμέραν τῶν μεγαλουπόλεων βίῳ, πλὴν καὶ ἰδιαιτέρου πως ἐνδιαφέροντος ὥς ἐκ τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἧς ἐξευλίχθη καὶ τῶν λίαν γνωστῶν ὀνομάτων τῶν ἡρώων αὐτοῦ.

Τὰ γεγονότα διεδραματίσθησαν τόσον ἀπροσδοκῆτως καὶ ταχέως ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου, οἱ ἐν γνώσει ἐν μέρει τῆς ὑποθέσεως, παρέμειναν ἐπὶ τινα χρόνον ἄνεοι, κατάπληκτοι, περιδεῖς.

Νεαρὸς κύριος, λίαν γνωστὸς εἰς τοὺς οἰκονομολογικοὺς καὶ τραπεζιτικούς κύκλους τοῦ Γαλατᾶ, ἀγνωστον πῶς ἐπληροφορήθη, ὅτι ἡ ὡσαύτως νεαρὰ καὶ πολυθέλητος σύζυγός του, μεθ' ἧς πρό τινας μόλις εἶχεν ἐνωθῆ διὰ τῶν «ἀρρήκτων τοῦ ὕμναίου δεσμῶν» ὥς κοινῶς λέγουσι, τὴν ποιητικὴν ἐκείνην γωνίαν εἶχεν ἐκλέξει, ἵνα μακρὰν παντὸς ἀδιακρίτου βλέμματος καὶ τοῦ ἐκ τούτου δυναμένου νὰ προκινήσῃ κινδύνου, συναντᾶται μετὰ τοῦ εὐτυχοῦς ἐκείνου, ὃν εἶχεν εὐδοκήσει νὰ περιβάλῃ διὰ τῆς εὐνοίας της, ἐνὸς πολυταλάντου ἐκ τῆς βορείου Εὐρώπης ὀρμώμενου καὶ ἐπιμελῶς ἐξυρισμένου περιηγητοῦ, ὅστις ὥς ἐκ τοῦ ὄντως ἡγεμονικοῦ ὃν διῆγε βίου καὶ τοῦ ἀφθόνως κατισπαταλωμένου χρυσοῦ του, εἶχε διεγείρει καθ' ὅλην τὴν θερινὴν ἐκείνην περίοδον τὴν γενικὴν ἐκπληξιν καὶ ἀποτελέσει τὸ θέμα ποικίλων σχολίων.

Καὶ ἐκεῖ ἐν ἀσφαλείᾳ πλέον, οὐδὲν ἔχοντες νὰ φοβῶνται ἐκ τῆς ἀκροτομυθείας τῶν ὑπαλήλων, τὰ χεῖλη τῶν ὁποίων ἐρημικῶς διὰ τῶν ἡγεμονικῶν του δώρων εἶχε δι' ἑσπερὶ φημῶσαι ὁ πλούσιος ξένος, ἡ ὥραία ἀμαρτωλός, ἡ τοσοῦτον ἄλλως τε θαιμαζομένη διὰ τὴν ἐν ταῖς κοσμητικαῖς αἰθούσαις ἐπιδεικνυομένην τόσῳ θίγουσαν τῆς μορφῆς της γοητείαν ὅσῳ καὶ τὴν αὐτόχρημα παρθενικὴν συστολήν της, ἀσμένως διήρχετο ἐκάστοτε εὐχαρίστους τινὰς ὥρας μεριμνῶσα νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν της πρὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ τρισευδαίμονος συζύγου της, ὃν αἱ πολυάσχολοι αὐτοῦ ἐργασίαι σκληρῶς ἐπὶ πολλὰς τῆς ἡμέρας ὥρας ἀπεχώριζον αὐτῆς.

Ἀλλὰ πᾶσα ἐγκόσμιος εὐδαιμονία εἶναι παροδική καὶ ἐφήμερος καὶ ἡ

εὐτυχία τῶν ἐραστῶν, ὥς μὴ ἐξαιρουμένη τοῦ κοινοῦ αὐτοῦ κανόνος, ἐμελλε νὰ τερματισθῇ διὰ σκληρᾶς ἐκπλήξεως. Διότι κατὰ τινα τῶν ἡδυπαθέστερων στιγμῶν τῶν συναντήσεων των, καθ' ἣν οὐριοδρομοῦντες ἐν τῷ πελάγει τῆς γλυκυτέρας πραγματικότητος, εἶχον ἐπιλησθῇ τοῦ λοιποῦ κόσμου, ὥς σφοδρὰ θύελλα καὶ βιαία καταιγὶς ἐνέσκηψεν ὁ σύζυγος, ἵνα σκληρῶς ἀφυπνίσῃ αὐτοὺς τοῦ θελκτικοῦ των ὀνείρου.

Τὰ γεγονότα ἦσαν τόσῳ πλέον αὐταπόδεικτα, αἱ ἀποδείξεις τόσῳ ἀπταῖ ὥστε οὐδεὶς τῶν ἐνόχων ἐσκέφθη νὰ διαμαρτυρηθῇ πρὸ τῶν ὕβρεων, ἃς ἐν τῇ δικαίᾳ αὐτοῦ ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ἐπεσώρευεν ὁ ὕβρισθεις σύζυγος. Μὴ δυνάμενοι ἔτι νὰ συνέλθωσι πρὸ τῆς τόσῳ ἀπροσδοκῆτως ἐπ' αὐτῶν ἐκραγείσης θυέλλης, ὑπὸ τὸ κράτος ἐνὸς ἀορίστου φόβου ὥς ἀγνοοῦντες ἔτι μέχρι τίνος σημείου θὰ ἐξικνεῖτο ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἀπαιτηθέντος συζύγου, ἴσταντο ἀμφοτέρω πρὸ αὐτοῦ χαμαὶ νεύοντες καὶ ἐν σιγῇ, προσπαθοῦντες μόνον νὰ καταστήσωσι τὴν περιβολὴν των μᾶλλον εὐπρεπὴ καὶ καλὴν μέρη τινὰ τοῦ σωματός των, ἅτινα ἀκάλυπτα παρέμενον ἔτι πρὸ τῆς ἀγρίας ἐκείνης ἐπιδρομῆς τοῦ συζύγου εἰς τὴν ἐρωτικὴν των παστάδα.

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην, δύο κομψαὶ κυρίαι, τὸ σύνολον τῶν ὁποίων προφανῶς κατήγγελλε τὴν ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν, εἰς ἣν βεβαίως ἀνῆκον, ἀμερίμνως συνδιαλεγόμεναι καὶ κατὰ μῆκος τῆς ἀμμώδους ἀκτῆς βριδέως βαδίζουσαι εὐρίσκοντο πρὸ τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ ἀορίστως ἔτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μέχρις αὐτῶν ἐξικνουμένη ὀργίλη φωνὴ τοῦ διαμαρτυρομένου συζύγου καὶ ἡ πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου παρητηρουμένη ἔτι μικρὰ τῶν περιέργων συγκέντρωσις προσείλκυσαν τὴν προσοχὴν των καὶ διευθυνθεῖσαι πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν ἔστησαν καὶ ἀπηυθύνθησαν πρὸς τὸν πρὸ αὐτῶν τύχῃ ὅλως εὐρεθέντα κύριον, ζητοῦσαι πληροφορίας περὶ τῶν διατρεχόντων.

Ὁ πρὸς ὃν ἀπηυθύνθησαν, νέος μόλις εἰκοσαετής τὴν ἡλικίαν, ξένος μᾶλλον φαινόμενος διὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, πρὸ τοῦ λεπτεπιλέπτου θέματος, τὰς λεπτομερείας τοῦ ὁποίου ὤφειλε νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὰς κυρίας, ἐφάνη πρὸς στιγμὴν διστάζων. Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐμιονῆς ἐκείνων, ἐν συστολῇ καὶ χαμαὶ νεύων, ὥς δεκατετραετίς μαθήτρια, ταῖς ἀφηγήθη δι' ὀλίγων ὅτι αὐτός εἶχεν ἤδη δυνηθῇ νὰ πληροφορηθῇ.

Πρὸ τοῦ ὀνόματος ὅμως τῆς ἡρωίδος τοῦ ἐπεισοδίου ἡ ἑτέρα τῶν κυριῶν ἀφῆκε μικρὰν κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ περίφροντις αἴφνης καθίσταμένη, ἠρώτησε μετὰ προφανοῦς πλέον ἀγωνιώδους ἀνησυχίας.

— 'Αλλά θὰ ἔχετε λάθος, κύριε..... δὲν θὰ πρόκειται βεβαίως περὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ.....

— Περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς, κυρία μου..... ἀπεκρίθη μετὰ πεποιθήσεως ὁ νέος. 'Ενθυμούμαι καλῶς τὸ ὄνομα ὡς τὸ ἤκουσα πρὸ τινων στιγμῶν πολλάκις ἐπαναλαμβανόμενον. Ἄλλως τε ἤκουσα ἓνα κύριον νὰ λέγῃ, ὅτι γνωρίζει καλῶς τὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀνώτερος ὑπάλληλος εἰς μίαν μεγάλην Τράπεζαν τῆς πόλεως.....

Οὐδεμία πλεον ἐπετρέπετο ἀμφιβολία, ὅτι ὄντως ἐπρόκειτο περὶ τοῦ προσώπου ἐκείνου, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου τοσαύτην αἰσθησιν εἶχεν ἐμπούησει παρὰ τῇ ἑτέρᾳ τῶν κυριῶν. Παρέμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλὴ καὶ σύννονος, ὡς ἀπερροφημένη ὑπὸ τῶν σκέψεων, αἵτινες αἰφνιδίως συνεσσωρεύθησαν εἰς τὴν κεφαλὴν της, καὶ ἀφ' οὗ ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς ταπεινῇ τῇ φωνῇ μετὰ τῆς συνοδοῦ της, αἰφνης, ὡς νὰ ἔλαβε σταθερὰν ἀπόφασιν, ἀπετάθη αὐτὴς πρὸς τὸν πρὸ αὐτῆς ἰστάμενον νέον, ὅστις ἀσυνειδήτως πως εἶχε προσηλώσει τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ συμπαθοῦς προσώπου της, ἐφ' οὗ ἡ συγκίνησις ἦν προφανῶς ἡσθάνετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἶχεν ἀναβιβάσει ζωηρὸν ἐρύθημα ἀρμονικώτατον ἀποτελοῦν σύνολον μετὰ τῶν λοιπῶν συμπαθῶν τῆς μορφῆς της χαρακτήρων.

— Συγγνώμην, κύριε..... τῷ εἶπεν εἰς τόνον μᾶλλον ἰκεσίαν προδίδοντα καὶ πρὸ τοῦ ὁποῖου θὰ ἐκάμπτετο καὶ ὁ μᾶλλον ἀδιάφορος. Ἄν δὲν ἀπατῶμαι, φαίνεσθε ὅτι εἰσθε ξένος καὶ ὅτι δὲν θὰ διέλθετε ἐδῶ τὴν νύκτα αὐτὴν.....

— Μάλιστα..... ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, δὲν ἀπατᾶσθε, διότι ἀκριβῶς τὸ τελευταῖον ἀτιμόπλοιον ἀναμένω διὰ νὰ ἀναχωρήσω..... Κατοικῶ εἰς τὸ Πέραν!..... προσέθηκε μετὰ ποιᾶς τινος ἐμφάσεως τόνιζων τὰς τελευταίας λέξεις.

— Ἔ, τότε δὲν θὰ ἀρνηθῇτε βεβαίως μίαν μικρὰν ὑπηρεσίαν.... ἐπανελάβεν εὐθὺς ἀμέσως ἐκείνη, ὡς ἱκανοποιηθεῖσα ἐκ τῆς δοθείσης πληροφορίας, ἡ μᾶλλον ὑπηρεσίαν ἣτις δὲν ἀφορᾷ ἐμὲ, ἀλλὰ μίαν ὑπαρξιν ἡ ὁποία τὴν στιγμὴν αὐτὴν εὐρίσκεται ἐν κινδύνῳ..... Πρόκειται, κύριε, περὶ φύλανθρώπου πράξεως..... πρόκειται περὶ τῆς σωτηρίας αὐτῆς ἑνὸς προσώπου..... ὦ!, εἰμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἀρνηθῇτε τὴν χάριν αὐτὴν.... προσέθηκεν ἐμπιστευτικῶς τῷ τόνῳ.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἦτο τόσο ἰκετευτικός, οἱ ὀφθαλμοὶ της τοσαύτην γλυκύτητα εἶχον προσλάβει, ὥστε ὁ πτωχὸς νέος μόλις συνεκρατήθη, ἵνα μὴ τῇ ἀπαντήσῃ εὐθὺς.

— Εἶναι περιττόν, ὦραία μου κυρία, νὰ μὲ παρακολῇτε τόσον θερ-

μῶς..... Πρὸς χάριν σας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κόλασιν εὐχαρίστως θὰ μετέβαινον....

'Αλλ' ἐγκαίρως κατέπνιξε βαθὺν στεναγμόν, ὅστις ἀκουσίως εἶχεν ἀνέλθῃ ἐπὶ τῶν χειλέων του, καὶ ἠρκέσθη νὰ ἀπαντήσῃ :

— 'Αφ' οὗ πρόκειται νὰ συντελέσω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν σωτηρίαν ἑνὸς προσώπου, προθύμως θὰ πράξω ὅ,τι μοι εἶναι δυνατόν..... ἀρκεῖ μόνον τοῦτο νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θέλησίν μου..... προσέθηκεν ἐν ποιᾷ τινι ἀμφιβολίᾳ.

— ὦ! ἐπανελάβεν ἐκείνη, δὲν πρόκειται ἡ περὶ ἀσημάντου ὑπηρεσίας..... Ἀπλούστατα θὰ σᾶς δώσω ὀλίγας λέξεις, τὰς ὁποίας θὰ σᾶς ἐπιφορτίσω νὰ ἐγχειρίσετε ἀσφαλῶς εἰς ἓν πρόσωπον μόλις φθάσετε εἰς Πέραν. Δὲν ἂ λάβετε ἄλλως τε καὶ πολὺν κόπον, διότι δὲν κατοικεῖ καὶ πολὺ μακρὰν..... προσέθηκεν εἰς τόνον πειστικόν.

— Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ μικρὰ ὑπηρεσία δὲν ἤξιζε τόσον προσιμίων!..... τὴν διέκοψε ζωηρῶς. Εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε..... ἀπήντησεν ἐκείνη, ἀποστρέφουσα πως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ τῶν θερμῶν βλεμμάτων, δίδων ὁ ἀναθαρρήσας ἡδὴ ἐκ τῆς τοιαύτης τῶν πραγμάτων τροπῆς νέος τὴν περιέβαλεν ἀπὸ τινος.

Καὶ ἀποσπῶν εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν μετὰ τῆς φίλης της, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ χουσοῦ σακκίου της μικροσκοπικὸν ἐπιστολόχαρτον, ἐφ' οὗ ταχέως ἐχάραξε γραμμὰς τινὰς διὰ τῆς ἐκ τῆς πολυτίμου τοῦ ὥρολογίου της ἀλύσεως ἐξαρτωμένης χουσιῆς μολυβδίδος.

Ἀπευθυνομένη δὲ πάλιν πρὸς τὸν ἐν σιγῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν πάσας τὰς κινήσεις αὐτῆς παρακολουθῶντα νέον καὶ ἐγχειρίζουσα αὐτῷ ἓνα μικρὸν ῥοδόχρουν καὶ βαρὺ τι ἄρομα ἡλιοτροπίου διασκεδάζοντα φάκελλον :

— Ἴδου, τῷ εἶπε μὲ ὑποχρεωτικὸν μειδίσμα ἐπὶ τῶν χειλέων. Θὰ φέρετε τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν ἀναγιγνώσκετε ἐπὶ τοῦ φακέλλου καὶ θὰ ζητήσῃ ἐπιμόνως νὰ συναντήσῃτε τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται διὰ νὰ τοῦ τὴν ἐγχειρίσετε σεῖς ὁ ἴδιος..... Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ πολὺν, κύριε, ἐάν ἦναι δυνατόν ἀπόψε..... Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ κατέλθω ἐγὼ ἀπόψε εἰς τὸ Πέραν..... καὶ εἶναι τόσον μεγάλη ἀνάγκη νὰ δοθῇ ἡ ἐπιστολὴ αὐτή! Ἐάν καὶ ὀλίγαι ὥραι παρέλθουν ἴσως νὰ ἦναι ἀργά..... ἐπέρανεν ἐν ἀγωνίᾳ, ἣτις πιστῶς ἀπεικονίζετο ἐπὶ τῆς μορφῆς της.

— Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, κυρία μου..... ἔσπευσεν νὰ ἀπαντήσῃ μετὰ θερμῆς ὁ νέος. Εἶναι ἀνωφελὲς νὰ ἀνησυχῇτε. Σᾶς δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι θὰ μετέλθω τὸ πᾶν, ἵνα ἡ ἐπιστολή σας περιέλθῃ ἀσφαλῶς εἰς χεῖρας

τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπόψε..... Μείναιτε ἡσυχος καὶ θὰ φέρω αἰσίως εἰς πέρας τὴν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἀναθέτετε.

Καὶ ἡσθάνθη αὐτῆς ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν νὰ προσθέσῃ:

— Καὶ ἀφ' οὗ μὲ παρακαλεῖτε σεῖς :..... Καὶ εἰς πόσας ἀρά γε μεγαλύτερας θυσίας θὰ ἡδυνάμην νὰ ὑποβληθῶ πρὸς χάριν σας !.....

Ἄλλ' ἤδη μακρόθεν διεκρίνετο καταπλέον τὸ τροχοφόρον αἰμόπλοιον διανοίγον ὀπισθεν αὐτοῦ βαθεῖαν αὐλακα ὑπ' ἀργυροῦ ἀφροῦ ἐπιστεφομένην. Αἱ ὑπολειπόμεναι στιγμαὶ ἦσαν ὀλίγαι καὶ ὥφειλε νὰ σπεύσῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐπιβιβάσεως, ὅπερ ἀπεῖχεν ἤδη ἱκανῶς ἀπ' αὐτῶν.

Τὰς ἀπεχαιρέτισεν εὐγενῶς μέσφ τῶν θερμῶν εὐχαριστιῶν, ὡς διετύπουν ἐκείνη καὶ ἀφ' οὗ ἀπαξ ἔτι περιέβαλε τὴν θελκτικὴν ἐκείνην μορφήν δι' ἐνὸς ὑστάτου καὶ θερμοτέρου βλέμματος τόσα ἐκφράζοντος ἐν τῇ σιγῇ τοῦ γλώσση, ἀπεμακρύνθη σπεύδων, ἵνα μὴ ἀπολέσῃ τὴν τελευταίαν ἐκείνην περὶ ἐπανόδου τοῦ ἐλπίδα.

Ἡ τοσαύτην σωτήριον ἐνέργειαν μέλλουσα νὰ ἐνασκήσῃ θαυματουργὸς ἐκείνη μικρὰ ἐπιστολὴ παρεδίδετο ὄντως ἀσφαλῶς τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, καὶ ὅτε τὴν ἐπιοῦσαν ἡ περικαλλὴς ἐκείνη κυρία ἐπληροφορεῖτο, ὅτι ἡ ἐντολὴ τῆς τόσφ εὐσυνειδήτως εἶχεν ἐκτελεσθῇ, ἐν τινι αἰσθηματι εὐγνωμοσύνης ἴσως ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν, ὅτι ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος νέος ἦτο ὄντως ἀξίος μᾶλλον ἐνθαρρυντικοῦ τινος βλέμματός της, ὅπερ ὅμως τόσφ σκληρῶς ἐκείνη τῷ εἶχεν ἀρνηθῇ τὴν προτεραιάν.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὰ ὧς ἄνω συμβάντα πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τῆς ἐρήμου πλέον ἐκείνης ἀκτῆς τοῦ Νεοχωρίου, περὶ τὴν ἐνάτην ἐσπερινὴν ὥραν, καθ' ἣν στιγμὴν ὑψοῦτο ἡ αὐλαία τοῦ ἐν Πέραν θεάτρου τῶν «Ποικιλιῶν» δύο κυρίαι εἰσῆρχοντο εἰς τὴν θεωρεῖον τῆς πρώτης σειρᾶς.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐνέκαινίζοντο αἱ παραστάσεις τοῦ πρό τινων μόλις ἡμερῶν ἐκ Βιέννης ἀφικθέντος μεγάλου μελοδραματικοῦ θιάσου, τὴν θριαμβευτικὴν ἐναρξιν τῶν ὁποίων ἀπὸ ἡμερῶν ἤδη διὰ μακρῶν εἶχε πομπωδῶς διαλαλήσει ὁ πολύγλωσσος τῆς πρωτευούσης τύπος.

Ὡς συνήθως συμβαίνει κατὰ τὰς πρώτας παραστάσεις νεοαφικθέντος θιάσου, ἀπας ὁ κομψὸς κόσμος εἶχε δώσει τὴν ἐσπέραν ἐκείνην συνέντευξιν εἰς τὴν εὐρείαν αἴθουσαν τοῦ λαμπρῶς πεφωταγωγημένου θεάτρου. Ὡς ἀπὸ κοινῆς συμφωνίας, τὸ ἄνθος τῆς διεθνοῦς κοινωνίας τῆς Βασιλευσούσης ἐπλήρωσεν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ κομψὸν ἐκεῖνο ἐντευκτήριον, οὕτως ὥστε

τὸ ἐξησκημένον βλέμμα ἐμπείρου παρατηρητοῦ ἡδύνατο εὐχερῶς νὰ διακρίνῃ αὐτόθι συγκεντρωμένον τὸν γοητευτικὸν ἐκεῖνον κόσμον τῶν πολυτελῶν αἰθουσῶν τοῦ Πέραν, τὸν κόσμον τῶν κοσμικῶν συγκεντρώσεων καὶ τῶν φιλανθρωπικῶν ἐορτῶν, τὸν κόσμον τῶν steeple-chasses, καὶ τῶν après-midi, καὶ τῶν five-o'clock, τὸν κόσμον τῶν λεσχῶν καὶ πάσης ἀριστοκρατικῆς κινήσεως, ἀπάσας τέλος τὰς γνωστὰς ἐκεῖνας μορφάς, τὰ ὀνόματα τῶν ὁλοίων λόγφ κάλλους, πλούτου ἢ ὑψηλῶν θέσεων πομπωδῶς καὶ διὰ λίαν κολακευτικῶν ἐπιθέτων ἀκολουθούμενα παρελαύνουσιν ἐκάστοτε ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων καὶ αἵτινες ἐν τῷ θελκτικῷ καὶ εὐωδιάζοντι αὐτῶν συνόλφ ἀποτελοῦσιν, ὡς αὐταὶ πλέον αἱ ἴδιαι κολακεύονται ἐπαιρόμεναι νὰ τὴν ἀποκαλῶσι τὴν ἀριστοκρατικὴν καὶ κυανόαιμον τῆς πρωτευούσης τάξιν ἢ συνηθέσιον: le beau monde ἢ la haute société de Péra !...

Καὶ περὶ μὲν τῆς μιᾶς τῶν εἰς τὸ θεωρεῖον εἰσελθουσῶν κυριῶν, ὡς μέλλοντες περαιτέρω διὰ μακρῶν νὰ πραγματευθῶμεν, θεωροῦμεν ἀνωφελές νὰ διατρίψωμεν ἐνταῦθα πλειότερον. Ἀρκούμεθα μόνον νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν ἐκείνην τῶν γυναικῶν, ἀπὸ τοῦ θελκτικοῦ καὶ προκλητικοῦ συνόλου τῆς μορφῆς τῶν ὁποίων οὐχὶ ἄνευ ἀορίστου τινὸς θλίψεως ἀποσύρει τις τὰ βλέμματα, ἅτινα τύχη ἤθελε ρίψει ἐπ' αὐτῆς καὶ ὅτι τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῆς ἐναργῶς κατήγγελλε τὴν πλουτοκράτιδα τάξιν, ἥς ἀναμφηρόστως ἀπετέλει ἐν τῶν φαινοτέρων σημείων.

Ἐφερε πλουσίαν ἐσθῆτα ἐσπερίδος ἐκ μελάνων τριχάπτων ἐπὶ συνόλου ἐκ Σινικοῦ ἀραχνούφοῦς ὑφάσματος; χοροῖς ἐλαφρῶς ὑποκυάνου, οὐτινος τὰ βαρύτερμα τρίχαπτα τῆς παρὰ τὸν Ρῆγον πόλεως ἀνασευρμένα ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρῆς χαριέντως ἐπορποῦντο διὰ τριῶν μικρῶν ἡμισελήνων διαστίκτων ἐκ ρουβινίων. Τὸ δὲ ἀνώτερον μέρος τῆς παρατόλμως πως ἐξώμοι ἐσθῆτος τῆς περιεκόσμει ὀρματῆς εὐμεγέθων ἀδαμάντων μαγικῶς λαμπυρίζων πρὸς τῆς ἀντιανγείας τῶν πανταχόθεν διασταυρουμένων ἀπείρων μικρῶν τῆς αἰθούσης λαμπτήρων.

Νεαρωτέρα πως τὴν ἡλικίαν ἢ συνοδός της, λεπτοφυῆς καὶ χαρίεσσα, μὲ πρόσωπον ἰσχνόν πως ἄλλο καὶ χαρακτῆρας συμπαθεῖς, μὲ χοροῖαν τῆς ἐπιδερμίδος ἀορίστου τινὸς ὠχρότητος καὶ ὀφθαλμοὺς παμμέλανας καὶ ζωηράν ἀνησυχίαν, ἣθελέ τις νομίσει, διαρκῶς ἀπεικονίζοντας, μὲ χεῖλη κατέρυθρα καὶ ἀβρόσσαρκα ἡδυνάθειαν μᾶλλον καταγγέλλοντα, παρῆχε σύνολον ἀγέρωχον καὶ προκλητικὸν ἄμα, προσδίδον αὐτῇ τὸ ὕψος μᾶλλον νεαρῆς κυρίας ἢ νεάνιδος, μετ' ὅλην τὴν χαρίεσσαν καὶ παρθενικὴν ἀπλότη-

τα τῆς ἀμφιέσεώς της παλλεύκου καὶ περικοσμουμένης δι' ἔτι ἐκλευκότερων καμελίας καλύκων.

Ἐφερε διαρκῶς τὰ δίοπτρά της εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐμμόνως παρετήρει τὴν ἐναντι αὐτῶν σειρὰν τῶν θεωρείων, ὥσπερ ἐναγωνίως ἀνεζήτη ἀπὸ πολλοῦ πρόσωπόν τι, ὅπερ ὅμως δὲν εἶχεν ἔτι δυνηθῆναι νὰ διακρίνῃ.

Ἡ πρώτη πρᾶξις προσήγγιζεν ἤδη εἰς τὸ τέρμα αὐτῆς ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις τῶν θεατῶν ἐπευφημίας, ἐπανειλημμένως ἀνακαλεσάντων ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰς καλλιφώνους αἰδοῦς, ὅτε ἡ θύρα τοῦ ἐναντι ἀριβῶς τοῦ ἰδικοῦ τῶν θεωρείου ἠνοίγη καὶ εἰς κύριος εἰσῆλθε στὰς πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ, ὡς ἐὰν προσεπάθει νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἐναντι αὐτοῦ κυριῶν.

Καὶ ἐπέτυχε γὰρ νικᾶν, ταχέως τοῦ ποθομένου, διότι ἡ νεαρώτερα αὐτῶν ὡς τὸν ἀντελήφθη, τῷ ἀπέδωκεν εὐθὺς τὸν χαιρετισμὸν δι' ἑλαφρὰς τῆς κεφαλῆς κλίσεως, ὥστε παρ' οὐδενὸς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ, ἐν ᾧ μὲν ὅμως ἡ ἀποδοχὴ διέστελλε τὰ ἐξέρυθρα χεῖλη της.

Στιγμαί τινες παρήλθον εἰσέτι καὶ ὅτε κατελθούσης τῆς αὐλαίας ἡ αἰθουσα ἐπλημμύρησεν αὖθις τοῦ ἀπλέτου φωτός τῶν ἀπαίρων λαμπτήρων, ἡ νεαρὰ κυρία προσήλωσε τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ ἐναντι αὐτῆς προσώπου παρατηρήσασα, ὅτι ἐκράτει μεταξὺ τῶν δακτύλων τοῦ ἀντικείμενόν τι, ὅπερ ἐπεθύμει νὰ τῇ ἐπιδείξῃ καὶ τὸ ὅποιον ἐκίνη, ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως, ἡδυνάτει νὰ διακρίνῃ. Τῇ βοηθείᾳ ὅμως τῶν διοπτρῶν της ἀνεγνώρισεν, ὅτι ἦτο μία μικρὰ κλείς.

Εὐθὺς ὑψώσας τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ ἔβριξε τὰ χεῖλη αὐτῆς διὰ τῆς ἐτέρας ἄκρας τοῦ ἐκ λευκῶν πτελῶν ριπιδίου της, κατόπιν δὲ τοῖς κατ' ἐπανάληψιν, ὡς κατὰ μηχανικὴν ἀλλὰ καὶ συμπεφωνημένην κίνησιν. Ἐπληξεν ἑλαφρῶς δι' αὐτοῦ τὸ ἐξ ἐρυθροῦ λείονοι οὐ κρύπτειν τοῦ θεωρείου τῶν.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ κομψὸς ἐκεῖνος κύριος ἠγείρετο καὶ ἐξήρχετο τοῦ θεωρείου του, ὅπερ αὖθις παρέμεινε κενόν. Ἡ ποθομένη συνενόησεν εἶχεν ἐπιτευχθῆ ἤδη καὶ ἡ περσιτέρω αὐτόθι διανοή του οὐδένα πλέον σκοπὸν εἶχεν.

Ἀλλὰ τὴν ἀνεμυσχίαν, ἣν πρὸς στιγμὴν εἶχεν αἰσθανθῆ ἡ ἑτέρα τῶν κυριῶν ἐν τῷ θεωρίῳ ἐξηκολούθει εἰσέτι νὰ ἐφύεται καὶ ἑτερόν τι πρόσωπον, ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς αἰθούσης αὐτὸ εὐρισκόμενον, εὐθὺς ὡς ἀντελήφθη αὐτάς. Καὶ ὄντως, ἐὰν αἱ ἐν τῷ θεωρίῳ ἦτο δυνατόν μὴ ἀπασχολούμεναι ἀπὸ ἄλλας σοβαρώτερας σκέψεις, προσεκτικώτερόν πως νὰ παρετήρουν τοὺς ἐν τῇ πλατείᾳ θεατάς, εὐχερὲς θὰ ἀνεγνώριζον μεταξὺ τῶν καθημέ-

νων εἰς τὰς πρώτας σειρὰς τῶν ἐδρῶν, τὸν νέον ἐκεῖνον, ὃν πρὸ τοῦ ξενοδοχείου ἐν Νεοχωρίῳ εἶχον συναντήσει καὶ ὅστις τόσῳ εὐγενῶς εἶχεν ἐκτελέσει τὴν ἐντολήν, ἣν τῷ εἶχον ἀναθέσει.

Ὁ παρ' αὐτὸν καθήμενος φίλος του, νέος καὶ ἐκεῖνος κατὰ τινα ἔτη πρεσβύτερος αὐτοῦ, φέρων κομψὴν μέλαιναν ἐνδυμασίαν καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του μετὰ χάριτος ὀλίγον κεκλιμένον τὸ φέσιόν του, ἀντελήφθη εὐθὺς τὴν ταραχὴν αὐτοῦ καὶ τὸν ἠρώτησεν οἰκείως, ἀφ' οὗ προηγουμένως παρακολουθήσας τὰ βλέμματά του εἶχε διακρίνει τὰς δύο κυρίας, τὴν αἰτίαν προφανῶς τῆς συγκινήσεως τοῦ φίλου του.

— Τί ἔπαθες, Νίκος;... Φαίνεται, ὅτι γνωρίζεις αὐτὰς τὰς κυρίας...

Ἐκεῖνος τότε μόλις ἐννοήσας, ὅτι ἐγένετο ἀντιληπτὸς καὶ ὅτι δυσκόλως θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ ἀποφύγῃ τὰς ἐρωτήσεις τοῦ φίλου του, ἀπέστρεψε ταχέως ἐκ τοῦ θεωρείου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προσεπάθησε νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμίαν του.

Ἀλλ' ὁ φίλος του ἐπέμεινε πλειότερον.

— Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ κρύπτῃς τίποτε;... τὸν ἠρώτησε καὶ πάλιν. Σὺ μόλις δύο ἑβδομάδας ἔχεις ποῦ ἦλθες ἐδῶ, πῶς συμβαίνει νὰ γνωρίζῃς αὐτὰς τὰς κυρίας!...

Ἐκεῖνος παρατηρῶν ἤδη, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο μέχρι τέλους νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ἀλήθειαν, ἥτις σαφῶς προϋδίδετο ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου του διὰ ζωηροῦ ἐριθιμάτου ἐκδηλουμένης συγκινήσεως, παρέμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπῶν καὶ μετ' οὐ πολὺ:

— Ναί, τῷ ἐπιθύρουν, ἔχεις δίκαιον. Τὸς γνωρίζω, διότι κατὰ μοῦ συνέβη μὲ αὐτάς;... Ἀλλὰ πρὸ παντός ἄλλου θέλω νὰ μοῦ εἴπῃς προηγουμένως ποῖαι εἶναι καὶ ἰδίως ἐκεῖναι, ἡ ὁποία κάθηται εἰς τὸ βῆθος τοῦ θεωρείου... νά, ἐκεῖνη μὲ τὰ μπλέ...

— ὦ! αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐχολον, τῷ ἀπεκρίθη ὁ φίλος του, καὶ πρόπει νὰ ἦναι κανεὶς ξένος ἐντελῶς ἐδῶ, ὅπως σὺ, διὰ νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸ ὄνομά της. Εἶναι ἡ κυρία Βῆτα πασᾶ, τόσον ὡραία ὅσον καὶ πλουσία... Ἐ; τί ἰδὲαν ἔχεις περὶ αὐτῆς; τὸν ἠρώτησε ὑποβλέπων αὐτὸν ὑποίμως.

Ὁ Νίκος ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἀσυναιθιότητος ἔφερε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ θεωρεῖον, ὡς διὰ νὰ τὴν παρατηρήσῃ ἐκ νέου· ἀλλ' ἐκεῖναι εἶχον ἤδη ἐγερθῆ καὶ ἐξήρχοντο αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ φεύγουν!... ἐπιθύρουν εἰς τόνον ἐμπαίοντα μυχίαν τινὰ θλίψιν.

— Δὲν πιστεύω... ἀπήντησεν ὁ Μεχμέτ, διότι οὕτω τῷ ὄντι ἐκαλεῖτο

ὁ φίλος του· θὰ πηγαίνουν εἰς τὸ φουαγιὲ καὶ ἂν θέλῃς πηγαίνομεν ἕως ἔκει, διὰ νὰ τὰς ἴδωμεν ἐκ τοῦ πλησίον καλλίτερον.

Διηυθύνθησαν εὐθὺς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κύλικιου, ἔνθα· πράγματι ἔκειναι, συνοδευόμεναι τὴν φορὰν ταύτην ὑπὸ μεσήλικός τινος κυρίου ἑκάθηντο πρό τινος τραπέζης εὐθύμως συνδιαλεγόμεναι καὶ ἀνταποδίδουσαι τὸν χαιρετισμόν, ὃν τὰ πρὸ αὐτῶν διερχόμενα ζεύγη εὐγενῶς ταῖς ἀπέτεινον.

Στιγμαί ινε: ἔτι παρῆλθον καὶ ὁ κώδων τῆς σκηνῆς τρεῖς ἐπανειλημμένως ἠχήσας ἀνήγγειλε τὴν ἐπανάληψιν τῆς παραστάσεως. Αἱ δύο κυρίαι μετὰ τοῦ συνοδοῦ των ἠγέρθησαν εὐθὺς καὶ ἐξηφανίσθησαν ἐν τῷ πλήθει σπεύδουσαι πρὸς τὸ θεωρεῖόν των.

Ὁ Νίκος, ἀφ' οὗ τὰς ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος μέχρις οὗ ἐξηλθον τῆς αἰθούσης, παρέμεινε σιωπηλός, ὥσεί αἴφνης εἶχε βυθισθῇ εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς παρατηρήσας ὁ φίλος του:

— Ἐ! Νίκο, τῷ ἀνέκραξε πλήττων οἰκείως τὸν ὄμον αὐτοῦ ὡς διὰ νὰ τὸν ἔξαγάγῃ τῆς ρέμβης του. Ἐμελαγχόλησες μοῦ φαίνεται, καὶ δι' αὐτὸ σοῦ προτείνω νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ...

— Νὰ φύγωμεν;... ἠρώτησεν ἐκεῖνος. Καὶ ἡ παράστασις;..

— Ἡ παράστασις; Δὲν βαρύνεσαι τώρα... Ὁ θῖσος θὰ μείνῃ ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ ἔχεις καιρὸν νὰ τὸν ἀπολαύσῃς. Πηγαίνομεν τώρα νὰ πάρωμε καμμιὰ μπύρα καὶ νὰ μοῦ διηγηθῇς τί σοῦ συνέβη, διότι οἱ τρόποι σου μοῦ φαίνονται πολὺ ὑιοιποῖ... Καὶ ἔπειτα ἠξεύρεις, προσέθηκεν εἰς τόνον ἐπίσημον μὴ ἐπιτρέποντα ἀντιρρήσεις, ἔχω εὐθύνην δι' ἐσὲ καὶ δὲν θέλω νὰ μοῦ ἀποκρύπτῃς τίποτε...

Ὁ Νίκος τὸν προσέβλεψεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν σιγῇ καὶ ὥσεί τυφλῶς ὑπέκρινεν εἰς τοὺς λόγους του, ἐκινήθη νὰ ἀπέλθῃ.

— Ἐ λοιπόν, εἰπέ μου τώρα τί σοῦ συνέβη... ἀλλ' ὅλα ἤκουσε;... δὲν θέλω νὰ μοῦ ἀποκρύψῃς τίποτε... τῷ εἶπε μετ' οὐ πολὺ ὁ Μεχμέτ, ὅτε λαβόντες θέσιν εἰς τι ζυθοπωλεῖον εἶχον ἔκκενώσει τὰ πρῶτα κύπελλα τοῦ κομιοθέντος ἀφρώδους ζύθου.

Καὶ ὁ Νίκος ἄνευ ἑτέρας παροτρύνσεως ἤρξατο ἀφηγούμενος αὐτῷ πιστῶς τὴν μέχρι Νεοχωρίου ἐκδρομὴν του, τὸ ἐπεισόδιον τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὴν μετὰ τῶν κυριῶν συνάντησίν του.

Δὲν εἶχεν ὅμως προσφέρει εἰς αὐτὸν καλῶς τὸ ὄνομα τῆς ἡρωίδος τοῦ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐπεισοδίου καὶ ὁ Μεχμέτ τὸν διέκοψε ζωηρῶς.

— Ἀ!... ἄ!... γνωρίζω, τῷ εἶπε... Πρόκειται περὶ τοῦ ἐπεισοδίου τῆς κυρίας...

— Ὡστε τὸ ἔμαθες καὶ σύ;... τὸν ἠρώτησεν ἐν ἐκπλήξει ὁ Νίκος.

— Ἄν τ' ἔμαθα;... Τὶ παιδί ποῦ εἶσαι! Καὶ γίνεται τίποτε χωρὶς νὰ τὸ μάθω; Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ διεδόθη εἰς πολὺ στενὸν κύκλον, ἀλλ' ἀπὸ ἐμὲ ἦτο φύσει ἀδύνατον νὰ ἔμενε μυστικόν. Λυποῦμαι μόνον ὅτι δὲν εὗρέθην εἰς τὴν θέσιν σου, διὰ νὰ ἐνεργήσω ὅπως ἐγὼ ἤθελον! Ἀκουσέ με, Νίκο, τῷ προσέθηκεν ἐμπιστευτικῶς, πρέπει νὰ ὁμοογήσῃς, ὅτι εἶσαι πολὺ ἄπειρο παιδί ἀκόμη καὶ ὅτι διὰ νὰ ἐξυπνήσῃς, διὰ νὰ ἐννοήσῃς ὅτι ζῇς πλέον εἰς τὸ Πέραν, πρέπει νὰ περάσῃ ὀλίγος καιρός...

» Εἰς ἐσὲ, εἶμαι βέβαιος, καμμίαν ἐντύπωσιν δὲν ἔκαμαν αἱ παρακλήσεις τῆς εὐγενοῦς κυρίας, διὰ νὰ εἰδοποιήσῃς ἐγκαίρως τὸ πρόσωπον αὐτὸ καὶ ἴσως νὰ ὑπέθεσες, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς τυχαίας ὅλως διόλου συμπτώσεως. Ἀλλ' ἐὰν εἶχες περισσότεραν πείραν τῶν πραγμάτων αὐτῶν καὶ ἐὰν ἐγνώριζες, ὅτι αἱ μεγάλαι αὐταὶ κυρίαι ποιεῖ δὲν καταδέχονται ὄχι μόνον νὰ παρακαλέσων, ἀλλὰ οὔτε νὰ ὁμιλήσων καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς... κοινούς θνητοὺς παρὰ ὅταν εὐρίσκωνται πρὸ μεγάλης ἀνάγκης, τότε θὰ ἐνήργεις διαφορετικὰ καὶ σὲ διαβεβαιῶ, ὅτι θὰ ἀνεκάλυπτες μερικὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἴσως νὰ μὴ σὲ ἐξημίωναν....

— Δηλαδή;... Τὶ ὑποθέτεις σὺ, ὅτι συνέβη;... ἠρώτησεν ὁ Νίκος, ὅστις ἐν αὐξανούσῃ ὀλοῇ ἀπορίᾳ ἤκουε τοὺς λόγους αὐτοῦ.

— Τίποτε περισσότερον ἀπὸ ὅ, τι ἀκριβῶς συνέβη, τῷ ἀπήντησεν ὁ Μεχμέτ. Ἀκουσέ με καὶ σημειώνέ τα μέσα σ' τὸ κεφάλι σου, διότι δυνατόν νὰ σοῦ παρουσιασθῇ καὶ ἄλλη εὐκαιρία.

» Λοιπὸν πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ὁ κύριος... γνωστότατος ἐδῶ κύριος περισσότερον ἀπὸ τὴν ὠραιότητα τῆς συζύγου του ἢ ἀπὸ τὴν ἀτομικὴν του ἀξίαν, συνελάμβανεν ἐπ' αὐτοφῶρῳ αὐτὴν μὲ ἓνα ξένον περιηγητὴν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Νεοχωρίου. Ἐως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα εἶναι φυσικώτατον, εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐπεισόδια ποῦ συμβαίνουν συνήθως εἰς τὰς μεγαλοπόλεις. Ἀλλὰ πῶς δὲν σοῦ ἐκίνησε τὴν περιέργειαν τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον τόσῳ αἰφνιδίῳ; ἔδειξεν ἡ κυρία αὐτὴ, ὅταν ἤκουσε τὸ ὄνομα τῆς κυρίας καὶ αἱ παρακλήσεις της διὰ νὰ εἰδοποιήσῃς ἀμέσως τὸν κύριον αὐτὸν ἐδῶ εἰς τὸ Πέραν;...

— Ὅχι!... ἐπιθύρυσεν ἀφελῶς ὁ Νίκος. Ὑπέθεσα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἄλλης ὑποθέσεως.

— Καὶ ἐν τούτοις, ἐπρόκειτο ἀπλῶς περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ σὲ βεβαιῶ, ὅτι θὰ ὠφελούμην ἀρκετὰ, ἐὰν εὐρισκόμην εἰς τὴν θέσιν σου, ἀφ' οὗ ἡ τύχη πλέον μὲ ἀνέμιξεν εἰς αὐτήν.

» Ἡ κυρία αὐτὴ εἶναι στενὴ φίλη τῆς κυρίας Βῆτα πσοᾶ καὶ ἐπειδὴ

καὶ αὐτὴ αὖθις δυνατόν νὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν αὐτὴν δύσκολον θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκειτο ἡ φίλη της, ἔτρεπε νὰ τὴν βοηθήσῃ ὅσον ἡδύνατο περισσότερον... Ἀλλὰ τίποτε καλλίτερον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, παρὰ νὰ εἰδοποιήσῃ διὰ σοῦ τὸν κύριον αὐτόν.

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ κύριος αὐτός;... ἠρώτησεν ὁ Νίκος.

— Ἀπλούστατα, ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐργάζεται ὁ κ... Ἐνῆς πιντοδύναμος χρηματιστῆς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξαρτῆται ἡ θέσις καὶ τὸ μέλλον ὅλων τῶν ὑπαλλήλων του...

— Λοιπὸν;...

— Λοιπὸν;... Ἀκόμη δὲν ἠγνόησες;... Ἡ κυρία Βῆτα πασαῖ τὸν εἰδοποίησεν ἐσπευσμένως περὶ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεχεν ἡ φίλη της καὶ ἴσως καὶ προστατευομένη τοῦ κυρίου διευθυντοῦ... ὡς τοῦλάχιστον λέγουν αἱ κακαὶ γλῶσσαι! Ἐπρεπε λοιπὸν διὰ παντός μέσον νὰ προληφθῇ τὸ σκάνδαλον καὶ τὸ διαζύγιον. Ὁ κ. διευθυντὴς λαμβάνει ἀμέσως τὰ μέτρα του, προσκαλεῖ τὸν ὑπάλληλόν του αὐτόν, τὸν συμβουλεύει πατρικῶς, τὸν ἀπειλεῖ κατόπιν, τοῦ ὑπόσχεται πολλὰ τέλο· καὶ ὅλα ἔρχονται κατ' ἐσχάτην... Μία ἀπειλή, μία προαγωγή, ἐν γενναῖον χρηματικὸν δῶρον ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν του πρὸς τὴν Τράπεζαν, ἐν ᾧ πράγματι πρόκειται περὶ τῶν προσωπικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς συζύγου του πρὸς τὸν κ. διευθυντήν... καὶ ἰδοὺ τὸ ἐπεισόδιον παραμένει μυστικόν, οἱ σύζυγοι συμφιλιοῦνται, προλαμβάνεται τὸ σκάνδαλον καὶ τὴν ἐπομένην ὅλα ἔχουν λησμονηθῇ.

» Ὁ γνωστὸς περιηγητὴς ἀναχωρεῖ ἀμέσως ἀπὸ τὸν πόλιν μας ἀπορῶν καὶ αὐτὸς πῶς κατώρθωσε νὰ τελειώσῃ τόσῃ ταχέως ἡ σοβαρὰ αὐτὴ ὑπόθεσις... Ἡ δὲ κυρία!... ὦ... ὅσον δι' αὐτὴν οὐδὲ λόγος πλέον γίνεται διὰ τὸ μικρὸν αὐτὸ ἐπεισόδιον... Δὲν εἶναι ἄλλως τε ἄπειρος ἀπὸ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ ἦναι προσεκτικωτέρα. Αἱ μεγάλαι ἐξ ἄλλων κυρίαι τῆς ἀριστοκρατίας, δὲν δίδουν καὶ μεγάλην προσοχὴν εἰς αὐτὰ τὰ μικροεπεισόδια τῆς ζωῆς των, τὰ ὁποῖα ὁ μικρὸς κόσμος θεωρεῖ ζητήματα φιλοτιμίας!... Καὶ ἂν τέλος τὸ γεγονὸς ἐκυκλοφόρησεν εἰς δέκα-εἴκοσι πρόσωπα, αὐτὰ δὲν θὰ γίνουν πιστευτὰ καὶ ὁ πολὺς κόσμος θὰ τὰ διαψεύσῃ: «Μπα! αὐτὴ ἡ μεγάλη κυρία! αὐτὴ ποῦ εἶναι τόσον καλὴ, τόσον φιλότιμος!...» ὅλοι θὰ διαμαρτυρηθοῦν. Ὅσον δὲ διὰ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ξενοδοχείου, ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος καὶ ὅλοι ἔχουν συμφέρον νὰ λησμονηθῇ ταχέως ἡ ἀτυχὴς αὐτὴ ὑπόθεσις, ὅπως καὶ λησμονεῖται.

Καὶ εἰς τὸν προσεκτικῶς καὶ ἐν μεγίστῃ ἐκπλήξει ἀκροώμενον τῶν λόγων αὐτοῦ νεαρόν του φίλον, προσέθηκεν ἐμπιστευτικῶς καὶ ταπεινῇ τῇ φωνῇ:

— Καὶ τώρα θέλεις νὰ μάθης, τί θὰ ἔκαμνα ἐγὼ ἐὰν ἦμην εἰς τὴν θέσιν σου; Ἀπλούστατα... θὰ ἦνοιγα τὸ γραμματάκι τῆς κυρίας Βῆτα πασαῖ, θὰ ἐμίνθανον λεπτομερῶς τί συμβαίνει καὶ κατόπιν, ὅταν θὰ ἐφαίνετο, ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶχε λησμονηθῇ, θὰ ἐζήτηουν νὰ λάβω καὶ ἐγὼ τὸν κόπον μου ἐν τῇ ἀπειλῇ, ὅτι θὰ τὴν ὑπεκίνουν ἐκ νέου. Αὐτὸ βεβαίως δὲν εἶχα τὴν ἀξιώσιν νὰ ἔκαμνες σύ, διότι δὲν ἔχεις ἀνάγκην χρημάτων, ἀλλὰ σὺ πάλιν... ἡμποροῦσες νὰ ἔχης ἄλλας ὠφελείας... Μία γνωριμία εἰσεύρεις μὲ τόσον μεγάλας κυρίας... ἡ σκέψις ὅτι γνωρίζεις ἓνα μυστικὸν τῆς ζωῆς των, τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖς νὰ τὸ χρησιμοποιοῦσῃς... ἀπὸ ὅλα αὐτὰ κατὰ τὴν ἡμποροῦσες νὰ ὠφεληθῇς... μὲ ἐννοεῖς;

Ὁ Νίκος δὲν ἀπεκρίθη εἰς ταῦτα καὶ παρέμεινε σιωπηλὸς ἀναλογιζόμενος πανθ' ὅσα ὁ φίλος του τῷ εἶχεν ἀποκαλύψει, ἅτινα ἐκεῖνος ἐν τῇ ἀφελείᾳ του οὐδὲ κἂν νὰ ὑποθέσῃ ἡδύνατο.

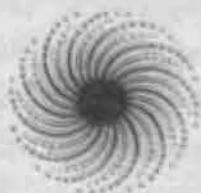
Τὸ μεσονύκτιον ὁμως εἶχε παρέλθῃ καὶ μετ' οὐ πολὺ ἠγέρθησαν, ἵνα ἀπέλθωσιν. Ἀπεχαιρείσθησαν οὐ μακρὰν τοῦ ζυθοπωλείου καὶ ἐν ᾧ ὁ Μεχμέτ ἀμερίμως συρίζων ἐλάμβανε τὴν εἰς τινα χαρτοπαικτικὴν λέσχην ἄγουσαν, τὸ σύνθηδες αὐτοῦ νυκτερινὸν κέντρον μέχρι τῶν πρώτων ἐλλάμψεων τῆς ὑποφωσκούσης ἡοῦς, ὁ νεαρός του φίλος, ὑπὸ τὸ κράτος ἀορίστου τινὸς θλίψεως, ἦν καὶ αὐτὸς ἡδυνάτει νὰ ἐξηγήσῃ, ἐλάμβανε τὴν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιόν του ἄγουσαν μὲ τὴν κεφαλὴν πλήρη ἀσφαῶν καὶ συγκεχυμένων σκέψεων, τὸ φωτεινότερον σημεῖον τῶν ὁποίων ἠσθάνετο ὅτι ἀπετέλει ἡ μυστηριωδὴς μέσῳ αὐτῶν διαγραφομένη ἐρασμία μορφή τῆς κυρίας Βῆτα πασαῖ τῆς θελκτικῆς ἐκείνης Σειρήνος!

Καὶ ὅτε μετὰ τινα χρόνον ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἵνα παραδοθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ληθομερίμου υἱοῦ τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ὑπνου, ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν λαμπηδόνα, ἦν ἡ διαρκὴς ὑπερθεὶς αὐτοῦ ἱπταμένη μορφή ἐκείνη διεσκέδαζεν, ἐκθύμως ἠτήχηθη, ἵνα καθ' ὕπνους τοῦλάχιστον ἡ θελκτικὴ ἐκείνη ὀπτασία ἐμφανιζομένη ὑπὸ μορφήν γοητευτικοῦ ὀνείρου ἐκάλλυνε τὸν νήδεμον ὕπνον τῆς νεανικῆς τοῦ ἡλικίας ὑπὸ τὸ πρίσμα μιᾶς γλυκεῖας πραγματικότητος...

Πῦχτο γὰρ τῷ ἐνεφανίζετο καθ' ὕπνους μὴ δυνάμενός ποτε νὰ φαντασθῇ τότε, ὅτι δὲν ἀπεῖχε λίαν ἡ ἡμέρα ἐκείνη, καθ' ἣν ἡ ἐν τῇ ἱλιγγιώσει φαντασίᾳ του μόνον συλλαμβανομένη τότε εὐδαιμονία, θὰ ἐλάμβανε σάρκα καὶ ὅσα ὑπὸ τὴν θελκτικωτέραν πραγματικότητα!...

Ἦδη ἐπιτραπῆτω ἡμῖν μικρὰ παλινδρόμησις ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἐλάμβανον χώραν τὰ ὡς ἄνω γεγονότα, ὅπως ἐπεξηγουμένων σημείων τινῶν τῆς παρούσης ἀφηγήσεως, πάντῃ ὅμως ἀναγκαίων, δυνή-

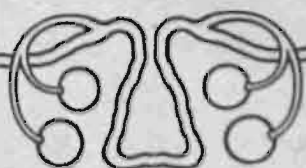
θῶμεν οὕτω καὶ εὐχερέστερον μυήσωμεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὰ ἐν παρα-
βύστῳ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παραμένοντα, παρασκήνια τοῦ ἀβροδιαίτου καὶ τρυ-
φηλοῦ βίου τῆς πλουτοκρατίδος ἐκείνης καὶ κυανοαίμου τάξεως τῆς κοι-
νωνίας ἡμῶν, τὰ μυστήρια τοῦ κατ' ἰδίαν βίου τῆς ὁποίας εἰς χρυσοφῆς
καὶ βυσσόκροστος πέπλος ἀποκρύπτεται συνήθως τῶν ὀφθαλμῶν τῶν
λοιπῶν κοινωνικῶν τάξεων, τῶν κοινῶν ἀγωνιστῶν τῆς ζωῆς, τῶν εἰλώτων
τῶν βιωτικῶν ἀναγκῶν...

SISMANOGLIO
MECARO

— Πατέρα !..... πατέρα !..... ἐπανελάμβανεν ἐν ἀπογνώσει ὁ Νῖχος
διακοπτόμενος ὑπὸ λυγμῶν.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΝ

I

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τοῦ Ἰουνίου, ὅτε ὁ Σωτήριος Χρύσογλους ἠσθάνθη ὅτι προσήγγιζεν ἤδη ἡ ἐπίσημος στιγμή, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ του θὰ ἵπτατο πέραν τῶν ὁρίων τοῦ φθαρτοῦ τούτου κόσμου, ἐποίησεν ἓν νεῦμα εἰς τὸν παρὰ τὴν κλίνην του ἱστάμενον μονογενῆ υἱὸν του Νῆκον νὰ πλησιάσῃ.

Ὡς δ' ἐκεῖνος ἤλθε πλησίον τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ ἐτοιμοθανάτου πατρὸς του, ὁ γέρων τῷ ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς μὲν ἀκουομένης καὶ συνεχῶς ὑπὸ βαρέως τινὸς ἁσθματος διακοπτομένης :

— Νῆκο ! θέλω τὸν μπέη.... ἤθελα νὰ τοῦ μιλήσω.....

Ὁ υἱὸς του μὴ δυνάμενος νὰ προσφέρῃ λέξιν πρὸ τῆς συγκινήσεως ὑφ' ἧς κατείχετο τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἐξῆλθε σιωπηλὸς τοῦ δωματίου σπεύδων νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἀσθενοῦς.

Καὶ μετὰ τινα χρόνον ἐπανήρχετο παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ προσώπου, ὅπερ τόσῳ ἐπείγοντως ἐζήτησεν ὁ πατήρ του.

Ὁ Ἀρήφ βέης, εὐτραφής, ὑψηλός, πενηνκοντούτης τὴν ἡλικίαν, μὲ μορφὴν εἰλικρινῇ εὐνοϊκῶς ὑπὲρ αὐτοῦ διαθέτουσαν καὶ ἀπόλυτον ἐμπι-

στοσύνην ἐμπνέουσαν, μὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἔστη πρὸς στιγμήν καὶ περιέβαλε διὰ θλιβεροῦ βλέμματος τὸν ἐπὶ τῆς κλίνης ἀκλινήτον παραμένοντα, ὡς ἄψυχον ἤδη σῶμα, παιδικὸν του φίλον.

Ἄλλ' αἰφνης διεσκέδασε τὰς θλιβερὰς ἐκεῖνας σκέψεις, αἵτινες κατέκλυσαν πρὸς στιγμήν τὴν ψυχὴν του, ἐβάδισε ζωηρῶς πρὸς τὴν κλίνην καὶ λαβὼν θέσιν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς :

— Σὲ καλὸ σου, Σωτήρη !..... τῷ ἔκραξεν ἀδιαφόρως καταβάλλων προσπάθειας, ἵνα προσδώσῃ εἰς τὴν φωνὴν του εὐθυμόν τινα τόνον καὶ ἀποκρύψῃ τὴν ταραχήν, ἣν ἠσθάνθη πρὸ τῆς θέας τοῦ προσώπου τοῦ ἀσθενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεχύνετο νεκρικὴ ὠχρότης.

— Σὺ μὲ ἐτρόμαξες, βρε ἀδελφέ.... σὰν μοῦ εἶπεν ὁ Νῆκος ὅπως μὲ ἐζήτησες ἀμέσως..... χίλια δύο κακὰ ἐπέρασαν ἀπ' τὸ κεφάλι μου.....

Καὶ προσπαθῶν νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ :

— Ἄφησε τῆς ὑποχοντρίαις αὐταῖς μὲ τῆς ἀρρώστιες σου καὶ κύτταξε νὰ σηκωθῇς καὶ νὰ ἀφήσῃς γρήγορα τὸ κρεβάτι.... Ὅλοι σ' ἔχασαν καὶ μ' ἐρωτοῦν....

Ὁ ἀσθενὴς περιέβαλε τὸν φίλον του δι' ἐνὸς λυπηροῦ βλέμματος καὶ ἀνεκίνησε πενθίμως τὴν κεφαλὴν.

Μεθ' ὃ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν πρὸ τῆς κλίνης του ἱστάμενον υἱόν του :

— Νῆκο.... τοῦ εἶπε. Φέρε μας τσιγάρα καὶ ἄφησέ μας μόνους.....

Ὁ νέος ἐκινήθη ἵνα κομίσῃ τὸ ζητηθὲν καὶ αὐθις ἔστη.

— Μὰ πατέρα..... ἐψιθύρισε δειλῶς, δὲν κάνει νὰ καπνίσῃς.... Ὁ γιαντρός εἶπε πῶς σὲ βλάπτει πολὺ ὁ καπνός..... καὶ ἀπόψε ἔχεις τόσῳ ἁσθμα.

— Φέρε μου τσιγάρα, παιδί μου, ἐπανέλαβεν ὁ πατήρ του μὲ πικρὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων. Μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν θὰ μὲ βλάψῃ ὁ καπνός. Τὸ σάτιο δένδρο δὲν φοβᾶται πλέον τὴν βροχή !....

Ὁ νέος σιωπηλὸς ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τινος στιγμῆς κομίζων τὰ ζητηθέντα τσιγάρα, ἅτινα ἐναποθέσας ἐπὶ μικρᾷ τραπέζῃ παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς ἀπεσύρθη πάλιν κλείσας ὀπισθὲν του τὴν θύραν.

Ὅτε ὁ κύρ Σωτήρης παρέμεινε μόνος ἐν τῷ δωματίῳ μετὰ τοῦ βέη :

— Ὁσμάν,... τῷ εἶπε, βοήθησέ με νὰ σηκωθῶ ἄλλο ἐδῶ....

Τούτου δὲ γενομένου, ἔτεινε τὴν τρέμουσαν χεῖρά του καὶ ἔλαβεν ἓν

σιγάρον, τὸ ἦνανθε μετὰ δυσχερείας καὶ ἀφ' οὗ προσέβλεψε τὸν φίλον του διὰ βλέμματος, ἐν ᾧ ἐξεφράζετο εἰς βαθὺς πόνος :

— Ὅσμάν.... τῷ εἶπε πάλιν διὰ φωνῆς τρομώδους, ἣν προσεπάθει νὰ καταστήσῃ εὐκρινῇ. Σ' ἐζήτησα, γιατί θέλω νὰ σοῦ μιλήσω σοβαρῶς.... γιὰ σπουδαῖα πράγματα.

— Μὰ τζάνε μου, τὸν διέκοψεν ἀδελμονῶν, ὁ βέης. Τὶ ιδέαις εἶναι πάλιν αὐταῖς ποῦ σοῦ ἦλθαν ἀπόψε!....

— Ἄφησε τῆς παρηγοριᾶς τώρα.... ἐπέμεινεν ὁ κύρ Σωτήρης. Δὲν εἵμαστε παιδιὰ καὶ δὲν ἔχομε καὶ ὥρα γι' αὐταῖς τῆς κουβένταις. Τελείωσαν τὰ ψέμματα.... σοῦ λέω! Ἀπόψε πεθαίνω!.... Τὸ αἰσθάνομαι, τὸ καταλαμβάνω!.... προσέθηκε εἰς τόνον ἐπίσημον μὴ ἐπιτρέποντα καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀντίρρησην.

Ὁ βέης πρὸ τῶν λέξεων ἐκείνων, τῶν μετὰ τοσαύτης ἐπισημότητος καὶ τόσου κύρους προφερθεῖσων, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντίπη τι καὶ ἔκνυε σιωπηλῶς τὴν κεφαλὴν ροφῶν ἀπαύστως τὸ σιγάρόν του καὶ ἐκπέμπων πυκνὰς τολύπας λευκοῦ καπνοῦ.

— Τὸ ἄσθμα, ἐξηκολούθησεν ἀταράχως ὁ κύρ Σωτήρης, μὲ πνίγει καὶ ἔρχονται στιγμαὶ ποῦ νομίζω ὅτι τελειῶνω ἀπὸ τοὺς παλμοὺς ποῦ αἰσθάνομαι! Παγώνω ὁλόκληρος καὶ κρίως ἰδρὼς βρέχει τὸ μέτωπόν μου!

«Θὰ πεθάνω ἀπόψε.... τὸ ξεύρω.... Ἄς γείνη τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ!....

Καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀναλαβὼν ἐκ τῆς ἀγωνίας, ἣν τῷ προὔξεναι ἡ καταλαμβάνουσα αὐτὸν δύσπνοια.

— Αὐτὸ τώρα εἶναι γραμμένα.... ἐπανέλαβε, καὶ τὰ γραμμένα δὲν ξεγράφονται... Ἐγὼ δὲν σ' ἐζήτησα γιὰ νὰ ποῦμε αὐτά.... σ' ἐζήτησα γιὰ σοβαρώτερα πράγματα.

«Σ' ἐζήτησα... Ὅσμάν, γιὰ τὸ παιδί μου... τὸν Νίκο!... προσέθηκεν εἰς τόνον σοβαρὸν πρὸ τοῦ ὁποίου ὁ βέης ἐσκίρτησεν.

— Γιὰ τὸν Νίκο; ἐπανέλαβεν ἀσυναίσθητως.

— Ναί, γιὰ τὸν Νίκο... γι' αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ σὰν κλείσω ἐγὼ τὰ μάτια μου θὰ μείνῃ ὁλομόναχο, σὰν τὸ ἔρημο δένδρι... σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμο...

«Ἄκου, Ὅσμάν, προσέθηκε μετ' ὀλίγον. Εἵμεθα φίλοι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καὶ περάσαμε ὅλη τὴν ζωὴν μας σὰν ἀδελφία... Κανένα δὲν ἔχω ἄλλο σ' τὸν κόσμο ποῦ νὰ ἐγνώρισα καλλίτερα τὴν καρδιά του καὶ σὲ κανένα ἄλλον δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη... Σὺ πάντοτε ἵσταθήκες σὰν ἀδελφός

καὶ σ' τῆς χαραῖς μου καὶ σ' τῆς λύπαις μου κι' ἐγὼ σ' ἀγάπησα σὰν δευτέρου ἀδελφὸ μου...

— Τὶ τὰ θέλεις τώρα αὐτά, καὶ μένε Σωτήρη!... διέκοψεν ἐν προφανεῖ ἀδελμονίᾳ ὁ βέης.

— Τὰ λέω... ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ ἀσθενὴς καὶ ἤθελα νὰ τὸ ἐφώναζα ἂν ἤμποροῦσα σ' ὅλο τὸν κόσμο... γιατί τέτοια φιλία ἀδελφική εἶναι πολὺ σπάνιο πρᾶγμα καὶ σήμερον δὲν ὑπάρχει.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων!... προσέθηκε βαθέως στενάξας. Ὅσμάν! ἄλλον δὲν ἔχω σ' τὸν κόσμο αὐτὸν νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται τόσῳ γιὰ τὸ σπίτι μου... ἀπὸ σένα!... Ὅσμάν... σὲ σένα μόνο θὰ ἀφήσω τὴν μεγάλη αὐτὴ φροντίδα, νὰ προσέχη τὸ παιδί μου...

— Μὴ λές, Σωτήρη, τώρα τέτοια λόγια καὶ θὰ ζήσης πολὺ ἀκόμη... ἐψιθύρισε ἐν συγκινήσει ὁ βέης.

Ἀλλ' ὁ κύρ Σωτήρης τὸν διέκοψεν:

— Ἀκουσέ με καὶ ἄφησε τῆς παρηγοριᾶς... Λίγαις ὥραις ἔχω ἀκόμη καὶ ὅ,τι θέλω πρέπει νὰ σ' τὸ πῶ τώρα.

«Ὅσμάν ἔχεις ἓνα παιδί... ἀλλὰ μόλις πεθάνω θὰ ἔχῃς δύο... Θὰ φροντίζῃς γιὰ τὸν Νίκο ὅσο καὶ γιὰ τὸν Μωχμέτ... Αὐτὸ τὸ θέλω, τὸ ἀπαιτῶ ἀπὸ σένα... καὶ σ' ὀρκίζω σ' τὴν ἀγάπη μας, σ' τὴν παιδική μας φιλία...

«Εἶναι παιδί ἀκόμη ὁ Νίκος... εἶναι παιδί ἄπειρο, δὲν ἠξεύρει τῆς παγίδος τοῦ κόσμου καὶ ἤμπορεῖ νὰ πέσῃ εὐκόλῃ ἔξω... Σὺ θὰ τὸ συμβουλεύῃς καὶ θὰ τὸ φέρνῃς πάλι σ' τὸν ἴσιο δρόμο... Σὺ θὰ εἶσαι ἀπὸ τώρα γι' αὐτὸν πατέρας, σύμβουλος, κηδεμὼν... σὺ ὅλα...»

Εἶχεν ὁμιλήσει πολὺ καὶ τὸ ἄσθμα τὸν κατέλαβεν σφοδρῶς. Ὁ καπνὸς καὶ ἡ συγκίνησις τῷ προῦκάλεσαν τρομερὰν δύσπνοϊαν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων του ἀπαισιῶς ταρασσόμενος ὑπὸ ξηροῦ βηχὸς καὶ ἀγωνιῶν ὡς ἂν ἐπρόκειτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ ἐκπνεύσῃ.

Μόλις δ' ἠσύχασεν ὀλίγον:

— Αὐτὰ ἤθελα νὰ σοῦ εἰπῶ... Ὅσμάν... ψιθύρισε μόλις ἀκουόμενος. Βλέπεις πῶς δὲν ἔχω ἀκόμη πολὺ ζωή...

Καὶ λαμβάνων μεταξὺ τῶν χειρῶν του καὶ σφίγγων σπασμωδικῶς τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του:

— Ὅσμάν... ἀνέκραξε διὰ πνιγομένης φωνῆς... Ὁρκίσου... μὴ λησμονήσης ὅ,τι σοῦ εἶπα... τὸ παιδί μου!...

Στιγμαὶ τινες παρήλθον μέσῳ πενθίμου σιγῆς. Ὁ Ἀρήφ βέης ὑπὸ

τὸ κράτος τῆς ἰσχυρᾶς συγκινήσεως, εἰς ἣν τὸν εἶχον ρίψει οἱ θλιβεροὶ τοῦ ἐτοιμοθανάτου λόγοι, παρέμεινε σιωπηλὸς καὶ κατηφὴς ἀδυνατῶν νὰ προφέρῃ λέξιν τινά.

Αἰφνης ὁ κύρ Σωτήρης τῷ ἔνευσε νὰ πλησιάσῃ καὶ διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, ἣτις ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐξήρχετο ἀπὸ βαθέος τάφου:

— Θέλω τὸ παιδί μου! ἐπιθύρῃς, εἰπέ του... νὰ ἔλθῃ ἐδῶ... ὁ Νίκος!... θέλω νὰ τοῦ μιλήσω.

Ὁ βέης ἔσπευσε νὰ καλέσῃ τὸν νέον ἀποσυρθεὶς εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Ἡ ἐκ τῆς δυσπνοίας ἀγωνία τοῦ ἐτοιμοθανάτου ἐξηκολούθησε συνεχουσα αὐτὸν σφοδρῶς ἔτι.

Μόλις δὲ τῇ βοηθείᾳ ὀξέων τινῶν ἠδυνήθη νὰ συνέλθῃ ὀλίγον καὶ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἔνευσεν εἰς τὸν νῆδόν του νὰ πλησιάσῃ. Ἐνταῖνων δὲ ἀπάσας τὰς δυνάμεις του:

— Νίκο!... παιδί μου!... τῷ ἐπιθύρῃς. Ἀπόψε, παιδί μου, θὰ σὲ ἀφήσω μόνον σ' τὸν κόσμον αὐτόν...

— Πατέρα!... διέκοψεν ὁ νέος γονυπετῶν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ πατρὸς του καὶ ἐκσπῶν εἰς λυγμούς.

— Νίκο... ἐπανελάβεν ὁ γέρον καταβάλλον ὑπερανθρώπους προσπάθειας, ὅπως ὑπερνικήσῃ τὸ ἄσθμά του. Δὲν εἶσαι τώρα παιδί πλέον... εἶσαι ἄντρας... καὶ τὰ δάκρυα εἶναι περιττά... Ἀκουσε τί θέλω νὰ σοῦ πῶ... γιατί δὲν μοῦ μένει ἀκόμη πολὺς καιρὸς!...

Ἔστη πρὸς στιγμὴν καὶ ἐπανελάβε σοβαρῶς:

— Θὰ μείνῃς μόνος ἐδῶ κάτω... καὶ ἐπειδὴ εἶσαι νέος πρέπει νὰ καταβάλῃς μεγάλην θέλησιν διὰ νὰ μὴ ἐξοκεῖλῃς, διὰ νὰ γείνῃς καὶ σὺ καλὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ σὲ ἀγαποῦν ὅλοι ὅπως ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου... Ὁ κόσμος σήμερα εἶναι κακός... ψεύτης... γεμᾶτος παγίδες καὶ δόλους... καὶ χρειάζεται μεγάλη προσοχή διὰ νὰ κατορθώσῃς καὶ ἀποφύγῃς ὅσαις παγίδες σοῦ στήσουν... Μὴν ἀκοῦς λόγια γλυκὰ καὶ μὴ κἀνης εὐκόλα φίλους... Εἶσαι πλούσιος καὶ ὅλοι θὰ σοῦ γελοῦν καὶ θὰ σοῦ κάνουν τὸ φίλο... Ἀλλὰ αὐτοὶ εἶναι κόλακες μόνον καὶ μαζὴ μὲ τὰ χρήματά σου θὰ καταστρέφουν καὶ τὴν ψυχὴ σου... Μακριὰ ἀπὸ τέτοιους γιατί γρήγορα θὰ χαθῇς...

«Φρόντισε νὰ πάρῃς ἓνα δίπλωμα σ' τὰ χέρια σου, γιατί ἄνθρωποι εἰμεθα καὶ κανεὶς δὲν ἔξυρει τί γινόμεθα αὐριο. Σήμερα σ' ἀφίνω πλούσιος... ἀλλ' αὐριο ἴσως μείνῃς φτωχός... Καὶ τώρα ἐπέρασαν τὰ χρόνια ποὺ κατορθώσαμε ἐμεῖς καὶ ἐγείναμε ἄνθρωποι χωρὶς νὰ ἔξυρωμε γράμματα.

Σήμερα ὁ κόσμος γιὰ νὰ ζήσῃ πρέπει νὰ ἔχῃ τέσσαρα μάτια, γιατί ἄλλοιῶς εἶναι χομένος...

«Ἐχεῖς τὰ μέσα ὅλα νὰ σπουδάσῃς ὅ,τι σοῦ ἀρέσει... Γίνου ἐπιστήμων, γίνου ἔμπορος... ἀλλὰ μὲ τὴν τιμότητά σου μόνον θὰ ἀποκτήσῃς τὴν ὑπέροχον τὴν ἐκείνην τὸν κόσμον.

«Μὴ γείνῃς ἄσωτος καὶ μὴ παρασυρθῇς ἀπὸ τὰς ὁρμὰς τῆς ἡλικίας σου... Ὅλα θὰ τὰ γνωρίσῃς καὶ ὅλα θὰ τὰ βαρεθῇς σ' αὐτὸν τὸν ψεύτικο κόσμον... Ἀλλὰ πάντοτε μὲ μέτρο καὶ μὲ πολὺ σκέψιν...

«Νὰ ἐκέπτῃς πάντοτε τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ ἤκουσες ἀπὸ τὸν πατέρα σου τὴν ὥρα αὐτή... καὶ ποτὲ δὲν θὰ μετανοήσῃς...

«Ἐχε τώρα τὴν εὐχὴ μου καὶ ζήσε εὐτυχισμένος!...

— Πατέρα!... πατέρα... ὠλόλυξεν ὁ νέος ριπτόμενος καὶ θερμῶς καταφιλῶν τὰς ἀδρονῶς κρεμαμένας ἐκτὸς τῆς κλίνης ὀστεώδεις τοῦ πατρὸς του χεῖρας.

Ἀλλ' ὁ κύρ Σωτήρης καταβληθεὶς ὑπερμέτρως ἐκ τῆς μακρᾶς ὀμιλίας ἠδυνάτει πλέον νὰ ὀμιλήσῃ φρικτωδῶς ἀγωνιῶν πρὸ τοῦ ἄσθματος, ὅπερ τὸν κατέλαβε σφοδρότερον.

— Πατέρα!... πατέρα... ἐπανελάμβανεν ἐν [ἀπογνώσει ὁ Νίκος διακοπτόμενος ὑπὸ λυγμῶν, ὥσει προσπαθῶν νὰ λάβῃ ἀπάντησιν τινα ἐκ τῶν [ἀψύχων σχεδὸν ἐκείνων χειλέων.

Ἡ θύρα ἠνεῖγῃ ἀθορύβως καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἀρήφ βέης.

Πρὸ τῆς ἐπιδεινωθείσης καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς, τῆς σαφῶς πλέον ἐμφανούσης τὴν προσεγγίζουσαν μοιραίαν στιγμὴν, ἔσφρεν ἡσυχῶς ἐκ τῆς χειρὸς τὸν κοπτόμενον νέον.

— Πᾶμε, παιδί μου... τῷ ἐπιθύρῃς πατρικῶς... Ἀφῆσε τὸν πατέρα σου νὰ ἡσυχάσῃ λίγο...

Καὶ τὸν ἔσφρεν ἐκτὸς τοῦ θαλάμου.

Μετά τινος στιγμᾶς [κατέφθασε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἐτοιμοθανάτου ὁ ἔσπευσμένος κληθεὶς ἰατρός, ὅστις μετὰ μικρὰν αὐτοῦ ἐξέτασιν ἀπεριφράστως ἐδήλωσεν εἰς τὸν Ἀρήφ βέην, ὅτι αὐδεμία πλέον ἐλπίς ὑπελείπετο καὶ ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ τὸ μοιραῖον τέλος.

Ὅντως περὶ τὸ μεσονύκτιον, στιγμᾶς τινος μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν του πρὸς τὸν ἱερέα, ὃν διὰ νευμάτων, ὡς ἀγαθὸς χριστιανός, ἐμμόνως εἶχε ζητήσῃ, ὁ κύρ Σωτήρης παρέδιδε τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας τοῦ Πλάστου αὐτοῦ ἐν ψυχικῇ εὐφροσύνῃ καὶ γαλήνῃ, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶχεν ἐκτελέσει τὸ καθήκον αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ μέχρι τῆς

ὑστάτης αὐτοῦ στιγμῆς περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ του καὶ τοῦ Ἀρήφ βέη τοῦ παιδικοῦ καὶ εἰλικρινοῦς του φίλου.

II

Τὰ ἀνωτέρω ἐλάμβανον χώραν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σωτηρίου Χρύσογλου τῇ κειμένη ἐπὶ κεντρικῆς τινος ὁδοῦ τῆς Σαμψούντος.

Καὶ τὴν ἐπομένην ἡ πόλις ἅπασα ἐν βαθυτάτῃ καὶ εἰλικρινεῖ θλίψει συνώδευε τὸν κύρ Σωτήρη, ὡς γνωστός εἰς πάντας αὐτόθι ἦτο, εἰς τὴν ὑστάτην αὐτοῦ κατοικίαν, μετ' ἐνδείξεων εἰλικρινοῦς πένθους, ὅπερ πάντες βαθέως ἐπὶ τῷ θανάτῳ του ἠσθάνθησαν.

Καὶ ὄντως ὁ ἀγαθὸς γέρον ἦτο ἄξιος τῆς ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως δι' ὧν ἀείποτε περιέβλλον αὐτὸν οἱ συνδημόται του.

Ὁ Σωτήριος Χρύσογλος ἐκ τοῦ παρὰ τὴν Τοκάτην μικροῦ χωρίου Γουμμενὲκ καταγόμενος, εἶδε τὸ πῶς τῆς ἡμέρας ὑπὸ τὴν ταπεινὴν στέγην πενιχροῦς καλύβης λικνισθεὶς ἐν ἀπερίττῳ κοιτίδι, ἦν ἀπετέλει ἐπιδεξίως κοιλανθεὶς ἀδρὸς κορμὸς κυπαρίσσει ἐκ τοῦ ἐγγὺς δάσους, ὑπὸ τὰ ἀπλανῆ βλέμματα τῶν παρ' αὐτὴν ἐξηπλωμένων καὶ ἀδιαφόρως τὴν τροφήν των ἀναμασσόντων ἀροτήρων βεῶν τοῦ πατρικοῦ ἀγροῦ καὶ ζευγῶν τινων ὀρνίθων, αἵτινες ἀνεζήτουν ἐπὶ τῆς ὥς δάπεδον χρησιμευούσης ἐστρωμένης τοῦ οἰκίσκου γῆς, τὴν τροφήν των.

Τὰ πρῶτα τῆς ζωῆς του ἔτη διηλθε βοηθῶν τὸν ποτέρα αὐτοῦ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν των καὶ βόσκων μικρὸν ποίμνιον ἐκ δεκάδος αἰγῶν, ὅπερ μετὰ τοῦ ἀγροῦ καὶ τοῦ πενιχροῦ οἰκίσκου ἀπετέλει τὴν μοναδικήν των περιουσίαν.

Οὕτω διέρρεον τὰ ἔτη ἀμερίμνως διὰ τὸν ἀφελῆ χωρικόπαιδα, ὅτε κατὰ τι θέρος μετέβη εἰς τὸ χωρίον ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς του, ὅστις διετήρει ἐν Σαμψούντι παντοπωλεῖον, ὅπως προμηθευθῇ εἶδη τινὰ ἀναγκαιοῦντα εἰς τὸ ἐμπόριόν του.

Τὸ πρῶτον τότε ὁ ἐκ Σαμψούντος παντοπώλης εἶδε τὸν δωδεκαετῆ μόλις ἀνεψιόν του καὶ διακρίνας ἐν αὐτῷ ἑκτακτον εὐφυΐαν καὶ σπανίαν

φιλοπονίαν ἀπεφάσισε, μετὰ προηγουμένην συγκατάβασιν τοῦ πατρὸς του ἵνα παραλάβῃ αὐτὸν εἰς Σαμψούντα ὡς ὑπάλληλον τοῦ καταστήματός του.

Μετά τινες ἡμέρας ὁ μικρὸς Σωτήρης τὸ πρῶτον ἤδη ὑπερέβαινε τὰ ὅρια τοῦ χωρίου των ἀκολουθῶν τὸν θεῖόν του εἰς Σαμψούντα, ἔνθα καὶ ἀνελάμβανεν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ κατάστημά του.

Εὐφυὲς καὶ φίλεργος ὡς ἦτο διακριθεὶς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς καὶ ταχέως δυνηθεὶς νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰς παντοειδεῖς πανουργίας καὶ δολιότητας, ὧν χρῆσιν ἐποιεῖτο ὁ θεῖος του ἐν ταῖς συναλλαγαῖς αὐτοῦ, κατέστη μετὰ τινα χρόνον ὁ ἀναπόσπαστος αὐτοῦ βοηθός.

Ὁ θεῖος του ἦτο ἄγαμος, πεντηκοντούτης ἤδη τὴν ἡλικίαν. Τοσαύτην δὲ συμπάθειαν ἠσθάνθη πρὸς τὸν δραστήριον ἀνεψιόν του, τοιαύτην πεποιοῦσιν εἶχε σχηματίσει, ὅτι ὁ νέος ἐκείνος διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ ἐνεργητικότητός του θὰ ἀνυψοῦτο ἡμέραν τινὰ ὑπεράνω τοῦ ἐπιπέδου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκείνος εἶχε διέλθῃ τὸν βίον του, ὥστε ἐπιθυμῶν νὰ τῷ παράσχῃ τὸ πρῶτον ἔρεισμα, ὅπως ταχύτερον προοδεύσῃ, μὴ ἔχων δ' ἐξ ἄλλου καὶ πλησιεστέρους συγγενεῖς, κατέστησε μετὰ τὸν θάνατόν του τὸν εἰκοσαετῆ τότε Σωτήρη γενικὸν κληρονόμον του.

Ἡ διορατικότης τοῦ γέροντος παντοπώλου ὡς πρὸς τὸν ἀνεψιόν του δὲν διεψεύσθη καὶ ὁ Σωτήρης ἐκ τῆς μικρᾶς ἐκείνης περιουσίας, ἧς κύριος κατ' εὐτυχίαν συγκυρίαν ἐγένετο, ὀρμηθεὶς ταχέως ἐπετέλεσε μεγάλας προσόδους ἐξελθὼν τῶν στενῶν καὶ περιορισμένων ὀρίων τῶν συναλλαγῶν ἐν τοῖς ὁποίοις ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχεν ἀρκεσθῇ ὁ θεῖος καὶ εὐεργέτης του.

Μᾶλλον ἐκείνου ἐγγράμματος καὶ δραστηριώτερος ἐπεξέτεινε τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν του καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐγκαταλείψας ὀλοσχερῶς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παντοπώλου ἐπεδόθη εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ δι' εἰς τὴν ἐξαγωγήν τῶν προϊόντων τῆς πατρίδος του εἰς τοὺς διαφόρους τοῦ Εὐξείνου λιμένας, ἐξ ἧς ὠφελήθη ἱκανὰ ποσά.

Ὁ κύρ Σωτήρης ἔνα καὶ μόνον ἐπιστήθιον φίλον εἶχε, τὸν Ὀσμὰν Ἀρήφ βέην, μεθ' οὗ συνεδέετο δι' ἀδελφικῆς φιλίας καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου οὐχὶ σπανίως ἀπὸ κοινοῦ ἐπεδίδοντο εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις.

Μεταξὺ τῶν ἐμπορικῶν κύκλων τῆς πόλεως ἐπιθυροῦντο, ὅτι οἱ δύο φίλοι πρὸς πλήρωσιν τῶν χρηματοκιβωτίων των δὲν ὠπισθοχώρουν οὐδὲ πρὸ τῆς ἐξασκήσεως τοῦ λαμθρεμπορίου. Πλὴν ταῦτα ὑπῆρξαν πάντοτε φῆμαι ἀδέσποτοι, μηδέποτε ἐπιβεβαιωθεῖσαι καὶ κυκλοφοροῦσαι μᾶλλον ἐκ τῶν φθονερῶν ἀντιζήλων τοῦ νεαροῦ ἐπιχειρηματίου, ὅστις πάντοτε

ἐξηκολούθει νὰ ἀπολαύη τῆς πλήρους ἐμπιστοσύνης τῶν πιστωτῶν του καὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως τῶν συνδημοτῶν του.

Τὸ μόνον βέβαιον εἶναι, ὅτι μετὰ παρέλευσιν εἰκοσαετίας περίπου, ἀφ' ἧς ὁ κύρ Σωτήρης, παιδίον ἔτι δωδεκαετὲς, ἀνεχώρει ἐκ τοῦ μικροῦ του χωρίου, συγκατηριθμεῖτο μεταξὺ τῶν πλουσιωτέρων ὁμογενῶν τῆς Σαμφοῦντος ἐπὶ κεφαλῇς ὧν περιουσίας κινήτης καὶ ἀκινήτου ἀνερχομένης εἰς ἀριθμὸν ἱκανῶς στρογγύλον.

Καὶ ὅτε πλέον ἐξεπληρώθη τὸ ὄνειρον αὐτοῦ τοῦ πρόην ἀφελοῦς χωρικοῦ καὶ ἐθεώρησε ἐπαρκῆ τὴν διὰ τόσων μόχθων καὶ ἐνδελεχοῦς ἐργασίας κτηθεῖσαν περιουσίαν του, ἀπεσύρθη τῶν ἐπιχειρήσεων του ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του Νίκου, ὅστις ἀπετέλει τὴν μόνην οἰκογενειακὴν του εὐδαιμονίαν καὶ τὴν μοναδικὴν ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τὴν γέννησίν του σκληρῶς ἐγκαταλειψάσης αὐτὸν προσφιλοῦς συζύγου του.

Τὸ τέκνον ἐκεῖνο ἀπετέλεσεν ἔκτοτε τὸ μόνον χάριμα τῆς μονοτόνως πως διαρρεούσης ζωῆς του καὶ παιδιόθεν περιέβαλλεν αὐτὸ δι' ἀπασῶν τῶν ἐνδελεχῶν φροντίδων καὶ τῆς ἀμερίστου ἀγάπης πατρὸς σκληρῶς πληγέντος ἐν τῇ οἰκογενειακῇ του εὐδαιμονίᾳ.

Καὶ πόσα ὄνειρα ὁ κύρ Σωτήρης δὲν συνελάμβανε διὰ τὸν υἱόν του καὶ πῶς δὲν ἐφραντίζετο αὐτόν!... Καὶ μὲ τὰς χρυσὰς ἐκείνας ἐλπίδας περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ τέκνου του λικνιζόμενος ἐμερίμνησεν νὰ τῷ παράσχῃ παιδιόθεν πάντα τὰ μέσα τῆς ἐκπαιδεύσεως, δι' ἧς θὰ ἠδύνατο τελείως μορφούμενον νὰ συνεχίσῃ ἡμέραν τινὰ τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς του, ὑπερβαῖνον τὰ ὅρια τῶν ἐπιχειρήσεων ἐκείνου καὶ καθιστάμενον ἀληθὲς τις τραπεζίτης ἢ πλούσιος ἐφοπλιστής.

Πλὴν αἱ ἐλπίδες αὗται τοῦ φιλοστόργου πατρὸς ταχέως ἔμελλον νὰ διαψευσθῶσιν.

Ὁ Νίκος, φύσει ἀγαθὸς νέος καὶ ἄνευ σχετικῶς μεγάλων ἐλαττωμάτων ταχέως ἀντελήφθη τὴν πρὸς εἰτὸν ἀπειριόριστον ἀγάπην τοῦ πατρὸς του καὶ τὴν ἐπιρροὴν ἣν ἡ θέλησίς του ἐξήσκει ἐπὶ τῆς πατρικῆς τιμῆς.

Καὶ ἡ σχηματισθεῖσα αὕτη πεποίθησις τοῦ νέου περὶ τῆς ἐπιβολῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θελήσεως τοῦ πατρὸς του, ἡ συνείδησις ὅτι οὐδὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ τῷ ἀρνηθῇ ἐκεῖνος, ἐξήσκησεν ἐπ' αὐτοῦ λίαν προῶς ὀλεθρίαν ἐπιρροήν.

Ἀληθὲς εἶναι ὅτι ὁ Νίκος ἐφ' ὅσον ἔζη ὁ πατήρ του κατ' οὐδὲν παρεξέκλινε τῆς εὐθείας ὁδοῦ οὐδὲ ἀσύνγνωστόν τι παράπτωμα διέπραξεν. Ἀλλ' αἱ πατρικαὶ ἐωπεῖαι ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ ἑσπεῖα πρὸς τῆς ἐπιμενῆς του ἐν-

δίδουσα θέλησις τῶν ἄλλων καὶ ἡ σκέψις ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ καθίστατο ὁ μόνος κληρονόμος τῆς πατρικῆς περιουσίας, τῷ ἠϋξήσαν τὴν φυσικὴν του φυγοπονίαν καὶ τὴν πρὸς τὸν ἄνετον βίον καὶ τὰς διασκεδάσεις κλίσιν του.

Κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν καὶ παντοίων μέσων κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ διέλθῃ τὰς σχολικὰς τάξεις καὶ τύχῃ τοῦ γυμνασιακοῦ πτυχίου.

Ἄλλ' ὅτε ὁ πατήρ του, προκειμένου νὰ ἐκλέξῃ ἐπάγγελμά τι καὶ ἀποδυθῇ εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου, τῷ ἐξέφρασε τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν του, ὅπως τὸν ἴδῃ ἐπιδιδόμενον εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμά του καὶ βαδίζων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἐκεῖνος εἶχε διαχαράξει, ὁ Νίκος τῷ ἀντέταξε κατηγορηματικὴν ἀρνησιν.

Ἡ εὐέξαπτος φαντασία τοῦ νεανίου, ἡ ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου ὑπὸ σειρᾶς ὅλης φαντασιοπληξιῶν καὶ ἀπατηλῶν ὀνείρων λικνιζομένη νηδύμωσ καὶ ὑπὸ τῆς ἀναγνώσεως ὀλεθρίων μυθιστορημάτων πλειότερον ἐξαφθεῖσα ἐξανέστη πρὸ τῆς μετὰ τοσαύτης ἀφελείας διατυπωθείσης πατρικῆς ἐπιθυμίας. Καὶ μέσῳ τοῦ μεθυστικοῦ ἐκείνου περιβάλλοντος, ὅπερ δημιουργοῦσι συνήθως αἱ ἀνοιξίαι ἐκεῖναι τοῦ βίου, ἀμερίμνως ζῶν ἔτι ὁ Νίκος ἀπεριφράστως τῷ ἐξέφρασε τὴν περιφρόνησιν ἣν φύσει ἡσθάνετο διὰ τὸ «εὐτελὲς καὶ χυδαῖον» τοῦ ἐμπορίου ἐπάγγελμα.

Ὁ κύρ Σωτήρης, καίτοι μεγάλως θλιβείς διὰ τὴν περιφρόνησιν μεθ' ἧς ὁ υἱός του ἐξεφράσθη διὰ τὸ ἐπάγγελμα ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς οὗτος ὥφειλε τὴν εὐημερίαν του, εὖχ' ἵτην παρηγορήθη ὀλίγον πρὸ τῆς διαβεβαιώσεώς του ὅτι σφοδρὰν ἐπιθυμίαν ἡσθάνετο νὰ ἀκολουθήσῃ ἐπιστήμην τινὰ.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ὁ νεαρὸς Χρύσογλος ἔτρεφε πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας οἷαν ἀκριβῶς κλίσιν καὶ πρὸς τὸ ἐμπόριον. Ἀλλὰ τέλος ὥφειλε νὰ κλινῇ ὑπὲρ ἑνὸς ἐπαγγέλματος καὶ ὥς τοιοῦτον διὰ πλείους λόγους, οὓς ραδίως παρέτασεν ἐν τῷ συνειρμῷ τῶν σκέψεών του, ἀπειράκις προὔτιμα τὸ τοῦ ἐπιστήμονος.

Ἦτο τότε μόλις δεκαεπταετὴς τὴν ἡλικίαν καὶ μετὰ πολλὰς συζητήσεις κατὰ τὸν χειμῶνα, τὸν προσηγηθέντα τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του, ἀπεφασίσθη, ὅπως κατὰ τὸ προσεχὲς φθινόπωρον μεταβῇ εἰς τὴν πρωτεύουσάν καὶ ἐγγραφόμενος εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν παρσκολουθήσῃ ἀνελιπῶς τὰ μαθήματα αὐτῆς.

Τὴν Τουρκικὴν ὁμίλει καὶ ἔγραψεν εὐχερέστατα, πρὸς δὲ εἶχεν ἐκμάθη καὶ τὴν Γαλλικὴν.

Ἡ ἐκμάθησις μάλιστα τῆς τελευταίας ταύτης, ἦν καλῶς ἐγίνωσκε, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ φυγοπόνου τοῦ χαρακτηῆρός του, θὰ ἀπετέλει αὐτόχρομα θαῦμα, ἐὰν δὲν ἐσημειοῦμεν, ὅτι αὐτὸς μόνος μετὰ παραδειγματικοῦ ζήλου ἐπεδόθη εἰς τὴν τελείαν ἐκμάθησίν της, ἵνα δύναται εὐκολώτερον καὶ ἐντροφῇ εἰς τὰ προϊόντα τῆς συγχρόνου Γαλλικῆς ἀνηθικογραφίας, ἅτινα τόσῳ ὀλεθρίως ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς ἀφθάρτου καὶ εὐπίστου φαντασίας τῶν ἀπλήστως ἀναγιγνωσκόντων αὐτὰ ἀφρόνων νέων.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα καὶ ὁ Νίκος ὑπερέχαιρεν ἐπὶ τῇ σκέψει τῆς προσεχοῦς ἀναχωρήσεώς του ἐκ τῆς πόλεως, ἐν ᾗ εἶχεν ἴδει τὸ φῶς καὶ ἦτις τόσῳ στενῶν ὁρίων εἶχεν ἀρχίσει ἤδη νὰ τῷ φαίνεται, ὅτε ὁ πατήρ του ὅλως αἰφνιδίως προσεβλήθη ὑπὸ ὀξέως καρδιακοῦ νοσήματος.

Τὸ ἔαρ προσήγγιζεν ἤδη εἰς τὸ τέρας αὐτοῦ καὶ ἡ κατάστασις τοῦ κυρ Σωτήρη ἐπὶ τὰ χεῖρω βαίνουσα ἤρξατο ἤδη νὰ παρέχῃ πασιφανῶς συμπτώματα ἀνησυχίας.

Ἐν ἐπαχθὲς ἄσθμα, μία διηνεκὴς καὶ ἀδιάλειπτος δύσπνοια ἐβασάνιζον ἤδη νυχθημερὸν αὐτὸν καὶ ὁ βίος του φθίνων ὁσημέραι ἀπέβαινεν ἄφορητος καὶ τυραννικός.

Ὁ Νίκος εἶχεν ἀγαθὴν ψυχὴν καὶ ἠγάπα τὸν πατέρα του. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ θεράπων ἱατρὸς ἀπεριφράστως τῷ εἶχεν ἐκδηλώσει τοὺς φόβους του περὶ τῆς ζωῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐγκατέλιπε πάσας τὰς διασκεδάσεις καὶ συνήθεις ψυχαγωγίας του παραμένων περιλυπὸς ἐπὶ μακρὰς ὥρας παρὰ τὴν ἔδραν ἐκείνην, ἐφ' ἧς ἡ πρὸς τὸν τάφον ὁσημέραι ὠθοῦσα τὸν πατέρα του ἐπάρατος νόσος, εἶχεν ἀπὸ τινος καθηλώσει αὐτόν.

Καὶ ὅτε πλέον αὐτὸς οὗτος παρατηρῶν τὴν κατάστασίν του ἐπείσθη, ὅτι δὲν θὰ ἀπείχε πολὺ ἔτι ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ἐναπέμενεν ἄνευ πατρὸς, κατελήφθη ὑπὸ βαθείας μελαγχολίας, ὑπὸ τινος ἀποστροφῆς πρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ τὰ κοσμικὰ κέντρα, ἐμίσησε τὰς φιλικὰς του σχέσεις καὶ ἐγκλεισθεὶς ἐν τῷ δωματίῳ, ἐν ᾧ ἐξησθενημένος καὶ φθίνων ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ διήρχετο τὰς ὑστάτας αὐτοῦ ἡμέρας ὁ πατήρ του, διήρχετο ὥρας μακρὰς πλησίον του παρέχων αὐτῷ παραμυθίαν ὑψίστην, ἣν οὐδεὶς ἕτερος ἐκτὸς αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ τῷ παράσχῃ κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην τῆς δύσεως τοῦ βίου του ὥραν.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ταχέως καὶ ἡ μοιραία διὰ τὸν πτωχὸν κυρ Σωτήρη ὥρα εἶχε πλέον σημάνει.

Καὶ πρὸ τῶν λόγων ἐκείνων οὕς κατὰ τὴν ὑστάτην καὶ ἐπίσημον τῆς ὑπάρξεώς του στιγμὴν τὰ ὠχρὰ καὶ ὑποτρεμόντα πατρικὰ χεῖλη μετὰ τοσαύτης στοργῆς τῷ εἶχον ψιθυρίσει, πρὸ τοῦ τόσου ἐπὶ τῷ ἐπικειμένῳ

σκληρῷ ἀποχωρισμῷ ἄλλους, ὁ Νίκος συνῆλθε πρὸς στιγμὴν καὶ μέσῳ τῶν νεανικῶν του χιμαῖρων καὶ τῶν θολερῶν ἀτιμίδων, αἵτινες περιέβαλλον ἀπάσας τὰς σκέψεις του διεῖδε τὸ πένθιμον τῆς πραγματικότητος φάσμα, ὅπερ τόσῳ ἀνοικτιρμόνως διεγράφετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Κατενόησε τὴν θέσιν ἣν ἀνελάμβανεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἀνεμέτρησε τὰς ἐξ αὐτῆς ἐπιβαλλομένας αὐτῷ ὑποχρεώσεις, ἀφ' ἧς στιγμῆς θὰ ἐκλείοντο διὰ παντὸς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἀψύχου σχεδὸν ἐκείνου σώματος.

Καὶ ὅτε ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ νεκροταφείου, ἔνθα πρὸ τῶν δακρυρρόων ὀφθαλμῶν του εἰς παγερὸς τάφος εἶχε περιλάβῃ ἥδιὰ παντὸς εἰς τοὺς ζοφεροὺς μυχοὺς του τὴν ἐκλείψασαν ἤδη πατρικὴν μορφήν καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν συλλυπουμένων αὐτὸν φίλων καὶ οἰκείων ἐναπέμεινε μόνος μέσῳ τοῦ πένθιμου περιβάλλοντος τῆς οἰκίας των, τότε τὸ πρῶτον ἠσθάνθη τὴν φρίκην τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ κλίνων βαρεῖαν κεφαλὴν ἀνελύθη εἰς πύρινα δάκρυα.

Ἦτο ἡ πρώτη ἀληθὴς θλίψις, ἣτις ἐπεσκίαζε πρὸς στιγμὴν τὸν ἀμέριμνον ἄχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης βίον τοῦ νεαροῦ κληρονόμου τοῦ κυρ Σωτήρη.

III

Τὰ δάκρυα τῆς νεότητος εἶναι ὡς αἱ διαυγεῖς σταγόνες τῆς ἐωθινῆς δρόσου, ἃς αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἄστρου τῆς ἡμέρας ἀπορροφῶσιν. Εἶναι ἴσως θερμὰ καὶ ἄδολα, ἀλλ' ὑπὸ ταῦτα τὰ ροδαλὰ χεῖλη εἰσὶν ἑσπεῖ ἔτοιμα νὰ διασταλῶσιν εἰς θελκτικὸν μειδίαμα, ὡς μέσῳ τῶν ὑπερίων τοῦ μελαγχολικοῦ φθινοπώρου νεφῶν διαγελᾶ συνήθως ἡ ἐρασμία τοῦ Φοίβου μορφῇ!...

Καὶ τὰ χυθέντα ἐκεῖνα τοῦ Νίκου δάκρυα καὶ ἡ πρόσκαιρος ἐκείνη θλίψις ταχέως ἀπεξηράνθησαν καὶ ἐλησμονήθη πρὸ τῆς νέας φάσεως εἰς ἣν λεληθότως ὁ βίος αὐτοῦ ὑπεισῆλθε διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὰ τόσῳ θλιβερά δι' αὐτὸν γεγονότα ταῦτα αἱ ἀρχαὶ προέβαινον εἰς τὴν ἀποσφράγισιν τῆς διαθήκης τοῦ ἀποβιώσαντος ὅπως καθορισθῇ ἡ ἐν τῷ μέλλοντι διαχείρισις τῆς περιουσίας ταύτης, δεδομένου ὅτι ὁ Νίκος ἦτο εἰσέτι ἀνῆλιξ.

Ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφείῳ τοῦ κυρ Σωτήρη ἀνευρέθη ὄντως φάκελος ἐσφραγισμένος, ἐν ᾧ περιείχοντο αἱ ὑσταταὶ αὐτοῦ θελήσεις.

Ἡ ἀποσφράγις αὐτῆς ἐγένετο πρὸ τῆς οἰκείας ἀρχῆς καὶ ἀνεγνώσθη μέσῳ τῆς γενικῆς ἐκπλήξεως τῶν παρισταμένων.

Ὁ κυρ Σωτήρης εἶχεν ἐργασθῇ δραστηρίως καὶ τὰ ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ του ἀπὸ ἐτῶν ἤδη συσσωρευθέντα ποσὰ ὑπερέβαινον τὴν προσδοκίαν πάντων.

Ὁ ἀποθανὼν καθίστα κατ'ἀρχὰς γενικὸν κληρονόμον τῆς τε κινήτης καὶ ἀκινήτου αὐτοῦ περιουσίας τὸν μονογενῆ του υἱὸν Νικόλαον Σ. Χρύσογλουν, ὃν ἐθεώρει ἱκανόν, ὅπως καταλάβῃ τὴν ἀρμόζουσαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν καὶ διοικήσῃ συνειτῶς τὴν κληροδοτουμένην αὐτῷ πατρικὴν περιουσίαν.

Περαιτέρω δὲ ἀριθμῶν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἔγραφεν :

«Κληροδοτῶ εἰς αὐτὸν τὴν ἐν Σαμψούντι οἰκίαν ἐν ἣ κατοικῶ μετὰ τοῦ κήπου καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῇ, τὰ ἐν Σαμψούντι ὡσαύτως κείμενα πέντε μαγαζεῖά μου, ἅτινα κατωτέρω λεπτομερῶς περιγράφω καὶ τῶν ὁποίων τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα ἀνέρχεται εἰς διακοσίας εἴκοσι λίρας Τουρκίας, ὡς καὶ τὸ παρὰ τὴν Σαμψούντα, εἰς τὴν θέσιν Μεχμέτ Ἀγᾶ, ἐκ τετρακοσίων τριάκοντα πέντε Τουρκικῶν στρεμμάτων κείμενον κτῆμα μου, οὗτινος ὡσαύτως περιγραφὴν λεπτομερῇ δίδω κατωτέρω καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα ἀνέρχεται εἰς διακοσίας πενήκοντα περίπου λίρας Τουρκίας.

«Κληροδοτῶ ὡσαύτως εἰς τὸν αὐτὸν κληρονόμον μου τὰ ἐξῆς ποσά :

α') Εἴκοσι δύο χιλιάδας ἑξακοσίας πενήκοντα (22650) Λίρας Τουρκίας κατατεθειμένας δυνάμει τῆς ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ μου εὑρισκομένης ὑπ'ἀριθ. 7492 ἀποδείξεως καταθέσεως εἰς τὴν ἐν Κων)πόλει κεντρικὴν ἔδραν τῆς Ὁθωμαν. Αὐτοκρ. Τραπεζῆς.

β') Δέκα τρεῖς χιλιάδας διακοσίας εἴκοσι (ἀρ. 13220) Λίρας Τουρκ. κατατεθειμένας δυνάμει τῆς ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ μου εὑρισκομένης καὶ ὑπ'ἀριθ. 437 ἀποδείξεως καταθέσεως εἰς τὸ ἐν Κων)πόλει ὑποκατάστημα τῆς Γαλλικῆς Τραπεζῆς «Κρεδι Λυωναί».

γ') Ἐξήκοντα (ἀριθ. 60) μετοχὰς τῆς ἐν Καίρῳ ἐδρευούσης Κτηματικῆς Τραπεζῆς Αἰγύπτου, ὧν οἱ ἀριθμοὶ ὑποσημειοῦνται ἐν τῇ παρούσῃ

καὶ αἱ ὁποῖαι δυνάμει τῆς ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ μου εὑρισκομένης σχετικῆς ὑπ'ἀριθμὸν 189 ἀποδείξεως εἶναι κατατεθειμέναι εἰς τὴν ἐν Κων)πόλει ἔδραν τῆς Ὁθωμ. Αὐτοκρ. Τραπεζῆς.

δ') Τεσσαράκοντα τρεῖς (ἀριθ. 43) μετοχὰς τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, οἱ ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων ὑποσημειοῦνται ὡσαύτως ἐν τῇ παρούσῃ, καὶ αἱ ὁποῖαι δυνάμει τῆς ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ μου σχετικῆς ὑπ'ἀριθ. 304 ἀποδείξεως εἶναι κατατεθειμέναι εἰς τὴν αὐτὴν ἐν Κ)πόλει εἰς ἣν καὶ αἱ ἀνωτέρω μετοχαὶ Τράπεζαν.

ε') Ἐβδομήκοντα ὀκτὼ (ἀριθ. 78) συναλλαγματικὰς καὶ γραμμάτια ἐπ'ὀνόματι διαφόρων ὀφειλετῶν μου, εὑρισκομένας ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ μου καὶ τῶν ὁποίων τὸ εἰσπραχθησόμενον ποσὸν ἀνέρχεται εἰς χιλίας τετρακοσίας ἑβδομήκοντα (1470) Λίρας Τουρκίας».

Τοιαύτη ἦτο ἐν περιλήψει ἡ περιουσία, ἣν ὁ ἀγαθὸς κυρ Σωτήρης διὰ τῆς ἐνδελεχοῦς καὶ πολυχρονίου ἐργασίας του εἶχε κατορθώσει νὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἐκληροδοτῇ ἤδη εἰς τὸν μονογενῆ υἱὸν του.

Ἡ ἐκπλήξις πάντων ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς διαθήκης ὑπῆρξε μεγάλη. Πάντες βεβαίως ἐγίνωσκον, ὅτι ἡ περιουσία τοῦ κυρ Σωτήρη ἀνῆρχετο εἰς ἱκανῶς σεβαστὸν ποσόν, ἀλλ'οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ποτὲ, οὐδ' αὐτὸς ὁ υἱὸς του, ὅτι αὕτη ὑπερέβαινε τὸ ἑκατομμύριον.

Ὁ ἀποθανὼν ἐν τοιαύτῃ μετριότητι καὶ ὀλιγαρκείᾳ εἶχε διέλθῃ τὰ ὑστατα τοῦ βίου του ἔτη, ὥστε ἐξ οὐδενὸς τὴν κεφαλὴν ἠδύνατο νὰ διέλθῃ ποτὲ ἡ σκέψις, ὅτι τὸ τόσον μετριόφρονος ἐξωτερικοῦ χρηματοκιβωτίον του θὰ ἐνέκλειε τοιοῦτον ποσόν.

Καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ στενωτέρος φίλος του Ἀρῆφ βένης οὐδεποτε ὑπελόγισε τὴν περιουσίαν τοῦ φίλου του μέχρι τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ, καθ'ὅσον ὁ κυρ Σωτήρης οὐδέποτε ἐπακριβῶς τῷ εἶχεν ὀρίσει αὐτὴν φρονῶν, ὡς καὶ πολλάκις ἄλλως τε ἔλεγεν, ὅτι: «Τὸ χρῆμα εἶναι ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς τῆς φιλίας».

Περαιτέρω δὲ ἐν τῇ διαθήκῃ του, μετὰ τὸν καθορισμὸν λεπτομερειῶν τινῶν ἐπὶ τῆς περιουσίας του καὶ ἀφ'οὗ ἐκληροδοτῇ μικρά τινα ποσὰ ὑπὲρ διαφορῶν τῆς πατρίδος του ναῶν καὶ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν, διευτύπου τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως, ἐν ἣ περιπτώσει ἤθελεν ἀποθάνει πρὸ τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ υἱοῦ του, κηδεμῶν αὐτοῦ διορισθῇ ὁ ἐπιστήθιος αὐτοῦ φίλος Ὁσμὰν Ἀρῆφ βένης, ὅστις νὰ ἐπεφορτίζετο ὅπως διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ του μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεώς του.

Οὕτω ὁ νεαρὸς Νίκος διὰ τῆς κληροδοτουμένης αὐτῷ περιουσίας κα-

τετάσσετο μεταξύ τῶν εὐαρίθμων προσώπων τῆς πόλεώς του, τῶν θεωρουμένων ὡς πλουσιωτέρων.

Ὁ Ἀρήφ βέης ἐπὶ ἔτη μακρά ἐπιδοθεὶς καὶ αὐτός, ὡς προείπομεν, εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις μετὰ τοῦ κυρ Σωτήρη καὶ δι' ἀδελφικῆς φιλίας μετ' αὐτοῦ συνδεόμενος, καθῆκον του ἐθεώρησε προθύμως ν' ἀναλάβῃ τὴν περιφρούρησιν τῶν συμφερόντων τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ, τοῦ φίλου του καὶ πατρικῶς μεριμνῶν τῆς μορφώσεώς του καὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς του ἐν τῇ κοινωνίᾳ νὰ θεωρήσῃ αὐτὸν ὡς δεύτερον υἱόν του.

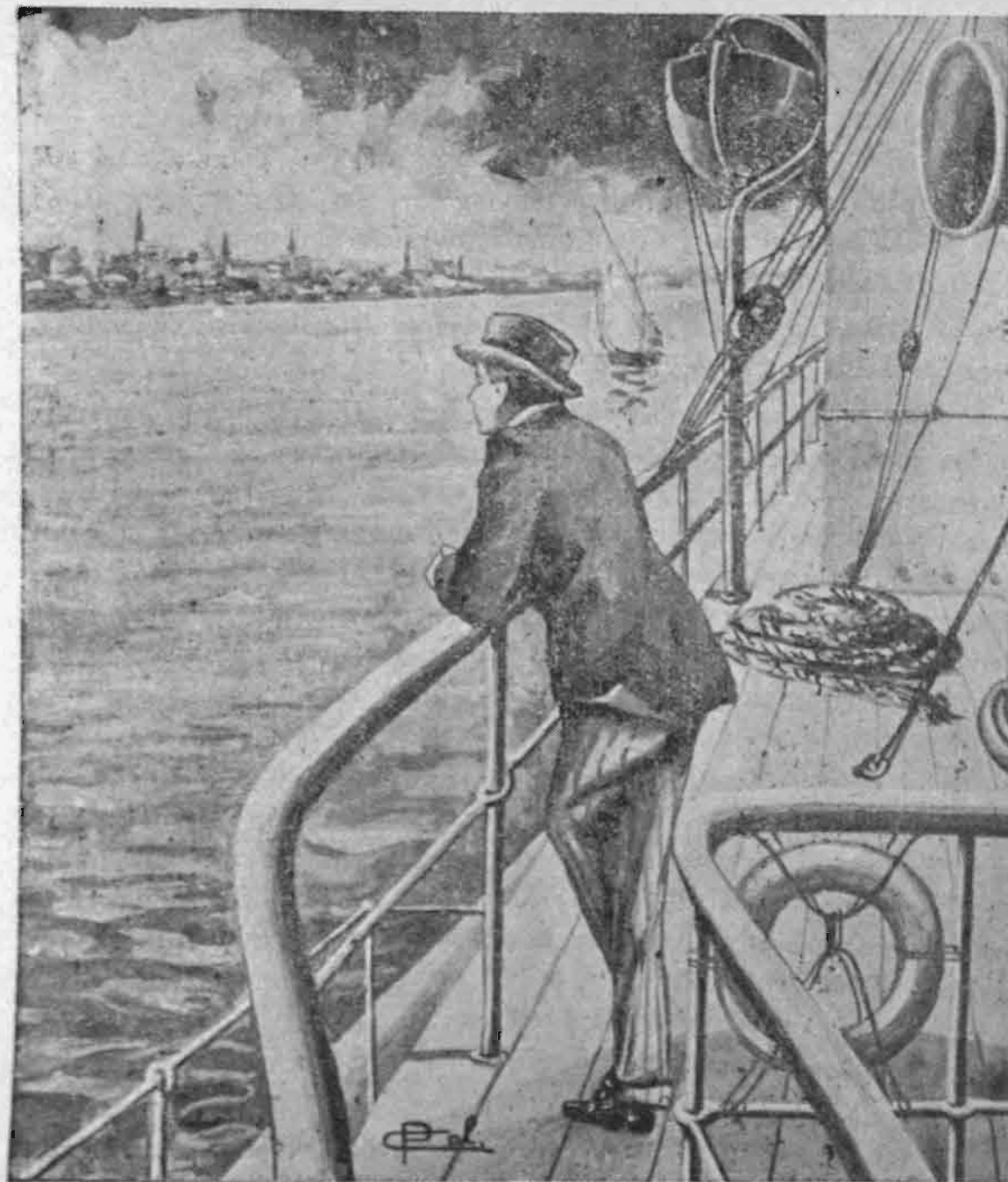
Ἡ τελευταία ἄλλως τε θέλησις τοῦ θανόντος ἦτο τοιαύτη, ὡς σαφῶς διὰ τῶν χειλῶν του αὐτῶν τῷ εἶχε διατυπωθῇ. Καὶ πρὸ τῆς σιωπῆς ὑποσχέσεως, ἣν τῷ εἶχε δώσει ὅτε ἀγωνιῶν ἐκεῖνος ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης του ἀνέμενε τὸ παγερὸν τοῦ θανάτου φάσμα, πρὸ τῆς δολιχῆς μιᾶς ὀλοκλήρου ζωῆς ἣν ὁμοῦ εἶχον διέλθῃ, μὲ τὰ αὐτὰ ἐφόδια ἀμφοτέρω ἀποδυθέντες εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου καὶ εἰς τὰς αὐτὰς θυσίας ὑποβληθέντες, ὁ ἀγαθὸς ὡσαύτως τὴν ψυχὴν Ἀρήφ βέης μετὰ τινος ἱερᾶς συγκινήσεως καὶ σπανίας ἀφοσιώσεως ἀνέλαβε τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου. Καὶ ἡ περιουσία αὐτῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀπετέλει ἱερὰν παρακαταθήκην ἐμπιστευθεῖσαν προσκαίρως αὐτῷ παρὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, μεθ' οὗ εἶχε γενθὴ τόσων πικριῶν καὶ ἀπογοητεύσεων, ἀλλὰ καὶ εἶχε ταυτοχρόνως δρέψῃ τοὺς γλυκεῖς τῶν μόχθων τῶν καρπύς.

Ὁ Νίκος εἶπομεν ἤδη, εἶχεν ἀποπερατώσει τὰς γυμνασιακὰς του σπουδὰς, καὶ ἦτο μὲν δέκαενηνναετῆς τὴν ἡλικίαν.

Ὁ κηδεμὼν του σώφρων καὶ πεπεισμένος ἀνὴρ, μὲ τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο ὅπερ τῷ ἐπέβαλλεν ἢ πρὸς τὸν πατέρα τοῦ ἀνηλίκου εὐλικρινὲς καὶ πολυετὲς φιλία του, ὑπολόγισας τὴν θέσιν τοῦ Νίκου ἀπὸ πάσης αὐτῆς ἀπόψεως, τὸν συνεβούλευσεν ἵνα μορφοῦμενος ἐπὶ τινα ἔτη ἐμπορικῶς ἐπιδοθῇ κατόπιν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς καὶ ὁ πατὴρ του ἐπιδοθεὶς τοσαύτην ἐπιτυχίαν ἔσχεν.

— Καὶ ἡ ἐπιτυχία σου εἰς τὸ στάδιον τοῦ πετρὸς σου, παιδί μου, τῷ εἶπεν ἐν τέλει, θὰ ἦναι πλέον ἢ ἀσφαλὲς. Διότι καὶ μεγαλειότεραν ἐκεῖνου μόρφωσιν ἔχεις καὶ θὰ ἀρχίσῃς τὸ στάδιόν σου ὑπὸ συνθήκας ἀσυγκρίτως ἐκεῖνου εὐνοϊκωτέρας ὁ ὁποῖος δὲν ἐστηρίζετο κατ' ἀρχὰς ἢ εἰς τὴν ἐπιεικειαν καὶ τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις τοῦ θεοῦ του. Τὸ ὄνομά σου ἄλλως τε εἶναι γνωστότατον καὶ δὲν θὰ καταβάλλῃς μεγάλους κόπους νὰ χαραῖς ὁδὸν ἄλλην ἀφ' οὗ ὁ πατὴρ σου διὰ τόσων θυσιῶν κατώρθωσεν ἤδη νὰ χαραῖται τοιαύτην ἐν τῇ κοινωνίᾳ..... Τὸ μέλλον σου θὰ ἦναι εὐρὺ καὶ εἶμαι βεβαίως ὅτι οὐδέποτε θὰ μετανοήσῃς.....

Ἀλλ' ὁ Νίκος ἐντελῶς δὲν συνεφώνει μὲ τὰς λογικὰς αὐτὰς σκέ-

Ἀπεσύρθη εἰς ἔρημον γωνίαν τοῦ καταστρώματος καὶ ἐβυθίσθη εἰς γλυκεῖς οὐρανισμούς.

ψεις καὶ μετὰ μακρὰς συζητήσεις κατηγορηματικῶς ἐδήλωσεν εἰς τὸν κηδεμόνα αὐτοῦ, ὅτι οὐδεμίαν κλίσιν ἡσθάνετο εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ μόνη του ἐπιθυμία ἦτο νὰ καταστῇ ἐπιστήμων.

Ὁ ἀφελὴς Ἀρήφ βέης πρὸ τῶν δηλώσεων τούτων τοῦ νέου δὲν ἐπέμεινε πλειότερον πεισθεὶς, ὅτι ὄντως θὰ ἦτο μέγα ἀδίκημα νὰ μὴ σπουδάσῃ καὶ ἀποβῇ εἴτα λαμπρὸς ἐπιστήμων, ἀφ' οὗ τοσαύτην κλίσιν ἡσθάνετο. Καὶ μετὰ τινὰς ἔτι συζητήσεις συνεφωνήθησαν τὰ πάντα ὥς καὶ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του.

Ὁ Νίκος ὠρισμένως πλέον θὰ ἀνεχώρει εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἵνα παρακολουθήσῃ τὰ μαθήματα τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

Ἦδη τὸν Ἀρήφ βέην δὲν ἐβασάνιζεν ἡ ἡ σκέψις τῆς ἐν τῇ πρωτευούσῃ ἐγκαταστάσεως τοῦ νεαροῦ κληρονόμου. Περιηγηθεὶς καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν πολλὰς μεγαλοπόλεις καὶ ἐκ τοῦ σίνεγγυς γνωρίσας τὴν διαφθορὰν καὶ ἐκλυσιν τῶν μεγάλων κοινωνιῶν τῆς σήμερον ἐφοβεῖτο μὴ, ὃ τὸ πρῶτον ἤδη ὑπερβαίνων τὰ ὅρια τῆς μικρᾶς σχετικῶς πόλεως του νέος ἵνα ριφθῇ εἰς τὴν τύρβην καὶ τὸν πολυτάραχον βίον μιᾶς πρωτευούσης, παρεκκλίνῃ τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ ἐνδίδων εἰς τὰς εὐεπιφόρους τῆς νεότητος ὁρμὰς παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ρεύματος, ὅπερ εἰς τὴν καταστροφὴν ὠδήγησε τόσους νεαρὰς ἀπείρους ὑπάρξεις.

Καὶ ἡ σκέψις αὕτη ἐμμόνως ἐτυράννει τὸν ἀγαθὸν Ἀρήφ βέην. Ἐπεθύμει ὅπως οὐδέποτε, εἰ δυνατόν, ὃ υἱὸς τοῦ φίλου του ἀπεμακρύνετο αὐτοῦ, καὶ ἤθελε ἵνα ἀγρύπνως πάντοτε παρακολουθῶν αὐτὸν, τὸν ποδηγετῇ κατὰ τὰ πρῶτα ἐκεῖνα, τὰ τόσῳ ὀλισθηρὰ, τοῦ βίου του βήματα, ἀποτρέπων ἐν καιρῷ πάντα κίνδυνον, ὅστις ἡδύνατο ἡμέραν τινὰ νὰ τὸν ἀπειλήσῃ. Τότε μόνον ἐνόμιζεν, ὅτι ἡδύνατο νὰ ἔχῃ τὴν συνείδησίν του ἀναπεπαισμένην, ὅτι εὐσυνειδήτως ἐπετέλεσε τὸ καθήκον, ὅπερ ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ ἀσιμνήστου φίλου του τῷ ἐπέβαλλον.

Πλὴν πρὸ τῆς ἀναποδράστου ἀνάγκης τῆς ἐξακολουθήσεως τῶν σπουδῶν του, πρὸ τῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ μέλλοντός του ὀλοκλήρου, ὥφειλε νὰ κλίνῃ σιωπηρῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν μακρόθεν πλέον ἐπιτήρησίν του.

Μετὰ πολλὰς τέλους σκέψεις καὶ ὀλονυχτίους ἀγωνίας, εἰς τὰς ὁποίας τὸν ὑπέβαλλεν ἡ σκέψις αὕτη, ἐνόμισεν ὅτι εἴρε τὸ ζητούμενον πρόσωπον, ὅπερ ἡδύνατο νὰ ἐξασκήσῃ ἐπὶ τοῦ νεαροῦ Νίκου τὴν ἐλλείπουσαν ἐπαγρύπνησίν του.

Ὁ Ἀρήφ βέης εἶχε καὶ αὐτὸς μονογενῆ υἱόν, τὸν Μεχμέτ, εἰκοσι-

πενταετῇ τὴν ἡλικίαν νέον, ὅστις ἀπὸ πενταετίας διέμενεν ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ὁ Μεχμέτ ἠκολούθει ἔτι τὰ σχολικά του ἐν Σαμψούντι μαθήματα, ὅτε πρωῒαν τινὰ ἐξηφανίσθη τῆς πατρικῆς του οἰκίας. Ἡ ἀπόγνωσις τοῦ πατρὸς του ὑπῆρξε μεγίστη καὶ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ὥς παράφρων περιεφέρετο ἀναζητῶν τὸ τέκνον του.

Πλὴν ἡ θλίψις του αὕτη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν, καθ' ὅσον μετὰ τινὰ χρόνον ἐπληροφορεῖτο τὰ αἷτια τῆς μυστηριώδους ἐκείνης ἐξαφανίσεως τοῦ υἱοῦ του.

Ὁ νεαρὸς Μεχμέτ γοητευθεὶς ἐκ τῶν παρηκμακότων θελγῆτρων μεσηλικῶς Ἰταλίδος ἀοιδεῦ, ἀδούσης ἐκάστην ἐσπέραν εἰς τι αὐτόθι καφωδεῖον τὰ γλυκύτατα τῆς ποιητικῆς πατρίδος τῆς ἄσματος, δὲν ἡδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ τὴν σκέψιν τοῦ ἐπικειμένου ἀποχωρισμοῦ των καὶ τὴν εἶχεν ἀκολουθήσει εἰς Κωνσταντινούπολιν καταστάς πιστὸς αὐτῆς ἀκόλουθος. Ἀλλὰ καὶ ἡ πανοῦργος ἐκείνη ἐπιτηδεύς ἐκμεταλλευομένη τὸ πρῶτον ἐκεῖνο τοῦ νέου πάθος, ἀσμένως ἀπεμύζα τὸ βαλλάντιόν του, ὅπερ τῇ συμβουλῇ τῆς ἱκανῶς εἶχε πληρωθῇ πρὸ τῆς ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου φυγῆς του.

Ἀπασα ἡ θλίψις τοῦ Ἀρήφ βέη ἐπὶ τῇ ἐξαφανίσει του, εὐθὺς ὥς ἐπληροφορήθη τὰ κατ' αὐτήν, μετετράπη εἰς ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν. Ὁρκίσθη, ἵνα οὐδέποτε πλέον δεχθῇ αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἐπὶ μῆνας τινὰς οὐδεμίαν περὶ αὐτοῦ πληροφορίαν ἐξήτει.

Τέλος, πρὸ τῶν παρακλήσεων τῆς συζύγου του ἡ πατρικὴ αὐστηρότης ἐκάμφθη καὶ συγκατένευσε νὰ συγχωρήσῃ αὐτῷ τὸ πρῶτον ἐκεῖνο νεανικὸν παράπτωμα καὶ τὸν δεχθῇ αὐθις.

Ὁ Μεχμέτ καταλλήλως εἰδοποιηθεὶς περὶ τῆς ἐπελθούσης μεταβολῆς ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς Σαμψούντα, οὐχὶ ὁμως ὥς ὑπέθετεν ὁ ἀφελὴς πατήρ του, ἵνα ὥς ἄλλος Ἀσωτος υἱός, ριφθῇ εἰς τοὺς πόδας του καὶ μετὰ δακρύων μετανοίας ζητήσῃ τὴν συγγνώμην αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα δυνηθῇ καὶ ὠφεληθῇ τῆς πρὸς στιγμὴν κατευνασθείσης ἐν τῇ πατρικῇ καρδίᾳ θυέλλης.

Τὰ θέλγητρα τοῦ ἀχαλινώτου βίου, τοῦ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐπιτηρώσεως βίου, ὃν ἐν τῇ πρωτετούσῃ κατὰ τοὺς μῆνας ἐκεῖνους διήγαγεν, ἦσαν πολὺ ἐλκυστικά, ὥστε νὰ δυνηθῇ καὶ ρίψῃ αὐτὰ τόσῳ ταχέως εἰς λήθην καὶ ἀπεφασίσῃ νὰ ἐνταφιάσῃ αὐθις τὸν βίον του ἐν τῇ ἡρεμίᾳ τῆς ἐπαρχιώτιδος ζωῆς τῆς γενετείρας του πόλεως.

Οὔτω ἐπὶ προσχεδιασμένου προγράμματος βαδίζων, πικρὰν μεταμέλειαν εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς ἀφίξεώς του στιγμῆς προσποιηθεὶς, δὲν ἐ-

δίστασε νὰ δηλώσῃ εἰς τὸν ἐκπλήκτως πῶς παρατηροῦντα τὸν μετανότησαντα υἱὸν τοῦ Ἀρήφ βέην, ὅτι πρὸ χρόνου πλέον ἐγκαταλείψας τὸν ἑκδοτον ἐκεῖνον βίον τοῦ καὶ τοῦ μέλλοντός του μόνον μεριμνῶν εἶχεν ἐπιδοθῇ εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις, αἵτινες ἤρχισαν ἤδη νὰ στέφονται ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ πατρὸς του ὡς εἰς τῶν καλλιτέρων καὶ ἐμπειροτέρων παραγγελιοδόχων ἐν τῇ διεθνεί ἄγορᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς δυνηθεὶς νὰ προσελκύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην πολλῶν μεγάλων οἰκῶν καὶ ἀναλάβῃ τὴν ἀντιπροσωπείαν πολλῶν ἐργοστασίων τῆς Εὐρώπης, τὰ μᾶλα εὐφρόνως γνωστῶν διὰ τῶν ζωηροτέρων δὲ χρωμάτων καὶ μετὰ προδήλου θέρμης εἰκονίζων τὸ πρὸ αὐτοῦ διανοιγόμενον εὐρὺ μέλλον, ἠδυνήθη νὰ καταπείσῃ τὸν ἀφελῆ καὶ μακρὰν πάσης ὑποψίας πατέρα του, ὅτι ὄντως δραστηρίως κατὰ τοὺς μῆνας ἐκεῖνους ἐργασθεὶς καὶ ἀποσκορακίσας τελείως τὰς παλαιὰς ὀλεθρίας του ἔξεις ἠδυνήθη νὰ καλλιεργήσῃ θέσιν ἐν τῷ ἐμπορικῷ κόσμῳ τῆς πρωτεύουσας λίαν ἀξιέπαινον καὶ πολλὰ ἐν τῷ μέλλοντι ὑπισχνουμένην.

Καὶ πρὸ τῆς περιγραφῆς τῶν σχεδίων, ὅτινα τόσῳ εὐγλώττως ὁ νεαρὸς Μεχμέτ ἀνέπτυσσεν εἰς αὐτὸν διὰ τὸ μέλλον, πρὸ τῶν μετὰ τῶσαύτης πεποιθήσεως διατυπωμένων χρυσῶν τοῦ ἐλπίδων, ὁ πτωχὸς Ἀρήφ βέης κολακευόμενος νὰ πιστεύῃ, ὅτι δυνατόν νὰ ἡττύχει ἡμέραν τινὰ νὰ ἔβλεπε τὸν υἱὸν τοῦ πλούσιον τραπεζίτην τῆς πρωτεύουσας, ἀπεφάσισε καὶ ἐμπράκτως νὰ ἀποδείξῃ αὐτῷ τὴν χαρὰν, ἣν ἠσθάνθη ἐπὶ τῇ ἀποδεικνυμένῃ τῶσαύτη φιλεργία του. Ἐπεθύμει νὰ παράσχῃ εἰς αὐτὸν ἀρωγὴν τινα, δι' ἧς ἐνισχυόμενος νὰ ἀποδυθῇ μετὰ πλείονος ζήλου εἰς τὸν εὐγενῆ αὐτὸν ἀγῶνα, ὃν ἦτο πεπεισμένος πλέον, ὅτι εἶχεν ἀναλάβει.

Οὕτω ὁ Μεχμέτ, μετὰ παραμονὴν ἑβδομάδων τινῶν ἐν Σαμψούντι πλήρης χαρᾶς ἐπανεκάμψεν αὐθις εἰς τὴν κλεινὴν πρωτεύουσαν, συναποφέρων, σὺν ταῖς θερμαῖς πατρικαῖς εὐλογίαις, ἐξ ὧν κατάφορτος ἦτο πρὸς εὐδόωσιν τοῦ ἔργου του, καὶ πολυτιμωτέραν αὐτῶν ἐπιταγὴν ἐκ διακρίσεων στρογγύλων λιρῶν!...

Ἡ ἐπίσκεψίς του εἶχε πράγματι διεξαχθῇ διπλωματικώτατα, διότι ἐκτὸς τοῦ διακοσιολῖρου ἐκεῖνου τεκμηρίου τῆς πατρικῆς γενναιοδωρίας, διὰ τῶν ἐπιτετηδευμένων ἐπιστολῶν του πολλάκις ἐπέτυχε καὶ κατὰ τὸν μετέπειτα χρόνον γενναίως νὰ ἀφαιμάξῃ τὸ βαλλάντιον τοῦ γέροντος πατρὸς του, ὑπερχαίροντος καὶ ἐπαναπαυομένου τελείως ἐπὶ ταῖς ἐκάστοτε, ἐπὶ τοῦ ἰδίου πάντοτε ἀγγελλομέναις προόδοις αὐτοῦ.

Πέντε ἔτη παρήλθον ἔκτοτε χωρὶς τὸ παντάπασιν νὰ μεταβληθῶσιν αἱ μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ ἀποκατασταθεῖσαι ἄρισται σχέσεις. Ὁ Μεχμέτ ἐξηκολούθει νὰ διαμένῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει διάγων ὃν βίον εἶχε διδαχθῇ κατὰ τὴν ὀλιγοχρόνιον ἐκείνην παραμονὴν τοῦ ἐν ταῖς θερμαῖς ἀγκάλαις τῆς ἁμαρτωλοῦ Ἰταλίδος.

Διῆγεν ὄντως ἡγεμονικῶς καίτοι οἱ πόροι τοῦ παρέμενον πάντοτε μυστηριώδεις καὶ ἀφανεῖς. Ἐξήρχετο τοῦ δωματίου του καὶ ἐνεφανίζετο εἰς τὰ κέντρα, αἵτινα συνήθως ἐσύχναζε, καθ' ἣν ὥραν ἀνάπτονται οἱ φανοὶ τῶν ὁδῶν καὶ παρατηροῦνται ἐν τῷ λυκόφωτι τῇδε κάκεισε δειλῶς ἔτι ἱπτάμεναι αἱ πρῶται νυκτερίδες. Δὲν ἐπανήρχετο δὲ ποτε εἰς τὸ δωμάτιόν του πρὶν ἢ λαλήσωσιν οἱ ἀλέκτορες καὶ ἀντηχήσωσιν αἱ ὀξεῖαι τῶν γαλακτοπωλῶν φωναί, ἵνα κατακλιθῇ καὶ παραδοθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως, ἂν οὐκ ἐτέρως τινὸς ὡσαύτως γλυκείας νεωτέρας Σειρήνος, ἢ νυκτόβιος αὕτη ὑπαρξίς, καθ' ἣν στιγμὴν πάντες οἱ λοιποὶ θνητοὶ τοῦ ἡμισφαιρίου τούτου ἡγείροντο, ἵνα ἐπιδοθῶσιν εἰς τὰ καθ' ἡμέραν βιοποριστικὰ αὐτῶν ἔργα.

Πλὴν ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν τοῦ μυστηριώδους τοῦ Μεχμέτ βίου, ὡς μέλλοντες ἐκτενέστερον νὰ ἀσχοληθῶμεν κατωτέρω, δὲν χρονοτριβῶμεν ἐνταῦθα πλείοτερον ἀρκούμεθα μόνον νὰ προσθέσωμεν, ὅτι μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἀρχεται ἡ παρούσα ἀφήγησις, ὁ Ἀρήφ βέης ἐξηκολούθει νὰ ἔχῃ μορφώσει τὴν ἀρίστην περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἰδέαν καὶ νὰ ἦναι πεπεισμένος, ὅτι ἐργάζεται ἐν Κωνσταντινουπόλει καλλιεργῶν λαμπρὸν μέλλον καὶ ἀναδεικνυόμενος ὁσημέραι πλείοτερον τῶν προσδοκιῶν αὐτοῦ ἀξίος.

Καὶ ἐν τῇ πεποιθήσει του ταύτῃ ὁ ἀφελὴς πατὴρ, πεπεισμένος ἤδη νὰ ἀναπληρώσῃ παρὰ τῷ ἀνηλίκῳ υἱῷ τοῦ φίλου του τὴν ἐπίβλεψιν, ἣν ἐκεῖνος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξασκήσῃ, ὅτε θὰ εὐρίσκετο μακρὰν αὐτοῦ, ἐσκέφθη τὸν υἱὸν τοῦ Μεχμέτ, ὅστις ἦτο ὁ μόνος ἵνα ποδηγετήσῃ τὸν μέλλοντα νεαρὸν φοιτητὴν καὶ ἀποτρέψῃ ἀπ' αὐτοῦ ἐγκαίρως πάντα κίνδυνον ἐξ ἐκείνων, οἵτινες περιβάλλουσι συνήθως ἀπειρόν τινα νέον, τὸ πρῶτον ἤδη εἰσερχόμενον εἰς τὸ ἐκλυστικὸν καὶ ἄγνωστον περιβάλλον μιᾶς μεγαλουπόλεως.

Γλυκεῖα καὶ ἄδολος πλὴν ὀλεθρία πεποίθησις τοῦ ἀφελοῦς πατρὸς, ὅστις οὕτω ἐν τῷ μεγίστῳ ἐνδιαφέροντί του διὰ τὸν υἱὸν τοῦ φίλου του, ἀσυνειδήτως προσυπέγραφε τὴν καταδίκην του καὶ ἔρριπτε αὐτὸν ἀσφαλῶς εἰς τοὺς ὄνυχας μιᾶς Σφιγγὸς, οὐρανόθεν μόνον ἀναμενούσης τοιαῦτα ἀθῶα καὶ ἀπειρα, πλὴν καὶ θαυμασίως προσοδοφόρα θύματα!...

IV

Ὁ Σεπτέμβριος ἔφθινεν ἤδη, ὅτε ὁ Νίκος Χρυσόγλους παρεσκευάζετο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλιν, ἐν ἣ τὸ φῶς εἶδεν, ἵνα μεταβῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀκολουθήσῃ τὰ μαθήματα τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

Ἦδη μεταξὺ κηδεμόνος καὶ ἐπιτροπευομένου εἶχον συμφωνηθῇ τὰ πάντα. Ὁ Νίκος θὰ ἐλάμβανε μηνιαίως παρὰ τοῦ διαχειριζομένου τὴν περιουσίαν του Ἀρήφ βέη, εἴκοσι λίρας πρὸς συντήρησίν του ἐν Κωνσταντινουπόλει, πρὸς δὲ δις τοῦ ἔτους ποσὸν ἑξ εἴκοσι ἑτέρων λιρῶν διὰ τὰς πανεπιστημιακὰς ἐγγραφάς του καὶ τὴν ἀγορὰν τῶν ἀναγκαιούντων νομικῶν βιβλίων. Ἦδη εἶχε λάβει πεντήκοντα λίρας, κριθείσας ἐπαρκεῖς πρὸς ἐγκατάστασίν του καὶ εὐσχημον ἐμφάνισιν αὐτοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν ὡς ἀκαδημαϊκοῦ πλέον πολίτου.

Ὁ Ἀρήφ βέης συνώδευσεν αὐτὸν μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ἐπισφραγίζων, οὕτως εἰπεῖν, μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τὰς ἀπὸ ἐβδομαδίων διδομένας αὐτῷ θερμὰς συστάσεις καὶ πατρικὰς συμβουλὰς, ἐξηκολούθει νὰ τῷ ὑποδεικνύῃ τοὺς κινδύνους, οὓς ὥφειλεν ὡς συνετὸς νέος νὰ παρακάμψῃ καὶ τοὺς σκοπέλους ἐκείνους πρὸ τῶν ὁποίων σφάλλεται συνήθως ἡ ἀπειρος νεότης.

Ὁ ὑστατος τοῦ ἀτμοπλοίου ὁξὺς συριγμὸς ἀπεχώρησε τὸν κηδεμόνα τοῦ ἐπιτροπευομένου, ἀφ' οὗ τὸ τελευταῖον ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν συστάσεων του καὶ ἀφ' οὗ θερμὴν παρ' αὐτοῦ ὑπόσχεσιν ἔλαβεν, ὅτι οὐδέποτε ἤθελε λησμονήσῃ τὰς συμβουλὰς του.

Τὸ ἀτμόπλοιον ἀπέπλεε βραδέως καὶ ὁ ἀγαθὸς Ἀρήφ βέης ἀνεκίνει μελαγχολικῶς ἐκ τῆς ὁλοῦν ἀπομακρυνομένης λέμβου τὸ δίκην λευκῆς περιστερᾶς ρινόμακτρον του πρὸς τὸν Νίκον, ὅστις ἐπὶ τῆς γαλίας τοῦ ἀτμοπλοίου ἰστάμενος τὸν ἀπεχαιρέτα ὑπὸ ποιᾶς τινος συγκινήσεως κατεχόμενος.

Ἀλλ' ὅτε πλέον τὸ ἀποπλέον σκάφος ἐξηλθε τοῦ λιμένος καὶ αἱ ὑσταται τῆς πόλεως οἰκίαι ἀπεκρύβησαν ὀπισθεν λόφων τινῶν καὶ ἐν τῷ σκιόφωτι τῆς ὁλοῦν ἐπέρχομένης νυκτός, ὅτε πλέον πᾶσα εἰκὼν τοῦ μέρους ἐκείνου, ἐν ᾗ εἶχε διέλθῃ τὰ τερπνὰ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἔτι

ἐξηφανίσθη τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀπεσύρθη εἰς ἔρημόν τινα τοῦ καταστρώματος γωνίαν καὶ ἐκεῖ εἰς γλυκεῖς ρεμβασμοὺς ἀφεθείς ἐβύθισε τὸ βλέμμα του εἰς τὴν πρὸ αὐτοῦ διανοιγομένην ὑγράν ὁδὸν, ἐκεῖ πέραν μακρὰν εἰς τὸν ἀτέρμονα ὀρίζοντα. ἔφ' οὗ μόλις πρὸ τινος εἶχον ἀρχίσει νὰ προβάλλωσι δειλῶς ὑποτρέμοντές τινες ἀστέρες. Ἐπεθύμει νὰ φέρῃ, εἰ δυνατόν, τὰ βλέμματά του μέχρι τῆς πόλεως ἐκείνης καὶ διεισδύσῃ μακρόθεν ἔτι εἰς τὸ ἄγνωστον μυστήριον, ὅπερ ἐν τῇ φαντασίᾳ του περιέβαλλε τὴν ἐπὶ τῶν γραφικῶν τοῦ θείου Βοσπόρου ἀκτῶν φιλαρέσκως ἐγειρομένην κλεινὴν Βασιλεύουσαν, περὶ ἧς τόσα εἶχεν ἀναγνώσει καὶ ἡ πολυτάραχος τύρβη τῆς ὁποίας ἐνόμιζεν ὅτι ἐθώπευσεν ἤδη τὰ ὦτα του ἡδέως, ὡς τὰ κύματα τοῦ γλαυκίνου Ἑλλησπόντου φιλοστόργως ἀσπάζονται τὰ κράσπεδά της, ὑμνοῦντα ἀπαύστως τὰ πολυῦμνα κάλλη της καὶ διαρκῶς τονίζοντα τὸν ὕμνον τοῦ ἔρωτος τῶν κατοίκων τῆς νέας ταύτης Βαβυλῶνος...

Ὁπισθὲν του ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα πλέον πόλις, ἐν ἣ τὸν βίον του μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχε διέλθῃ ἐν τοῖς στενοῖς ὁρίοις τοῦ σχολείου καὶ ἐν τὸς τῆς ἀκτίνος πάντοτε τοῦ πατρικοῦ βλέμματος ἀπετέλει ἤδη αὕτη τὸ παρελθόν, ἐν ἀμυδρὸν σημεῖον ἐν τῇ ῥοῇ τοῦ βίου, μέλλον ὁλοῦν νὰ ὠχρῇ μοιροῖως καὶ νὰ ἀμαυροῦται, μίαν ὠχροῦλεσκον σελίδα τοῦ λευκώματος τῆς ζωῆς του, ἀρχίζουσιν ἤδη νὰ ἀποπνέῃ τὸ ἄρωμα μιᾶς ἀναμνήσεως, ἐκείνης ἣν ἐσημέραι κατακλύζουσι τόσα καινὰ γεγονότα μέχρις οὗ ἀπαλειφθῇ τελείως, ἀποσβεσθῇ τῆς ἀγνώμονος μνήμης καὶ διαγραφῇ τοῦ λευκώματός της ἄνευ οἴκτου...

Ἀλλ' ἐκεῖ ἔμπροσθέν του, πρὸς τὴν ἄγνωστον ἐκείνην διεύθυνσιν, ἐν ἣ ἐβυθίζοντο μάτην ἀνερευνῶντες αὐτὴν οἱ ὀφθαλμοὶ του, μυστηριωδῶς ἐνεφώλευεν ἡ γλυκεῖρα τῶν ὀνείρων του ἐνσάρκωσις, τῶν ὀνείρων τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ὅλης, τῆς λικνισθείσης μὲ τὰς προσδοκίας ἐνὸς ἀορίστως καὶ ἀσαφῶς σὺλλαμβανομένου μέλλοντος. Ἐκεῖ ὑπεκρίπτοντο τόσα τερπνὰ ὄνειρα πρὸς τὰ ὁποῖα ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἠτένιζε μετὰ τῶσων παλμῶν καὶ ἐδημιουργεῖτο ἐν περιβάλλον ἐλκυστικὸν καὶ μυστηριωδὲς ἐν ᾧ διὰ τῆς φαντασίας μόνον μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχε ζήσει...

Καὶ πρὸς ἐκεῖνο ἥδη πλήρης παλμῶν ἀγωνίας καὶ θελκτικῶν μειδιαμάτων προσδοκίας διηυδύνετο ὁ νεαρὸς κληρονόμος τοῦ ἐν Σαμνηοῦντι μεγαλεμτόρου

Τὸ μέχρι Κωνσταντινουπόλεως ταξίδιον τοῦ Νίκου διήλθεν ἄνευ τινὸς ἐπεισοδίου καὶ τὴν πρωΐαν τῆς μεθεπομένης τὸ πρῶτον οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπεθαίμαζον τὰ ἄρρητα τῶν ὀχθῶν τῆς πρωτευούσης θέλγητρα, ἧτις ὡς νύμφη νεόλουτος ἀποπνέουσα τὸ ἄρωμα τοῦ κάλλους καὶ τῆς νεότητος

ἀφυπνίζετο βραδέως μέσφ τῆς ἑλαφρὸς ὁμίχλης τῆς φθινοπωρινῆς ἐκείνης πρωίας καὶ ὑπὸ τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν σταγόνων τῆς ἑωθινῆς δρόσου, αἵτινες προσέδιδον εἰς τὰ μαγικῶς ἀνελίσσόμενα κάλλη τῆς τὴν γλυκεῖαν χάριν μειδιάματος, ὅπερ διαβρέχουσι διαυγεῖς δακρύων σταγόνες...

Τὰ ἀναρίθμητα ἐκεῖνα σημεῖα τῆς πρὸ αὐτοῦ ἀπλουμένης παγκάλου εἰκόνας, τὰ τόσφ ἑναργῶς διαμφοισθητοῦντα τὴν προσοχὴν του, ἡ σύγχυσις ἡ λαμβάνουσα χώραν περὶ τὸ ἀγκυροβολῆσαν ἀμιόπλοιον ἐκ τῶν ἑλαφρῶν καὶ περιλεύκων ἐκείνων ἀκατίων, τῶν ὡς λάρροι εὐκίνητοι διολισθαινόντων ἐπὶ τῆς ὑακινθίνης τῶν ὑδάτων ἐπιφανείας, αἱ κραυγαὶ τῶν λεμβούκων, ὁ θόρυβος τῶν ἀποβιβαζομένων ἐπιβατῶν, πάντα ταῦτα συνεῖχον αὐτὸν εἰς διαρκὴ ἐκστασιν, καθηλωμένον ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ πλοίου καὶ φέροντα τὰ βλέμματά του μετὰ θαυμασμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς σημείου εἰς τὸ ἕτερον.

Φιλικὴ χεὶρ ἑλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου του τεθεῖσα αἰφνιδίως τὸν ἐξήγαγε τῶν ρεμβασμῶν του καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ στραφῇ ἀποτόμως.

Πρὸ αὐτοῦ ἴστατο εἰς νέος εἰκοσιπενταετῆς περίπου τὴν ἡλικίαν, μελλάγχρους καὶ μὲ συμπαθεῖ χαρακτηριστικὰ φέρων κοιμητὴν μέλαιναν ἐνδυμασίαν τοῦ τελευταίου συρμοῦ, μικρὰ ὑποδήματα] θαυμασίως ἐστύλβωμένα καὶ βραχὺν ῥέσιον ἐπιχαρίτως κεκλιμένον ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἐξετάζων αὐτὸν περιέργως διὰ τῶν βλεμμάτων του.

— Ὁ κύριος Νίκος Χρυσόγλους;... ἠρώτησε μειδιῶν ἑλαφρῶς.

— Μάλιστα... ἐψηθύρυσεν ὁ Νίκος ἐν ποιᾷ τινι ταραχῇ. Σεῖς δέ;... ἠρώτησεν.

— Ὁ Μεχμέτ... ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Ὁ υἱὸς τοῦ ἐπιτρόπου μου Ἀρῆφ βέη; ἠρώτησεν ἐν χαρᾷ τὴν ὥρα ὁ Νίκος ὅτι συνήντα γνωστόν του πρόσωπον.

— Μάλιστα... ὁλόκληρος!... ἀπεκρίθη ὑποκλινόμενος ὁ εὐγενὴς τσέντελμαν. Καὶ κατόπιν μετὰ τὰς ἀνταλλαγείσας τυπικὰς φράσεις καὶ χειραψίας.

— Μόλις σὰς διέκρινα ἡμην βέβαιος, ὅτι εἰσθε ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ ἐτηλεγράφησεν ὁ πατέρας μου... εἶπεν ὁ Μεχμέτ φιλοφρόνως. Ἐφάνεσθαι τόσφ προσηλωμένος...

— Τόσα ὥραϊα πράγματα ἔχει νὰ ἀποθανυμάσῃ ὁ πρῶτην φορὰν ἐπισκεπτόμενος τὴν Κωνσταντινούπολιν... ὥστε...

— Καὶ τόσα ἀκόμη ὥραιότερα θὰ θαυμάσατε ὅταν μείνετε ὀλίγας ἡμέρας καὶ εἰσέλθετε εἰς τὴν θορυβώδη ζωὴν τῆς... προσέθηκεν ὁ Μεχμέτ ἐνθουσιωδῶς.

— Ἀλήθεια;... διέκοψεν ἀφελῶς ὁ Νίκος.

— Εἶμαι βέβαιος, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, ὅτι ἀφ' οὗ σὰς ἤρесе τόσφ πολὺ ἡ θέα τῆς πόλεώς μας, θὰ γοητευθῇτε κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ θέλγητρα τῆς ζωῆς τῆς...

— Ναί... τὸ πιστεύω... ἐψηθύρυσεν ὁ Νίκος μετὰ σκέψιν στιγμῶν τινων. Τόσον ἔχω γοητευθῇ ἀπὸ τὰς περιγραφὰς τοῦ βίου τῶν μεγάλων πόλεων, ὥστε καὶ ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει τοιοῦτος, ὁ ὁποῖος πιστεύω νὰ μὴ ἀπέχη πολὺ ἐκείνων, δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ μοῦ ἀρέσῃ... Ἀλλὰ δι' ἓνα ξένον ὅπως ἐγὼ, ὁ ὁποῖος πρῶτην ἡδὴ φορὰν ἔρχεται εἰς μίαν πόλιν χωρὶς γνωριμίας, χωρὶς σχέσεις... τὰ θέλγητρα αὐτὰ πολὺ φοβοῦμαι, ὅτι διὰ παντὸς θὰ παραμείνουν ἄγνωστα...

— Ἀπατᾶσθε... ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ Μεχμέτ. Ἄν εἰσθε ἄγνωστος εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους, εἰσθε γνωστός εἰς ἐμέ. Καὶ ὁ πατέρας μου σὰς συνιστᾷ τ' ὅσον θερμῶς!... Ὅταν δὲ γνωρίζετε ἐμὲ εἶναι τὸ ἴδιον ὡς ἐάν ἐγνωρίζετε ὅλην τὴν Πόλιν...

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ ἐκ τῶν προτέρων... ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ Νίκος ἐν συστολῇ. Καὶ μετὰ τινων στιγμῶν σιωπῆς:

— Μόνον μίαν χάριν... σὰς παρακαλῶ...

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας...

— Ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ γνωρισθῶμεν τόσον καὶ νὰ συνδεθῶμεν, ὡς ἐλπίζω, διὰ στενῆς φιλίας, εἶναι καλλίτερον, μοῦ φαίνεται, νὰ παύσωμεν ἀπὸ τῶρα μεταξὺ μας αὐτὰ τὰ... σεῖς καὶ σὰς...

— Μπράβο... ἀνέκραξεν ἐνθουσιωδῶς ὁ Μεχμέτ θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ νέου ζωηρῶς. Ἀπὸ τῶρα ἐκατάλαβα μὲ τί παιδί ἔχω νὰ κάμω... Μπράβο... φίλε μου. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἐφάνη ἡ εἰλικρίνεια τῆς καρδιᾶς σου καὶ νὰ ἦσαι ἀπὸ τῶρα βέβαιος, ὅτι μαζὶ θὰ περάσωμε μπεῖκα... καὶ ἔννοια σου!...

Ἡ τόσφ ταχέως τοιαύτην οἰκειότητα προσλαβοῦσα συνδιάλεξις τῶν δύο νέων παρετάθη ἐπὶ τινα ἔτι χρόνον τοῦ Νίκου περιέργως ζητοῦντος διαφόρους πληροφορίας περὶ τῆς πόλεως, ἣν τοσοῦτον ἔσπευδε νὰ γνωρίσῃ προτοῦ ἔτι θέσῃ τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους αὐτῆς.

Ὁ Μεχμέτ ἦτο γνώστης πάντων καὶ τῷ παρῆχε καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας μετ' εὐχερείας προκαλούσης τὸν θαυμασμόν ἐκεῖνου.

Περὶ τῶν κατὰ τὸν Νίκον Χρυσόγλου εἶχεν εἰδοποιηθῇ [πρὸ μηνὸς σχεδὸν διὰ μακρᾶς ἐπὶ τούτῳ ἐπιστολῆς τοῦ πατρὸς του. Ἡ εἰδησις τῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν μεταβάσεως τοῦ νεαροῦ ἐκατομμυριούχου εἶχεν,

ὡς εἰκός, ἐμπλήσει τὸν Μεχμέτ χαρᾶς ἀφάρτου. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀπετέλει δι' αὐτὸν εὐδαιμονίαν, τὴν ὁποίαν οὐρανόθεν μόνον προσδοκῶν συνήντα ἤδη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ δὴ ἐρχομένην πρὸς αὐτὸν μειδιῶσαν.

Εἰς πόσα τερπνὰ ὄνειρά του δὲν εἶχε δώσει ὑπαρξίν ἢ εὐφρόσυνος ἐκείνη εἴδησις καὶ πόσας γλυκείας ἐλπίδας του δὲν συνεκέντρου ἤδη ὁ ἀμύσταξ ἐκεῖνος νέος, ὅστις τόσῳ ἀφελῶς καὶ οἰκείως τῷ ὠμίλει, ὅστις μετὰ τοσαύτης πεποιθήσεως εἶχεν ἐκλέξει αὐτόν, ἵνα τὸν ποδηγετήσῃ κατὰ τὰ πρῶτα ἐκεῖνα βήματά του ἐν κοινωνίᾳ μᾶλλον ἀναπεπταμένου ὀρίζοντος τοῦ τῆς μικρᾶς πόλεώς του, ἐν τῇ διεθνεί ἐκείνῃ τῆς πρωτεύουσης κοινωνίας;...

Καὶ τί δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὁ τρισόλβιος ἐκεῖνος θνητὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁποῖαν φαντασιοπληξίαν του δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἱκανοποιήσῃ, ὁποῖον θαυμασμόν καὶ ἐκπληξίν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ ἐπὶ τῇ διαβάσει του καὶ ὁποίας ὠραίας κατακτήσεις δὲν θὰ ἐπιτύγχανεν; Μήπως δὲν ἐγίνωσκε καλῶς, ὅτι μετὰ παρέλευσιν ἑτῶν μάλιστα τινῶν, τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ψηφία τὰ ἀποτελοῦντα τὸ ὄνομά του θὰ ἠδύναντο κάλλιστα ἐκάστην στιγμὴν ν' ἀνταλλαγῶσι διὰ πολλαπλῶν δεκάδων στρογγυλοτάτων καὶ εὐήχων λίθων ἢ νεωτάτων τραπεζογραμματίων, ἐξ ἐκείνων, ὅτινα τοσοῦτον ἠλεκτριζοῦσι συνήθως τὰ βλέμματα καὶ ὁ θρόνος τῶν ὁποίων τοιαύτην ἠδεΐαν φρικίας ἐπιφέρει πάντοτε εἰς τὸ νευρικὸν σύστημα τοῦ πτωχοῦ βιοπαλαιστοῦ;...

Καὶ πλησίον τοῦ τρισευδαίμονος αὐτοῦ νέου, πλησίον τοῦ πλουσίου ἐκείνου κληρονόμου καὶ αὐτός, ὁ Μεχμέτ, διαρκῶς εὐρισκόμενος, ἀκολουθῶν αὐτὸν κατὰ πόδας, ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε, συμμετέχων ἀναγκαίως πλέον πανθ' ὅσων ἐκεῖνος θὰ ἀπῆλανε, πασῶν τῶν πολυειδῶν καὶ ποικιλοῦμων γοητειῶν ἐκείνων τῆς μεγαλοπόλεως, τὴν κλεῖδα τοῦ μυστηρίου τῶν ὁποίων τόσῳ καλῶς ἐκεῖνος ἐγίνωσκε, τοῦ βίου ἐκείνου τέλος, τοῦ ὁποίου τῆς μέθης δὲν ἐγγύθη ἡ ἡμέρας μόνον ὀλιγαρίθμους, ἐφ' ὅσον εἶχον διαρκέσει, αἱ ὡς τερπνὰ ἀναμνήσεις μόνον παρσμένους εἰς τὴν μνήμην του ἤδη, εὐλογημέναι πλέον ἐκεῖναι διακρίσαι λίθει τοῦ πατρικοῦ βαλλαντίου...

Καὶ ταῦτα πάντα πράττων ἐκ κελεύοντος ἐπιβεβλημένον, ἐκ καθήκοντος τὸ ὁποῖον τῷ ἐπέβαλεν αὐτὸς ὁ πατήρ του!... Τοιαύτην εὐδαιμονίαν ὄντως οὐδέποτε ὁ πτωχὸς Μεχμέτ ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ.

Διήλθε νύκτας ὀλοκλήρους ἄπνους συλλαμβάνων ὥραϊς σχῆδις, καταστρώνων ὀλόκληρα προγράμματα ἐνεργείας καὶ κλείων τὰ βλέφαρα κατό-

πιν ὑπὸ τὴν ἠδεΐαν τῶν ὀνείρων του ἐκείνην ἐπήρειαν, ὄνειρα ἅτινα συνεχίζοντο καὶ καθ' ὕπνους. Δὲν ἀνέμενε πλέον ἢ μετὰ παλμῶν ἀγωνίας τὴν ἔλευσιν τοῦ ἀληθοῦς αὐτοῦ Μεσίου καὶ ἐπὶ τῶν δακτύλων του ἀνεμέτρα τὰς ἡμέρας καὶ τὰς ὥρας, αἵτινες τῷ ὑπελείποντο ἔτι μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεως ἐκείνου, ὅστις ἔδοξε τῇ εἰμαρμένῃ νὰ πεμφθῇ πρὸς σωτηρίαν του.

Τέλος τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῷ μετεδόθη δι' ὀλίγων λέξεων περιεκτικοῦ τηλεγραφήματος ἀπευθυνθέντος αὐτῷ ὑπὸ τοῦ πατρὸς του τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Καὶ τὴν ἐπομένην πλήρης χρυσῶν ἐλπίδων μετέβαινε εἰς συνάντησιν τῆς ὑπάρξεως ἐκείνης, ἣτις εἰς χρυσὴν δύναμιν καταλλήλως καὶ σὺν τῷ χρόνῳ μεταβαλλομένη, θὰ ἀπετέλει τὴν ἐνσάρκωσιν τῶν ὀνείρων του.

Ἡ ἐκ τοῦ Νίκου πρώτη ἐντύπωσις του ὑπῆρξεν ἀρίστη καὶ ὁ ἐνθουσιασμός του ἐξεδηλοῦτο ἐναργῶς πλέον εἰς τὰ βλέμματα καὶ τὰς κινήσεις του. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐπείσθη, ὅτι εἶχε πρὸ αὐτοῦ ἓνα τελείως ἄπειρον καὶ ἀφελῆ νέον μὴ γνωρίζοντα οὐδὲν ἐξερχόμενον τοῦ κύκλου ἐκείνου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε ζήσει μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐν φύραμα εὐπλαστον, ὅπερ οὕτω μοιραίως τῷ παρεδίδοτο ἵνα διαπλάσῃ καὶ τῷ προσδώσῃ τὴν μορφὴν, ἣν αὐτὸς καὶ μόνος θὰ ἔκρινε καλὴν. Θὰ ἦτο μεταξὺ τῶν χειρῶν του ἐν πειθήνιον ὄργανον, ἀναμένον τὰς συμβουλὰς του εἰς ἕκαστον βῆμά του, εἰς ἐκάστην του πράξιν, ἔχον ἑσσεῖ ἀνάγκην τῶν νοθεσιῶν του, τῶν ὁδηγίων του ἵνα προβῇ εἰς τι, εἰς τὸ ὁποῖον δειλὸς ἔτι καὶ συνεσταλμένος αὐτὸς νέος οὐδέποτε μόνος θὰ προέβαινε. Καὶ ἀντὶ τῶν συμβουλῶν του ἐκείνων, ἀντὶ τῆς διδασκαλίας τῆς τόσῳ εὐμεθόδου, ἣν προθύμως αὐτὸς ἠτοιμάζετο νὰ τῷ παράσχη, ὁ Μεχμέτ ἠννόει νὰ ἀποζημιωθῇ γενναίως.

Ὁ Νίκος τῇ συμβουλῇ τοῦ Μεχμέτ κατόκησε προσωρινῶς ἐν τινὶ ξενοδοχείῳ τοῦ Πέραν, μέχρις οὗ εὗρεθῇ τὸ κατάλληλον δωμάτιον, ἐνθα θὰ ἐγκαθίστατο πλέον διαρκῶς.

— Ἡ ἐκλογὴ τοῦ δωματίου, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐγκατασταθῇ εἶναι σπουδαῖον ζήτημα, τῷ εἶχεν εἶπει ὁ Μεχμέτ. Δὲν γνωρίζεις ἀκόμη οὔτε πρόσωπα οὔτε μέρη καὶ ἕως ὅτου γνωρίσης ὅλα αὐτὰ καὶ ἀπικτήσης γνωριμίαν, δὲν πρέπει νὰ στεναχωρεθῇς!.. Τὸν περισσότερον καιρὸ σου θὰ διέρχῃς εἰς τὸ σπίτι ποῦ θὰ κατοικήσῃς καὶ πρέπει αὐτὸ νὰ μὴ ἦναι κανένα σπίτι πληκτικόν, γιατί τότε ἄλλοίμονο... θὰ καταντήσῃς ὑποχονδριακός!...

Ὁ Νίκος δὲν ἠννόησε καλῶς τὴν σημασίαν τῆς παρατηρήσεως αὐτῆς τοῦ φίλου του καὶ ἀδιαφόρως πῶς:

— Δὲν βαρύνεσαι, καϋμένε... τῷ εἶπεν. Ἐγὼ δὲν δίδω καὶ μεγάλη σημασία εἰς τὸ δωμάτιο... Ἀέρα καὶ ἥλιο μόνον νὰ ἔχῃ καὶ νὰ ἦναι ὀλίγον ἡσυχία σπίτι χωρὶς πολλὰς φωναῖς... θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος...

Ὁ Μεχμέτ τὸν περιέβαλε δι' ἐνὸς βλέμματος οἴκτου καὶ ἀνακινῶν τὴν κεφαλὴν:

— Παιδί ποῦ εἶσαι ἀκόμη... τῷ εἶπεν. Ἔτσι μόνον γιὰ τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιο, θὰ δίνης σὰν καλὸς ὀφθαλμότης, κάθε μῆνα τῆς ὥραιαις σου κίτριναις... Ἡ μήπως θὰ σὲ πειράζῃ τάχα, ἂν ἔχῃς καὶ καμμιά ὡμορφὴ συντροφιά νὰ περνᾷς τῆς ὥραις σου καὶ νὰ μὴ χασμουριέσαι μόνος σου, σὰν τὸν κοῦκκο μέσα στοὺς τέσσαρες τοίχους;...

Ὁ Νίκος ἐννοήσας ἤδη ἐν μέρει τὴν ὑπενόησιν δι' αὐτῶν ὁ Μεχμέτ, ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐν συστολῇ ἐψιφύρισεν, ἐν ᾧ ζωηρὸν ἐρυθρῆμα ἀνῆρχετο μέχρι τῶν παρειῶν του:

— Καλά... καλά... σὺ ἡξεύρεις τί δωμάτιο εἶναι καλό... Κάμε ὅ,τι θέλεις. Ἐγὼ θὰ ἐπιδοκιμάσω πάντοτε τὴν ἐκλογὴν σου...

— Περὶ αὐτοῦ εἶμαι βέβαιος, ὑπέλαβε μετ' εὐχαριστήσεως ὁ Μεχμέτ. Σήμερον ὅμως, ἐπειδὴ ἐγὼ ἔγω μερικὰς ἐργασίας φέρε σὺ κανένα γυρὸν... ἐδῶ σ' τὸ Πέραν πάντοτε, ἐννοεῖς, μήπως καὶ ἐπιτύχεις κανένα καλὸ μέρος. Καὶ αὐριον πλέον τὰ βλέπομε πάλι μαζὶ καὶ ἀποφασίζομεν.

Ὁ Νίκος συμφώνως μὲ τὴν συμβουλὴν τοῦ Μεχμέτ, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἤρξατο τῶν ἐρευνῶν του πρὸς ἀνεύρεσιν δωματίου.

Ἀνῆλθε καὶ κατῆλθε πλείστας οἰκίας, ἐπὶ τῶν θυρῶν τῶν ὁποίων διέκρινε τὸ τυπικὸν «Chambres meublées à louer», διεσέδυσεν εἰς ἀγνώστους στενωπούς, ἄς τὸ πρῶτον παρατήρῃ τότε καὶ τῷ ἐδόθη εὐκαιρία νὰ ὀμιλήσῃ πάσας τὰς γλώσσας ἄς ἐγίνωσκεν. Μετὰ πολὺν χρόνον τέλος τοιαύτην περιπλάνησιν ἐνόμισεν, ὅτι εὗρεν ὅ,τι ἐζητεῖ.

Εἰς τινα στενωπὸν παρὰ τὸ Γερμανικὸν νοσοκομεῖον τῷ ὑπεδείχθη δωμάτιον εἰς τὸν δεῦτερον ὄροφον κείμενον, ὅπερ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἐξεπλήρου πάντας τοὺς ὁρους τῆς ὑγιεινῆς. Εὐάερον, εὐήλιον, ἀπαστράπτον ἐκ καθαριότητος, εἰς τὸ βάθος διαδρόμου, μεμονωμένον ἐν μέρει τῶν λοιπῶν δωματίων καὶ ἀπολαμβάνον ἐπομένως τῆς σχετικῆς ἡσυχίας ἀπετέλει διὰ τὸν Νίκον τὴν ἰδεώδη ἐκείνην φωλεάν, ἐν ᾗ ἐν ἡσυχίᾳ θὰ ἠδύνατο ἐσχυρμένως ἐπὶ τοῦ βιβλίου του νὰ μυνηθῇ εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἐπιστήμης, δι' ἣν προωριζετο.

Τὴν οἰκίαν ἐκείνην διετήρει Ἑλληνὶς κυρία, πεντηκονταετής ἤδη τὴν ἡλικίαν, ἣτις καὶ ὑπενοικίαζε τὰ ἐν αὐτῇ δωμάτια. Πρὸς τὸν Νίκον προσηνέχθη εὐγενῶς καὶ μαθοῦσα τὰ κατ' αὐτὸν μετὰ μητρικῆς στοργῆς καὶ ἀφιλοκε-

δῶς τῷ συνίστα νὰ ἐνοικιάσῃ τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, καθ' ὅσον οὐ μόνον θὰ ἦτο βέβαιος, ὅτι θὰ κατόκει εἰς οἰκίαν ἐντιμον, ἀπηλλαγμένην τῶν σκηνῶν αἰτινες συνήθως διαδραματίζονται εἰς τὰς λοιπὰς μὲ ἐνοικιαζόμενα δωμάτια οἰκίας, ἀλλὰ θὰ περιεβάλλετο πάντοτε ὑπὸ τῶν περιποιήσεων τῆς, ὥς ἂν ἦτο τὸ ἴδιον αὐτῆς τέκνον, ὅπερ εἶχεν ἀπολέσει πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἐν ᾗ καὶ ὁ Νίκος ἡλικία.

Ὁ Νίκος καταγοητευθεὶς ἐκ τῶν λόγων τῆς εὐγενοῦς κυρίας, ἀνεχώρησεν ὑποσχεθεὶς, ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἐπομένην, ἵνα ἐνοικιάσῃ ὀριστικῶς πλέον τὸ δωμάτιον. Τὴν ἐσπέραν ἀνεκοίνωσε τὰ τοῦ εὐρήματός του εἰς τὸν Μεχμέτ, μετ' εὐλόγου ἐνθουσιασμοῦ ὀμιλήσας περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ δωματίου ἐκείνου καὶ τὴν ἐπιούσαν διηυθύνθησαν ἀμφότεροι πρὸς ἐπίσκεψίν του.

Ὁ Μεχμέτ ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματος, ὅπερ ἔρριψεν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀπροκαλύπτως ἀπεφάνθη κατ' αὐτῆς.

— Αὐτὸ τὸ σπίτι δὲν εἶναι γιὰ 'σένα Νίκο... τῷ εἶπε ξηρῶς, ὅτε εὐρέθησαν μόνον ἐν τῷ δωματίῳ ἀναμένοντες τὴν ἔλευσιν τῆς οἰκοδεσποίνης.

— Καὶ γιατί;... ἠρώτησεν ἑκπληκτικὸς ὁ Νίκος.

— Γιατί;... γιατί ἂν ἔλθῃς καὶ καθήσῃς ἐδῶ, πρέπει νὰ βάλῃς καὶ ράσα!...

Ὁ Νίκος ἠτοιμάζετο νὰ ζητήσῃ πλειοτέρας ἐξηγήσεις ὥς μὴ ἱκανοποιηθεὶς ἐκ τῆς αἰνιγματώδους ἐκείνης ἀπαντήσεως, ἀλλὰ διεκόπη ἐκ τῆς εἰσόδου τῆς οἰκοκυράς.

Μετά τινας λέξεις ἐπὶ τοῦ ἐνοικίου καὶ ἄλλων τινῶν λεπτομερειῶν ὁ Μεχμέτ προπετῶς ἠρώτησε τὴν κυρίαν:

— Καὶ ἡμπορῶ νὰ σᾶς ἐρωτήσω, κυρία μου, ποῖοι ἄλλοι κάθονται ἐδῶ;...

— Νὰ σᾶς 'πῶ, κύριε.... ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ἐκείνη. Ἐδῶ δὲν δεχόμεθα τὸν καθένα παρὰ πρόσωπα ἡσυχὰ διὰ νὰ ἔχωμε καὶ ἐμεῖς τὴν ἡσυχίαν μας.... Δὲν κάθεται παρὰ ἑνὸς γέρος καθηγητῆς ἀπὸ τὴν Ρουμανία, μία κυρία ἡ ὁποία δίδει μαθήματα πιάνου καὶ ἓνας ὑπάλληλος τῆς Ὁθωμανικῆς Τραπεζίης. Ὀλίγα πρόσωπα, ἀλλὰ καθὼς πρέπει....

— Αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, κυρία μου.... διέκοψεν ἀποτόμως ὁ Μεχμέτ. Ὅ,τι εἶναι ὁ καθένας εἶναι διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ εἶναι μεγάλη ἡ κυρία αὐτὴ ποῦ διδάσκει πιάνο; ἦν ἠρώτησεν.

— Ὡ.... ὅσῳ γι' αὐτό, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ζωηρῶς ἐκείνη ὑποθέσασα, ὅτι ἠγνόησε τὴν αἰτίαν τῆς ἐρωτήσεως, νὰ μείνετε ἐντελῶς ἡ-

συγχοῦς. Τὸ σπίτι μου δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ πολλά. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς 'πῶ, ὅτι οἱ ἐνοικιασταὶ μου κάθονται ἐδῶ εἰκοσιπέντε ὁλόκληρα χρόνια....

Ὁ Μεχμέτ ἀνετινάχθη ἐπὶ τῆς θέσεώς του ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου κινηθεὶς καὶ εἰς τόνον ὁργίλον :

— Ὡστε, ἡ κυρία αὐτὴ θὰ πλησιάζῃ τὰ πενήντα.... εἶπεν εἰρωνικῶς.

— Ἴσως καὶ τὰ ἐξήντα.... προσέθηκε μειδιῶσα ἀνυπόπτως ἐκείνη.

— Πηγαίνωμεν, Νίκο.... εἶπεν ὁ Μεχμέτ ἀποτόμως στρεφόμενος πρὸς τὸν φίλον του.

— Ὡστε, δὲν σᾶς κάμνει, κύριε.... ἐτόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ ἡ οἰκοδέσποινα, ἑκπληκτος ὀλίγον διὰ τὴν στάσιν ἐκείνην τοῦ ἐπισκέπτου, ἣν οὐδέποτε ἀνέμενεν.

— Ὁχι.... κυρία, τῇ ἀπήντησε ξηρῶς ὁ Μεχμέτ ἐξερχόμενος. Δὲν μᾶς κάμνει. Βλέπετε ὅτι πρόκειται τὰ τὸ ἐνοικιάσιον ἑνας νέος τὸ δωμάτιον αὐτό.... καὶ τὸ σπίτι σας εἶναι γηροκομεῖον! Δὲν ἀπεφάσισε ἀκόμη νὰ γείνῃ καλόγηρος!...

Ἡ κυρία δὲν ἀπεκρίθη ἐντελῶς εἰς τοὺς ἀναιδεῖς ἐκείνους λόγους καὶ μόνον, καθ' ὃν χρόνον οἱ ἐπισκέπται κατήρχοντο τὴν κλίμακα, ἠκούθη ὁ κτύπος τῶν θορυβωδῶς κλειομένων παραθύρων τοῦ δωματίου καὶ φράσεις τινὲς ἀγανακτήσεως διαφυγοῦσαι τῶν χειλέων της.

Υ

Ὁ Νίκος, ὅστις καθ' ὅλην τὴν σκηνὴν ταύτην δὲν εἶχε προφέρει λέξιν, ἀσυναίσθητος πως ὑπακούσας εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Μεχμέτ καὶ ἀκολουθήσας αὐτόν, μόνον ὅτε εὗρέθησαν εἰς τὴν ὁδόν, ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ δειλῶς περὶ τῆς συμπεριφορᾶς του πρὸς τὴν τόσον εὐγενῆ ἄλλως τε κυρίαν ἐκείνην.

Ὁ Μεχμέτ, ἀφ' οὗ τῷ ἔρριψε βλέμμα μεστὸν εἰρωνείας :

— Μὲ συγχωρεῖς, Νίκο, τῷ εἶπε.... Ἀλλ' ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς θὰ ἦσο ἐξυπνότερος.... καὶ σὺ, βλέπω, πῶς εἶσαι περισσότερο παιδί ἀφ' ὅ,τι σὲ

ἐγνώρισα. Σὺ νομίζεις πῶς εἶσαι ἀκόμη σ' τὴ Σαμπρῦντα ποῦ δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ βῇξῃ καὶ νὰ μὴν τὸν ἀκούσῃ ὁ γείτονάς του.... Ἐ.... Νίκο... ξύπνησε!... ἐδῶ τὸ λένε Πέρα!... ἑκατάλαβες; καὶ θὰ ἦναι ντροπὴ νὰ λὲς πῶς κάθεται ἐδῶ μέσα, ποῦ ἔχουν μαζευτὴ ὄλαις ἢ καρακάζαις καὶ οἱ παληόγιοι...

— Μὰ καὶ μένε... ἐψιθύρισεν ὁ Νίκος... δὲν ἦτο ντροπὴ νὰ τῆς 'μιλήσῃς τόσον ἀποτόμως...

— Μὰ ἀφ' οὗ δὲν ἐντραύπηκε αὐτὴ νὰ σοῦ 'πῇ νὰ καθήσῃς δίπλα σὲ μὴ ἐξηντάρα...

Εἶχον ἐξέλθῃ εἰς τὴν Μ. Ὀδὸν τοῦ Πέραν καὶ ἐβάδιζον ἐπὶ τοῦ πρὸ τοῦ Γαλλικοῦ νοσοκομείου εὐρέως πεζοδρομίου διαγκωνιζόμενου ἐνίοτε μὲ τοὺς διαβάτας, οἵτινες ἔσπευδον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὰς ἐργασίας των.

Ὁ Νίκος ἐβάδιζε σιωπηλὸς παρὰ τὸν φίλον του, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν εὐρισκόμενος τῆς σκηνῆς, ἥς πρὸ τινων στιγμῶν εἶχε παραστῇ μάρτυς καὶ τῶν λόγων τοῦ Μεχμέτ. Ὁ Μεχμέτ ἐβάδιζε σιωπηλὸς καὶ αὐτὸς ῥίπτων τῇδε κάκεισε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῶν διερχομένων καὶ σκεπτόμενος ποῦ ὄφειλε νὰ διειθύνθῃ πρὸς εὐχερεστέραν ἀνεύρεσιν δωματίου.

Αἰφνης ἔστη ἀποτόμως. Ἐπὶ τοῦ ἔναντι πεζοδρομίου εἶχε διακρίνει ὑπηρετρίαν τινα, ὡς προφανῶς τὸ σύνολόν της κατεδείκνυσεν, ἥτις κρατοῦσα μικρὸν κάλαθον ἀνήρχετο τὴν ὁδὸν ταχέως βαδίζουσα. Μόλις ἀφίχθη ἔναντι αὐτῶν ὁ Μεχμέτ τὴν ἐκάλεσεν :

— Κοραλία!... Κοραλία!...

Ἐκείνη ἐστράφη ἀποτόμως καὶ ὡς τὸν διέκρινε διηυθύνθη ταχέως πρὸς αὐτόν.

Ἦτο ἐνδροσος δεκαεπταετίας περίπου νεᾶνις, μὲ κόμην χουσίζουσαν, ἀναδεδεμένην ἐκ τῶν ὀπισθεν δι' ὑποκνάνου μεταξίνης ταινίας καὶ ὀφθαλμοὺς γλυκεῖς ἐπιχαρίτως φέρουσα τὸ λευκὸν τῆς θαλαμηπόλου περιζῶμα.

Μόλις ἐπλησίασε τὸν Μεχμέτ τῷ ἀπηύθυνεν οἰκείως τὸν λόγον καὶ μετὰ τῆς συνήθους εἰς τὰς ὑπηρετίας φλυαρίας.

— Καλὴμέρα, κύριε Μεχμέτ... ἀνέκραξε μειδιῶσα. Καλὲ τί ἐγίναντε σεῖς;... Ἐχομε χρόνια νὰ σᾶς 'δῶμε ἀπὸ τὸ σπίτι... Καλὲ σεῖς ἔχαθήκατε ἀπ' τὸν κόσμον... Ἡ κυρία εἶχον τόσα παράπονα μαζύ σας... Μᾶς ἔλησμονήσατε ὅλως διόλου...

— Καλὴμέρα, Κοραλία... τῇ ἀπήντησεν ὁ Μεχμέτ, μειδιῶν ἐλαφρῶς. Πῶς πηγαίνεις;

— Ἐγώ;... Νὰ πάρω δύο κότταις γιὰ τὸ βράδυ.... Ποῦ νὰ σᾶς τὰ πῶ τὰ νέα!... Ἡ μαμζὲλ Ρενὲ μᾶς ἦλθε πάλι.... καὶ κάθε βράδυ μὴ τὰ ῥωτᾶτε τί γίνεται.... Κονσέρτο καὶ πόκερ ὥς τὸ πρωΐ.... Τὶ καλὰ ποῦ σᾶς ἦῤα... Τώρα θὰ μᾶς ἔλθετε... ἔ;....

— Ἀφῆσέ τα τώρα αὐτά.... τὴν διέκοψεν ὁ Μεχμέτ, καὶ γιὰ τὴν πῆς μου, ἔχετε κανένα δωμάτιο ἄδειο;....

— Δωμάτιο; ἐπανέλαβεν ἐκείνη. Ναί, εἶναι ἀκόμη ἓνα· τὸ μικρὸ σ' τὸ δεῦτερο. Εἶναι δεκαπέντε ἡμέραις τώρα ποῦ τ' ἄφησε ὁ παραγγελιοδόχος ἐκεῖνος... Ἄς πάῃ σ' τὸ διάβολο... ἐπάνω σ' τὴν ψυχὴ μου ἦταν... Μὲ τὸ στανιὸ ἀγάπη... ἀκούστηκέ ποτε;

— Οὐφ!... φλύαρη ποῦ εἶσαι καυμένη... τὴν διέκοψεν ἐν ἀδημονίᾳ ὁ Μεχμέτ. "Ο,τι σ' ἐρωτῶ λέγε μου. Λοιπὸν εἶναι ἄδειο αὐτὸ τὸ δωμάτιο;

— Ναί, σᾶς εἶπα... Σεῖς θὰ μᾶς ἔλθετε, κύριε Μεχμέτ; ἠρώτησεν ἐνθουσιωδῶς.

— Πάλι περίεργη εἶσαι.... Ἄλλ' ἔστω... εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἔλθω ἐγώ... Νά... ὁ φίλος μου ἀπ' ἐδῶ θὰ ἔλθῃ...

Τὸ πρῶτον ἤδη ἡ νεᾶνις ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καὶ παρετήρησε τὸν Νίκον, ὅστις ἀφηρημένος πως τὴν κατέτρογεν ὁμιλοῦσαν διὰ λαϊμῶρων βλεμμάτων. Πρὸ τῶν βλεμμάτων ἐκείνων κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸν Μεχμέτ.

— Πηγαίνετε λοιπὸν, κύριε Μεχμέτ, σ' τὸ σπίτι. Ἡ κυρία εἶναι ἐκεῖ τώρα... καὶ θὰ τελειώσῃ ἡ δουλειά σας εὐκόλα...

Ἐρριψεν ἐν ἔτι βλέμμα ἐπὶ τοῦ Νίκου, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ τὴν παρατηρῇ καὶ χαιρετῶσα ἐλαφρῶς διὰ τῆς κεφαλῆς ἐξηφανίσθη ταχέως μέσφ τοῦ πλήθους.

Μόλις οἱ δύο φίλοι ἐξεκίνησαν αὐτοὶς ὁ Μεχμέτ ἀποτεινόμενος ζωνρῶς πρὸς τὸν Νίκον:

— Νὰ τί θὰ πῇ νὰ εἶσαι τυχερὸς ἄνθρωπος... τῷ εἶπεν.

— Γιατί; ἠρώτησεν ὁ Νίκος.

— Γιατί; Νά... εἶχα σπάσει τὸ κεφάλι μου ποῦ εἰς ἡμπορούσαμε νὰ εὗρωμε δωμάτιο ὅπως πρέπει... καὶ νὰ τὰ φέρῃ ἡ τίχη νὰ φυτρώσῃ ἐμπρὸς μος ἡ Κοραλία... ποῦ εἶχα λησμονήσῃ ἐντελῶς τὸ σπίτι αὐτό...

— Πᾶμε τώρα ἐκεῖ καὶ θὰ καταλάβῃς σὲ τί σπίτι θέλω νὰ καθήσῃς...

— Εἶναι καλό... ἔ;... ἠρώτησεν ὁ Νίκος.

— Δὲν ἠξεύρω... θὰ ἰδῇς καὶ θὰ κρίνῃς τὴν διαφορὰ ἀπὸ τὸ μοναστήρι ἐκεῖνο ποῦ διᾶλεξες γιὰ ν' ἀσκητένης...

Ἐκαμψαν μίαν ὁδὸν καὶ μετὰ τινα χρόνον εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ταρλάμπαση. Ἐπροχώρησαν ἱκανῶς κατὰ μῆκος αὐτῆς καὶ ἔστησαν πρὸ μιᾶς οἰκίας, ἧς τὸν κώδωνα ἔστυρε βιαίως ὁ Μεχμέτ.

Ἡ οἰκία ἐκείνη ἦτο τριώροφος καὶ ὡς πρὸ τινος ἐπισκευασθεῖσα καὶ καλλωπισθεῖσα ἐφαίνετο καινουργής. Ἐπὶ τῶν παραθύρων κατήρχοντο παχέα παραπετάσματα βαθέως ἐρυθροῦ χρώματος, τελείως ἀποκρύπτοντα τὰ ἐντὸς αὐτῆς καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἐξώστου τοῦ δευτέρου ὀρόφου ἀνθοδοχεῖα τινὰ μετὰ πρασίων φυτῶν προσέδιδον εἰς τὸ σύνολον αὐτῆς θελκτικὴν θέαν.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἡ θύρα ἠνοιγέτο αὐτομάτως ἔσωθεν καὶ οἱ δύο νέοι εἰσῆρχοντο εἰς μικρὰν εἴσοδον περικυκλωμένην ἐκατέρωθεν ὑπὸ σειρᾶς μεγάλων ἀνθοδοχείων μὲ φοινικεῖδῃ φυτὰ, ἅτινα διεσκέδαζον δριμεῖαν ὁσμὴν.

Ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου σημείου τῆς ἐξ ὀλίγων μόλις βαθμίδων κλίμακος γυνὴ ὥσει ἐξηκοντοῦτις τὴν ἡλικίαν, βραχύσωμος καὶ μετὰ σεβαστῶν διαστάσεων ἀληθοῦς βυτίου, μὲ ζεῦγος διόπτρων ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ρινὸς καὶ κρατοῦσα ἀνὰ χεῖρας φύλλον ἡμερησίας ἐφημερίδος, ἵστατο ἀναμένουσα νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς προεῖνους ἐπισκέπτας τῆς.

Ὁ Μεχμέτ πρῶτος τὴν ἐχαιρέτησεν εὐγενῶς.

— Καλημέρα σας, κυρία Ἐρατώ... εἶπεν.

Ἐκείνη ὡς τὸν ἀντελήφθη ἔβαλε μικρὰν κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ εἰς τόνον φωνῆς μὴ πολὺ ἀπέχοντος τοῦ ἤχου, ὃν παράγει ὁ πρίων ρινίζων τὸν σίδηρον.

— Μπα... μπα... ὁ κύριος Μεχμέτ!.. Καί πῶς ἦταν αὐτὸ τὸ θαῦμα;... Ὑστερα ἀπὸ τόσα χρόνια καὶ ζαμάνια ποῦ ἔχομε νὰ σᾶς ἰδοῦμε...

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὰ ἔνδον:

— Μέλπω!.. Μέλπω, ἀνέκραξε διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς καθισταμένης δξυτέρας τώρα ἐκ τῆς ἐντάσεως. Ἐλα... ἔλα... νὰ ἰδῇς... ἓνα ποῦ δὲν περιμένεις...

Ἐν ᾧ ὁ Μεχμέτ μετὰ τοῦ Νίκου ἀνήρχοντο ἔτι τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆγοντο εἰς τινα μικρὰν αἴθουσαν παρὰ τὴν εἴσοδον, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῆς οἰκοκυρᾶς, ἧτις μυρίας παρατηρήσεις ἀπέτεινεν εἰς τὸν Μεχμέτ διὰ τὴν περὶ τὰς ἐπισκέψεις ἀμέλειάν του, εἰσῆρχετο ταυτόχρονως, εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐσπευσμένως κατελθοῦσα ἐκ τοῦ πρώτου ὀρόφου, ἡ ἀδελφὴ τῆς.

— Ὁ κύριος Μεχμέτ!... ἀνέκραξε προχωροῦσα καὶ χαιρετῶσα αὐτὸν

οἰκείως... Σὺν νὰ ἐκατάλαβα τὴ φωνή σας... Μὰ τί πράγματα εἶναι αὐτὰ... καὶ δὲν ἔντρέπεσθε λιγάκι;... Τόσῳ καιρὸ νὰ ἔχετε νὰ ἔλθετε γιὰ νὰ ἰδῆτε ἂν ζοῦμε ἢ ἔπεθάναμε!... Σὺν νὰ εἶχε χολέρα τὸ σπίτι μας...

Ἡ αἶθουσα εἰς ἣν εἰσήγαγον τοὺς ἐπισκέπτας, καίτοι ἱκανῶς εὐρύχωρος ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως μικρὰ ὥς ἐκ τῆς πληθύος τῶν ἐν αὐτῇ ἐπιπλῶν. Ἐφωτίζετο ἄμυδρῶς πῶς διὰ δύο παραθύρων, διὰ τῶν μακρῶν παραπετασμάτων τῶν ὁποίων μόλις κατώρθου νὰ διεισδύῃ τὸ ἥλιακόν φῶς. Εἰς τινὰ γωνίαν πολυτελὲς κλειδοκύμβαλον ἐκ παμμέλανος ξύλου, καλυπτόμενον δι' εὐρείας ταινίας ἔξευρύθρου ὀλοσηρικῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν τοποθετημένα πλεῖστα κομψοτεχνήματα καὶ μικρὰ ὑάλινα ἀνθοδοχεῖα, προσήλκυε τὰ βλέμματα τοῦ εἰσερχομένου καὶ παρ' αὐτὸ ὑψηλὴ βιβλιοθήκη πλήρης μουσικῶν χρυσοδέτων βιβλίων. Δύο τουρκικὰ ἀνάκλιντρα μεθ' ἀπαλῶν προσκεφαλαίων ἐκόσμουσαν τὰς παρὰ τὰ παράθυρα γωνίας καὶ ἔδραι τινές, τὰ ἐρεισίνωτα τῶν ὁποίων ἐκαλύπτοντο ὑπὸ λεπτῶν ποικιλιμάτων ἐντέχνως κατεργασμένων περιεστοίχιζον εὐρείαν καρνοβαφῇ τράπεζαν, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας διεκρίνετο ἐν φαβεντιανῷ δοχεῖῳ εὖοσμος ἀνθοδέσμη ὠχρολεύκων ρόδων. Τὸ ἐν τῇ αἰθούσῃ τέλος ὑπολανθάνον ἡδὺ σκιόφως, ἢ βαθεῖα τῶν τοίχων χροιά καὶ τὸ ἐκ τῶν μικρῶν ἀνθοδεσμῶν διαχεόμενον λεπτὸν ἄρωμα προὔξενον τῷ εἰσερχομένῳ θελκτικὴν ἐντύπωσιν τὰ μᾶλα εὐμενῶς προδιαθέτουσαν αὐτὸν ὑπὲρ τῆς καλοισθησίας τῶν οἰκοδεσποινῶν.

— Ἐ., μὴ μὲ ἀδικῆτε καὶ τόσον, κυρία Μέλω... ἐδικοιολογήθη ὁ Μεχμέτ. Εἶχα τόσας ἐργασίας αὐτὸν τὸν μῆνα, ποῦ δὲν μοῦ ἔμινε καιρὸς οὔτε νὰ τρώγω...

— Ἐργασίαις;... ἀνέκραξαν ταῦτοχρόνως καγχάζουσαι θορυβωδῶς αἱ δύο ἀδελφαί. Καλῶς, τί ἐργασίαις θὰ εἶχατε σεῖς;... Ξενύχτι καὶ διασκέδασι!.. Ἀλλὰ τί νὰ γείνη, συνεπλήρωσεν ἡ μία ἐξ αὐτῶν, ἡ ἰδική μας συντροφιά φαίνεται πῶς δὲν σᾶς ἀρέσει πλέον... Θὰ περνᾶτε ἄλλοῦ τῆς βραδείας σας πλέον εὐχάριστο...

— Μὴ μοῦ λῆτε αὐτὰ... γιατί μοῦ κακοφαίνεται, διέκοψε ζωηρῶς ὁ Μεχμέτ. Σεῖς ἔξυρτε καλὰ πόσο σᾶς ἐκτιμῶ καὶ πῶς ποτὲ δὲν ἀφῆκα εὐκαιρία, ὅταν ἡμπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

— Ναί... ναί... τὸ ἔξυρμεν αὐτὸ καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε πολὺ... ἀπήντησεν ἡ προλαλήσασα ἀδελφή. Ἀλλὰ τόσῳ καιρὸ νὰ μὴ σᾶς ἰδοῦμε... τόσα πράγματα ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό μας...

— Τέλος πάντων, διέκοψεν ἡ ἑτέρα, ἃς ἀφήσωμε τώρα τὰ περασμένα...

Καὶ ἡ συνδιάλεξις πάντοτε τόσον οἰκεία καὶ ἐγκάρδιος ἐστράπη περὶ διάφορα ζητήματα.

Αἱ δεσποινίδες Ἐρατὼ καὶ Μελομένη Ἐλπιδοφόρου, ὡς ἐκολακεύοντο νὰ αὐτοκαλῶνται καὶ νὰ ἀκούωσι νὰ τὰς προσονομάζωσι πάντες, ἦσαν δίδυμοι ἀδελφαί, θυγατέρες ἀρχαίου ὑπαλλήλου τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου, γνωστόταται εἰς ἅπασαν τὴν συνοικίαν, ὡς ἀποτελοῦσαι τύπους ὄντως δυσσευρέτους καὶ σπανίους.

Ἡ Ἐρατὼ, ἡ καὶ μεγαλειτέρα θεωρουμένη, βροχύσωμος καὶ μετὰ διαστάσεων στρογγυλοτάτου ὕδροβυτίου, ὡς προείπομεν ἤδη, ἀπετέλει θίγουσαν ἀντίθεσιν πρὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς, τῆς Μελομένης, ἥτις ἰσχνή, λιπόσαρκος καὶ ὑψηλὴ παρείχε βαδίζουσα παρὰ τὴν ἀδελφὴν τῆς, τὴν θέαν ὑψηλοῦ κωδωνοστασίου ἐγειρομένου ὑπερηφάνως παρὰ τὸ ταπεινὸν ναῦδριον χωρίου τινός.

Ὁ ἐπακριβὴς προσδιορισμὸς τῆς ἡλικίας αὐτῶν καὶ αἱ λεπτομέρειαι τοῦ ἰδιωτικοῦ τῶν βίου ἀπετέλουν μυστήριον ζοφερόν καὶ δυσεξιχνίαστον, τὸν πέπλον τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύναντο νὰ ἀνασύρωσιν οὐδὲ αἱ μᾶλλον κακεντρεχεῖς γλῶσσαι τῆς συνοικίας. Περὶ τοῦ βίου τῶν ὁμίλουν πάντοτε αἰνιγματωδῶς καὶ μετὰ τοσαύτης ἐπιφυλακτικότητος, ὥστε οὐδὲν τὸ σαφὲς ἠδύνατό τις νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῶν λόγων τῶν συμπέρασμα· ἐρωτώμεναι δὲ περὶ τῆς ἡλικίας τῶν ἀνευρυθριάστως καὶ ἰταμῶς ἐδήλουν, ὅτι μόλις διὰ τεσσαρακοστὴν φορὰν εἶχον παρατηρήσει ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον τοῦ φθινοπώρου τοῦ βίου τῶν, ἐν ᾧ ἀναμφήριστον πλέον καθίστατο, ὅτι τὰ ἔτη αὐτῶν προστιθέμενα ὑπερέβαινον κατὰ δύο τοῦλάχιστον δεκαετηρίδας τὸν σεβαστὸν αἰῶνα...

Καίτοι ἔφερον τὰ ἀγνὰ τῶν Μουσῶν ὀνόματα οὐδεμίαν βεβαίως σχέσιν μὲ τὴν χορείαν ἐκείνην ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ εἰς τὰς προσωπικότητάς τῶν καὶ οὐδέποτε ἴσως τὰ ὀνόματα τῶν πτωχῶν ἐκείνων παρθένων κατεργυπάνθησαν καὶ ἐμολύνθησαν πλειότερον ἢ ἐν τῷ προσώπῳ τῶν διδύμων αὐτῶν Μεγαιρῶν. Οἰκτροτέρα δ' ἔτι εἰρωνείαν ἀπετέλει τὸ ἐπιθέτον των: Ἐλπιδοφόρου!.., ἐν ᾧ ἦτο πλέον ἢ βέβαιον, ὅτι οὐ μόνον οὐδεμίαν ἐλπίδα ἔφερον, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν φθόνον, τὴν κακεντρέχειαν καὶ τὸ μῖσος πρὸς ἅπασαν τὴν λοιπὴν ἀνθρωπότητα.

Ἀγνωστον, ἂν ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως, ἀπὸ κοινῆς συμφωνίας ἢ κατὰ οἰκτρὰν συγκυρίαν εἶχον παραμείνει ἀγναὶ Ἐστιάδες, μὴ γευθεῖσαι τῆς ἡδύτητος τῆς νυμφικῆς παστάδος, καίτοι ὡς ἀπόγονοι τοῦ Ἐλπιδοφόρου διαρκῶς ἔτρεφον τὴν μυχαιτάτην ταύτην ἐλπίδα. Ἐξήρχοντο ἀμφότεραι εἰς

περίπατον ἀνά τὴν Μ. Ὀδὸν τοῦ Πέραν βραδέως βαδίζουσαι καὶ σεισπο-
πυγοῦσαι, διαρκῶς δὲ συνδιαλεγόμεναι ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Καθ' οἷανδή-
ποτε ὥραν τοῦ ἔτους ἔφερον κατὰ κανόνα ἀμφιέσεις μετὰ χρωματισμῶν
ἐκ τῶν πλειότερον δυναμένων νὰ προσελκύσωσι τὰ βλέμματα τῶν διαβα-
τῶν, ἦτοι βαθὺ ἐρυθρὸν ὡς τὸ πῦρ, ἢ πράσιον ὡς ἡ χροιά τῆς γουστέρας
καὶ ἐνίοτε κίτρινον ὡς τὸ ὠραιότερον πτέρωμα τῶν καλλικελάδων τῶν
Καναρίων νήσων πτηνῶν. Οἱ πῖλοι τῶν δὲ ἐναργῶς ἡμιλλῶντο πρὸς τὰ
μικρὰ σκιαδία, ἅτινα παρατηρεῖ τις συνήθως εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν δω-
δεκαετίδων μαθητριῶν τῶν παρθεναγωγείων, ὅταν ἐξέρχονται εἰς περίπα-
τον ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν καλογραίας.

Ἐπὶ τῶν παρειῶν τῶν, ἡ ἐπιδερμὶς τῶν ὁποίων μεγάλῃν ὁμοιότητα
εἶχε πρὸς τὴν τῶν ποδῶν τοῦ ἵπποποτάμου, διακρίνοντο καθ' οἷανδήποτε
στιγμὴν τὰ ἀπὰ ἴχνη χρωστήρος ἀδεξιωτάτου ζωγράφου, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ
τῶν παμμέλανες ὡς ἀνθρακες, ἐσβεσμένοι ὅμως, ὁμοιάζον πρὸς ὅστρεα
πρὸ μηνῶν ἐξαχθέντα τῆς θαλάσσης καὶ ἀκατάλληλα πρὸς βρῶσιν!...

Ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐκείνῃ καὶ δὴ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ κατοικοῦν ἀπὸ εἰ-
κοσιπενταετίας ὅλης καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀπείρων σχέσεων τῶν ἀπειτέλουν τὴν
ἀκριβῆ καὶ μοναδικὴν πηγὴν πάσης καὶ τῆς λεπτομερεστερᾶς πληροφορίας,
τῆς ἀφορώσης οἷανδήποτε οἰκογένειαν ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς τάξεως καὶ
ἐθνικότητος, οὐ μόνον τῆς πρωτεύουσας ἀλλὰ καὶ τῶν περιχώρων.

Περιουσίαν δὲν εἶχον ἢ μικρὸν τι ποσόν, κατατεθειμένον ἐν τινὶ
Τραπεζῇ, ὅπερ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν εἶχον προορίσει διὰ τινὰ ναὸν τῆς πό-
λεως, ὅστις θὰ ἀνελάμβανε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τελῇ ἐκάστοτε μνημόσυνα ἐπὶ
μνημοσύνων ὑπὲρ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν διδύμων Ἑστιάδων. Μὴ
ἐπιθυμοῦσαι ὡς ἐκ τούτου νὰ θίξωσι τὸ ποσὸν τοῦτο ἔξω ἐν στερήσει καὶ
ἀφαντάστῳ οἰκονομίᾳ ἐκ τῶν ὑπενοικιαζομένων δωματίων τῆς οἰκίας τῶν
καὶ ἐκ τινῶν ἄλλων πόρων ὑπόπτου ὅλως καὶ ἀνεξιχνιάστου προελεύσεως.
Ἡ φιλαργυρία τῶν τέλος καὶ ἡ φιλοχρηματία τῶν ἦσαν παρορμητικαὶ καὶ
ἡ οἰκία τῶν ἦτο ἀληθὲς ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον, ἐν ᾧ ἐκεντρικὸς τις
λεπτολόγος ἠδύνατο νὰ ἀνεύρῃ ἀντικείμενα μὲ ἀληθὴ ἀρχαιολογικὴν ἀ-
ξίαν. Τῆς συνειδήσεώς τῶν οὔσης ἐλαστικωτάτης, μετεχειρίζοντο πάντα τὰ
μέσα πρὸς ἀφαιμάξιν τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν, προβαίνουσαι ἅμα καὶ εἰς
πᾶσαν ὄνειρῳδὴ οἰκονομίαν, ἣν θὰ ἐφθόνει καὶ ἡ ἐφευρετικότης τοῦ
αἰσχροκερδεστεροῦ Ἰουδαίου καὶ φθάνουσαι μέχρι τοῦ σημείου, νὰ περι-
συλλέγωσι μετ' αὐστηρότητος καὶ φυλάττωσιν ἐν ἰδιαιτέροις κιβωτίοις τὰ
ὑπολείμματα τῶν χρησιμοποιηθέντων πυρείων, ἵνα δι' αὐτῶν ἀνάπτωσιν
ἐν καιρῷ χειμῶνος τὴν πυρὰν τῶν ἀνὰ τὴν οἰκίαν τῶν θερμαστρῶν...

Ἄλλοτε τέλος παράδοξον χαρακτηριστικὸν τῶν ἦτο ἡ πρὸς τὰ ζῶα
κλίσις τῶν ἦτο δὲ πλέον ἢ βέβαιον, ὅτι ἐὰν καὶ τὸ τέταρτον ἔτι τῆς πρὸς
αὐτὰ ἐπιδεικνυομένης ἀγάπης τῶν ἡσθάνοντο πρὸς τοὺς ὁμοίους τῶν καὶ
δὴ πρὸς τοὺς πτωχοὺς πλανοδίους πωλητὰς τῶν ὁδῶν, οἵτινες εἶχον τὸ ἀ-
τύχημα νὰ ἔλθωσιν εἰς συναλλαγὰς μετ' αὐτῶν καὶ τοὺς ὁποίους κατὰ γενι-
κὸν κανόνα μετὰ κυνικῆς ἀναιδεΐας καὶ πρωτοφανοῦς θρασύτητος ἐπεχεί-
ρουν πάντοτε κυριολεκτικῶς νὰ ληστεύσωσιν, ἡ περὶ αὐτῶν κρατοῦσα
κοινὴ γνώμη θὰ ἦτο ἀσυγκρίτως ἐπιεικεστέρα. Ἀπασαὶ αἱ ἀδέσποτοι καὶ
πειναλέαι τῶν πέριξ στεγῶν γαλαῖ, τὰ σκελετώδη καὶ ψωραλέα αὐτὰ τε-
τράποδα, ἦσαν εὐπρόσδεκτα εἰς τὸν οἶκον τῶν δεσποινίδων Ἐλπιδοφόρου
καὶ ἐκτὸς τῶν τακτικῶν τροφίμων τῶν, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων οὐδέποτε
ἦτο μικρότερος τῆς δωδεκάδος, συμπληρούμενος εὐθὺς ὡς ἐπῆρχετο κενόν
τι εἰς τὰς τάξεις αὐτοῦ, ἦτοι τῶν: Μπιζούκας, Κλεάνθης, Σαρῆ, Λιλῆς,
Ἀχμέτ, Τζάκου, Ὀλύμπιας, Μπέη, Ρωμύλου, Μασκώτ, Πελιούς καὶ
Μιχαλάκη, ὑπῆρχον καὶ αἱ ἡμιτρόφιμοι.

Αὗται ἐπεσκέπτοντο τὸν φιλόζων οἶκον ἅπαξ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν
διανομὴν δῆλονότι τοῦ περιφήμου « τζιεργιού », διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ ὁ-
ποίου ἱκαναὶ ἐκάστην πρωΐαν ὕβρεις μετὰ τοῦ πωλητοῦ ἀνιηλλάσσοντο μέ-
χρις οὐ καταλήξωσιν εἰς συμφωνίαν ὡς πρὸς τὴν τιμὴν αὐτοῦ καὶ τὴν
ἀκρίβειαν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δραμίων του, ἅτινα μετὰ τόσης αὐστηρότη-
τος δι' ἰδίων σταθμῶν καὶ ζυγῶν ἀμφοτέραι αἱ ἀδελφαὶ ἐξήλεγχον ἐπὶ μα-
κρόν. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου τῶν ἅπασα ἡ εἰδεχθῆς καὶ ὄζουσα
αὕτη ἀγέλη περιεστοίχιζε ἀπαισίως κρίζουσα τὰς οἰκοδεσποίας, λαμβά-
νουσα ἐνεργότατον μέρος εἰς τὴν λιτὴν τῶν τράπεζαν καὶ ἀποινὴς λείκουσα
τὰ πινάκια καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἐπιτραπέζια αὐτῶν σκεύη· δι' οὗ οὐχὶ σπα-
νίως ἐκ τοῦ τόσφ ἀηδοῦς ὅσφ καὶ ἀνθυγεινοῦ αὐτοῦ συγχρωτισμοῦ προῦ-
καλοῦντο ἐπὶ τοῦ σώματος τῶν πυρορροῦσαι φλύκταιναι, ἄδωρα δῶρα τῶν
ἀκαθάρτων καὶ ψωριῶντων τροφίμων τῶν.

Τοιαῦται ἐν ἀτελεστάτῃ σκιαγραφίᾳ αἱ κατ' εὐφημισμὸν δεσποινίδες
Ἑρατὴ καὶ Μελομένη Ἐλπιδοφόρου καλούμεναι, εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ὁ-
ποίων ὁ Μεχμέτ εἶχεν ὀδηγήσει τὸν Νῆκον, ὡς συγκεντροῦσαν πάντα τὰ
πλεονεκτήματα, ἅπανα, κατ' αὐτὸν τοῦλάχιστον, ὥφειλε νὰ κέκτηται ἡ εἰς
νέους ὑπενοικιαζουσα ἐπιπλωμένα δωμάτια οἰκία.

Ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἡ συνδιάλεξις περιεστράφη περὶ διάφορα ζη-
τήματα, ὁ Μεχμέτ ἐπιθυμῶν νὰ ἔλθῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ὅπερ τὸν εἶχεν
ὀδηγήσει εἰς τὴν οἰκίαν τῶν δεσποινίδων Ἐλπιδοφόρου:

— Λοιπόν, κυρία Έρατώ, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν πρωτότοκον ἐξ αὐτῶν θεωρουμένην, ὡς αὐτὴ πλέον διευθύνουσα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὁ φίλος μου πιστεύω ὅτι θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος ἐδῶ :...

— Κύριε Μεχμέτ, ἀπεκρίθη ἐκείνη, τί νὰ σᾶς πῶ... Σεῖς γνωρίζετε τὸ σπίτι μας καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον καὶ εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς τὸ ἐπαινέσωμεν. Δὲν εἴσθε ξένος καὶ γνωρίζετε πόσον περιποιούμεθα τοὺς ἐνοικιαστάς μας ὅλους... πόσον μᾶλλον προκειμένου περὶ τοῦ κυρίου, ὁ ὁποῖος, καθὼς μᾶς λέγετε, εἶναι ἀδελφικός σας φίλος... Θὰ κάμωμεν ὅ,τι μᾶς εἶναι δυνατόν διὰ νὰ μείνῃ εὐχαριστημένος.

— "Οσο γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος... ἀπήντησεν ὁ Μεχμέτ. Σᾶς γνωρίζω καλὰ καὶ γι' αὐτὸ ἦλθα κατ' εὐθείαν ἐδῶ καὶ δὲν ἐπῆγα πουθενὰ ἄλλου...

— Ἄς ἀνεβῇ νὰ ὀρῇ τὸ δωμάτιον ὁ κύριος... διέκοψεν ἡ ἑτέρα τῶν ἀδελφῶν. Πιστεύω νὰ τοῦ ἀρέσῃ...

Ἐν ᾧ ὁ Νίκος ἀνήρχετο μετὰ τῆς κυρίας Μελπομένης πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς νέας τοῦ κατοικίας, ὁ Μεχμέτ εὗρεν εὐκαιρίαν, νὰ ὁμιλήσῃ ἐλευθέρως εἰς τὴν κυρίαν Έρατώ. Ἐπλησίασε λοιπὸν πρὸς αὐτὴν πλειότερον καὶ χαμηλοφώνως καὶ εἰς τόνον ἐμπιστευτικόν :

— Κυρία Έρατώ μου, τῇ εἶπεν... ἄκουσέ με καὶ δὲν θὰ χάσῃς. Τὸ παιδί ποῦ σοῦ ἔφερα σήμερα εἶναι ἓνα κομμάτι τύχη γιὰ σᾶς... γιατί ὅπου καὶ ἂν τὸ πιάσῃς θὰ πιάσῃς χρυσάφι!...

— Τί; τί;... ἠρώτησε περιέργως πλησιάζουσα αὐτόν ἔτι μᾶλλον καὶ ἐντεινύουσα τὰ ὦτά της ἐκείνη. Ἐχει λοιπὸν τὸν τρόπο του;... ἔ;...

Ἐχει λέει;... Εἶναι ὁ μεγαλειότερος κληρονόμος τῆς Σαμψούντος. Ὁ πατέρας του, ἓνας γεροφυλάργυρος μπακάλης.. πέθανε, εἶναι κάμποσος καιρὸς τώρα, καὶ τοῦ ἀφῆκε πάνω-κάτω σαράντα χιλιάδες στρογγυλαῖς!... Τ' ἄκουσες;...

— Βαί... βαί..., ἐφάντη μου!... ἐψιθύρισεν ἐν θαυμασμῷ ἡ κυρία Έρατώ ἀνοίγουσα ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς της... Καλὲ τί μοῦ λέτε, κύριε Μεχμέτ;... σαράντα χιλιάδες;...

— Νά... αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω...

— Βρὲ τὸ καλότυχο!.. ἐψιθύρισε βαθέως στεναλίζουσα ἡ οἰκοδέσποινα.

— Ὁ πατέρας μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Μεχμέτ, εἶναι ἐπίτροπός τ.υ, γιατί τὸ παιδί εἶναι ἀνήλικον καὶ ἐρχόμενο ἐδῶ γιὰ νὰ σπουδάσῃ τὰ Νομικά, μοῦ τό ἐσύστησε ἐμένα νὰ τὸ προσέσω... εἶναι βλέπεις, παιδί ἀκόμη...

— Κατάλαβα... τὸν διέκοψε μειδιῶσα ἡ κυρία Έρατώ. Θὰ τὸ κάνῃς τσιράκι σὲ κάμποσο καιρό...

— Ἀφῆσε τ' ἀστεῖα, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος σοβ. ρός. Βλέπεις πῶς ἐνδιαφέ-

ρομαι γιὰ σᾶς καὶ τὴ παρτίδα σᾶς φέρνω. Μὰ θέλω καὶ σεῖς νὰ μὲ βγάξετε ἀσπροπρόσωπο. Εἶναι παιδί ἀκόμη, ἂν κοπέλα ποῦ ντρέπεται νὰ σοῦ μιλήσῃ καὶ κοκκινίζει, ὅταν τὸ κυττάξῃς. Λοιπὸν τὰ μάτια σας δεκατέσσαρα μὴ τὸ ρίξετε σὲ κανένα βοῦρκο... γιατί ἔπειτα θὰ καταστρέψετε καὶ ἐμένα, ἂν μάθῃ τίποτα ὁ πατέρας μου, ποῦ τῶχει μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ... Θὰ τὸ προσέχετε σὺν τὰ μάτια σας καὶ θά'χῃ πάντοτε τὴν προτίμησιν...

— Ἐννοια σου, ἐφάντη μου... εἶπεν ἐν πεποιθήσει ἡ κυρία Έρατώ, καὶ θὰ καλοπεράσῃ ἐδῶ. Χεύρεις πῶς ἐδῶ μέσα δὲν μπαίνουν παρὰ διαλεκτοί... ἀρκεῖ νά'χῃ ἄλλο μυαλὸ καὶ νὰ ξεθαρρέψῃ λιγάκι.

— Μὲ τὸν καιρὸ θάρθη κι' αὐτό... προσέθηκεν ὁ Μεχμέτ. Καὶ λαμβάνων σοβαρώτερον πῶς ὕφος. Καὶ νὰ εἴμαστε πάντα καλοὶ φίλοι... τί μίζα θὰ ἔχω ἐγώ;

— Ἐ... καὶ μένε, ὅπως πάντοτε... ἀπήντησεν ἡ κυρία Έρατώ. Σ' τῆς ἐπτά μίς...

— Τέλος πάντων... εἶπε συγκατανεύων ὁ Μεχμέτ. Ἄς σᾶς κάνω τὸ χατήρι...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσήρχετο ὁ Νίκος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς κυρίας Μελπομένης.

— Ἐ... ἠρώτησε φαιδρῶς ὁ Μεχμέτ. Πῶς σοῦ φαίνεται;

— Καλὸ εἶναι, ἀπήντησε δειλῶς ἐκεῖνος. Καθαρὸν δωμάτιον καὶ καλὰ ἐπιπλωμένο... μόνο φοβοῦμαι πῶς δὲν θὰ ἔχῃ πολὺ ἥλιο τὸν χειμῶνα...

— Ἦλιο... ζητᾷς, καὶ μένε Νίκο... τὸν διέκοψε ζωηρῶς ὁ Μεχμέτ. Ἦλιο ζητᾷς, ἀφ' οὗ κάθε στιγμὴ θὰ φωτίζεσαι ἀπὸ χίλια δύο λαμπρότερα ἀστέρια...

— Τέλος πάντων, ἠρώτησε μετὰ τινος στιγμᾶς ὁ Νίκος τὴν κυρίαν Έρατώ, ἢ μπορῶ νὰ μάθω καὶ πόσο τὸ ἐνοικιάζετε;

Ἡ κυρία Έρατώ ἀφ' οὗ προσεποιήθη, ὅτι σκέπτεται ἐπ' ὀλίγον:

— Τί νὰ σᾶς πῶ, κύριε... ἀπήντησε, τὸ δωμάτιον αὐτὸ πάντοτε τὸ ἐνοικιάζομε ἐννέα λίραις... μὰ γιὰ χάρι τοῦ κυρίου Μεχμέτ, ποῦ εἶναι παιλαιὸς μας φίλος, θὰ σᾶς τ' ἀφήσωμε γιὰ ὀκτώ...

— Ὀκτὼ λίραις!.. ἀνέκραξεν ἀσυνειδήτως ὁ Νίκος ἀναπηδήσας ἐπὶ τοῦ καθίσματός του ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι ἀντὶ τεσσάρων μόνον λιγῶν ἡδυνάτο τις νὰ ἐνοικιάσῃ ἐν Σαμψούντι διώροφον οἰκίαν μετὰ κήπου καὶ ἵπποστασίον. Τί λέτε;... ἐψιθύρισεν. Ὀκτὼ λίραις γιὰ ἓνα δωμάτιον;...

— Πολλὰ σᾶς φαίνονται;... ἠρώτησεν ἀπαθῶς ἡ κυρία Έρατώ. Δὲν εἶ-

ναι πολλά, γιατί τὰ ἐνοίκια τώρα ὑψώθησαν κ' ἔχομε πολλά ἔξοδα. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα δωμάτια αὐτό...

— Ἐπειτα συνεπλήρωσε μειδιῶσα ἡ κυρία Μελομένη, ἔδω θὰ εἰσθε σὰν στὸ σπίτι σας. Δὲν θὰ σὰς λείπη τίποτε... Τὰ καθαρά τὰ ρούχα σας... τὸ πρωῒ γάλα μὲ βούτυρο, κάθε βράδυ θὰ περνᾶτε τὴν ὥρα σας τόσῳ εὐχάριστα, ἀντὶ νὰ γυρίζετε ἀπ' ἔδω κι' ἀπ' ἐκεῖ σὰν ξένος ποῦ εἰσθε...

— Πολὺ ἀκριβὸ μού φαίνεται ὁκτὼ λίραις... ἐπανελάβεν ὁ Νίκος.

Ἐπηκολούθησε μικρὰ σιγή, ἣν ἀποτόμως διέκοψεν ὁ Μεχμέτ.

— Ἐ! λοιπὸν, ἀνέκραξε νὰ σὰς συμβιβάσω ἐγώ. Οὔτε τοῦ ἐνὸς νὰ γίνῃ οὔτε τοῦ ἄλλου... Θὰ σὰς δώσωμε ἑπτὰ λίραις καὶ θὰ μείνωμε ὅλοι εὐχαριστημένοι... Νὰ... τί ἄλλο θέλετε;

— Μὰ ἐφέντη μου,... ἔσπευσε νὰ διαμαρτυρηθῇ δῆθεν ἡ κυρία Ἐρατώ.

— Τίποτε... τίποτε... καλὰ εἶναι, ἐπανελάβεν ἐκεῖνος. Κ' ἔπειτα ὁ Νίκος εἶναι παιδί φιλότιμο· ἂν μείνῃ εὐχαριστημένος, θὰ σὰς εὐχαριστήσῃ κι' ἀπὸ ἄλλο μέρος... Ἐννοια σας καὶ δὲν θὰ χάσετε...

Ἡ κυρία Ἐρατὼ μετὰ τινος ἔτι δισταγμοῦς συγκατένευσε πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Μεχμέτ, ἐν ᾧ καὶ ὁ Νίκος, πρὸ τετελεσμένου σχεδὸν γεγονότος εὗρεθείς, δὲν ἐτόλμησε νὰ φέρῃ ἀντίρρησην τινά, ἀρκεσθεὶς μόνον νὰ δώσῃ ὡς προκαταβολὴν τὸ ἥμισυ τοῦ συμπεφωνηθέντος ἐνοικίου.

Οὐδὲν πλέον ἀντεῖπεν καὶ ἐὰν τῷ ἐνασπέμενεν ἔτι δισταγμός τις, ἐν λαθραῖον ἀλλὰ γλυκὺ μειδίαμα τῆς ἐπανελεύσεως Κοραλίας, αἱ ἔνδροσοι καὶ ροδαλαὶ παρειαὶ τῆς ὁποίας τοσαύτην ἐντύπωσιν εἶχον ἐμποιήσῃ εἰς τοὺς ἀπείρους ὀφθαλμούς του, τὸν κατέπεισε τελείως πλέον· ὅτε δὲ ἐξῆλθον τῆς οἰκίας τῶν ἀδελφῶν Ἐλπιδοφόρου, ἐνόμισεν ὅτι κατελαμβάνετο πρὸς στιγμὴν ὑπὸ τινος ἀνίας ἐπὶ τῷ προσκαίρῳ ἐκεῖνον ἀποχωρισμῷ, παραμυθούμενος μόνον ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον θὰ ἐγκαθίστατο πλέον ἐν αὐτῇ ὡς μόνιμος ἐνοικῆς.

Ἄγνωστός τις καὶ μυστηριώδης ἑλξίς τὸν εἴλκυεν ἤδη πρὸς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, χωρὶς ἐντούτοις κατὰ βῆθος νὰ γινώσκῃ, ἐὰν καὶ κατὰ πόσον ἢ ἐν αὐτῇ διαμονῇ του θὰ ἀπέβαινεν εὐχάριστος. Τὸ πλούσιον σχετικῶς περιβάλλον της, ἡ πανταχόθεν διαλανθάνουσα εὖσμος ἀπόπνοια, τὸ καθάριον καὶ πολυτελὲς τῆς αἰθούσης, ἐν ᾗ διῆλθε στιγμὰς τινος καὶ δὴ αἱ λεπτομέρειαι τοῦ δωματίου ἐκείνου, ὅπερ τοσοῦτον διαφέρον ἐν πᾶσι τῶν δωματίων, ἐν οἷς μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχε διέλθῃ νύκτος ἀνιαρὰς καὶ μονοτόνους, ἐφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ὡς μικρὰ ἐρωτικὴ φω-

λεά, πάντα ταῦτα συνείχον τὰς σκέψεις του διαρκῶς οὕτως ὥστε, ὅτε ὁ Μεχμέτ κατόπιν τὸν ἠρώτησεν, ἐὰν θὰ ἔμενεν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῇ διαμονῆς του, ἐκεῖνος δὲν ἠδυνήθη ἢ μετ' ἐνθουσιασμοῦ νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας του ἐκ τῶν προτέρων.

VI

Ἐβδομάς εἶχε παρέλθῃ ἀφ' οὔτου ὁ Νίκος εἶχεν ἐγκαταστῇ ἐν τῇ νέᾳ του κατοικίᾳ.

Αἱ συνθήκαι τοῦ βίου του εἶχον μεταβληθῇ ριζικῶς καὶ τὰ θέλητρά της ζωῆς τῆς πρωτευούσης, τοῦ νέου ἐκείνου περιβάλλοντος, ἐν ᾧ ἀπὸ τινος ἐβίου, ἀποκαλυπτόμενα πρὸ τῶν ἀπείρων ὀφθαλμῶν του ὁσημέροι πλειότερον ἐν τῇ ἐλκυστικῇ των πραγματικότητι, περιβαλλόμενα ἔτι ὑπὸ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου πέπλου τῆς ἀγνοίας καὶ τοῦ δισταγμοῦ, δι' οὗ εἶχε περιβάλλει αὐτὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ ἀφθαρτος νεανικὴ του φαντασία, τὸν εἴλκυον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, τὸν ἐγοήτευον, τὸν ἐμύθουν.

Κατὰ τινά εὐτυχὴ συγκυρίαν, ἡ ἐν τῷ παραπλεύρῳς δωματίῳ ἐνοικοῦσα ὑπαρξίς ἀνῆκεν εἰς τὸ ἀντίθετον ἐκεῖνο φύλον, ὅπερ συνήθως ἵνα χαρακτηρίσωμεν περικοσμοῦμεν διὰ τῶν ἀβροτέρων ἐπιθέτων. Ἦτο ὑπαρξίς, εἰς ἣν ἡ φύσις εἶχε δωρήσῃ γλυκεῖς ὀφθαλμούς, ζεῦγος ροδίνων χειλέων, ὅτινα ἐν σπατάλῃ διεσκέδαζον ἐλκυστικὰ μειδιάματα καὶ πάντα τέλος τὰ σωματικὰ ἐκεῖνα χαρίσματα, τὰ ὁποῖα ἐπενεργοῦσιν ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων πτωχοῦ ἀσκητοῦ, ἀπὸ μακροῦ μὴ δρέψαντος τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, ὡς ὁ χρυσίζων τῆς Καμπανίας οἶνος καὶ τὰ δραστικά καὶ μυστηριώδη φίλτρα μαγίσσης.

Τὸ ὑπὸ τὴν ἐρασμίαν ταύτην μορφήν διαλανθάνον ἐνσρκον ἐκεῖνο πνεῦμα τοῦ πειρασμοῦ καὶ τῆς δοκιμασίας τῆς μήπω ἔτι δοκιμασθείσης ἀρετῆς τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ, ἐκαλεῖτο οἰκείως μαϊζέλ Ρενέ, καὶ δὲν ἠρῶθαι πλειότερους τῶν εἴκοσιν ἐνδρόσων Μαΐων. Εἶχεν ἴδη τὸ πρῶτον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὑπὸ τὸν ποιητικὸν ἐκεῖνον τῆς Νεαπολίτιδος χώρας ὀρί-

ζοντα, ἐκεῖ ἐνθα ἕκαστος ψιθύρος τοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων ἀποτελεῖ καὶ ἐν ἐναρμόνιον καὶ παθητικὸν ἄσμα καὶ ἐνθα ὁ φλοῖστος τῶν ἀπαλῶν κυμάτων ἐπὶ τῶν ἀμμοδῶν ἀκτῶν των ἕνα ἔτι γλυκὺν ἀσπασμὸν διδόμενον ἀπὸ τὰ ἀφρόπλαστα χεῖλη τῆς γλαυκίνης Ἀμφιτρίτης.

Ἦτο διδασκάλισσα τοῦ τετραχόρδου χειριζομένη τὸ ὄργανον τοῦτο μεθ' ὅσης θαυμαστῆς δεξιότητος καὶ ἔτεινε τὸ τόξον τοῦ τυφλοῦ ἐκείνου τῆς Ἀφροδίτης νόθου. Ἐν Κωνσταντινουπόλει διέμενεν ἀπὸ τινων μύλιν ἐτῶν συντηρουμένη ἐκ παραδόσεων καὶ συναυλιῶν. Ἐδίδασκε τὸ δυσχερὲς ὄργανόν της εἰς ἀβρὰς δεσποινίδας πλουσιῶν Μουσουλμανικῶν οἰκογενειῶν, μὴ ἀρνούμενη ὅμως τὴν διδασκαλίαν της καὶ εἰς πολυτάλαντους καὶ βαθυπώγωνας βέηδας, οἵτινες καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ μαθήματός των ἀπεθαύμαζον πλείοτερον τὴν ἁρμονίαν τοῦ κυκνεῖου τροχήλου καὶ τῶν περιεὺκων ὤλεων τῆς ἐπεράστου Σαπφούς των ἢ τὴν ἁρμονίαν, ἣν διέχεον αἱ χορδαὶ τοῦ τετραχόρδου ὑπὸ τοὺς ἀβρούς καὶ γαλακτοχρόους δακτύλους της.

Μετὰ τοῦ Νίκου καίτοι δὲν εἶχε συστηθῇ ἐπισήμως αὐτῷ, οὐχ ἦτιον εὐγενῶς πάντοτε ἐχαιρετῶντο, ὡς αἰς τυχὴ συνηγνῶντο ἐν τῷ δισδρόμῳ ἢ ἐν τῇ κλίμακί τῆς οἰκίας καὶ ἀντήλλασσεν ἐνίοτε τυπικὰς τινὰς λέξεις.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὁ Νίκος ἀδιαθετῶν ὀλίγον ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του εὐθὺς ὥς ἔληξε τὸ κοινὸν μετὰ τοῦ Μεχμέτ δεῖπνόν του.

Εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν μόλις πρὸ τινων ἡμερῶν εἶχεν ἐγγραφῇ καὶ προμηθευθεὶς τὰ πρῶτα νομικὰ βιβλία, μετὰ τῆς περιεργείας ἐκείνης τῆς συνήθους πρὸς πᾶν ἄγνωστον διέτρεχεν ἤδη τὰς ἀθίκτους σελίδας των. Ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπεκράτει βαθεῖα σιγή, ἣν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέκοπτον μόνον αἱ ἐκ τῆς αἰθούσης τῶν οἰκοκυρῶν συγκεχυμένως πως ἀφικνούμεναι ὁμιλίαι φίλων τινῶν, οἵτινες συνηθροίζοντο συνήθως τὴν ἑσπέραν αὐτόθι, ἵνα σχολιάζωσι τὰ νεώτερα γεγονότα τῆς ἡμέρας.

Προσῆγγίζεν ἡ ἐνδεκάτη ἤδη καὶ ὁ Νίκος ἠγέρθη τῆς μικρᾶς του τραπέζης, ὅπως κατακλιθῇ. Αἴφνης ὁ κώδων τῆς θύρας ἤχησε μονοτόνως καὶ μετ' οὐ πολὺ ταχεῖς βηματισμοὶ μικρῶν ποδῶν ἠκοίσθησαν εὐκρινῶς εἰς τὴν κλίμακα. Ἦτο ἡ μαμζέλ Ρενέ, ἣτις ἐπανήρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ὁ Νίκος ἀσυνειδήτως πως, χωρὶς οὐδὲν ἔτι νὰ σκεφῇ, ἔσβυσε δι' ἀποτόμου τῆς χειρὸς του κινήσεως τὸ ἐν τῷ δωματίῳ φῶς καὶ ἐν τῷ σκότει εὐρεθεὶς αἰφνιδίως ἀνέμενεν ἀκίνητος.

Ἦκουσε τὴν μαμζέλ Ρενέ εἰσερχομένην εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀσφαλίζουσαν ἔσωθεν τὴν θύραν αὐτοῦ καὶ τέλος λαμβάνουσαν τὰ πυρεῖα καὶ ἀνάπτουσαν μικρὰν τῆς νυκτὸς λυχνίαν.

Εὐθὺς ὥς τὸ φῶς διεχύθη ἐν τῷ παραπλείρῳ δωματίῳ ἀκτὶς αὐτοῦ διεισδύσασα διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου τῆς μέσῃ τῶν δύο δωματίων κειμένης θύρας, ἐσχημάτισεν ἐπὶ τοῦ ἐναντι τοίχου μικρὸν φωτεινὸν σημεῖον.

Τοῦτο δὲν διέλαθε τὴν προσοχὴν τοῦ Νίκου, ὅστις ἀκίνητος ἔτι ἵστατο ἐν τῷ σκότει τοῦ δωματίου του. Ἀστραπιαία σκέψις διήλθε τῆς κεφαλῆς του καὶ μετὰ καρδίας σφοδρότερον πως παλλομένης, ἀθορύβως πλησιάσας πρὸς τὴν θύραν προσεκόλλησε λαίμαργον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τῆς μικρᾶς τοῦ κλείθρου ὀπῆς, ἀλλ' ἱκανῶς μεγάλῃς, ἵνα τῷ ἐπιτρέπη νὰ παρατηρῇ ἀνέτως τὰ ἐν τῷ γείτονι δωματίῳ ἐκτυλισσόμενα.

Ἡ ὥραία Ἰταλὶς, εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν, μόλις ἀποχωριζομένη ἀπ' αὐτοῦ διὰ τῆς λεπιοτάτης θύρας, εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐκδύεται, ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ Νίκος συνέχων τὴν ἀναπνοὴν του ἐκ φόβου μὴ ἐννοηθῇ καὶ ἀπολέσῃ τὸ γραφικὸν ἐκεῖνο θέαμα, ὅπερ οὐδέποτε εἶχεν εὐτυχήσει νὰ παρατηρήσῃ ἐκτυλισσόμενον ἐν τοσαύτῃ φυσικότητι πρὸ αὐτοῦ, ὡπισθοδρόμησε πρὸς στιγμὴν καὶ ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς ἐκ χαρᾶς, ὥς ἐὰν αἰφνιδίως εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ἱλίγγου. Ἐνόμιζεν, ὅτι ὑπνώτων ὠνεῖρωτε καὶ ἐφοβεῖτο νὰ ἀνοίξῃ τὰ βλέφαρά του μὴ ἀπολέσῃ τὴν θελκτικὴν ἐκείνην ὀπτασίαν. Ἀλλ' ἑλαφρὸς θροῦς μεταξίνων ἐνδυμάτων, ἀπαλὸς ὥς φίλημα, θωπεύσας τὰ ὦτά του, τὸν ἐξήγαγε τῆς πλάνης του καὶ τῷ ὑπέδειξε τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἐνσάρκωσιν αὐτὴν τοῦ ὀνείρου του, ἣτις μειδιώσα τὸν ἐκάλει ἐκεῖ πρὸ αὐτοῦ, εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην φωτεινὴν ὀπὴν...

Ἰλιγγίων ἐπλησίασεν αὐτὸς τὸν ὀφθαλμὸν του εἰς αὐτὴν καὶ παρέμεινεν ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ ὥς κεραυνόπληκτος.

Ἡ γείτων του εἶχεν ἀποβάλλῃ ἤδη τὸν πῖλον καὶ τὴν ἀμφισίν της, ἣτις ἀτημελήτως εἶχε ριφθῇ ἐπὶ τοῦ ἔρεισινώτου παρακειμένης ἔδρας. Ἦδη ὀρθία, παρὰ τὴν κλίνην της ἵσταμένη, ἐξεπόρου καὶ ἔλκε τὰς πολυχρόους μεταξίνας τοινίας τοῦ στηθεδέσμου της κοτοπιριζομένη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν φιλαρέσκως εἰς τὸ ἐναντι αὐτῆς κάτοπτρον.

Μέσῃ κυμάτων ἀφροέντων τριχάπτων ἀνεδύοντο ἡδονπαθῶς πάλλευκοι ὄμοι, ἐξ ὧν προεξείχον ἀλαβάστρινοι καὶ πλαστικώτατοι βραχίονες, καταλήγοντες εἰς μικρὰς χεῖρας, τοὺς δακτύλους τῶν ὁποίων ἐκόσμου

δακτύλιοι ἀκτινοβολοῦντες ἀορίστως εἰς τὸ ἀμφίβολον ἐκεῖνο τῆς μικρᾶς λυχνίας φέγγος.

Δι' ἀρρήτου τινὸς τῆς χειρὸς κινήσεως ἀπέβαλε τὸ βραχὺ ἡμιφόριον τῆς, ὅπερ κατέπεσε παρὰ τοὺς πόδας τῆς καὶ ἐναπέμεινεν, ὀρθία ἔτι, ἡμίγυμνος, φρίσσουσα πρὸ τοῦ διαπεραστικοῦ ψυχροῦ τῆς φθινοπωρινῆς ἐκείνης νυκτὸς ἐν τῷ ὑποκυάνῳ ἀραχνούφει χιτῶνι τῆς, ἢ διαφάνεια τοῦ ὁποίου ἐπέτρεπε νὰ διακρίνῃ τις τὰς πλαστικὰς γραμμὰς τοῦ νεαροῦ καὶ σφριγῶντος σώματός τῆς.

Στιγμαί τινες παρήλθον ἔτι καὶ ἡ μαμζέλ Ρενὲ εὗρίσκετο εἰς τὴν κλίνην τῆς παραδιδομένη εἰς νήδυμον ὕπνον ὑπὸ τὴν ροδόχρουν ἐκείνην ἀμυδρὰν ἔλλαμψιν τὴν διαχεομένην ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς.

Ὁ Νίκος, ἀπολελιθωμένος ἐν ἡδείᾳ τινὶ νάρκῃ, ἣτις ἐνόμιζεν ὅτι τῷ ἀπενέκρου τὰ μέλη, ὠπισθοδρομήσεν ἡσυχῶς καὶ ἐν σκληρᾷ ἀπογοητεύσει, ἐπὶ τῇ τόσῳ ταχείᾳ διακοπῇ τοῦ ὡραίου ἐκείνου θεάματος, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης του ὡς ὄγκος ἀδρανῆς.

Μέσῳ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸν βαθέως σκότους, μέσῳ τῶν ἡμικλείστων ἐξ ἀορίστου τινὸς ἡδυπαθείας βλεφάρων του, διέκρινε εἰκονιζόμενον εὐκρινῶς εἰς ἕκαστον σημεῖον τὸ ἐμψυχον ἐκεῖνο ἄγαλμα μὲ τὰς ἀμμιῆτου πλαστικότητος γραμμὰς, μόλις διαγραφομένας κάτωθι τοῦ διαφανοῦς ὑφάσματος, μὲ τὴν ροδίνην καὶ ὑπόθερμον ἐκείνην χροιάν, μὲ τὰ προκλητικῶς προβαλλόμενα ἀφρόπλαστα καὶ κυδωνιῶντα ἐκεῖνα στήθη, μὲ τὰ αἰμόχροα χεῖλη ἔτοιμα ἵνα διασταλῶσιν εἰς μειδίαμα ἢ πέμψωσι γλυκεῖς ἀσπασμούς καὶ μὲ τὸ περιπαθὲς ἐκεῖνο ἐκ τῶν μελάνων, ὡς νύξ ζοφώδης καὶ πλήρης μυστηρίου, ὀφθαλμῶν ἐκτοξευόμενον βλέμμα, τὸ δυνάμενον νὰ τήξῃ καὶ τὸν σκληρότερον χάλυβα καὶ διαπεράσῃ ταχύτερον βέλους μυρίας καρδίας...

Ἔμεινε χρόνον τινὰ ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ ἀκίνητος ἐν σκληρᾷ τινὶ ἀγωνίᾳ, ἐν ἀορίστῳ προσδοκίᾳ, ὑπνώττων καὶ ἐν ἐγρηγόρσει εὗρισκόμενος, ὀνειρώττων καὶ ἀναπολῶν ἅμα τὴν θεσπεσίαν ὀπτασίαν, ἣτις τόσῳ ταχέως ὡς εἰκὼν καλειδοσκοπίου, παρήλθε καὶ ἐξηφανίσθη τῶν ὀφθαλμῶν του.

Αἴφνης ἐκ τῆς θύρας ἠκούσθη ἑλαφρὸς κτύπος. Ἀνεπήδησεν ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου κινηθεὶς καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης του ἀνακαθίσας ἀνέμενε σιωπηλός.

Στιγμαί τινες παρήλθον καὶ ὁ κτύπος ἐπανελήφθη εὐκρινέστερος τὴν φορὰν ταύτην. Προόδηλον ἦτο, ὅτι ἀνέμενέ τις τὴν ἀπάντησίν του, ἵνα εἰσέλθῃ.

Ἄσυνειδήτως, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις του, ἐψιθύρισε δι' ἡμιπνίχτου φωνῆς:

— Ἐμπρός!...

Ἡ θύρα ἐτριξεν ἑλαφρῶς ἐπὶ τῶν στρογγύλων τῆς καὶ διὰ τοῦ σχηματισθέντος κενοῦ ἐπεφάνη ἑνδροσος καὶ μειδιῶσα νεσρά τις μορφῇ.

Ἦτο ἡ Κοραλία.

Φέρουσα εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα κηροπήγιον, δειλὴ ὀλίγον καὶ συνεσταλμένη, δισταζούσα ἐὰν ὤφειλε νὰ προχωρήσῃ πλειότερον, ἔστη πρὸς στιγμὴν ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ ἐν τινὶ ἀμφιβολίᾳ.

Ὁ Νίκος ὅμως ἐκινήθη, ἵνα ἐγερθῇ καὶ ἐκείνη λαβοῦσα θάρρος εἰσῆλθεν.

— Συγγνώμην, κύριε Νίκο, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως, ποῦ σὰς ἀνησυχῶ αὐτὴν τὴν ὥρα... ἀλλὰ ἀπὸ ἐνωρίς μοῦ εἶπεν ἡ κυρία μου νὰ σὰς ἐρωτήσω μὴ θέλετε κανένα ζεστό ποῦ εἰσθε ἀδιάθετος ἀπόψε... Ἐγὼ ὅμως μὲ τῆς δουλειᾶς τὸ ἔξεχασα... κ' ἦλθα τώρα νὰ μοῦ πῆτε τί θέλετε νὰ σὰς κάνω...

Ὁ Νίκος οὐδὲ λέξιν ἐξ ὧσων εἶχε προφέρει ἡ Κοραλία εἶχεν ἀκούσει. Ὑπὸ τὸ κράτος ἀνεξηγήτου νευρικῆς καταστάσεως εὗρισκόμενος, ἔρμαιον ἔτι τῆς θελκτικῆς ἐκείνης ὀπτασίας, ὑπὸ τὴν φρίσσουσαν ἐπήρειαν τῆς ὁποίας διastέλει εἰσέτι, οὕτω ἀπροσδοκῆτως εὗρεθεις τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸ τῆς ὡσαύτως ἐνδρόσου καὶ καλλιπαρείου νεάνιδος αὐτῆς ἐλησμόνησε τελείως ἑαυτὸν καὶ ἀσυνειδήτως προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς λαιμάργως τὰ βλέμματά του.

Πρὸ τῆς διλημματικῆς ἐκείνης στάσεώς του, ἡ Κοραλία ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔστη ἀκίνητος, καθηλωμένη εἰς τὴν θέσιν τῆς. Μετά τινος δὲ στιγμᾶς, ἐν ἀδημονίᾳ, ἀπορούσα ἂν ὤφειλε νὰ παραμείνῃ πλειότερον ἢ νὰ ἀπέλθῃ, ἐτόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ αὐτῇς χωρὶς ὅμως νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματα.

— Θέλετε κανένα τσαί, κύριε Νίκο;...

Ἄλλ' ὁ Νίκος οὐδὲν ἐξ αὐτῶν πλέον ἤκουεν. Ἡ θεὰ τῆς ἡμιγύμνου Νεαπολίτιδος τὸν εἶχεν ἠλεκτρίσει καὶ τῷ ἀφήρει πᾶσαν σκέψιν.

— Δὲν θέλω τσαί... ἀπήντησε διὰ φωνῆς διακεκομμένης καὶ ξηρῶν τῆς γλώσσης πλαταγημάτων, ὡς ἐὰν εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του εὐῶδες καὶ ροδαλὸν τεμάχιον ὀπτοῦ κρέατος, οὕτινος ἠτοιμάζετο νὰ γευθῇ.

— Ἦθελα νὰ σοῦ πῶ καὶ μυστικό... νὰ μὴ τὸ ξέυρῃ κανεὶς... καὶ ἔκανες καλὰ νὰ ἔλθῃς τώρα...

Ταχὺς ἐβύθισε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐξήγαγε κομψὸν τιφαιόχρουν μικρὸν βαλλάντιον· τὸ ἥνοιξε καὶ λαβὼν ἐξ αὐτοῦ δύο στιλβού-

σας λίρας προῦχώρησε πρὸς τὴν ἐκπλήκτως παρακολουθοῦσαν τὰς κινήσεις του νεάνιδα, καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά της μεταξὺ τῶν ἰδικῶν του καὶ θέτων ἐν τὸς τῆς παλάμης της τὰ δύο χρυσᾶ νομίσματα:

— Εἶσαι καλὸ κορίτσι Κοραλία... τῇ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Πάρε αὐτὰ γὰρ νὰ μὲ θυμᾶσαι...

Ἐκείνη ἴστατο ἀκίνητος, ἀδυνατοῦσα νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς της καὶ μετὰ τινα χρόνον ἐγείρουσα δειλῶς τὴν κεφαλὴν καὶ δι' ὀφθαλμῶν τόσα ἀόριστα καὶ ἀσαφῆ ἐκδηλούντων τὴν στιγμὴν ἐκείνην προσβλέπουσα τοὺς ἰδικούς του:

— Μὰ, κύριε Νίκο... ἐπιθύρισε...

Δὲν ἠδυνήθη ὁμως νὰ ἀποπερατώσῃ τὴν φράσιν της. Εὐρέθη αἰφνιδίως ἐν τινι τόσῳ ἀπροσδοκῆτῳ ὅσῳ καὶ ἱερμῇ περιπτύξει, ἐν ᾗ δύο ἐκκαίοντα, ὡς πεπυρακτωμένοι ἀνδράκες, χεῖλη ἐπεκόλλησαν ἐπὶ τῶν ἰδικῶν της μετὰ παραφόρου καὶ τυφλοῦ πάθους.

Τόσῳ ταχέως ταῦτα πάντα διεδραματίσθησαν, ὥστε ἡ πτωχὴ Κοραλία δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιτάξῃ ἀντίστασιν τινα, ἀλλ' οὐδὲ λέξιν νὰ ἀρθρώσῃ.

Λεληθότως, ἀσυνειδήτως, χωρὶς καὶ αὐτὴ νὰ ἔχῃ συναίσθησιν τῶν διατρεχόντων τὴν στιγμὴν ἐκείνην, πρὸ τῆς θερμῆς αὐτῆς περιπτύξεως ἡσθάνθη ἡδεῖαν φρικίας διатρέχουσας τὸ σῶμά της καὶ τὴν καρδίαν της σφοδρῶς παλλομένην. Μία ἀνεξήγητος νάρκη παρέλυσεν τὰς δυνάμεις της καὶ ὑπὸ τὴν βροχὴν ἐκείνην τῶν παραφόρων φιλημάτων ἡσθάνετο τοῖς πόδας αὐτῆς καμπτομένους, ὡς ἐὰν ἠδυνάτουν νὰ ὑποβαστάσωσι τὸ σῶμά της.

Κατ' ἀρχὰς ἀπέφευγε τὰ χεῖλη ἐκεῖνα, ἅτινα μετὰ τόσον πάθος ἀνεζήτουν τὰ ἰδικά της, ὡς διὰ νὰ τοῖς μεταγγίσωσι τὴν φλόγα, ἥτις τὰ ὑπέκαιεν ἀπαύστως καὶ προσεπάθει ἀσθενῶς πῶς νὰ ἐκφύγῃ τῶν βραχιόνων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ὡς σιδηροὶ κλοιοὶ τὴν περιέσφιγγον παντοχόθεν μέχρις ἀποπνιγμοῦ.

Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον, πρὸ τῆς παρατεινομένης ἐκείνης περιπτύξεως, πρὸ τοῦ ψιθύρου φράσεων τινων ἀσαφῶν καὶ ἀορίστων μετὰ πάθος προφερομένων, μόλις ἀκουομένων καὶ ἐκπνευσθῶν παρὰ τὰ ὦτά της, ἔπαυσε καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ἀνθισταμένη καὶ ἀφεθείσα ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν διάθεσιν του ἡσθάνθη τὰ βλέφαρά της αὐτομάτως κλειόμενα, ὡς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν μεθυστικοῦ ποτοῦ καὶ ἀκουσίως τὰ χεῖλη της, ἀντὶ νὰ ἀποπειρῶνται πλέον νὰ ἀποφύγῃ τὰ ἰδικά του, ἤρχισαν νὰ ἐπιζητῶσιν

αὐτὰ ὡς διὰ νὰ τοῖς ἀνταποδώσωσιν εὐγνωμόνως, ὅσα θερμὰ φιλήματα παρ' αὐτῶν εἶχον λάβει.

Ἄλλως τε ἐν τῇ μικρᾷ της παλάμῃ ἀνακινούμενα τὰ δύο χρυσᾶ νομίσματα ἀνέδιδον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν γλυκὺν τινα κωδωνισμόν καὶ ἐπὶ πλέον λαθραῖόν τι βλέμμα, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ριφθὲν, εἶχε διακρίνει ἐν τῷ κομψῷ βαλλαντίῳ καὶ πολλὰ ἄλλα, ὡσαύτως στίλβοντα καὶ ἀργυρόχα.

Ἀπότομός τις κίνησις τῆς χειρὸς του ἔσβεσε τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης κηρίον καὶ σκότος ψηλαφητὸν περιέβαλε τὸ δωμάτιον.

Τὸ σκότος εἶναι τοῦ ἁμαρτήματος ὁ προαγωγὸς καὶ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπετέλεσεν εὐσυνειδήτως τὸ καθήκόν του...

Ὅτε δὲ τὴν ἐπομένην, αἱ ἀγαθαὶ οἰκοδέσποιναί, αἱ τοσοῦτον τῆς πολυτίμου ὑγείας τοῦ νεαροῦ ἐνοίκου των μεριμνῶσαι, μετ' ἐνδιαφέροντος ἠρώτησαν αὐτὸν πῶς εἶχε διέλθῃ τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς ἀδιαθεσίας του, ὁ Νίκος λίαν εὐγενῶς ἔσπευσε νὰ τὰς καθησυχάσῃ, διαβεβαιῶν αὐτάς, ὅτι σπανίως εἶχε διέλθῃ εὐαρεστοτέραν ἐκείνης νύκτα!...

VII

Αἱ πρῶται ριπαὶ τοῦ ψυχροῦ βορρᾶ καὶ τὰ νυκτερινὰ ψύχη³ εἶχον δώσει ἤδη τὸ σύνθημα τῆς ἐρημώσεως τῶν διαφόρων προαστείων τῆς πρωτευούσης καὶ τῆς παλινოსτήσεως εἰς τὸ κλεινὸν ἄστυ.

Ἡ χειμερινὴ περίοδος ἤρχιζε θαυμασία καὶ θορυβώδης καὶ τὸ ἀριστοκρατικὸν Πέραν ἐπανελάμβανε τὴν ἀκτινοβόλον κυριαρχίαν του.

Εἰς τοὺς δημοσίους κήπους, οἵτινες πρὸ τινος ἔτι ἀντήχουν ἐκ τῶν ἀρμονιῶν τῶν νυκτερινῶν συναυλιῶν, σελαγίζοντες ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς ἀπείρων λαμπτήρων, ἐκυριάρχει ἤδη σκότος καὶ ἐρημία διακοπτομένη μόνον ὑπὸ τοῦ συριγμοῦ τοῦ ψυχροῦ βορρᾶ καὶ τοῦ θλιβεροῦ ψόφου τῶν ἀσπλάγχως παρασυρομένων ὠχρολεύκων φύλλων τῶν φυλλορροούντων δένδρων.

Τὰ κοσμικὰ κέντρα, τὰ ἀριστοκρατικὰ ζυθοπωλεῖα καὶ τὰ μετὰ five o'clock ζαχαροπλαστεῖα ἐλάηρουντο ὑπὸ τῶν ἀβροτέρων καλλονῶν

τῆς πρωτευούσης· αἱ jours fixes εἶχον ἀρχίσει νὰ ὀρίζονται μεταξὺ τῶν διαφόρων κύκλων, εἰς τινὰς αἰθούσας εἶχεν ἐμφανισθῇ ἤδη, δειλῶς ὁμως καὶ συνεσταλμένη ἔτι, ἡ πρασίνη τοῦ πόκερ τράπεζα, οἱ νεοαφικθέντες θίασοι εἶχον δώσει τὰς πρώτας αὐτῶν παραστάσεις ἐγκαινιάσαντες οὕτω ἐπισήμως τὴν χειμερινὴν περίοδον, τὰ ἐστιλβωμένα καὶ ὀλισθηρὰ δάπεδα τῶν πεδιλοδρομίων εἶχον δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν ζευγῶν τινῶν κομφῶν ὑποδημάτων καὶ διὰ τῶν ἐφημερίδων ἤρξαντο προαγγελλόμενοι χοροὶ τινες καὶ συναυλίας ὑπὲρ διαφόρων φιλανθρωπικῶν σκοπῶν, ὑπὸ τὴν πρόφρον· να ἐπίβλεψιν περικαλλῶν τῆς ἀνωτάτης τάξεως δεσποινῶν.

Ἡ μικρὰ αἴθουσα τῶν δεσποινίδων Ἐλπιδοφόρου, ὡς κοσμικὸν καὶ αὐτὸ ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ κέντρον, εἶχεν ἀρχίσει νὰ συγκεντροῖ ἐκάστην ἐσπέραν τοὺς συνήθεις αὐτῆς θαμῶνας.

Καὶ παρατήρει τις νὰ λαμβάνωσι θέσιν ἐν τῇ κομνῇ αἰθούσῃ, εὐθὺς ὡς ἐσήμενεν ἡ ἐνάτη ὥρα, ὁ κύριος Κορναρίδης, εὐφρόμως γνωστός τραπεζομεσίτης μετὰ τοῦ ἑτέρου φιλομειδοῦς ἡμίσεώς του, τῆς γαριέσσης ἐν παύσει κυρίας Ὁραιοζήλης, ἡ ἀείμνηστος τῆς ὁποίας μήτηρ διὰ στενωπῶν φιλίας δεσμῶν συνεδέετο μετὰ τῶν οἰκοκυρῶν· τὸ πεβιάσμιον ζεύγος τῶν ἀδελφῶν Πυλυνκάρτου, ὁμηλικῶν περίπου, ἀγάμων ἀμφοτέρων καὶ ἀπὸ μακρᾶς σειρᾶς συναπτῶν ἐτῶν ἀγαθῶν γειτόνων τῶν δεσποινίδων Ἐλπιδοφόρου· ὁ γνωστότος εἰς τοὺς ἱατρικοὺς τῆς πόλεως κύκλους ἱατροφιλόσοφος Διονύσιος Φωτίκας· ἡ μαμζὲλ Ρενέ, ἥτις τοσοῦτον ἐκάλλυνε πάντοτε διὰ τῆς θελκτικῆς αὐτῆς παρουσίας τὴν ὁμήγουριν καὶ τόσοι ἄλλοι γνωστοὶ τύποι, εἰς οὓς προσετίθεντο πάντοτε οἱ κατὰ καιροὺς ἔνοικοι τῆς φιλοξένου ταύτης οἰκίας.

Ὁ κύριος Κορναρίδης, μὴ ἔχων περιουσίαν ἱκανὴν ὥπως ζῇ ἀνέτως καὶ ἀνταποκρίνεται εὐχερῶς εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς τρυφερᾶς του συμβίας, ἠναγκαζέτο νὰ ἐργάζεται ἔτι μὲ ὅλον τὸν σεβαστὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν αὐτοῦ, ὡς ὑπερβάς ἤδη τὸ ἐξηκοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος. Οἱ κύκλοι, μεθ' ὧν συνήθως εἰς συναλλαγὰς ἤρχετο, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐκ τοῦ σίνεγγυς γνωρίσαντες αὐτόν, ὁμοφώνως διεκήρυττον τὸ χρηστὸν τοῦ χαρακτῆρος του ὡς καὶ τὴν παρομιώδη εὐσυνειδησίαν καὶ ἐντιμότητά του.

Ἐν δὲ καὶ μόνον σφάγμα ἐν τῷ βίῳ του, μετ' ἀπορίας πάντες καὶ ἀγανακτήσεώς πως ἀνέγραφον· τὸν δυσανάλογον γάμον του, τὸν γάμον ἔκείνον ὃν συνήψε καθ' ἣν ὥραν εἶχεν ἀρχίσει νὰ κλίνη πρὸς τὴν δύσιν τοῦ βίου του.

Ὁ ἔρως ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει ἐδικαίωσε πλήρως τὴν ιδιότητα

Ἐπισθοδρομήτε πρὸς στιγμὴν καὶ ἐκλείψτε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ χαρᾶς, ὡς ἂν αἰφνιδίως εἶχε κατοίηφθῇ ὑπὸ ἱλίγγου.

τῆς τυφλώσεώς του, ἣν ἀποδίδουσιν αὐτῷ συνήθως οἱ παιηταί. Διότι, ὄντως τυφλὸς ὥφειλε νὰ ἦναι, ἵνα τρώσῃ τόσῳ βαθέως διὰ τοῦ αἰχμηροῦ του βέλους τὴν ἐρρυτιδωμένην ἴσως ἐκ τῶν τόσων μερμυγῶν τῆς σκληρᾶς βιοπάλης ἐνὸς ὀλοκλήρου βίου καρδίαν ἐκείνην καὶ ἀντὶ δηλητηριώδους ἰοῦ ἐνσταλάξῃ ἐν αὐτῇ θερμὸν καὶ ἄσβεστον πάθος πρὸς τὴν πλήρη σφρίγγους καὶ ἰωῆς, πάντοτε ἐκδηλουμένης, ὑπερξὶν ἐκείνην, τὴν μόλις εἰκοσιπέντε ἐνδρόσους ἀνοίξεις ἀριθμοῦσαν ἀνθηρὰν Ὠραιοζήλην.

Ἡ μήτηρ της, λίαν προώρως ἐναπομείνασα χήρα, τοῦ συζύγου της οἰκτρὸν θάνατον εὐρόντος ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ σιδηροδρόμου κατὰ τὴν ἐκτέλεισιν αὐτὴν τοῦ κειθέντός της, διὰ μυρίων θυσιῶν καὶ εἰς σκληρᾶς δοκιμασίας ὑποβαλλομένη, ὑπηρετοῦσα ἀπὸ βαθεῖς ὄρθρου μέχρι τῆς νυκτὸς εἰς ξένας οἰκίας καὶ παντοίας ἐργασίας ἀναλαμβάνουσα, κατῴρθωσε τέλος νὰ ἀναθρέψῃ τὴν μονογενὴ της θυγατέρα, ἣν νήπιον, ἐν τῇ κοιτῇ δι᾽ ἔτι, εὗρεν ἡ σκληρὰ ἐκείνη τῆς πτωχῆς τῶν οἰκίας συμφορὰ.

Ἡ νεαρὰ Ὠραιοζήλη, μόλις συνεπλήρωσε τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας της ἀπεριφράστως ἐξεδήλωσεν εἰς τὴν μητέρα της τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς της ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ καὶ τύχῃ βραδύτερον τοῦ πτυχίου τῆς διδασκαλίας, ἄριστον ἀναμνηρίστως ἐφόδιον, ὅπως προσπορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Μετὰ τινὰς ἀντιρρήσεις ἐκ μέρους τῆς μητρὸς της, ἐξελέγη ὠρισμένως πλέον τὸ στάδιον, ὅπερ θὰ ἠγκλούθει ἡ νεανίς καὶ μετὰ τινὰ κατόπιν ἔτη ἐξήρχετο αὕτη τοῦ Ζαπτείου ἀποφέρονσα ἐν πτυχίῳ διδασκαλίᾳ μὲ τὸν ἐπίσημον βαθμὸν ἄριστα.

Εἰς ποῖον γέρος ὁμως συνητήθη τὸ πρῶτον μετὰ τοῦ σιβεροῦ κυρίου Κορναρίδου καὶ τίνι τρόπῳ ἠδυνήθη νὰ σαγηνεύσῃ τὸν μετέπειτα συζυγόν της; Τοῦτο ἀπετέλεσε συζυγικὸν ἀπόρητον μετὰ μεγάλης αὐστηρότητος τηρηθὲν μεταξὺ αὐτῶν καὶ οἱ δέποτε ἀποκολυθὲν εἰς τὰ περίεργα ὧτα τρίτου.

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὁ κ. Κορναρίδης ὡς ἐντιμὸς ἀνὴρ, ὡς ὑπεσχέθη ἐπισήμως νὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν νεαρὰν διδασκάλισσαν, ἐτήρησε κατὰ γράμμα τὴν ἐπόσχσίν του· καὶ μετὰ τινος μῆνας εὐτυχῆς ἡ Ὠραιοζήλη ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκῆτῳ ἐκείνῳ γεγονότι, ἀντὶ νὰ κρούῃ δειλῶς τὰς θύρας τῶν ἰσχυρῶν ἐκλιπεροῦσα διερισμὸν εἰς μεμακρυσμένην τινὰ ἐπαρχίαν, ἐκρουσὰ μετὰ σταθερᾶς χειρὸς τὴν μυστηριώδη θύραν τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου...

Ὁ μὴν τοῦ μέλιτος τῶν νεονύμφων ἐφαίνετο, ὅτι θὰ παρετείνετο ἐπ' ἄπειρον, διότι ἡ λίαν εὐφυὴς καὶ ἐπιδεξία νεαρὰ σύζυγος, γινώσκουσα τε-

λείως νὰ συνταυτίξῃ τὸν ἀνδρικὸν ἐγωϊσμὸν μὲ τὴν γυναικείαν ματαιοδοξίαν, ἀπεζημιούτο πλήρως, ὡς τοῦλάχιστον ἀδέσποτος φήμη ἐκυκλοφόρει μετοξὺ τῶν κακογλώσσων κύκλων τῆς συνοικίας, διὰ τὴν λίαν ἐπαισθητὴν δι' αὐτὴν στέρησιν τῶν θεληγέτρων θερμῆς ἀγκάλης, ἅτινα θέληγτρα ἠδυνάται ἡ παγερὰ πλέον τοιαύτη τοῦ ἀτυχοῦς συζύγου της νὰ τῇ παράσχῃ. Ἀλλὰ μετὰ τοσαύτης πάντοτε δεξιότητος καὶ τοσοῦτον ἐν παραβύστῳ, ὥστε ὁ ἀφελὴς σύζυγος, καίτοι ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πληρέστατα ὁμως αἰτιολογῶν τὸ κατὰ σκληρὰν εἰρωνείαν κακώηχον ἐπίθετόν του, ἔτρεφε ἀληθῆς λατρείαν πρὸς τὴν σύντροφον τοῦ βίου του, ἥς ἡ τρυφερὰ ἀφοσίωσις τὸν ἐγοήτευεν ἀγογγύστως προσπαθῶν πάντοτε νὰ ἀνταποκρίνηται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις της καὶ ἱκανοποιῇ οὕτω τὴν φιλαρέσκειάν της.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἱατρὸν Διονύσιον Φωτίκαν, οὗτος ἀπετέλει τύπον ὅλως ἀσυνήθῃ, ἄξιον ὄντως λέξεων τινῶν ἐπὶ τῆς προσωπικότητός του.

Κατήγστο ἐκ Σερρῶν καὶ χάρις εἰς τὴν γενναιοδωρίαν πλουσίῳ θεῷ του διήλθεν ἱκανὰ ἔτη εἰς τὰς κλεινὰς τῆς Δύσεως μεγαλοπόλεις ὑπὸ τὸ πρόσχημα βαθιτάτων ἱατρικῶν σπουδῶν, ἐπιτυχὼν ἐν τέλει διὰ γενναίων χρηματικῶν θυσιῶν νὰ λάβῃ ἐν τινὶ Ἰτολικῷ Πανεπιστημίῳ δίπλωμά τι ἱατροῦ ἐξ ἐκείνων, ἅτινα πρὸς οἰκτρὰν εἰρωνείαν τῆς ἐπιστήμης φέρουσι συνήθως κάτωθι τὰς λέξεις: «Bon pour l' Orient».

Μεθ' ὃ πλήρης χρυσῶν ἐλπίδων ἐπανήλθεν, ἵνα ἐγκαταστῇ ὀριστικῶς ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐξασκήσῃ τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην, ἐξ ἧς εἶχε δυνηθῇ νὰ ἀποκομίσῃ γνώσεις τινάς, ὅσας συνήθως ἐκ καθήκοντος γνωρίζουσι καὶ οἱ μετριώτεροι κτηνίατροι...

Ὁ λίαν ἐγκαίρως ὁμως κατ' εὐτυχὴν τινὰ σύμπτωσιν, ἐπισυμβὰς θάνατος τοῦ πολυτίμου θεῷ του, ἀπῆλλαξεν αὐτὸν τῶν πικρῶν τῇ ἀληθείᾳ ἀπογοητεύσεων, ἃς ὠρισμένως τῷ ἐπεφύλασσαν ἡ ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματός του. Καὶ οὕτω ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος, οὐδὲν ἕτερον κοινὸν μετὰ τοῦ ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος διατηρήσας, ἐξηκολούθησε, χάρις εἰς τὴν γενναίαν κληρονομίαν τοῦ θεῷ του, νὰ διαγῇ ἐν τῇ πρωτευούσῃ βίον ὅλως ἡγεμονικὸν σχὼν μάλιστα καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα, ἵνα τηρῇ τοιαύτην πάντοτε ἐπιφυλακτικ' τητα πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀμέσως συνεδέετο μετὰ τῆς ἐπιστήμης ἥς μύστης ἐθεωρεῖτο, ὥστε πάντες καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ συνάδελφοί του εἶχον σχηματίσει τὴν γνώμην, ὅτι ἐξ ἀπλῆς ἰδιοτροπίας μόνον ἀπέχετο τῆς ἐνασχήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἐπιδιδόμενος εἰς βαθυτέρας μελέτας τῆς θείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐπιστήμης καὶ δὴ εἰς ἐγκυκλοπαιδικὰς μελέτας. Ἐν τῇσι μάλιστα κύκλοις ἐνηθυρίζετο, ὅτι κατεγίνετο εἰς τὴν συγγραφὴν περι-

σπουδάστου ἐγκυκλοπαιδικῆς μελέτης, ἥτις τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος βλέπουσα θὰ ἐσημείου ἀξιοσημείωτον ἐποχὴν.

Ἐὰν ὁμως ἐκ τῆς ἐν Εὐρώπῃ διαμονῆς του δὲν ἡδυνήθη ὁ ἱατροφιλόσοφος νὰ ἀποκομίσῃ ἐτέρας γνώσεις, καὶ ἐὰν αἱ πρωτεύουσαι ἐκεῖναι τῆς Δύσεως δὲν ἡδυνήθησαν ἐκ τῆς ἀπτέρου καὶ διπόδου ταύτης ἐκ Σερρῶν ὑπάρξεως νὰ μορφώσωσιν ἐπιστήμονά τινα, ἐμόρφωσαν ὁμως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Διονυσίου Φωτίκα βαθὺν ἐταστὴν τῆς γυναικείας καρδίας καὶ βαθύτερον ἐτι μελετητὴν τῶν μυστηρίων τῶν ὑπεκρυπτομένων ὑπὸ τὴν γαληνιώσαν συνήθειαν τῆς κοινωνίας ἐπιφάνειαν. Διότι, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ὁ κ. Φωτίκας εἶχεν ἐγκίψει σοβαρῶς εἰς τὴν μελέτην τῶν διαφορῶν κοινωνιῶν τῆς Εὐρώπης, σεβαστὸν ποσὸν ἐκ τοῦ χρηματοφυλακίου τοῦ μακαρία τῇ λήξει θεοῦ του καταναλώσας κατὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ περιπλανήσεις ἀνὰ τὰς διαφορὰς μεγαλοπόλεις πρὸς ἀρτίαν ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν τε.

Ἐν συντόμῳ, ὁ ἱατρὸς κ. Φωτίκας, καίτοι οὐδέποτε τολμήσας νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν χορὸν Ἡσαίου τοῦ Προφήτου, ἡσθάνετο ἐν τούτοις ἀπεριόριστον κλίσιν πρὸς τὸ ὡραῖον φύλον, εἰς τὴν μελέτην τῶν φυσικῶν κλίσεων τοῦ ὁποίου, τῶν στοργῶν καὶ τῆς καθόλου ψυχικῆς ὑφῆς μετ' ἰδιαιτέρου ζήλου εἶχεν ἐμβαθύνει. Ἄν καὶ πεντηκοντούτης ἤδη τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν στιγμὴν συναντῶμεν αὐτὸν νοχελῶς ἐξηλωμένον ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αἰθούσῃ τῶν οἰκοκυρῶν τοῦ Νίκου, διετῆρει ὁμως ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν ἀνάμνησιν νεανικῶν τινῶν ἐπιτυχιῶν του καὶ νοσταλγῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δι' ἀδροτάτων χρηματικῶν θυσιῶν ἐπεζήτει τὰ μειδιάματα ἐκεῖνα, ἅτινα αἱ τόσῳ ἀγνώμονες καὶ ἄστατοι τῆς Εὐᾶς κόραι τῷ ἡρνοῦντο πλέον.

Ἀπειρα ἐψυθυρίζοντο εἰς βάρος τοῦ φιλέρωτος ἱατροῦ κοῖτοι δὲ τοῖς πᾶσιν ἀγαπητὸς, οὐχ ἦτιον οὐδὲν ἡδύνατο νὰ φημώσῃ τὰ γυναικεῖα χεῖλη, ἵνα μὴ ἐπαναλαμβάνωσι πολλὰ ἐπεισόδια, ὧν ἥρως ἐφέρετο πάντοτε ὁ πῶλος Διονύσιος Φωτίκας.

Ἄν ὁμως πᾶσαι αὗται αἱ ἀφηγήσεις δὲν ἐπέζων ἐπὶ μακρὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των καὶ ὥς ἐκ τούτου δὲν καθίσταντο γνωσταὶ ἢ ἐν στενοῖς κύκλοις, τὸ κατωτέρω ὁμως τετράστιχον, εἰς βάρος αὐτοῦ χαραχθὲν ὑπὸ τῆς κακεντρεχοῦς χειρὸς δεσποινίδος ἐκ Χάλκης, τὴν εὐνοίαν τῆς ὁποίας ἐμμόνως εἶχεν ἐπιζητήσει ὁ ἱατρὸς κατὰ τινα ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ διαμονὴν του, ἀπέμεινεν αὐτῷ διαρκῶς ἔκτοτε, ὥς ἄδωρον δῶρον τῆς ἰερῆς κοινωνίας ἀποτελέσαν συνάμα καὶ τὸν ἐπικήδειν τῶν κηδευθέντων ἤδη ἐρωτικῶν του κατορθωμάτων.

Ἡ Χάλκη καὶ ἡ Πρίγκηπος

αἰτᾶται αἱ δύο νῆσοι

Σὲ ἀφησαν χωρὶς λεπτὸ

πιωχέ μου Διονύσι...

Μέσῳ τοιαύτης ὀμηγύρεως, πάνυ εὐγενῶς προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς κυρίας Μελπομένης ἔλαβε θέσιν καὶ ὁ Νίκος.

Τὴν πρώτην ἐσπέραν, καθ' ἣν ἐπισήμως συνεστήθη εἰς τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα, λεπτὴ βροχὴ μελαγχολικῶς ἀπὸ τῆς πρωίας πίπτουσα καὶ ψυχρὸς ἄνεμος σφοδρῶς πνέων ὑπενθύμιζον τὰς παγερὰς τοῦ χειμῶνος νύκτας.

Ἡ θερμάστρα τὸ πρῶτον ἤδη ἀναφθεῖσα, διεσκέδαζεν ἐν τῇ αἰθούσῃ γλυκεῖαν τινὰ θαλπωρὴν καὶ οἱ συνήθεις τῆς οἰκίας ἐπισκέπται περὶ αὐτὴν καθήμενοι ἀπελάμβανον εὐχαρίστως τῆς θέας τῆς λαμπυρίζουσης πυρᾶς συνδιαλεγόμενοι ἐπὶ διαφορῶν ζητημάτων.

Ὁ ἱατρὸς κ. Φωτίκας ἐν ρητορικῇ δεινότητι ἀνέπτυσσεν εἰς ἐπήκοον πάντων περισπούδαστον κοινωνικὸν ζήτημα, ὅπερ ἀπετέλει ἀντικείμενον πολυχρονίων μελετῶν του.

Ὁ Νίκος ἤκουε μετὰ προσοχῆς μὴ δυνάμενος κατ' ἀρχὰς νὰ ἐννοήσῃ περὶ τινος ἀκριβῶς ἐπρόκειτο. Ἄλλως τε ἡ παρουσία τῆς νεαρᾶς κυρίας Κορναρίδου τὸν ἀπησχόλει πλείοτερον τῶν θεωριῶν τοῦ ἱατροῦ.

Ἡ παρὰ τῇ εὐτραφεὶ καὶ καλλιπύγῳ Κοραλλίᾳ ἀπροσδόκητος ἐκείνη πρώτη του ἐπιτυχία, ἣ ὀφειλομένη κυρίως εἰς τὴν ἀληθῶς κυνικήν του ἀναίδειαν τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, τὸν εἶχε διδάξει πολλὰ, ἅτινα τέως ἐντελῶς ἠγγόει καὶ τὸν εἶχεν ὀπλίσει διὰ τόλμης, οἷαν καὶ αὐτὸς οὐδέποτε ἐφαντάζετο.

Ἄλλ' ἐκ τῶν πρώτων ἀκροβολιστικῶν βλεμμάτων, ἅτινα ἐπὶ τῆς κυρίας Κορναρίδου διηύθυνε, συνεπέρανε δύο τινά. Ἡ ὅτι τὸ φρούριον ἦτο δυσάλωτον ἢ ὅτι λίαν βραδύνας εἶχεν ἤδη προληφθῇ ὑπ' ἄλλου, εὐτυχέστερον αὐτοῦ.

Τῷ ὄντι, ἡ κυρία Ὁραιοζήλη ἐντὸς τῆς ἀκτίνος τῶν συζυγικῶν βλεμμάτων εὐρισκόμενη ἐφαίνετο τόσῳ ψυχρὸ καὶ ἀδιάφορος εἰς τὰ ἐπ' αὐτῆς συνήθως προσηλούμενα πανταχόθεν προκλητικὰ βλέμματα, τοσαύτην ἀξιοπρεπὴ καὶ ἄψογον ἐν πᾶσι στάσιν ἐτήρει, ὥστε ἡ ἐπιδεικνυμένη

ἀρετὴ αὐτῆς εὐχερῶς θὰ ἐκίνει τὸν φθόνον καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς Ρωμαίας Λουκρητίας.

Οὐδέποτε ἐρριψοκινδύνευσεν εἰς παράτολμόν τι διάβημα καὶ συνετῶς πάντοτε ποιοῦσα ἠκολούθει τὸ παράδειγμα τῆς πονηρᾶς ἀλώπεκος, ἥτις οὐδέποτε ἐκτίθεται εἰς κίνδυνον περὶ τὴν φωλεάν της.

Παρητήθη λοιπὸν ὁ Νίκος τῶν πρὸς στιγμὴν εἰς πειρασμὸν τεθέντων κατακτητικῶν του σχεδίων, ἀποφασίσας ν' ἀναμείνῃ εὐνοϊκωτέρας περιστάσεις.

Ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων ἀπερροφημένος ἦτο, ὅτε ὁ ἰατρός τὸν ἠρώτησεν εὐγενῶς:

— Καὶ σεῖς λοιπὸν, κύριε Χρύσογλου, ὁποῖαν ἰδέαν ἔχετε περὶ αὐτοῦ;

Ὁ Νίκος, ὅστις οὐδεμίαν ἑτέραν ἰδέαν ἐν τῇ κεφαλῇ του εἶχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἢ μόνον ἐκείνην περὶ τῆς κυρίας Κορναρίδου, ἐν ἀμηχανίᾳ εὗρεθεις πρὸ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης:

— Συγγνώμην, ἰατρέ, ἀπήντησεν... ἀλλὰ δὲν παρηκολούθησα ἀπ' ἀρχῆς τὴν συζήτησίν σας καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐκφέρω γνώμην ἐπ' αὐτῆς.

— ὦ!... φίλε μου, ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ ἰατρός, εἶναι τόσῳ ἀπλοῦν τὸ θέμα μου ὅσῳ καὶ δύσλυντον. Πρόκειται περὶ τῆς ὀσημέραι ἐπιτελούνμενης κοινωνικῆς ἐξελέξεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ γυνὴ αὐξανομένη ἀποβάλλει τὴν χάριν καὶ τὰ θέλγητρά της, παραμελεῖ τὰ καθήκοντά της καὶ λησμονεῖ τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς της... Ὁ φεμινισμὸς, ὁ κοιτόμενος σήμερον ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς, δὲν δύναται νὰ παράσχω ὀλεθριώτερα διδάγματα εἰς αὐτὴν, παρὰ διδάσκων τὴν γυναῖκα νὰ παραιτηθῇ τοῦ νὰ γοητεῖ πλεον τὸν ἄνδρα, διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ ἀπλῶς εἰς αὐτὸν τὴν κυριαρχίαν της...

Καὶ ἐκ τῶν ἠθικῶν παραγγελμάτων μεταπηδῶν κατόπιν εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν ὑγιεινὴν τῆς καλλονῆς, ἐξηκολούθησε μετὰ στόμφου:

— Ἡ γυνὴ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλει εἰς αὐτὴν ὁ προσορισμὸς της, δύναται νὰ ἀσχολῇται περὶ ἄλλα ἔργα λεπτότερα καὶ ἰδωδέστερα, προσφνέστερα εἰς τὴν φύσιν της καὶ περισσότερον ἀρμόζοντα εἰς τὴν καλαισθησίαν της, τοῦ πολιτικοῦ βήματος εἰς τὸ ὁποῖον θέλει τόσῳ προῶρως νὰ ἀναβῇ καὶ τῆς δικανικῆς τηβέννου, τὴν ὁποῖαν τόσῳ ἀφρόγως ἐπιθυμεῖ νὰ περιβληθῇ. Δὲν εἶναι ἀρὰ γε προτιμότερον νὰ ἀφιερῇ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς της εἰς τὸν καλλωπισμὸν της καὶ εἰς τὰς πολυποικίλους ἐκείνας μυστικὰς φροντίδας τῆς καλλονῆς τοῦ σώματός της;

τοῦ ἀπαρσιμύλλου αὐτοῦ θησαυροῦ της, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀντλεῖ ὅλην τὴν ὑπεροχὴν της, παρὰ νὰ ἀσχολῇται μὲ τὰς χυδαίας τοῦ ἐμπορίου συναλλαγὰς ἢ ἔστω καὶ νὰ καταπονῇται μὲ τὴν μελέτην τῶν ἐπιστημῶν ἢ τῶν τεχνῶν;...

« Ἡ γυνὴ, φίλε μου, ὀφείλει νὰ περιβάλλῃ διὰ τῆς λεπτῆς ἐκείνης χάριτός της πᾶν ὅ,τι πλησιάζει, ὀφείλει μειδιῶσα νὰ ἀναμειγνύεται εἰς ὅλα, ἀλλ' ἐπιπολαίως πάντοτε, χωρὶς νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς οὐδέν, χωρὶς νὰ ἐπιζητῇ νὰ ἐξοικειωθῇ περισσότερον καὶ νὰ καταστῇ τέλειος κάτοχος ἐνὸς οἰουδήποτε πράγματος· ἄλλως ἢ πολυπρογμοσίνη της αὕτη καθίσταται γελοία καὶ μισητή... Ἡ γυνὴ οὐδέποτε θὰ καταστῇ εἰς βαθὺς σφός, εἰς τέλειος κολλιτέχνης... αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν μυστήριον καὶ ἡ τέχνη, τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖ ὡς καθήκον καὶ εὐτυχίαν νὰ μελετᾷ καὶ ἀποθαυμάζῃ...

Ἡ κυρία Κορναρίδου μόνον ἰδιαιτέρως διγεῖσα ἐν τῷ διδασκαλικῷ καὶ δυσγενεῖ φεμινισμῷ της ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Ἐντούτοις, ἰατρέ, εἴπε, χωρὶς νὰ ὑπεισέλθω εἰς τὸν κύκλον, τὸν ὁποῖον στιγματίζεται τσοῦτον, μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ ἀγχίνους γυνὴ θὰ ἦτο ἄδικον, εἰς περιώρῃε τὸν ὀρίζοντα τῆς δράσεώς της ἐντὸς τῶν στενῶν τοίχων τοῦ καλλονηρίου της καὶ εἰς παρητεῖτο πάσης ἄλλης γνώσεως ἀρκουμένη μόνον εἰς τὰς ἀφορώσας τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὴν φιλαρέσκειάν της...

Ὁ ἰατρός τὴν προσέβλεψε πλαγίως καὶ ἐξηκολούθησε μετὰ μεζονος θέρμης:

— ὦ τε, κυρία μου, νομίζετε, ὅτι εἶναι μικρὰ ἐπιστήμη ἢ ἐπιστήμη τῆς φιλαρέσκειας καὶ θεωρεῖτε ὡς μετρίαν τέχνην, τὴν τέχνην τῆς συμπεριφορᾶς;... Ἡ συμπεριφορὰ;... Ἀνεμετρήσατε καλῶς τὴν βαθύτητα τῆς λέξεως αὐτῆς;... Εἰς αὐτὴν συγκεντροῦται ὅλον τὸ μυστήριον τῆς σταδιοδρομίας τῆς γυναικός, τὸ μυστήριον τῆς ἐπιδείξεώς της μετὰ χάριτος, μετὰ γοητείας, μετὰ περιφρονήσεως καὶ ὑπεκρίσεως ἢ εὐλικρινείας καὶ ἀγνότητος, μετ' αἰδημοσύνης, μετὰ φιλαρέσκειας, μετ' ἡδυπαθείας!... Αὐτὸ καὶ μόνον ἀποτελεῖ τὴν κλεῖδα τοῦ μυστηρίου τοῦ πάθους καὶ τοῦ πόθου, διὰ τῶν ὁποίων ἡ γυνὴ λήει ἢ δεσμεύει κατὰ βούλησιν τὸν ἄνδρα!...

« Ἡ συμπεριφορὰ!... Λέξεις ὑψίστης ἐννοίας, βαθυσήμαντος... Εἶναι ἡ Ἀφροδίτη, ἡ ὁποία ἐνανοίγει ἐπεράστως τοὺς βροχίονας πρὸς τὸν ἔρωτα· εἶναι ἡ Ἥρα, ἥτις ἀπωθοῦσα αὐτὸν μετ' ἡδυπαθοῦς τινος ὑποκρισίας τὸν καθιστᾷ μᾶλλον παράφορον... Εἶναι ἡ ἀναπαράστασις τόσῳ δημοσίᾳ, ὅσῳ καὶ κατὰ τὰς σειωτέρας καὶ ἀγνωτέρας τῶν συζύγων σχέσεις, ἀπάσης τῆς ἰδωδεστερῆς ψυχολογίας τῆς γυναικός... τῆς τόσῳ πιστῶς διερμηνευομένης

διὰ μιᾶς κινήσεως, τῆς ἐκφραζομένης δι' αὐτοῦ τοῦ θελκτικοῦ συνόλου τῆς...

« Ἡ γυνὴ εἴαν θέλῃ νὰ ἦναι ὄντως θελκτικὴ καὶ ὑπαγωγός, ὀφείλει ἑκατοντάκις τῆς ἡμέρας νὰ μελετᾷ τὴν συμπεριφορὰν τῆς, νὰ τὴν ποικίλῃ, νὰ τὴν ἐνυπνιάσῃ, νὰ τὴν ἀναδημιουργήσῃ...

« Ἐπέραστος καὶ γλυκεῖα, προσηνὴς ἢ παθητικὴ, ἐλαφρὰ ἢ σοβαρά... οἷονδήποτε αἰσθημα καὶ ἂν ἐπιθυμῇ νὰ ἐκφράσῃ, ἐντελῶς δὲν εἰς συνήθειαν νὰ πράξῃ τοῦτο τῇ βοήθειᾳ τῶν σκέψεων ἢ τῶν ἐκφράσεων... ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς συμπεριφορᾶς τῆς...

« Ὡ... μὴ πλανᾷς... Ὁ ἀνὴρ τοῦ αἰῶνος μας δὲν διακρίνει οὐδὲ ἀποτίει φόρον θαυμασμοῦ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς γυναικός... ἀλλὰ λατρεύει καὶ ὑποτάσσεται μόνον εἰς τὴν θεῖαν ἐκείνην σκιαγραφίαν, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησε τὸ δαιμόνιον πνεῦμα τῶν καλλιτεχνῶν προγόνων μας...

— Μάλιστα... ἀνέκραξεν ἐν θέρμῃ ἡ κυρία Κορναρίδου, καὶ νὰ ὑποβάλλεται ἡ γυνὴ εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς θυσίας καὶ τοὰς δυσχερεῖς κόποις διὰ νὰ ἀρέσκῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνὸς καὶ μόνου ἀνδρός... τοῦ συζύγου τῆς!.. Ἄ!... μεγαλείτερος ἐγωϊσμός διὰ τὸν ἄνδρα καὶ σκληροτέρα εἰρωνεία διὰ τὴν γυναῖκα, μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν ὑπάρχει... Μία ἀληθὴς ὁδολάσκη ὡς μόνον προσορισμὸν ἔχουσα νὰ καλλωπίζεται διὰ νὰ καταθέλῃ τὸν κυρίαρχόν τῆς... Ὡραίᾳ, τῇ ἀληθείᾳ, ἱατρὲ, λογικῇ... προσέβηκεν εἰρωνικῶν μειδιῶσα.

Ὁ ἱατρὸς ἐμελλε νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς ἐπιθέσεως ἐκείνης, ὅτε ἤνοιξεν ἀποτόμως ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ἡ δεσποινὶς Ρενέ. Ἐφεισε πῖλον ἐκ σισύρας μετὰ λευκῆς πτέρυγος, βραχεῖαν περιπάτου ἐσθῆτα καὶ ἐκ τῆς χειρὸς ἀνείχε τὴν θήκην τοῦ τετραχόρδου τῆς. Τὸ νυκτερινὸν ψῆχος εἶχε διασκεδάσει πρὸ τῶν παρειῶν τῆς πορφυρότητα, ἣτις πρὸ τοῦ ἐκ σισύρας βαθυφαίου πύλου τῆς ἀνεδείκνυνεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰ συμπαθῆ χαρακτηριστικά τῆς. Ἡ στενωπάτη ἐσθῆς αὐτῆς, ἐπαχρὶτως προσ-ὀλλωμένη ἐπὶ τοῦ σώματός τῆς ἐπέφερε νὰ δυσχεραίνωνται αἱ πλαστικαὶ γραμμαῖαι τοῦ καὶ κάτωθι τοῦ περὶ τὴν λεπτὴν ὀσφίν τῆς σμικροσχημένον ἐπενδύτου τῆς, ἠδύναντό τις νὰ ἀποθαυμάσῃ τοὺς προτεταμένους θησαυροὺς τοῦ στήθους τῆς.

— Καλησπέρα σας!... ἀνέκραξεν εὐθύμως ὡς εἰσῆλθεν ἀποθέτουσα ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης τὸ ὄργανόν τῆς.

— Ἐπάνω εἰς τὴν ὥρα ἤλθαιε... ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Κορναρίδου, νὰ παύσῃ πλέον αὐτὴ ἡ συζήτησις τοῦ ἱατροῦ...

Ἄ!... καὶ ὁ κύριος Νίκος!... προσέβηκεν ἡ Ρενέ διακρίνασα αὐτόν. Καταδεχθῆκατε τέλος πάντων τὴν συντροφιάν μας ;...

— Χαρά μου θὰ ἦναι νὰ διέρχωμαι τόσῳ εὐχαρίστως τῆς βριδεῖς μου... ἐπιθύρουν ὁ Νίκος κατατρώγων διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν νεοελθοῦσα, τὰς λεπτομερείας τοῦ σώματος τῆς ὁποίας τόσῳ καλῶς ἐγνώριζεν ἤδη.

— Λοιπὸν, τί λέτε;... διέκοψεν ὁ κ. Πολύκαρπος σοβαρῶς καὶ ἀπαισῶς χασμώμενος, μόλις πρὸ τινος κατορθώσας τέλος νὰ διανοίξῃ τὰ βλέφαρά του πρὸ τῶν διηνεκῶν διὰ τοῦ ἀγκῶνος ὠθήσεων τῆς ἀδελφῆς του. Ἐχομεν ὥρα ἀκόμη... κάνομε κανένα καρεδάκι;...

— Μάλιστα... μάλιστα... ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μελλομένη σπεύδουσα νὰ παρασκευάσῃ τὴν τράπεζαν διὰ τὸ προσχεδιασθὲν πόκερ.

— Καλὴ ἀρχὴ λοιπὸν δι' ἐφέτος... ἐπιθύρουν ὁ κύριος Κορναρίδης λαμβάνον τὴν θέσιν του.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, φίλε μου, εἶπεν οἰκείως ὁ ἱατρὸς εἰς τὸν Νίκον, ὅστις ἐν ἀμηχανίᾳ, ἀκίνητος, πορέμενεν εἰς τὴν θέσιν του, ὡς οὐδὲ ἐξ ὀνόματος γνωρίζων τὸ πόκερ.

— Εὐχαριστῶ... ἐπιθύρουν ἐν ᾧ ζωηρὸν ἐρύθημα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν παρειῶν του. Ἄλλ' εἶναι τόσος καιρὸς ποῦ δὲν ἔπαιξα, ὥστε τὸ ἔχω σχεδὸν λησμονήσει...

— Μὰ δὲν πειράζει αὐτό... εἶπεν ἡ κυρία Ἐρατώ, ἥτις εἰσῆρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς Κοραλλίας, ἥτις ἐν δεδικαιολογημένῃ συστολῇ πρὸ τοῦ Νίκου εὐρισκομένη, ἐκόμιζε τὸ τέτον. Θὰ λάβετε καὶ σεῖς μέρος καὶ θὰ τὸ θυμηθῆτε.

— Ἀλλὰ θὰ σᾶς χαλάσω τὸ παιγνίδι, ἀφ' οὗ δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι ἐντελῶς σχεδόν... διεμαρτυρήθη ὁ Νίκος ἐν στενοχωρίᾳ.

— Ὅχι... ὄχι... ἀνέκραξεν ἡ Ρενέ. Πρέπει νὰ τὸ θυμηθῆτε... Νὰ, ἂν θέλετε θὰ παίζωμε συντροφιὰ καὶ θὰ σᾶς τὸ ἐξηγῶ ἐγώ...

— Ἐ... τότε εὐχαρίστως... ἀπήντησεν ὁ Νίκος ἐν συστολῇ μὴ δυνηθεὶς νὰ ἀντιπῇ εἰς τὴν τόσον εὐγενῆ πρότασιν.

— Γιατρὲ τὴ θέσι σος, παρακαλῶ... ἐπανελάβεν ἡ δεσποινὶς Ρενέ ἀποτεινομένη εἰς τὸν κ. Φωτίκαν.

— Ὅριστε... ὄριστε... ἀπήντησεν ὁ ἱατρὸς ἀνταλλάσσων τὴν θέσιν του ἐν ᾗ ἐκείνη ἐκάθητο πλησίον τοῦ Νίκου.

Τὸ πόκερ ἤρχισε ζωηρότατον μέσφ τῶν ἀδιαλείπτων καὶ συνεχῶν ἐ-

ρίδων τοῦ ἱατροῦ μετὰ τοῦ κ. Πολυκάρπου, ὃν ἡ τύχη δὲν ἠννόει νὰ εὐνοήσῃ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Ἡ Ρενὲ μετὰ θαυμασίας μεθοδικότητος ἐξήγει εἰς τὸν Νίκον τὸ παιγνίδιον, ὅστις ἐπὶ τῇ γειτνιάσει τοῦ μεθυστικῆν εὐωδίας ἀποπνέοντος ὠραίου ἐκείνου πλάσματος, ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του παλλομένην σφοδρῶς καὶ τὸ αἷμα σφύζον ἐπὶ τῶν κροτάφων του.

Ἡ σκηνὴ ἐκείνη, ἣτις ἐλάστην σχεδὸν ἐσπέραν ἐξετελίσσετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου τῆς θύρας τῶν δωματίων των, τὸ θαυμάσιον καὶ χιόνος ἐκλευκότερον ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτοῦ ἡβῶν ἐκείνο σῶμα, ὅπερ τοσάκις εἶχε παρατηρήσει πάγγυμνον μαγικῶς σκιαγραφούμενον ὑπὸ τὸ ροδόχρουν τῆς μικρᾶς λυχνίσ φέγγος, ἀνεπαρίστατο ἐκαστὴν στιγμήν, ὥς κακεντρεχὲς δοκιμασίας πνεῦμα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐν ἀπάσῃ τῇ πραγματικῇ του προκλητικότητι καὶ ἡ προκλητικότης αὕτη τῷ διήγειρε ἀσβέστους ὀρμὰς καὶ τῷ ἐγέννα πᾶθος ἀκαταγώνιστον, ὅπερ μάλιστα ἐνίοτε περὶ ἐπάθει νὰ σβέσῃ εἰς τὴν νιάραν μὲν καὶ σφοδρῶς, ἀλλ' ἀνεπιτήδευτον καὶ ἀπειρόμαχον περὶ τοὺς ἐρωτικούς ἀγῶνας ἀγκαλὴν τῆς ἀφελοῦς χωρικῆς θαλαμηπόλου.

Καὶ ἤδη, αἰσθανόμενος τὴν ὑπαρξίν ἐκείνην τόσῳ ἐγγὺς αὐτοῦ, ἀπλήστως ἀναπνέων τὰ μύρα τῆς κόμης της, ὅτε ἐκείνη ἐν τῇ ἀφελείᾳ της ἴσως ἔνιπτεν, ἵνα τῷ ὑλοδείξῃ παιγνιόχαρτόν τι καὶ ἡ κόμη της ἔθιγε σχεδὸν τὰς παρυὰς του, ἐγγίτων ἐνίοτε τυχαίως διὰ τῆς χειρὸς του τοὺς ἄβρους ἐκείνους δακτύλους τῆς μικρᾶς χειρὸς της, ἐνόμιζεν, ὅτι τὸ ἑκκλῶν αὐτοῦ πᾶθος ἀντρίχμενον μέχρι τοῦ λάρυγγος του ἔμελλε νὰ τὸν ἀποπνίξῃ καὶ ἠσθάνετο, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο μέχρι τέλους νὰ συγκρατηθῇ καὶ ἐπιβάλλῃ σιγὴν εἰς τὴν σφοδρὰν σιγκίνησιν, ἣτις συνεῖχε διαρκῶς τὴν ὑπαρξίν του ἅπασαν καὶ ἐπίεζε τὴν ψυχὴν του.

Ἀσυνειδήτως πως, ἐπιθυμῶν νὰ δώσῃ διέξοδον εἰς τὴν ταραχὴν του καὶ συγκαλύψῃ αὐτήν, εἶχεν ἀπνευστὶ κενώσῃ τὸ πρὸ αὐτοῦ μικρὸν ποτήριον μετὰ παλαιοῦ κοιὰκ, ὅπερ ἡ οἰκοδέσποινα λίαν εὐγενῶς ἐπεσθαιμολογήθη νὰ τὸ ἐπαναπληρώσῃ.

Ὁ ὠροδείκτης τοῦ ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς αἰθούσης ἐκκρεμοῦς ἐπλησίαζεν ἤδη εἰς τὸ μεσονύκτιον καὶ τὸ παιγνίδιον εὐρίσκετο εἰς τὸ ζοηρότερον αὐτοῦ σημεῖον, σφοδρῶς συζητήσεως διαμειβομένης μεταξὺ τοῦ κ. Πολυκάρπου καὶ τοῦ ἱατροῦ, τοῦ πρώτου βαρέως φέροντος τὴν ἀπώλειαν εἰκοσάτος τοῦ γροσίου.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Νίκος ἠσθάνθη, ὅτι βίρος τι ἀσύνηθες ἐπεί-

ζεν ὀλίγον τὸ ἄκρον τοῦ ποδός του ὑπὸ τὴν τράπεζαν. Ἡσυχῶς, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ σκεφθῇ ἀκριβῶς τί πράττει, προέβαλεν ὀλίγον τὸν πόδα του καὶ τότε μετὰ ποιᾶς τιнос ἐκπλήξεως ἠννόησεν, ὅτι τὸ πρὸ αὐτοῦ ἀντικείμενον, ἦτο ἐν κοιμῶν ὑπόδημα... ὁ μικρὸς τῆς Ρενὲ ποὺς!...

Καὶ ἡ οἰκία ὀλόκληρος ἔαν κατεκρημνίστο αἰφνιδίως τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, δὲν θὰ προῦξενε εἰς αὐτὸν τὴν ταραχὴν, ἣν ἠσθάνθη ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει ταύτῃ. Ἡ κεφαλὴ του ἐπύρεσσε καὶ ἐπὶ τῇ ἐλαφρᾷ ἐκείνῃ προστριβῇ ὕλιγγος τὸν κατέλαβεν. Τὰ παιγνιόχαρτα ἐπὶ δὴδων μαγικῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ἡ χεὶρ του, ἣτις νωχελῶς ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τῆς ἔδρας τῆς γείτονός του, ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἀσυναισθήτως.

Τὸ οἰνόπνευμα, ὅπερ εἰς τόσον βραχὺ διάστημα εἶχε ροφήσει, τῷ ἔδιδε τόσῳ θάρρος, ὥστε δὲν ἐδίστασε νὰ προβῇ καὶ ἔτι περαιτέρω. Ἀφελῶς πως καὶ ἀδιαφόρως, ὥς ἔαν ἐν ὅλῳι τυχαίᾳ κινήσει, προσέτεινε τὸν πόδα του, μέχρις οὐ ἠννόησεν, ὅτι συνήντησε τὸ σαρκῶδες μέρος στρογγύλης καὶ ὑποθέρμου κνήμης. Ταυτοχρόνως δ' ἀπετόλμησε νὰ ὑψώσῃ ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τύχῃ ἴσως συνήντησε τὸ περιπαθὲς τῆς γείτονός του βλέμμα.

Πόσα δὲν ἀντήλλαξαν διὰ τοῦ πρώτου ἐκείνου βλέμματος, πόσα ἐν τῇ σιγῇ ἐκείνῃ γλώσση δὲν διημεύθησαν μεταξὺ αὐτῶν, πόσα δὲν ἐξέφρασαν καὶ εἰς ὅποια συμπεράσματα δὲν κατέληξαν δι' αὐτοῦ;...

Ὁ Νίκος παρεφρόνει ἐξ εὐτυχίας καὶ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ πρὸ αὐτοῦ. Ἡ χαρὰ τὸν ἀπέπνιγε καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι εὐρίσκετο ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν ἐπήρειαν τερπνοῦ ὀνείρου.

Τὸ πόκερ ὁμως ἐλάμβανε τέλος καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἐπλησίαζεν. Καὶ πρὸ τῆς σκληρᾶς ταύτης σκέψεως ἐσκέφθη νὰ παρατείνῃ ἐφ' ὅσον ἠδύνατο ἔτι τὴν ἐνεσιτῶσαν του εὐδαιμονίαν κατακτῶν ἅμει καὶ πλειότερον ἔδαφος.

— Ἐπὶ τῇ γνωριμίᾳ μας ἀπόψε, εἶπεν αἰφνιδίως εἰς λήθην πλέον ῥίψας τὴν παλαιὰν συστολήν του καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς πάντας, θὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς προσφέρω κάτι...

Ἀσθενεῖς τινες διαμαρτυρίαι ἠκούσθησαν ἐκ μέρους τῶν κυριῶν, ἀλλ' ὁ Νίκος ἐξηκολούθησεν ἀδιαφόρως:

— Δὲν πιστεύω, νὰ μοῦ ἀρνηθῇτε τὴν μικρὰν αὐτὴν χάριν... ἀρκεῖ ἡ κυρία Ἐρατὼ νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην, νὰ στείλῃ κανένα, διὰ νὰ μᾶς πᾶρῃ τίποτε...

— Εὐχαρίστως... ἀπήντησεν ἡ οἰκοδέσποινα ἐγειρομένη συγχρόνως, ἥτις οὐδέποτε ἐπέτρεπε νὰ τῇ διαφύγῃ τοιαῦται εὐκαιρίαι. Θὰ στείλῃ τὴν Κοραλλία ἕως τὸν ἴσιον Δρόμον... ἀλλὰ τί ὀρίζετε νὰ πάρῃ... Μπύραις... κανένα λικέρ...

Ὁ Νίκος ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὸς καὶ ἀνέκραξε ζωνρῶς καὶ μετ' ἐμφράσεως, θέτων ἅμα ἐπιδεικτικῶς ἐντὸς τῆς παλάμης τῆς οἰκοδεσποίνης τοῦ δύο στυλβούσας λίρας :

— Ἄς πάρῃ εἴκοσι πάσαις καὶ πέντε μπουκάλια σαμπάνια !...

Πάντες οἱ περὶ τὴν τράπεζαν ἀντήλλαξαν ταχὺ καὶ ἐκφραστικὸν βλέμμα, ἐν ᾧ ἡ κυρία Ἐρατὴ κινήθη διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἔστη καὶ ἠρώτησεν ἐκ νέου :

— Καὶ τί μάρκα προτιμᾶτε, κύριε Νίκο; Χαϊτίξ, Σωντὼν, Βέβ-Κλικώ;...

— Τῆς καλλιτέρας ποιότητος... ἀπήντησεν ὁ Νίκος ἐκκενῶν ἐνθουσιωδῶς τὸ πέμπτον ἤδη τὸ μετὰ κονιάκ ποτήριόν του.

Τὸ πόκερ ἐξηκολούθησεν ὀλίγον ἔτι, μέχρις οὗ τὰ παραγγελθέντα ἐκομίσθησαν.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐξεκένουν τὴν τελευταίαν φιάλην τοῦ ἀφρίζοντος καμπανίτου καὶ πάντες συγκρούοντες τὰ ὑψηλὰ κύπελλά των, ἤρχοντο τὸν νεαρὸν φοιτητὴν, ἐκεῖνος ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ οἰνοπνεύματος εὐρισκόμενος καὶ ἐξ αὐτοῦ θάρρος ἀντλῶν, πλείοντον τῶν ἀτμῶν ἐκείνου μεθύμενος ἤδη ἐκ τῶν βλεμμάτων τῆς γείτονός του καὶ διὰ τῆς ὑπὸ τὴν τράπεζαν διὰ τῶν ποδῶν των διαμειβομένης σιγηλῆς πλὴν εὐφραδεστάτης συνδιαλεξεώς των, ἔκλυεν εἰς τὸ οὖς αὐτῆς καὶ μετὰ πάθους, ὅπερ θερμότερον ἀνεδείκνυε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὑποτρέμων τῆς φωνῆς του τόπος:

— Γιὰ σένα, χρυσό μου... ὑπετραύλισε χωρὶς νὰ ἔχη συναίσθησιν τί ἀκριβῶς λέγει, γίνονται ὅλα αὐτὰ ἀπόψε...

Ἡ ὥρα ὅμως εἶχε παρέλθῃ καὶ πάντες εἶχον ἤδη ἐγερθῇ ὅπως ἀπέλθωσιν. Τὸν ἡνυχαρίστησαν θερμῶς διὰ τὴν εὐγένειάν του καὶ ὁ ἱατρὸς ἀποχαιρετῶν αὐτὸν τὸν προσεκάλεσεν, ὅπως τὸν ἐπισκεφθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἵνα ἐκεῖ πλέον γνωρισθῶσι καλλίτερον.

Ἡ Ρενὲ μόλις πάντες ἀνεχώρησαν, ἔλαβε τὴν θήκην τοῦ ὀργάνου τῆς καὶ ἠτοιμάζετο νὰ χαιρετήσῃ τὸν Νίκον, ὅπως ἀνέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅτε ἐκεῖνος ἐπενέβη ζωνρῶς:

— Σὰς παρακαλῶ, μαμζέλ, τῇ εἶπεν εὐγενῶς, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς ἀπολλάξω τοῦ βάρους αὐτοῦ... Καὶ ἐγὼ ἄλλως τε θὰ ἀνεβῶ...

Ἐκείνη συγκατένευσε σιωπηρῶς καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὰ δωμάτια των.

Πρὸ τῶν θυρῶν αὐτῶν, ἐν ᾧ ἠρεύνων ἐν τῷ βαθεῖ σκότει τοῦ διαδρόμου, ὅπως εὗρωσι τὰ κλεῖθρα καὶ ἀνοίξωσιν αὐτάς, οἱ δάκτυλοι τῶν χειρῶν των συνηντήθησαν καὶ ὁ Νίκος συνέθλιψεν ἐν τῇ παλάμῃ του τὴν μικρὰν τῆς χειρὸς, ὥς διὰ νὰ τὴν συντρίψῃ.

Ἡ πρόσανις ἐκείνη, ὡς ἡλεκτρικὸς σπινθὴρ, μετέδωκεν εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν ἀπὸ μακροῦ ἤδη ὑπολανθάνουσαν φλόγα, πρὸ τῆς ὁποίας δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιστῇ. Λησμενῶν τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχον νὰ φωραθῶσιν ὑπὸ τινος αἰφνιδίως δυναμένου νὰ ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα, ἔκλυε καὶ τὴν περιεπτύχθη θερμῶς, ἐπικολλῶν δὲ τὰ ἐκκαίοντα χεῖλη του ἐπὶ τῆς ἐνδρόσου παρειᾶς τῆς:

— Κακὴ... τῇ ἐπιθύρισε μετὰ πάθους... πόσο μὲ τρεαννίς τόσο καιρὸ τώρα!...

Ἐκείνη ὅμως ἐπιδεξίως διολισθήσασα ἐξέφυγε τῆς ἀγκάλῃς του καὶ σπεύσασα ἠνοιξε ταχέως τὴν θύραν τοῦ δωματίου της. Ἐν ᾧ δὲ ὁ Νίκος παραπαίων σχεδὸν ἀπεπειράτο νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτό, ἡ Ρενὲ ἐπανέκλεισεν ἀποτόμως τὴν θύραν καὶ ἀσφαλίξουσα αὐτὴν ἔσωθεν, τῷ ἐπιθύρισε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἀλλ' ἱκανῶς εὐκρινῶς ὥστε νὰ ἀκουσθῇ ὑπ' αὐτοῦ ἔσωθεν:

— Κάθισε φρόνιμος ἀπόψε... ὄχι τώρα... Ἄλλοτε θὰ σοῦ πῶ τὴν αἰτία!...

Ὁ πτωχὸς Νίκος ἐν σκληρᾷ ἀπογοητεύσει εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης του ἀναπολῶν τὴν εὐτυχίαν, ἥτις διέφυγε τῶν χειρῶν του, ἀφ' οὗ πλέον τόσῳ εἰρωνικῶς τὸν εἶχε πρὸς στιγμὴν ψεύσει!

Καὶ ἴσως ἐν τῇ νεανικῇ του ἐκείνῃ ἀπογνώσει καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ πότου εὐρισκόμενος ἀσυναίσθητος πως ν' ἀνελύετο εἰς λυγμούς, ἐὰν ἡ εὐσπλαγχνος Κοραλλία δὲν ἔσπευδε νὰ τὸν παραμυθίσῃ, κατὰ τὰς πρώτας ἐκείνας ἀπογοητεύσεις τῶν ἐρωτικῶν του ἀπαρχῶν...

VIII

Μετά τινας ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, ὁ Νίκος μὴ ἔχων ἐργασίαν τινὰ ἐσκέφθη νὰ διέλθῃ τὴν μεταμεσημβριάν του ἐπισκεπτόμενος τὸν ἱατρόν.

Μετά τοῦ Μεχμέτ δὲν συνηντᾶτο ἢ κατὰ τὰς ὥρας τοῦ γεύματος καὶ τοῦ δείπνου. Τῷ προὑφασίζετο πάντοτε, ὅτι εἶναι ἀπασχολημένος καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ παραλάβῃ καὶ αὐτὸν εἰς τὰ κέντρα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκεῖνος διήρχετο συνήθως τὰς νύκτας του.

— Κάθησε ἐκεῖ ποῦ σ' ἐσύστησα... τῷ εἶχεν εἶπῃ τὴν τελευταίαν τῆς συναντήσεώς των φράσιν. Πιστεύω, ὅτι πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ στενοχωρεθῇς, καὶ θὰ γνωρίσης μερικὰ πρόσωπα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ διέρχῃσαι εὐχαρίστως τὰς ὥρας σου. Σπούδασε ὀλίγον τὸν κόσμον καὶ κατόπιν θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τί πρέπει νὰ κάνῃς, διὰ νὰ περνᾷς ἀκόμη καλλίτερα... Μάθε τί ἀρέσει εἰς τὴν κοινωνίαν μας καὶ τί τὴν δυσαρεστεῖ... αὐτὸ πρὸ παντός. Καὶ ὅταν ἐννοήσης ὀλίγον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας, τότε μὴ σὲ μέλλει, μόνος θὰ γνωρίσης ὅσα σήμερον δὲν ἠξεύρεις καὶ ἀνυπομονεῖς τόσον νὰ μάθῃς...

Ὁ Νίκος δὲν ἐζήτησε πλεονέκτας ἐξηγήσεις. Ἄλλως τε ὁμολόγει ἀνεπιφυλάκτως, ὅτι δὲν ἐστενοχωρεῖτο ἐν τῇ νύκτι του κατοικίᾳ καὶ δὴ ἔτρεφε πολλὰς ἐλπίδας νὰ διέλθῃ εὐαρεστοτέρας ἐν τῷ μέλλοντι ἡμέρας.

Τὴν μεταμεσημβριάν λοιπὸν ἐκείνην, ἀφ' οὗ περιεπλανήθη ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀνὰ τὰς διαφόρους ὁδοὺς, διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Φωτίκα.

Ὁ ἱατρός κατῴκει εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον μεγαλοπρεποῦς χανίου κατὰ τινὰ ἀριστοκρατικὴν ὁδὸν παρὰ τὸ Ἀγᾶ-Χαμάμ. Εἶχεν ἐνοικιάσει ὁλόκληρον διαμέρισμα ἐν τῷ πλουσίῳ ἐκείνῳ οἰκήματι, ἱκανὸν νὰ περιλάβῃ ὁλόκληρον οἰκογένειαν, ὅπερ ὄντως εἶχεν ἐπιπλώσει θαυμασίως, ἀρμονικῶς συνδυάσας τὴν χάριν καὶ κομψότητα τῆς νεωτέρας τέχνης τῆς Δύ-

σεως μὲ τὴν μεγαλοπρεπὴ καὶ ἐπιβάλλουσαν πολυτέλειαν τῆς Ἀνατολῆς, τὴν ἀπαντωμένην συνήθως εἰς τὰ μέγαρα τῶν πολυταλάντων Τούρκων μεγιστάνων. Πρὸς διατήρησιν δὲ τοῦ διαμερίσματος τούτου καὶ ἱκανοποίησιν καὶ τῆς ἐλαχίστης ἐκκεντρικότητός του ἐμισθοδότηι ὁλόκληρον προσωπικόν.

Ὁ Νίκος ἀπὸ τῆς μαρμαρίνης ἔτι κλίμακος, τῆς ἐπιστρωμένης ὑπὸ πολυτελοῦς βυσινοχοροῦ τάπητος, θαυμάζων τὸν τόσῳ σαφῶς πανταχόθεν ἐκδηλούμενον πλοῦτον, μετὰ τινος συστολῆς ἔκρουσε τὴν μεγάλην θύραν τοῦ διαμερίσματος τοῦ ἱατροῦ.

Εἰς θαλαμηπόλος ἠνοιξεν αὐτῷ καὶ μετὰ τῆς συνήθους παρὰ τῇ θεραπείᾳ τῶν ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν εὐγενείας, ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον τοῦ κυρίου του γραφεῖον.

Ὁ θαυμασμὸς τοῦ Νίκου εἰσελθόντος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἱατροῦ ἐξίχθη εἰς τὸ κατεχόρυφον. Εὐρέθη αἴφνης ἐν κομφοτάτῃ αἰθούσῃ μετὰ περισσῆς καλαισθητικῆς ἐπιπλωμένης καὶ ἑκαστον σημεῖον τῆς ὁποίας σαφῶς κατεδείκνυε τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐμύρειαν. Παχεῖς περσικοὶ τάπητες κατέπνιγον πάντα βηματισμὸν καὶ τὸν ἐλάχιστον ἐπ' αὐτῶν κρότον καὶ βαρύτιμα παραπετάσματα μέχρι τοῦ δαπέδου ἀπὸ τῆς ὀροφῆς διήκοντα καὶ ὥς πρὸς τὴν γλυκύτητα τῆς χροῖας ἐναργῶς ἀμιλλώμενα μὲ τὸν βαθὺν χρωματισμὸν τοῦ μεταξίνου τῶν τοίχων ἐπιστρώματος, κατεκάλυπτον ὁλοσχερῶς σχεδὸν τὰ ἀμυδωτὰ τῆς αἰθούσης παράθυρα.

Κομψαὶ βιβλιοθήκαι πλήρεις ὀγκωδῶν βιβλίων ἀπετέλουν θαυμάσιον κόσμον τῆς αἰθούσης ἐκείνης καὶ μέσῳ αὐτῆς μεγαλοπρεπὲς γραφεῖον κατάφορτον μικρῶν ἀντικειμένων καὶ χρυσοδέτων ἐγχειριδίων προσεῖλκυεν ἰδιαιτέρως τὰ ἐκθαμβὰ βλέμματα τοῦ ἀπείρου περὶ τὴν τοιαύτην πολυτελῆ ἐπιπλώσιν νεαροῦ φοιτητοῦ.

Ἐξηπλώθη ἐπὶ ἀπαλοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἀνεδίφει τὰ ἐπὶ τινος μικρᾶς σινικῆς τραπέζης κατὰ σωρὸν κείμενα ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ, ὅτε ἡ θύρα ἠνοιχθῇ ἀποτόμως καὶ εἰσῆλθεν ὁ οἰκοδεσπότης. Τὸν ἐχαιρέτησεν οἰκείως καὶ ἔλαβε πλησίον αὐτοῦ θύσιν.

Ὁ ἱατρός ἦτο ὁμιλητικώτερος καὶ λίαν εὐχάριστος εἰς τὴν συναναστροφὴν του. Ὡς προσείπομεν ἤδη, δὲν ἠδυνήθη διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον νὰ σπουδᾷ καὶ μορφωθῇ ἐπιστημονικῶς· πλὴν ὥς μὴ ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμά του καὶ μὴ ἔχων ἑτέραν τινὴ ἀσχολίαν ἐπεδόθη εἰς ἐγκυκλοπαιδικὰς μελέτας, δυνηθεὶς οὕτω διὰ τῶν πολυτῶν μελετῶν του νὰ ἀποταμιεύσῃ γνώσεις, ἃς θὰ ἐφθόνουν καὶ πολλοὶ ἀληθεῖς ἐπιστήμονες.

Τῶν κοινωνικῶν ἰδίᾳ ζητημάτων ἦτο ἐγκρατέστατος καὶ εἰς τὴν βιβλιοθήκην του ἠδύνατο τις γ' ἀνέυρη τὰ συγγράμματα τῶν διασημοτέρων κοινωνιολόγων. Ἡ προσωνυμία ὄθεν τοῦ ἱατροφιλοσόφου, ἦν τινες μετὰ ποιᾶς τινος εἰρωνείας καὶ κακεντρέχειας τῷ ἀπένειμον, δὲν ἦτο ἐντελὲς ἀδικοιολόγητος καὶ οἱ στενώτερον μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένοι οὐχὶ σπανίως ἐλάμβανον τὴν εὐκαιρίαν, νὰ πεισθῶσι περὶ τῆς ἀριᾶς ἐγκυκλοπαιδικῆς του μορφώσεως.

Ἄφ' οὗ ἐπὶ τινα χρόνον συνδυελέχθησαν περὶ διαφόρων ζητημάτων, ὁ ἱατρὸς τῷ εἶπε μετιδιόν:

— Προχθὲς ὅμως ἦσο ὀλίγον εὐθυμος...

— Ὀλίγον... ναι... ἀπεκρίθη ὁ Νίκος προσποιούμενος ἀδιαφορίαν... Τὸ κοινὰν ἦτο παλαιὸν... καὶ ἔπειτα ἡ σαμπάνιε...

— Καὶ ὑποθέτεις, ὅτι μόνον τὸ οἶνόπνευμα σὲ ἐκπαίδρευε τόσον;... ἐπέμεινε ὁ ἱατρὸς.

— Ἀλλὰ τί ἄλλο;... ἠρώτησεν ἀνησυχῶς πρὸς ὁ Νίκος.

— Ἴσως καὶ κῆτι μάτια... παραδείγματα; χάριν...

Ὁ Νίκος ἔστη πρὸς στιγμὴν ἄφωνος παρατηρῶν αὐτὸν ἐν ἀπορίᾳ, ὡσεὶ προσπαθῶν νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰς σκέψεις του.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ... ἐξητύρισε μετ' οὐ πολὺ.

— Ὡ... φίλε μου... μὴ ἀπορῆς... ἀνεφώνησε μετὰ ζωηρότητος ὁ ἱατρὸς τύπτων ἐλαφρῶς αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων. Εἰς τὴν ἡλικίαν σου εὐκολώτερον μετὰ κανεῖς ἀπὸ ἐν' φλογερὸν βλέμμα παρὰ ἀπὸ οὐαῖδας καὶ τοῦ παλαιότερου οἶνοπνεύματος...

Καὶ ἐκβαλλὼν βαθὺν στεναγμὸν ἀπογοητευτικῶς.

— Διηλθὼν καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν ὥραιαν αὐτὴν ἡλικίαν, τῆς ὁποίας αἱ ἀναμνήσεις τώρα ἀποτελοῦν τὰς ρυτίδας τῆς ψυχῆς μου.

— Ἀλλὰ, γιὰτρέ... διέκοψεν ὁ Νίκος προσπαθῶν νὰ προσποιηθῇ ὅτι οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἠγνόει... Ἐξηγηθῆτέ μου, σὰς παρακαλῶ... δὲν ἐννοῶ τίποτε, σὰς βεβαίω...

— Μὲ βεβαίως, φίλε μου... ἐξηκολούθησεν ἀφελῶς ὁ ἱατρὸς, ὅτι θὰ προσπαθήσῃς ματαίως νὰ μὲ πείσῃς περὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀλήθες καὶ περὶ τοῦ ὁποίου καὶ σὺ ὁ ἴδιος ἔχεις σχηματίσει τὴν αὐτὴν μὲ ἐμὲ γνώμην... Μὴ ἀπατάσαι λοιπόν... Ἄλλως τε νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν; Ἐάν δὲν σὲ παρετήρουν προχθὲς εἰς ὁποίαν ἀκριβῶς κατέστασιν σὲ παρετήρησα, ἐάν δὲν ἠδυναίμην νὰ σὲ ψυχολογήσω, ὡς σὲ ἐνψυχολογήσει

αὐτὴν τὴν στιγμὴν δὲν θὰ εὐρίσκεισθε εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καθήμενος εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν καὶ συνομιλῶν μαζὶ μου...

— Δηλαδή;... ἐξητύρισε ὁ Νίκος.

— Ἀπλούστατα, δὲν θὰ σὲ προσκεῖται νὰ μὲ ἐπισκεφθῇς, νὰ σὲ γνωρίσω περισσότερον καὶ νὰ μὲ γνωρίσῃς καλλίτερον... καὶ ὁ λόγος εἶναι ἔτι ἀπλούστερος, διότι δὲν θὰ σὲ ἐξετίμων...

— Ὡστε τώρα μὲ ἐξετιμήσατε; ἠρώτησε δειλῶς καὶ ἐν ἀπορίᾳ ὁ Νίκος.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη εἰς τὸν αὐτὸν τόνον ὁ ἱατρὸς. Διότι παρετήρησα ἓνα νέον αἰσθανόμενον πρὸ μιᾶς ὥραιας γυναικὸς τὰ αὐτὰ αἰσθήματα καὶ δοκιμάζοντα τὴν αὐτὴν συγκίνησιν, τὰ ὁποῖα ἠσθανόμην ἀκριβῶς καὶ ἐδοκίμαζον ἐγὼ, ὅτε ἦμην εἰς τὴν ἡλικίαν του καὶ εἰς παρομοίᾳς περιστάσεις... Ἡ νόστις, φίλε μου, εἶναι ἄνθος, τὸ ὁποῖον δὲν διαρκεῖ ἢ κατὰ τοὺς ὀλίγους ἐκείνους μῆνας τῆς ἀνοίξεως τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὸν ἡλίθιον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ μεθύσθῃ ἀπὸ τὰ μέρα του ἀνσμένει νὰ τὸ ἴδῃ μαραινόμενον... Μαραίνεται τόσῳ ταχείως, ὥστε δὲν θὰ δυνήθῃ πλέον νὰ τὸ ὁσφρανθῇ καὶ θὰ παραμείνῃ αἰωνίως μὲ τὴν πικρίαν μιᾶς ἀναμνήσεως...

— Ὡστε ἐπίσθητε, ἱατρί, ὅτι ἐγὼ...

— Ὅτι καὶ σὺ πράττεις, ὅ,τι θὰ ἔπραττεν οἷοσδήποτε νέος τῆς ἐποχῆς μας, ὅστις ἔχει ἀντιληφθῇ τὴν κοινωνικὴν αὐτὴν κομφοδίαν εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι ἐπαυθύνθημεν καὶ ἐποδυνόμεθα ἐν πρόσωπον, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κομικόν, καὶ ὁ ὁποῖος ἐκτὸς τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ στομάχου του δύνανται νὰ διαθέσῃ καὶ ποσὸν τι διὰ νὰ ἱκανοποιῇ τὰς αἰσθήσεις του... Ἴδου τὸ πᾶν... Εἶδες μίαν ὥραιαν γυναῖκα, τὴν δεσποινίδα Ρενέ, π. χ., σοῦ ἔγραψε καὶ ἱσκέφθη, ὅτι οὐδὲν σοῦ λείπει διὰ νὰ τὴν ἀπολαύσῃς... Ὀλίγη ἐπομονὴ καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃς εὐκόλως. Εἶσαι νέος συμπαθής, ἔχεις καὶ χρήμα!... Ὅποιαν καλλιτέραν ἐκμεταλλεύσῃς πηγὴν ἠδύνατό ποτε νὰ συναντήσῃς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς μία χειραφετημένη γυναῖκα;...

Ὁ Νίκος ἀπεπρώθη νὰ διαμαρτυρηθῇ ἐκ νέου, ἀλλ' ὁ ἱατρὸς τὸν διέκοψε ζωηρῶς:

— Μὴ μοῦ ἀρνηθῇς τὴν ἀλήθειαν τῶν σκέψεών σου, τὴν ὁποίαν ἤκουσες αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπαναλαμβανομένην ἀπὸ τοῦ στόματός μου... διότι, σοῦ τὸ προλέγω, θὰ ἀπολέσῃς τελείως ὅ,τι ἐκέρδησες ἐκ τῆς ἐκτιμήσεώς μου!

Ὁ Νίκος; πρὸ τῶν τελευταίων τούτων λόγων ἐφάνη βυθισθεὶς αἰφνιδίως εἰς σκέψεις. Ὁ ἰατρός παρετήρησε τοῦτο καὶ ἐλαφρῶς μειδιῶν, ὥστε νὰ μὴ γείνη ἀντιληπτός παρ' αὐτοῦ, ἐξήγαγε χρυσὴν σιγαροθήκην καὶ τῷ προσέφερεν εὐῶδες αἰγυπτιακὸν σιγάρον. Μεθ' ὃ ἤναψε καὶ αὐτὸς ἐν καὶ νοχελῶς ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἀφ' οὗ παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸν πρὸ αὐτοῦ ρεμβάζοντα νέον:

— Πόσον ἐτῶν εἶσαι; τὸν ἠρώτησεν.

— Εἴκοσι σχεδόν... ἀπήντησεν ὁ Νίκος.

— Καὶ ἂν δὲν ἀπατῶμαι, πρώτην φορὰν ἐξέρχεσαι τῆς πατρικῆς σου οἰκίας.

Ὁ Νίκος τῷ ἀφηγήθη συντόμως τὰ τοῦ βίου του μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τὰ τελευταῖα γεγονότα τὰ ἐπακολούθησαν τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του καὶ τῷ ἐξέθηκε τὰς διὰ τὸ μέλλον σκέψεις του.

Ὁ ἰατρός τὸν ἤκουσε χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ καὶ κατόπιν ἐφάνη βυθισθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς σκέψεις.

— Πόσον φθονῶ τὴν ἡλικίαν σου!... ἐψιθύρισε μετὰ τινὰ χρόνον. Σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν φθονῶ τὰ χρήματά σου, δὲν ποθῶ τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας σὺ τῶρα εἰσέρχεσαι εἰς τὸν πραγματικὸν βίον, ὅσον φθονῶ τὰ εἴκοσι ἔτη σου!... Ἐπεθύμουν νὰ ἤμην εἰς τὴν ἡλικίαν σου σήμερον ἔστω καὶ ἄνευ οὐδενὸς ἐφοδίου, ἐξ ἐκείνων μὲ τὰ ὁποῖα σὲ ἠϋνόησεν ἡ καλὴ σου εἰμαρμένη...

» Ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς τὰς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι συνεσωρεύοντο εἰς τὴν κεφαλὴν μου, ὅτε εἶχον τὴν ἡλικίαν σου... Αἱ συνθήκαι ὑπὸ τὰς ὁποίας εἰσηρχόμην καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ζωὴν δὲν διέφερον μεγάλως ἀπὸ τὰς ἰδίας σου σήμερον... καὶ προτοῦ εἰσελθῶ εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ μετηθῶ εἰς τὰ ἀπόρητά της ἐσκεπτόμην καὶ ἐγὼ, ὅπως ἀκριβῶς σὺ σκέπτεσαι σήμερον... Πόσον ὁμοῦς ἔκτοτε μετεβλήθησαν αἱ σκέψεις μου!...

» Τὸ ὥριον ἐκεῖνο καὶ μαγικὸν περιβάλλον, τὸ ὁποῖον πέριξ σοῦ διὰ μιᾶς κληρονομίας ἐδημιούργησε τὸ πατρικὸν φίλτρον, σοῦ ἐπιτυλάσσει τὰς μεγαλειότητας τῶν ἐκπλήξεων καὶ ἀπὸ θαυμασμοῦ εἰς θαυμασμὸν μεταπίπτων θὰ πεισθῇς τέλος, ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν φανταστικῶν ἐκείνων μυθιστορημάτων, τὰ ὁποῖα σὲ ἐγοήτευον βεβαίως κατὰ τὴν νεότητά σου, πλησιάζει τόσῳ πάλιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ βίου, πρὸς τὸ πολύτομον αὐτὸ τῆς κοινωνίας μυθιστόρημα!...

» Ἐχεις χρήματα καὶ διὰ τῆς χρύσεας αὐτῆς κλειδῆς θὰ σοῦ ἀνοιχθοῦν εὐκόλως ὅλαι αἱ θύραι, πρὸς τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσβλέψῃ ὁ ἀν-

χῆς βιοπαλαιστής... Τὸ χρῆμα θὰ σοῦ διανοίξῃ ὀρίζοντα, τὸν ὁποῖον μέχρι τοῦδε δὲν ἐφάνταζο καὶ θὰ σοῦ ἐπιστρέψῃ τὴν ὁδὸν σου διὰ ῥόδων... Μέχρις οὗτο ὁμοῦς ἐξουκειωθῇς μὲ τὸν νέον σου βίον, μέχρις οὗτο δυνηθῇς νὰ ἐννοήσῃς τὴν πραγματικότητα τῆς ζωῆς καὶ πεισθῇς περὶ τῆς φαντασιώδους ἐκείνης ἀτμοσφαίρας, εἰς τὴν ὁποίαν μέχρι σήμερον ἐπλανᾶτο ἡ ἀειρος νεανικὴ σου φαντασία, θὰ δοκιμάσῃς κατ' ἀρχὰς πολλὰς ἀπογοητεύσεις, ὡς ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος προχωρεῖ δειλῶς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν μάχην, μέχρις οὗ λάβῃ τὸ πρῶτον τοῦ πυρὸς βάπτισμα καὶ μεθυσθῇ ἀπὸ τὴν ὁσμὴν τῆς πυρίτιδος!...

» Θὰ παραιηθῇς γύρωθεν, νὰ σοῦ μειδιοῦν ῥοδαλὰ χεῖλη καὶ νὰ προσηλοῦνται ἐπὶ σοῦ βλέμματα περιπαθῇ καὶ φλογερά...

» Πρόσεχε, μὴ συνληφθῇς εἰς τὰς κοινωνικὰς αὐτὰς παγίδας· μὴ ἐκλαμβάνῃς ὡς παρθένα τὰ πρῶτα, μὴ ὑποθέτῃς ὡς εἰλικρινὴ καὶ ἀγνὰ τὰ δεύτερα. Οὐδὲν ἐξ αὐτῶν θὰ ἀποβλέπῃ τὸ ἀτομὸν σοῦ, ὅλα θὰ ἔχωσι τὸν αὐτὸν σκοπὸν, θὰ ὀρμῶνται ἀπὸ τῆς αὐτῆς σκέψεως καὶ θὰ διευθύνωνται πρὸς ἓν κοινὸν σημεῖον: τὸ βαλλάντιόν σου!

— Ὡστε πάντοτε προσποιήσις καὶ δόλος;... ἠρώτησεν ὁ Νίκος, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤκουεν ἐν αἰγῇ.

— Σχεδόν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός. Ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις, διότι εἶναι γελοῖον νὰ διόχυρισθῇ τις τὸ ἀπόλυτον· ἀλλὰ τόση δυσαναλογία ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς πλειονότητος, τοιαύτη τάσις παρατηρεῖται ὁσημέραι παρὰ τὴ νεωτέρα κοινωνία, ἵνα ἐξαλειφθῶσι τελείως καὶ αἱ ὀλίγαι αὐταὶ ἐξαιρέσεις, ὥστε δὲν εἶναι ἐντελὴς ὑπερβολή, ἂν παραδεχθῇ τις τὸ γενικόν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως.

— Ὡστε, κατὰ τὴν γνώμην σας καὶ ὁ γάμος ἀποκλείεται σήμερον, ἀφ' οὗ καὶ εἰς αὐτὸν θὰ ὑπάρχῃ δόλος, προσποιήσις καὶ ἀπάτη;

— Ὁ γάμος;... ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς μειδιῶν ὁ ἰατρός. Γάμος σήμερον!.. Δὲν ὑπάρχει κομικωτέρα πρᾶξις! Τί εἶναι γάμος;... Ἐπίσημος πρᾶξις διὰ τῆς ὁποίας ἀναλαμβάνεις ἐκουσίως καὶ ἐφ' ὅρου ζωῆς τὴν φροντίδα νὰ συντηρήσῃς μίαν οἰκογένειαν, τὴν ὁποίαν θᾶπτον ἢ βράδιον κινδυνεύεις νὰ ἀποκαλύψῃς καταρτισθεῖσαν ὑπὸ τρίτου!...

— Εἰσθε ἀμελικτοὶ ἰατροί... ἀνέκραξεν ὁ Νίκος.

— Ἀμελικτοί, ἐπειδὴ σοῦ λέγω ξερῶς καὶ ἄνευ περιστροφῶν τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν, ἐπειδὴ σοῦ ἐκθέτω τὰ γεγονότα, ὡς συμβαίνουν καθ' ἡμέραν, πεζότατα καὶ δὲν σοῦ ὀμιλῶ περὶ γάμου ποιητικῶς περιβάλλον τὰς φράσεις μου μὲ μυροβόλα ῥόδα καὶ παρθενικά μειδιήματα;... Ἀκου-

σε αὐτὸ ποῦ θὰ σοῦ εἶπω: Ὅταν πρὸ τριακονταετίας ἀποκατεστάθην ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐγνώρισα γέροντα φίλον τοῦ πατρός μου, πολύπειρον καὶ λίαν πεπαιδευμένον ἄνθρωπον. Εἶχε παραμείνει καὶ αὐτὸς ἄγamos, καίτοι ἡ περιουσία του τῷ ἐπέτρεπε κάλλιστα νὰ ἀναλάβῃ τὰ βάρη τοῦ γάμου. Ὅτε δὲ μίαν ἡμέραν τὸν ἠρώτησα, διατί οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ νυμφευθῇ, γνωρίζεις τί μοῦ ἀπήντησεν; «Ἦσαν νυμφευμένοι οἱ φίλοι μου!...»

Ἰσως ὑπὸ τοὺς σκληροὺς αὐτοὺς λόγους, ἀφελής τις νὰ διαβλέπῃ ἀσυνειδησίαν καὶ ψυχικὴν πώρωσιν, ἀλλ' ὅταν σκεφθῇς, ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ κανόνα γενικὸν πλέον, μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν θὰ κρίνῃς τόσο αὐστηρῶς τὴν εἰλικρινῇ αὐτὴν ἀπάντησιν. Ἐγὼ τοῦλάχιστον, τὸ ὁμολογῶ ἀπεριφράστως, οὐδέποτε ἠσθάνθην κατὰ τὸν βίον μου τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου, οὐδὲ ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω, πῶς σκεπτόμενός τις νυμφεύεται ἔχων ὑπ' ὄψιν τὰς συνθήκας τοῦ σήμερον βίου μας.

Αἱ κατώτεραι κοινωνικαὶ τάξεις, αἱ χωρικαὶ κοινωνίαι, ὁμολογῶ, ὅτι ἔχουσι λόγους, οἵτινες δικαιολογοῦν τὴν προθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύουν πάντοτε νὰ συνάπτουν γάμον. Αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς τῶν εἶναι ὅλως διάφοροι καὶ ἡ κομφοδία ἡ ὁποία παίζεται εἰς τὰ παρασκήνια τῶν ἀριστοκρατικῶν τάξεων, θὰ παρέλθῃ μακρὸς χρόνος, ἵνα παυχθῇ μέσθ τῶν τάξεων, τὰς ὁποίας σοῦ προανέφερα.

Ἀλλ' οἱ τῆς τάξεώς μας, κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον, εἶναι ἀπολύτως ἀδικαιολόγητοι καὶ συνάπτοντες γάμον οὐδὲν ἄλλο πράττουσιν ἢ δημιουργοῦν ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἑνα τέλειον τύπον ἡλιθίου κομικοῦ, ὅστις κοίτα τα πάντα βλέπει προσποιεῖται ὅτι οὐδὲν γνωρίζει ἐκ τῆς κομφοδίας, ἡ ὁποία παίζεται πάντοτε εἰς βάρος του...

IX

Ἡ ἐσπέρα προσήγγιζεν ἤδη καὶ γλῆκε λυκόφως περιέβαλλε τὴν ἡρεμον τῆς αἰθούσης ἀτμόσφαιραν, μέσθ τῆς συγῆς τῆς ὁποίας εὐκρινῶς ἠδύνατό τις νὰ ἀριθμῇ τοὺς ἐρρυθμούς τοῦ ἐκκεννοῦς κτύπου.

Εἰς θαλαμηπόλος προσελθὼν ἐκόμισε τὸ τέιον καὶ ἀνάφας ὑψηλὸν λαμπτήρα ἀπεσφύρη σιωπηλῶς καὶ ἀθορύβως ὡς σκιά φάσματος.

Ὁ ἱατρός ἐρρόφησε τὸ πρὸ αὐτοῦ ποτήριον μετ' εὐγεύστου ἡδυπότου, ἦναψεν ἕτερον σιγάρων καὶ ἐπὶ τὸ ἀναπauτικώτερον ἐξαπλούμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου:

— Δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγώ, εἶπεν εἰς τὸν Νίκον, τίνας ἔνεκεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ποῦ σὲ ἐγνώρισα ἠσθάνθην δι' ἐσὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον... Πίστευσόν με, διότι εἶναι λόγοι εἰλικρινεῖς ἄνευ συμφέροντός τινος. Ἰσως, διότι νομίζω, ὅτι διακρίνω εἰς σὲ τὸν γενναιόψυχον καὶ εἰλικρινῇ ἐκείνον χαρακτήρα, ὁ ὁποῖος ἐχαρακτήριζε καὶ ἐμὲ εἰς τὴν ἡλικίαν σου καὶ ἐπειδὴ εἰς αὐτὸν διαβλέπω ἀπειρίαν, δι' αὐτὸ ἀκριβῶς σοῦ ὁμιλῶ τώρα ὡς δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται βεβαίως νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα. Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μου αὐτὸ μοῦ ὑπαγορεύει ἰσως, νὰ σοῦ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν εἰς τινα σημεία, διὰ νὰ διαφύγῃς τὰς παγίδας ἐκείνας, εἰς τὰς ὁποίας συνήθως συλλαμβάνονται οἱ λίαν ἀφελεῖς καὶ εἰλικρινεῖς.

Καὶ ἐγώ, ὡς σοῦ εἶπον, εἶχον περὶ γάμον τὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας ὁ περιορισμένος κόσμος ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ἔχῃ καὶ σήμερον καὶ παρῆλθε ἱκανὸς χρόνος μέχρις ὅτου κατανοήσω, ὅτι αἱ μεγάλαι αὐταὶ λέξεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ πολλὸς κόσμος δίδει ἐξαιρετικὴν σημασίαν, εἶναι κεναὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἀποτελοῦσαι οὐτοσίαν ἢ μᾶλλον θλιβερά προσχήματα, ὑπὸ τὰ ὁποία ἡ κοινωνία νομίζει, ὅτι συγκαλύπτονται τὰ σφάλματά της... Πολλάκις μοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ, νὰ μορφώσω τὴν ἀκράδαντον πλέον αὐτὴν πεποίθησίν μου, ἀλλ' ἐν θλιβερὸν ἐπεισώδιον ἰδίως μοῦ ἦνοιξε τελείως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ παρατηρήσω τὴν κοινωνίαν μας ὑπὸ τὴν ἀληθινὴ αὐτῆς μορφὴν, γυμνὴν καὶ σκελετωδῇ... Ἀκούσέ το καὶ λάβε το ὡς παράδειγμα.

Ὅλίγα μόλις ἔτη εἶχον παρέλθῃ ἀφ' ὅτου εἶχον ἐγκατασταθῇ εἰς Κωνσταντινουπόλιν καὶ μετὰ μέθης εἶχον οἰσθῇ εἰς τὰ θέλητρά της πρωτεύουσας, τὰ ὁποία μοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἀπολαμβάνω ἡ περιουσία μου.

Ἐξῆς ἀκόμη τότε μία συγγενὴς τῆς μητρός μου, μία εὐγενὴς καὶ ἔντιμος γυνή, τὴν ἀρετὴν ὁμολογουμένως τῆς ὁποίας δὲν ἠδυνήθην, νὰ διαφθείρῃ ἡ ἐκλυσις καὶ ἡ διαφθορά τῶν ἀριστοκρατικῶν τάξεων, εἰς τὰς ὁποίας πλείστορον παντός ἄλλου αὐτὴ ἐδικαιοῦτο νὰ συγκαταλέγεται.

Ἦτο τριακονταπέντε περίπου ἔτων καὶ χήρα ἀνωτέραν ἡμμοσίου ἐπαγγέλου ἀποθανόντος ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν γάμον των. Ἦτο ἱκανῶς συμπαθὴς γυνή, καίτοι δὲ ἐπανειλημμένως εἶχον γίνεαι εἰς αὐτὴν προτάσεις

γάμου, δὲν ἀτεφάσιζε νὰ ἐκλέξη ἀντικαταστάτην τοῦ συζύγου της, τὸν ὁποῖον εἶχε παραφόρως ἀγαπήσει. Τὴν ἐποχὴν ὁμως ἐκείνην, βαρυνθεῖσα πλέον τὴν μόνωσίν της, φαίνεται ὅτι ἐκλινε πλέον ὑπὲρ τῆς ιδέας τῆς συνάψεως δευτέρου γάμου καὶ μάλιστα εἶχε προβῇ καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν της.

»Μετέβαινον καθ' ἡμέραν σχεδὸν εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ συνήθως διηρχόμεν πλυσίον της τὰς ἐσπέρας μετὰ τινων ἄλλων φίλων, οἱ ὁποῖοι συνηθοῦντο εἰς τὴν αἴθουσάν της.

»Τὴν ἐσπέραν ὁμως ἐκείνην ἐνθυμοῦμαι, δὲν εἶμεθα ἡ ἐγὼ καὶ εἰς παλαιὸς φίλος τῆς συγγενοῦς μου αὐτῆς, ὁ ἱατρὸς Χ.... διαπρεπὴς τότε τῆς πόλεώς μας ἐπιστήμων, τὸν ὁποῖον θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ μὴ σοῦ ὀνομάσω.

»Διήλθομεν ὥρας τινὰς συζητοῦντες εὐχαρίστως, ἠκούσαμεν ᾠδατά τινα τῆς οἰκοδοσποίνης, ἡ ὁποία ἦτο καὶ δεινὴ πιανίστρια, ὅτε αὕτη ἐστράφη πρὸς τὸν ἱατρὸν καὶ τὸν ἠρώτησε μειδιῶσα:

» — Λοιπὸν, φίλε μου, οὔτε ἀπόψε ὅεν θὰ μοῦ ἀπαντήσης εἰς ὅτι ἀπὸ καιροῦ τώρα ἐπανειλημμένως σὲ ἐρωτῶ;

» Ὁ ἱατρὸς ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ὥς σκυθρωπάσας καὶ δὲν ἀπήντησεν. Ἄλλ' ἡ συγγενὴς μου ἐπέμεινεν:

» — Φίλε μου, τῷ εἶπε, γνωρίζω ὅπόσον συνεδέετο μετὰ τοῦ μακαρίου σου συζύγου μου καὶ ἔχω ἐννοήσει τὴν πρὸς ἐμὲ ἀφοσίωσίν σου, τὴν εὐκρίνειάν σου καὶ τὸν βαθύν σου σεβασμόν. Ἐξ ὧτων, οἱ ὁποῖοι με περιστοιχίζον σὺ εἶσαι ὁ μόνος πρὸς τὸν ὁποῖον ἔχω ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην διότι γνωρίζω, ὅτι οὐδέποτε μοῦ ὁμολεῖς με ὑστεροβουλίαν καὶ ὅτι τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ὑποκρισία δὲν ἠδυνήθησαν εὐτυχῶς, νὰ εἰσχωρήσων εἰς τὴν ἀγνὴν καὶ καθαρὰν φιλίαν μας.

» Πρὸ ἐτῶν ἤδη ζητῶ πάντοτε τὰς συμβουλὰς σου καὶ σὺ μὲ συμβουλεύεις πατρικῶς. Ἦδη σοῦ ἐνεπιστεύθην τὰς σχέσεις μου, σοῦ ὁμολόγησα, ὅτι σκέπτομαι νὰ νυμφευθῶ ἐκ νέου καὶ σοῦ ἐξέθεσα λεπτομερῶς τὰ αἷτια. Σοῦ ὠνόμασα μάλιστα καὶ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐξέλεξα, τὸν κ. Γιώργον... Τὸν γνωρίζεις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ εἶναι στινὸς οἰκογενειακός σου φίλος. Περὶ τῆς ἐντιμότητός του δὲν δύνασαι νὰ εἴπῃς οὐδὲν καὶ ἐν τούτοις ἀφ' οὗτου σοῦ τὸν ὠνόμασα ἡ ἐπιφυλακτικότης σου, μοῦ ἐφαίνετο παράδοξος καὶ εἶναι ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν μοῦ παρέσχες τὴν συμβουλὴν σου. Μοῦ εἶπες ἀπλῶς: «Μὴ τὸν νυμφευθῇς!...» Ἄλλ' ἡ στάσις σου αὕτη πρὸς ἐμὲ γεννᾷ τόσας ἀμφιβολίας... διατὶ ἀρά γε;...

» Ὁ ἱατρὸς παρετήρησεν αὐτὴν ἐπ' ὀλίγον προσεκτικῶς καὶ τὴν ἠρώτησεν:

» — Ἀγαπᾷς τὸν Γιώργον;

» — Σοῦ εἶπον, ἀπήντησεν ἐκείνη, ὅτι ὄχι. Σκέπτομαι ἓνα γάμον μετὰ προσώπου ἀξίου συγκοιτητοῦ καὶ ἐκτιμήσεως, διὰ νὰ μὴ ἦμαι πλέον μόνη σ' ἐκείνῳ. Ἴδου τὸ πᾶν!... Γνωρίζεις καλῶς, ὅτι ἡγάπαμ παραφόρως τὸν συζυγόν μου καὶ ὅτι εἶμαι ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἀπαξ μόνον ἀληθῶς ἀγαποῦν εἰς τὸν βίον των. Ἀλλ' ὁ ἔρως δὲν ἀποτελεῖ ἓνα ὁλόκληρον βίον καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν μου...

» — Ἐάν λοιπὸν καὶ ἐκεῖνος δὲν ἀπεφάνθη ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ ἱατρὸς, σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι σοῦ εἶπον ἤδη: «Μὴ τὸν νυμφευθῇς, ἡ νυμφεύσου τον εἰς τὸν δὲν δίδῃς πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου...» Τοὺς λόγους μου ὁμως αὐτοὺς δὲν δύναμαι νὰ σοῦ τοὺς ἐξηγήσω.

» — Καὶ ἐγὼ σοῦ τοὺς ζητῶ, φίλε μου... ἐπέμεινεν ἡ συγγενὴς μου. Ὅπως δὴποτε καὶ ἐνθάδε ἦναι ἡ ἀπόφασίς μου ἐπιθυμῶ νὰ τοὺς μάθω.

» — Χωρὶς νὰ θέλῃς, τὴν διέκοψεν ὁ ἱατρὸς ἐν ᾧ καθίστατο ὁχρὸς ὡς κηρίον, μὲ ὑποβάλεις εἰς δοκιμασίαν σκληράν...

» — Ὑπάρχει λοιπὸν τίποτε σοβαρὸν;... τὸν ἠρώτησεν.

» — Ναί!... εἶπε, εἶναι λεπτὸν, λεπτότατον...

» Ἀλλ' ἐκείνη ἐπέμεινε νευρικῶς:

» — Μετὰς' μας, ἀφ' οὗ ὅτι ληχθῇ θὰ μείνῃ διὰ παντός μυστήριον, παρόμοιοι διαταγμοὶ εἶναι ὑπερβολικοὶ καὶ δὲν πρέπει νὰ σὲ ταρασσὺν μέχρως αὐτοῦ τοῦ σημείου. Ἐννοῶ ὅτι ἔχεις δίκαιον, καὶ ὅτι ὑπάρχει κατὰ πολὺ σοβαρὸν, τὸ ὁποῖον σὲ βαρύνει, ἀλλὰ μὴ προδίδῃς τὴν φιλίαν μας καὶ ὁμιλήσων ἐλευθέρως.

» — Ναί!... εἶναι πολὺ σοβαρὸν, ἐπανέλαβεν ἐν ταραχῇ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐπιμένεις τόσον, θὰ τὸ μάθῃς. Ὁ Γιώργος, ἔχει ἓνα σῖνδεσμον... μίαν γνωριμίαν... ἐννοεῖς;... ἡ ὁποία χρονολογεῖται ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν...

» — Ἀ!... ἐξηθ' ρισεν ἡ συγγενὴς μου. Καὶ οὕτῃ ἡ γνωριμία εἶναι ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λησμονηθοῦν;

» — Ὅχι!.. ἀπεκρίθη ὁ ἱατρὸς ξηρῶς.

» — Θὰ ἦναι λοιπὸν καμμία ἀπαιτητικὴ ἐρωμένη καὶ φοβεῖται μὴ πρόκληση κατὰ ἐκείνην, εἰς τὴν θέλησιν νὰ διακόψῃ ἀπετόμως τὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις του. Ἡ ἱσὺς καμμία ἐρωτικὴ περιπέτεια τῆς ὁποίας τὰ ἐπακόλουθα οὐδεὶς δύναται νὰ προῖδῃ...

- » — Όχι... επέμεινε ο Ιατρός.
- » — Όστε τίποτε καλόν... κανείς παραφορικός έρως;
- » — Μαάλιστα... τουλάχιστον... εγώ το νομίζω. Ό Γιώργος αγαπάει τυφλώς, παραφόρως...
- » Η φωνή του όμως ξεδήλου μίαν τόσον σφοδράν συγκίνησιν, ώστε και εγώ ακόμη ένθυμομαι, εφρικίασα άκουσίως.
- » Η γυναικεία όμως περιέργεια εξώθησε την οικοδέσποιαν να τον έρωτήσει εκ νέου:
- » — Έν τοιαύτη περιπτώσει διατί δέν νυμφεύεται την γυναίκα αυτήν;
- » — Διότι αυτό είναι αδύνατον!... τή απεκρίθη εκείνος.
- » — Δέν είναι έλευθέρη;... Είναι λοιπόν έγγαμος;...
- » — Ό!... άνέκραξεν έν παραφορά ο Ιατρός. Τόσον λοιπόν πολύ σε ενδιαφέρει ο άνθρωπος αυτός, ώστε ζητείς όλας αυτές τας λεπτομερείας... Όσα σου ε'πον δέν είναι ακόμη αρκετά δια να σε αποτρέψουν από το σχέδιόν σου;...
- » Έτρεψε σύσσωμος και έγερθείς αίφνιδίως διηυθύνθη πρός έν παράθυρον και έστη όρθιος εκεί παρατηρών εκτός αύτου. Η συγγενής μου όμως έφάνη άμείλικτος και τώ απήντησεν όλίγον ψυχρός:
- » — Αυτά, πράγματι, ήδύναντο να ήσαν αρκετά. Άλλά διατί να σου το αποκρίνω;... ήλπίζον όλίγον εις το σχέδιόν αυτό, το όποιον είχεν εισηγηθήσι όλίγον εις το πνεύμα μου και καταλάβη αυτό, αν όχι... και εις την καρδίαν μου. Ό Γιώργος εις τα βλέμματά μου συγκεντρώνει πολλές αρετάς και εκείνο το όποιον μου είπες τώρα...
- » — Σε παρακαλώ, σε ξεορκίζω... λησμονήσέ το... διέκοψεν εκείνος στραφείς αποτόμως. Δέν γνωρίζεις ακόμη όλα... είναι και άλλα σοβαρώτερα... Ό Γιώργος έχει τέκνον...
- » — Από αυτήν την γυναίκα;... ήρωτήσαμεν ταύτοχρόνως έν τη αύτῃ εκπλήξει και οι δύο.
- » — Μαάλιστα από αυτήν... μάς απήντησεν. Τόν αγαπῶ, την αγαπῶ καί έχουν έν τέκνον!... Έννοεῖς λοιπόν, διατί ο γάμος αυτός είναι αδύνατος;...
- » — Ναί, απεκρίθη ή συγγενής μου σκεπτική... τώρα έννοῶ, διατί έδισταζες να μου εξηγηθῇς πάντοτε. Άλλά σε παρακαλώ, εξήγησέ μου καί αυτό. Ε'πες ότι ο Γιώργος δέν δύναται να νυμφευθῇ αυτήν την γυναίκα, εκ της οποίας έχει έν τέκνον. Σε ήρώτησα μήπως εκείνη είναι έγγαμος

- και δέν μου απήντησες... τώρα όμως δύνασαι, μου φαίνεται, να μου απαντήσης κάλλιστα...
- » — Ναί, είναι έγγαμος!... απεκρίθη ο Ιατρός, χωρίς να μάς παρατηρή.
- » — Και το τέκνον λοιπόν;...
- » — Το τέκνον έγεννήθη εκ της μιχαλίδος και φέρει το όνομα του... συζύγου.
- » — Και ο σύζυγος δέν γνωρίζει ούδέν εξ αύτων;
- » — Ό σύζυγος;... Ό σύζυγος δέν έγνωρίζε τίποτε επί μακρά έτη.... τώρα όμως γνωρίζει τα πάντα.
- » — Και το άνέχεται;... άνέκραξεν έν όργῃ ή συγγενής μου. Δέν ζητεί διαζύγιον; Δέν αποδίδει την έλευθερίαν εις την γυναίκα αυτήν; Δέν τή επιτρέπει να συνδεθῇ με τόν άνθρωπον τόν όποιον αγαπᾷ;... Είναι λοιπόν εις σκληρός έγωιστής, ένας άσυνείδητος άνθρωπος, ο όποιος λησυχάζει εκ συμφέροντος ή εξ εκδικήσεως...
- » — Όχι... όχι... έψιθύρισεν ο Ιατρός καταπίπτων επί τινος έδρας εξητλημένος.
- » — Τότε θα ήναι κατέν δράμα συνειδήσεως άνεξήγητον και μυστηριώδες... προσέθηκα εγώ άφηρημένος.
- » — Θα σε το εξηγήσω... έψιθύρισεν εκείνος αναλαβών όλίγον την ψυχραιμίαν του, άφ' ου πλέον ήκούσατε, όλας αυτές τας λεπτομερείας. Ό σύζυγος προσηνέχθη αρχήθεν πρός την γυναίκα αυτήν λίαν έλαφρώς και δια της έλαφρότητός του ταύτης, άπώλεσε πλέον πᾶν δικαίωμα επί της εκτιμήσεώς της καί της έπιβολῆς, την όποιαν πᾶς σύζυγος όφείλει να εξασκή επί της συζύγου του. Κατόπιν την παρετήρησεν αγαπωμένην παρά του φίλου του και έκευεν άρογγύστως την κεφαλήν, διότι ένόμισεν, ότι ή συνειδήσις του δέν τώ επέτρεπε πλέον να διαμαρτυρηθῇ. Όλίγον κατ' όλίγον κατόπιν, ήσθάνθη δια την συζυγόν του ένα ελλεικρινῆ και άνευ έλπίδος έρωτα και ότι το παιδίον εκείνο έγεννήθη, ένόμισεν ότι ήτο ιδιόν του και ήρρισε να το λατρεύῃ. Ότε δέ μετά παρέλευσιν χρόνου τινός κατενόησε την σκληράν αλήθειαν, δέν είχε πλέον την δύναμιν να προβῇ εις ένα αποχωρισμόν. Εάν τώρα ο Γιώργος ένυμφεύετο, θα απήλπυζε την έρωμένην του και θα απηλπύζετο και ο ίδιος, διότι θα ήναγκαζέτο να παραιτηθῇ του λοιπού του να βλέπῃ το τέκνον του, έν ᾧ τώρα το βλέπει έλευθέρως, έχει έλευθέραν είσοδον εις την οίκίαν αυτήν και δια μιας σιωπηρᾶς συμφωνίας, ο σύζυγος τώ επιτρέπει να θεωπεύῃ και να υπεραγαπᾷ

τὸ τέκνον του. Ἐὰν ἐξ ἄλλου ἢ ἐρωμένη του ἐξήται διαζύγιον διὰ τὰ τὸν νυμφευθῇ, ὁ σύζυγός της θὰ παρεφρόνει ἐξ ἀπελπισίας. Ἀγαπᾷ τὴν σύζυγόν του μὲ πάθος τυφλόν, μὲ τὸ πάθος ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τοῦ ἦναι αἰφνιδίως εἰς τὴν ψυχὴν του μία ἀγρία ζηλοτυπία, ἐν ᾗ ἐκείνη οὐδὲν αἰσθημα δι' αὐτὸν τρέφει. Ἀγαπᾷ ὡσαύτως τὸν υἱὸν ἐκείνον τῆς ἁμαρτίας, διότι εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ ἀπονεκρώσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν ἐξ ἀρχῆς πρὸς αὐτὸν ἠσθάνθη, .. καὶ διὰ τὰς δύο αὐτὰς ἐπαρξεις εἶναι ἔτοιμος νὰ υποβληθῇ εἰς πᾶσαν θυσίαν. Ὡς νὰ μὴ τὰς ἐξουθενεταί πλησίον του.... αὐτὸ εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεων του! .. ὥσπερ, ὑποφέρει, βασανίζεται, στενοχωρεῖται, .. ἀλλ' ἔχει ἄνα, τὴν ἀπόλυτον τῆς διττῆς αὐτῆς παρουσίας, ἵνα ζῇ σχετικῶς εὐτυχής. Δὲν ζητεῖ ἢ αὐτὸ μόνον ἐπὶ τῆς γῆς, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ ἐκπνεύσῃ... καὶ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ ὁποῖου ἡ ἐλπίς ἔχει λίαν κλονισθῇ καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ζωὴ δὲν ἐπαύεται μακρὰς ἡμέρας... Κατόπιν ὁ Γιώργος ὥς πράξῃ ὅ,τι θελήσῃ... Ἐννοεῖς λοιπὸν τώρα διατί δὲν πρέπει νὰ τὸν νυμφευθῇ; Ἐννοεῖς τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ βάρος τῶν ἀλύσεων, αἱ ὁποῖαι διαμεύουν τὰς τρεῖς αὐτὰς ἐπαρξεις; Ἐννοεῖς τέλος πάντων, διατί σοὺ ἀπῆντων πάντοτε: «Οἷονδ' ἂν ποτε ἄλλον ἐκτὸς αὐτοῦ» χωρὶς νὰ ἐξηγηθῶ περισσότερον;...

— Ἐννοῶ... μάλιστα... ἐπιθύρουν ἡ συγγενὴς μου. Καὶ σὺ γινώσκεις ὅλα αὐτά;...

— Μάλιστα... ἀπῆντησεν ὁ ἱατρός. Τὰ γινώσκω καὶ τοὺς γινώσκω...

— Αὐτὴν τὴν γυναῖκα τὴν γινώσκω ἐγώ;... ἐρώτησε πάλιν ἐκείνη ἐκ καθαρᾶς περιέργειας κινουμένη.

— Ναί, τῇ ἀπεκρίθη, τὴν γινώσκεις!...

— Περιέργον!.. Ποῦ τὴν συνήτησας; τὸν ἐρώτησεν ἐκ νέου, εἰς τὴν οἰκίαν σου ἴσως...

— Μάλιστα, ἐπανέλαβεν ἀσυνειδήτως πρὸς ὁ ἱατρός, ... εἰς τὴν οἰκίαν μου!...

— Καὶ ἡ σύζυγός σου, ἐρώτησε πάλιν ἀμελιχρῶς ἡ συγγενὴς μου, τόσῳ σοβαρᾷ, τόσῳ αἰσθηρᾷ εἰς τὰς γνωριμίας της... γινώσκει τὸ μυστήριον αὐτό;

— Ναί, ... τὸ γινώσκει... σοὺ λέγω!... ἐρώγγυσεν ὁ ἱατρός.

— Ἵσως, γινώσκει καὶ τὸ παιδί ἐκεῖνο ἀκόμη;...

— Ἀλλὰ δὲν εἶχε προφθία νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν της. Εἰς θλίβερός λυγμὸς ἐξέφυγε τὸ λάρυγγος τοῦ δυστυχικοῦ ἱατροῦ, ὁ ὁποῖος ἐκείνην

τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα, ἐν ᾗ διὰ φωνῆς διακεκομμένης ἐψιθύριζεν...

— Μὴ μὲ ὑποβάλης πλέον εἰς τὴν σκληρὰν αὐτὴν δοκιμασίαν... Ὅλα τὰ γινώσκει σοὺ εἶπα... ὅπως γινώσκει ἐπίσης, ὅτι τὸ παιδί ἐκεῖνο θεωρεῖται ἀπὸ ὅλους ὡς... γνήσιος υἱός μου!...

Ὁ ἱατρός κ. Φωτίκας μετὰ τὴν ἀφήγησίν του ταύτην ἀνέπνευσε βαθέως καὶ παρέμεινε στιγμὰς τινὰς ἐν σιγῇ παρατηρῶν ἀσκαρδαμικτὴν τὸν Νίκο, ὡσεὶ ἐπιθύμει νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰς σκέψεις του καὶ ἐξαγάγῃ τὴν ἐντύπωσίν, ἣν παρήγαγεν αὐτῷ ἡ ἀσκήσις του.

Ὁ Νίκος δὲ προφανῶς ἀραχῇ καὶ ἐν συγκινήσει:

— Εἶναι φορικῶδες αὐτὸ ἱατρέ... ἐψιθύρουν. Ὅ,τι μοῦ ἀφηγήθητε ἀποτελεῖ ἀληθὴ μυθιστορίαν...

— Μάλιστα, φίλε μου... προσέθηκεν ὁ ἱατρός, μυθιστορίαν ἀληθῆ, μίαν σελίδα ἐκ τῆς μυθιστορίας τῆς κοινωνίας μας, τῆς ὁποίας αἱ τρεῖς ὁδοὶ... εἶναι μυστηριώδεις καὶ φορικωστικαί...

Καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐξηκολούθησεν:

— Ἦμην νίος ἐγώ, ὅτε ἤκουσα ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν νὰ διηγῆται τὰς ἀπογενητευτικὰς αὐτὰς μυθιστορίας τοῦ δράματος τῆς ζωῆς του. Τοιαύτην ἐκτοτε ἠσθάνθη ἀπογενητευσθὶν πρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ ἀηδίαν πρὸς τὸν γάμον, τὸ τόσῳ εὐδαιμον, ὡς συνήθω, νομιζομεν, γεγονὸς τῆς ζωῆς μας, τὸ ὁποῖον λίαν προσφυῶς ἡ ἐκκλησία ἀπεκάλεσε μυστήριον... ὥστε οὐδέποτε ἐκτοτε, οὐδὲ ἐσκέφθην κἄν πρὸς στιγμὴν, νὰ ἀναλάβω καὶ ὑποδυθῶ τὸ διλημματικὸν αὐτὸ καὶ αἰνιγματῶδες πρόσωπον τοῦ συζύγου ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς ζωῆς, κάτωθι τῆς ὁποίας μετὰ χαιρεκακίας χαιροκροτοῦσι ὀλίγοι τιτὲς εὐφυνεῖς... Ἀπεφάσισα ἐκτοτε νὰ καταταχθῶ καὶ ἐγὼ μετὰ τὸν κύκλον τῶν εὐφυνῶν αὐτῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπέτυχον, δύναμαι νὰ εἶπω σήμερον... Διότι μελετήσας ἤδη κατὰ βάθος τὴν κοινωνίαν μας, διακρίνω πλέον μερικοὺς γυνεὶς καὶ ἀκάλυπτα τὰ κατὰ συνθήκην αὐτὰ κοινωνικὰ ἐντύθη...

Ὁ ἱατρός ἐπαύσατο καὶ μετὰ τινὰ χρόνον ὁ Νίκος ἠγέρθη, ἵνα ἀπέλθῃ.

Ὁ ἱατρός τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας τοῦ γραφείου του καὶ σελήγων αὐτῷ οἰκτίως τὴν χεῖρα τῷ ἐπανέλαβε πατρικῶς:

— Ἄκουσε, φίλε μου... Κατὰ τὸν δέκατον ἑνατον αἰῶνα λαμβάνει ὑπαρξιν οὐ μόνον ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἐν τῇ μυθιστορίᾳ, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι τῶν γεγονότων, ὁλόκληρος κατηγορία ἀτόμων, τὰ ὅποια ἐννοοῦν νὰ διαρρεύσῃ ὁ βίος των, ὑφ' οἷας συνθήκας ἐννοεῖται οὗτος ἐν τῇ στενωπῇ τῶν ὁρίων σημασία τῆς λέξεως καὶ μετ' ἀναιδείας καὶ θρασύτητος διακηρύττουν τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ πλησίον των. Εἶναι θλιβερόν τοῦτο, ἀλλ' ὥς ἀξίωμα πλέον αὐταπόδεικτον ἐπιβάλλεται τῆς θεωρίας ταύτης, τῶν καθ' ἕκαστα ὡς τὴν ἀποκαλοῦν οἱ φιλόσοφοι, τῶν ἐγωιστῶν, ὡς ἀπλῶς βεβαιῶν αἱ γυναῖκες, ὁφείλεις καὶ σὺ νὰ γείνης ὁπαδὸς ἐκ τῶν πρώτων ἔτι βημάτων σου ἐν τῇ κοινωνικῇ παλαιστρᾷ.

»Ἐνθυμοῦ, ὅ,τι ἤκουσες πρὸ ὀλίγου. Προσπάθησον τὸ τεθωρακισθῆς μὲ τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τὰς ἀδυναμίας ἐκείνας τῆς καρδίας, αἱ ὅποιαι κατεργάζονται τὸν ὀλεθρὸν μας· ἀποσκορπίσον τὴν ἀπατηλὴν πεποίθησιν, ἡ ὅποια κρατεῖ παρὰ τῇ λαφῇ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπόκειται εἰς ἀναποφρέκτους κλίσεις, εἰς ψυχικὰ αἰσθήματα, εἰς φυσικὰς ῥοπὰς καὶ συμπαιθείας παραδόξους, καὶ μελετῶν τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνός μας παρατήρει μειδιῶν μακρόθεν ἱστάμενος τὰ βορβορώδη τινάγη, τὰ ὅποια ἐποκρύπτει πάντοτε ἐν χρυσοῦν προσώπῳ ἢ κοινωνικῇ τῇ ὑπόστασι.

»Θήρυνε ἀπολαύσεις, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξέρχονται τοῦ κύκλου ἐκείνου, πέραν τοῦ ὁποίου πλήσσεται ὁ ἀτομικὸς σου ἐγωισμὸς καὶ καταπίπτεις πρὸ τῶν ἰδίων σου βλεμμάτων ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως... Μὴ παρῖδος εὐκαιρίαν, διότι ὁ μετ' ἐσὲ ἐρχόμενος θὰ σὲ μνηστήρῃ καὶ θὰ σὲ ἀποκαλέσῃ ἡλίθιον διὰ τὴν τόσῃ σου εὐσυνειδησίαν. Καὶ ὅταν μνηθῇς εἰς ὅλα τὰ συμβαίνοντα εἰς τοὺς κόλπους τῆς ψευδοῦς καὶ ὑποκριτικῆς αὐτῆς κοινωνίας, ὅταν διεισδύσῃς εἰς τὰ ἀπόρρητα τῆς ταῖσως ἐκείνης, τὴν ὁποίαν κατὰ οἰκτροτάτην εἰρωνείαν χαρακτηρίζομεν συνήθως ὡς λίαν ὑψηλὰ ἱσταμένην, ἐν ᾧ, ὡς καὶ σὺ αὐτὸς θὰ πεισθῇς, κυλῖεται εἰς βόρβορον ἀφελασίας καὶ διαφθορᾶς καὶ ἀτιμίας καὶ ὄνειδους, πρὸ τοῦ ὁποίου κα' χοῖρος ἔτι θὰ ἀπέστρεφε μετὰ βδελυγμίας τὸ ρύγχος... ὦ, τότε θὰ καταστῇς καὶ σὺ εἰς ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος παρατηρητὴς, εἰς βαθὺς ψυχολόγος κατατασσόμενος εἰς τὸν κύκλον τῶν θεατῶν, τοὺς ὁποίους σοὺ προανέφερα καὶ οἱ ὅποιοι χειροκροτοῦν πάντοτε εἰρωνικῶς τὴν εἰς βάρος τῶν ἡλιθίων παιζομένην κωμῆδιαν!...

X

Μὴν σχεδὸν εἶχε παρέλθῃ ἀπὸ τῆς ἰσπέρας ἐκείνης.

Μετὰ συνεχεῖς βροχὰς καὶ ψυχρότατον βορρᾶν ἀνέτειλεν ἤδη τὴν ἡμέραν ἐκείνην φαιδρὸς καὶ εὐθυμὸς ἥλιος ἐπὶ τοῦ αἰθρίου τῆς Βασιλευσῆς ὀρίζοντος, διασκεδάων ἀπανταχοῦ τὰς ζεῦγόνους ἀκτίνάς του.

Οἱ εὐτυχεῖς τῆς πρωτευούσης κάτοικοι, οἱ δυνάμενοι νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς ἡμερησίας των ἀσχολίας, ἵνα ἀπολαύσωσι τῆς σπανίας ἐκείνης ἐν ὧρα χειμῶνος πανηγύσεως φωτὸς καὶ χαρᾶς, δυσχύθησαν εἰς τὰ πειρικαλλὴ προάστια, τὰ ποσούτην ποίησιν ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ ἐγκαταλείψει των ἀσπνέοντες, κατὰ τοὺς μῆνας ἐκείνους τῆς μονώσεώς των, φαινόμενα ὡς παρήγορα ἄστυα προαρισμένα νὰ λικνίσωσι τοὺς ρεμβασμοὺς μελαγχολικοῦ ἐρημίτου, ἄστυα εἰς τὰ ὅποια ὁ συριγμὸς τοῦ βορρᾶ συμφύρεται μετὰ τοῦ ῥόχθου τῶν ἀφριζόντων κυμάτων καὶ εἰς τὰ ὅποια τῆς ἀηδόνος τοὺς ἡμερόντας λαρυγγισμοὺς ἀντικαθιστῶσιν αἱ μονότονοι τῶν λάρων κραυγαὶ καὶ τῶν κοράκων οἱ ἀναρῆροι κρωγμοί...

Ὁ Νίκος μετὰ τὸ γέφυμα ἀποχωρισθεὶς τοῦ Μεχμέτ, μεθ' οὗ εἶχε διέλθῃ τὸ πλείστον τῆς προηγουμένης νυκτὸς ἐν καφωδιῇ, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν συμφωνιῶν κυανοφθάμων Τεντονίδων, γοητευθεὶς ἀπὸ τῆς ἀκτινοβολούσης ἐκείνης μεταμεσημβρίας καὶ τῆς γλυκείας θαλπνοῦς, ἦν διεσκέδαζον πρὸ αὐτοῦ αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες, διηυθύνθη πρὸς τὸν Γαλατὰ καὶ ἐπέβη τοῦ πρώτου ἀποπλέοντος ἀτμοπλοίου, ὅπερ ἔμελλε νὰ ἀνέλθῃ μέχρι τοῦ ἀκροτάτου τοῦ Βοσπόρου σημείου.

Τὸ ἀτμόπλοιον ἦτο πλήρες οἰκαγεντιῶν, αἵτινες ἐπωφελούμεναι τῆς εὐδίας ἐπιχειροῦν μικρὰν θαλασσίαν ἐκδρομὴν χάριν ἀναψυχῆς ἢ διηυθύνοντο εἰς τι προάστειον, ἵνα ἐπισκεφθῶσιν οἰκείους των, τοὺς ὁποίους ἀπὸ μακροῦ χρόνου, ὡς ἐκ τῆς δριμύτητος τοῦ χειμῶνος, δὲν εἶχον δυνηθῇ νὰ ἐπισκεφθῶσιν.

Ὁ Νίκος, φεύγων τὸν θόρυβον, ὅστις ἐκυριάρχει ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου,

ἀπεσύρθη εἰς τινὰ γωνίαν τῆς γαφύρας καὶ ἔξαπλωθεὶς νοηλῶς ἐπὶ ναυτικῆς πτυσσομένης ἑδρας. ἀπελάμβανεν εὐχαρίστως τοῦ γραφικοῦ βεβαίου τῆς πρὸ αὐτοῦ, ὡς τεταμένη συνδῶν, ἀπλουμένης βακινθίνης ἐπιφανείας, ἣν διέσχιζον ἐκάστην στιγμὴν τροχοφόρα ἀτμόπλοια συνεγείροντα ὀπισθεν αὐτῶν ἀφροσπέρῃ κύματα καὶ ταχεῖαι φαιαινίδες ἢ ἑλαφρά ἀκάτιν διολισθαίνοντι τῇδε κάκεισε, ὡς λευκοὶ λάρροι φιλαρέσκως ἐπὶ τοῦ ὕγρου κατόπτρον ἐκείνου ἀποθαυμάζοντες τὰ κάλλη των.

Τὸ ἀτμόπλοιο θὰ προσήγγιζε κατὰ τὴν ἀνοδὸν εἰς πάσας τὰς ἀποβάθρας τῆς τε Εὐρωπαϊκῆς καὶ Ἀσιατικῆς ἀκτῆς καὶ ἀνερχόμενον μέχρι Καβακίων θὰ κατήρχετο αὐτῇ προσεγγίζον μόνον εἰς τινὰ προάστεια. Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη, κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ἐκείνας ὥρας τῆς ἡλιολαύστου ταύτης ἡμέρας ἦτο ὄντως θαυμασία καὶ ὁ Νίκος ἑτοιμος ἦτο νὰ βυθισθῇ εἰς τοὺς συντήεις τοῦ ρεμβασμοῦ ἀποθαυμάζων συνάμα τὸ πραγματικῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του μέλλον νὰ ἐξελιχθῇ θέαμα τοῦ Βοσπόρου, ὅτε τυχαῖον ὅλως ἐπεισόδιον διέκοψε τὰς σκέψεις του.

Εἶχον ἤδη προσεγγίσει εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Διπλοκιονίου καὶ ὁ Νίκος διασκέδαζε παρατηρῶν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς γαφύρας, ἐφ' ἧς εἶχε λάβῃ θέσιν, τὸ ἐπιβιβαζόμενον καὶ ἀποβιβαζόμενον πλῆθος. Ἦτο τόσῳ προσηλωμένος εἰς τὸ συνωλοούμενον ἐκεῖνο πλῆθος καὶ τὴν κάτωθι αὐτοῦ κυριαρχοῦσαν κίνησιν, ὥστε δὲν ἀντελήφθη ἐντελῶς νεανιδά τινα, ἣτις χωρὶς οὐδ' αὐτὴ νὰ τὸν παρατηρήσῃ, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς γαφύρας καὶ ἔλαβε θέσιν εἰς τὸ ἐναντι αὐτοῦ θρονίον. Καὶ ὅτε πλέον τὸ ἀτμόπλοιον ἀπέπλευσε καὶ ἐφ' ἱκανὸν ἀπεμακρύνθη τῆς ξηρᾶς, ὁ Νίκος πρῶτος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρατήρησε γύρωθεν αὐτοῦ, ἵνα ἐξετάσῃ τοὺς νεοελθόντας.

Φυσικὸν ἦτο, τὰ βλέμματά του νὰ προσηλωθῶσιν ἐπὶ ἐπαρξέως ἀντιθέτου τοῦ ἰδικοῦ του φύλου καὶ τὴν τύχην ταύτην ἔσχεν ἢ πρὸ αὐτοῦ πρὸ τινος λαβοῦσα θέσιν.

Ἐάν τις ἐκάθητο πλησίον αὐτοῦ, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἀντιληφθῇ ἑλαφρὰν κραυγὴν ἐκπλήξεως, ἣτις ἀκουαίως διέφυγε τῶν χειλέων του. Διότι ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιβολίας, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐπάρξῃ πλέον δισταγμὸς τις περὶ δυνατῆς αὐταπάτης καὶ ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματος, ὅπερ εἶχε ρίψει ἐπὶ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἐπέισθη, ὅτι ἦτο ἡ... μαριζέλ Ρενέ.

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, καθ' ἣν μεταξὺ αὐτῶν συνέβησαν ὅσα εἶδομεν ἤδη, ὁ Νίκος ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ συστολῇ δὲν ἐνόησε νὰ τῇ ἀποτινῇ ποτὲ τὸν λόγον. Ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀπρεποῦς καὶ χυδαίως ἐν μέρει κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πρὸς αὐτὴν συμπεριφορᾶς του, συνδυαζομένη

μετὰ τῆς δειλίας τοῦ χαρακτηρὸς του, συνέτειναν ὥστε καὶ νὰ προσπαθῇ ἐνώστε νὰ τὴν ἀποφεύγῃ ἐπιμελῶς, φοβούμενος νὰ εὗρεθῇ ἀντιμέτωπος αὐτῆς καὶ συναντηθῶσι τὰ βλέμματά των.

Καὶ ἐκείνη ἐξ ἄλλου ἐφαίνετο ὡς μὴ δώσουσα σημασίαν εἰς τὰ συμβάντα καὶ τὸ ἐπεισόδιον ἐφαίνετο ὡς λησμονηθὲν πλέον τελείως.

Ἦδη ὅμως, ὅτε τύχη ὅλως εὐρίσκοντο ἐναντι ἀλλήλων εἰς μέρος ἐνθα πᾶσα ὑπεκφυγὴ ἀπέβαινεν ἀδύνατος καὶ προβληματικὴ ὥφειλεν ἄρα γε νὰ ἀποδείξῃ τὴν αὐτὴν δειλίαν καὶ συστολήν;... Αἱ σκέψεις αὗται ἀπησχόλησαν τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τινὰς στιγμὰς· ἀλλ' ἡ στιγμὴ ἦτο κρίσιμος καὶ ὥφειλε νὰ λάβῃ ἀπόφασιν τινα.

Μὲ ὅλην τὴν ἀνεξήγητον συγκίνησιν, ἣτις αἰφνιδίως τὸν κατέλαβεν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀντελήφθη αὐτὴν ἐνώπιόν του, μὲ ὅλην τὴν συστολήν, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζε καὶ ἣτις εἶχεν ἀναβιβάσει ἐπὶ τῶν παρειῶν του ζοηρόν ἐρώτημα, συνεκέντρωσε τὰς προσπαθείας του ἀπάσας καὶ ἐγερθεὶς προχώρησε πρὸς αὐτήν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν εὐρίσκοντο πλησίον αὐτῶν ἢ ὀλίγοι τινὲς ἐπιβάται, ἀγνωστοὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν γλῶσσαν αὐτῶν καὶ ἡσύχως μεταξὺ των συνδιαλεγόμενοι. Ἡ σχετικῶς ἡσυχία αὕτη ἐνεθάρρυνε τὸν Νίκον καὶ τὴν ἐπλησίασε σχεδὸν ἀθορύβως.

Ἡ Ρενέ τὴν θήκην τοῦ τετραχόρδου τῆς παρ' αὐτὴν ἔχουσα τοποθετημένην, εἶχεν ἐξαργίει ἐκ τοῦ σακίου τῆς μικρὸν βιβλίον καὶ εἶχε βυθισθῇ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν.

Ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ παντός καὶ ὁ Νίκος φθάς μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου, εἰς ἐλαχίστην πλέον ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποχωρήσῃ πλέον ἀπρακτοῦ.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, δεσποινίς, ἐφ' ὅσον δια φωνῆς μόλις ἀκουομένης καὶ σχεδὸν ἱκετευτικῆς, νὰ σᾶς συντροφεύσω κατὰ τὸ μικρὸν μας ταξίδιον;...

Ἐκείνη, ἣτις ὄντως δὲν τὸν εἶχε παρατηρήσει μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς, ὕψωσε τὴν χαρίεσσαν κεφαλὴν της καὶ ὡς τὸν ἀντελήφθη ἄνωθεν αὐτῆς ἱστάμενον, ἐν προφανεῖ συστολῇ καὶ δειλίᾳ, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐκβάλῃ μικρὰν κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Ὁ κύριος Νίκος;... ἐφ' ὅσον.

Καὶ συνερχομένη ταχέως ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς της, καὶ ὥσπερ κατανοοῦσα τὸν σκληρὸν δισταγμὸν του, ὥσπερ μαντεύουσα τὴν ἐναντι αὐτῆς συστολήν του καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, προσέθηκε παρενθὺς σχεδὸν εἰς τό-

νον πλήρη ἀφελείας καὶ ἀπροσποίητον, λαμβάνουσα ταυτοχρόνως τὴν θήκην τοῦ μουσικοῦ τῆς ὀργάνου ἀνὰ χεῖρας ὅπως ὑποδείξει εἰς αὐτὸν τὴν παρ' αὐτὴν θέσιν.

— Εὐχαρίστως, κύριε Νίκο... Τὶ καλὰ ποὺ θὰ σᾶς ἔχω συντροφιάν καὶ δὲν θὰ εἶμαι μόνη μου... Ὅριστε... νᾶ, καθήσιτε ἰδῶ. Εἶναι τόσο ὥραϊα ἐδῶ ἐπάνω μὲ αὐτὸν τὸν ἥλιο... προσέθηκε μετὰ παιδικῆς ἀφελείας μειδιῶσα.

Ὁ Νίκος καίτοι μεγάλως ἐνεθαρρύνθη ἐκ τῆς δεξιότητος, ἧς παρ' αὐτῇ ἔτυχεν· ἐν τοίτοις δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀνακτήσει τελείως τὸ θάρρος του. Ἐλαβεν ὅμως πλησίον αὐτῆς θέσιν ἀμηχανῶν πόθεν ὀφείλε νὰ ἀρχίσῃ τὴν συνδιάλεξιν.

Ἐκείνη ἐφαίνετο, ὅτι οὐδὲν πλέον ἐνεθυμείτο ἐκ τῶν παρελθόντων, ὅτι οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀνάμνησιν εἶχε διαφυλάξει ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου ἐκείνου. Τοῦναντίον, ἐφαίνετο λίαν προσηνὴς καὶ εὐχαριστημένη ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίῳ συναντήσει των καὶ τοῦτο μεγάλας ἐλπίδας παρείχεν εἰς τὸν Νίκον.

— Ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθειαν κύριε Νίκο... τὸν ἠρώτησε μετὰ τινος στιγμῆς μειδιῶσα. Ἐδῶ εἰς τὸ Μπλοκίτας καὶ σὺς ἐπεριμένετε;... Γιατί... ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν σᾶς εἶδα πούθενά...

— Ὅχι... ὄχι... δεσποινίς, ἔσπευσε νὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ Νίκος. Σᾶς ὀρκίζομαι, δὲν ἐπερίμενα ἰδῶ. Νὰ κυττάξετε τὸ εἰσιτήριο μου... [διὰ νὰ πεισθῇτε. Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Γέφυραν.

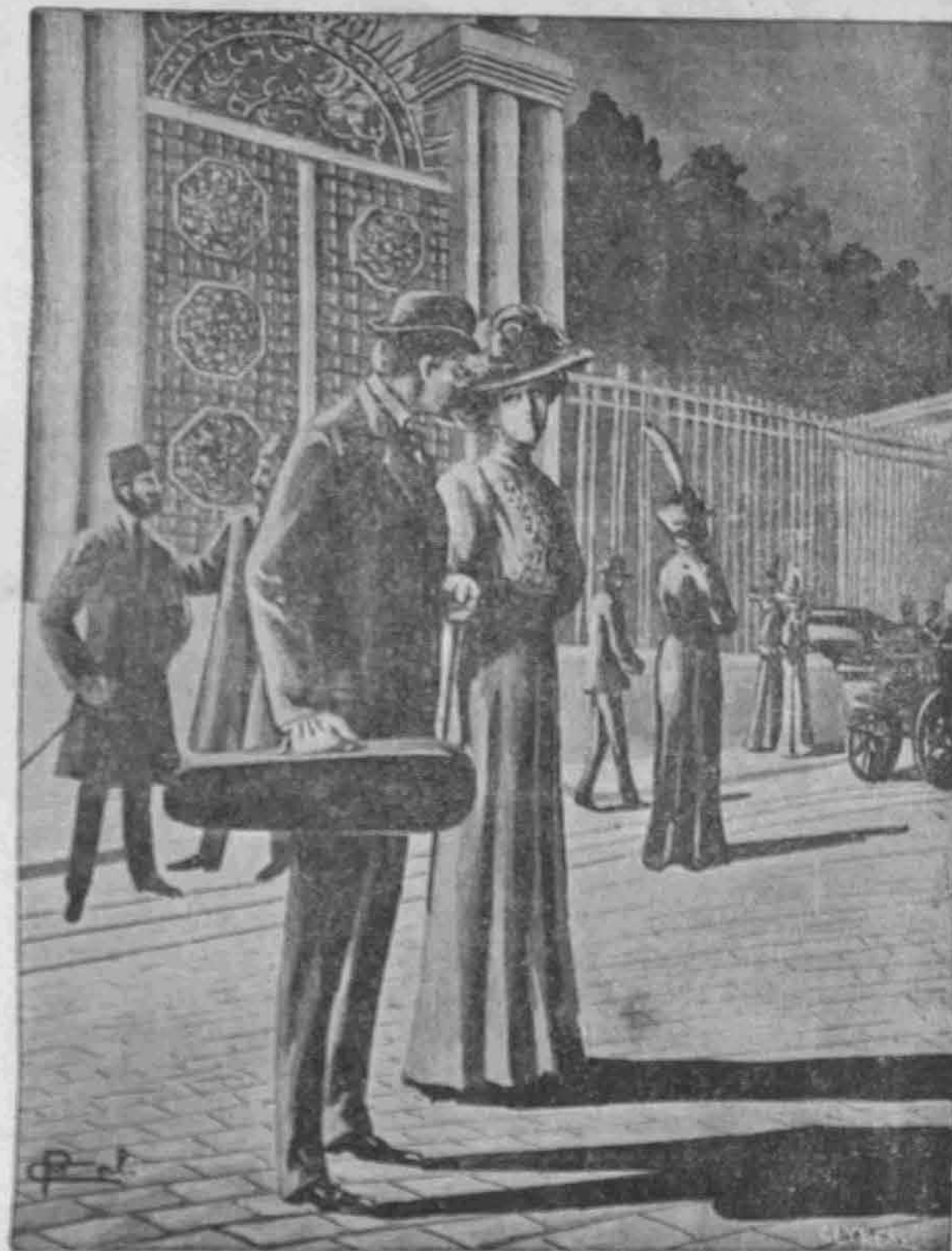
— Αἱ τότε, σᾶς πιστεύω... ἀπήντησεν ἐκείνη πάντοτε μειδιῶσα μετὰ χάριτος. Γιατί, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθειαν, τώρα ποὺ σᾶς εἶδα ἐμπρὸς μου ὑπέθεσα ὅτι... μὲ ἀκολουθήσατε ἕως ἰδῶ...

— Καὶ μὲ ἐπεθέσατε τόσον τολμηρὸν, ὥστε νὰ τολμήσω αὐτό;... ἠρώτησεν ὁ Νίκος συστρέφων σπασμωδικῶς τοὺς δακτύλους του χωρὶς νὰ τὴν παρατηρῇ κατὰ πρόσωπον.

— Καὶ γιατί;... ἀνέκραξεν ἐκείνη. Ἐνθυμίσατε καὶ ποὺ συνέβη μεταξὺ μας;... Οὐ... εἶναι τόσοσ καιρὸς τώρα ἀπὸ τότε, . προσέθηκεν ἀφελῶς, ποὺ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι οὔτε καὶ τὸ ἐνθυνοῦμαι... Ἄλλως τε οὔτε τότε σᾶς παρεξήγησα... εἶσατε τόσον εὐθυμὸς ἐκείνο τὸ βράδυ...

— Ἐ, τότε... εἶπε ζωηρῶς ὁ Νίκος μετὰ τινος στιγμῆς ἐπωφεληθεὶς τῆς περιστάσεως, ἀφ' οὗ δὲν εἶσατε θυμωμένη μετ' ἐμὲ, θὰ μοῦ πῆτε τώρα ποὺ πηγαίνετε;...

— Ποὺ πηγαίνω;... Νᾶ, εἰς τὸ Κατήχοι. Τώρα εἰς τὰς πέντε θὰ δώσω ἓνα κονσέρτο σ' τὴ λέσχην ἐκεῖ...

Καὶ βραδέως ἀνερ, ὄρμενοι τὴν Μ. Ὀδ'ν τοῦ Πέραν διηυθύνθησαν εἰς τὸ καφεστιατόριον Παρμεντιν.

— Θα δώσετε κονσέρτο;... ανέκραξεν ὁ Νίκος κροτῶν τὰς χεῖράς του πλήρης χαρᾶς. Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀληθὴς εὐτυχία δι' ἐμέ, νὰ ἀκούσω τοῦλάχιστον ἐπισήμως μίαν φορὰν τὸ πρῶτο βιολὶ τῆς πόλεώς μας...

— Ἀ... μὲ κολακεύετε, κύριε Νίκο, τὸν διέκοψεν ἡ Ρενέ.

— Δὲν σᾶς κολακεύω ἐντελῶς. Εἶναι μία ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν ὁμολογοῦν ἀνεπιφυλάκτως ὅλοι ὅσοι σᾶς ἤκουσαν.

Καὶ μετὰ μικρὰν σκέψιν:

— Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ἄρα γε νὰ σᾶς συνοδεύσω ἕως ἐκεῖ καὶ ἐγὼ καὶ νὰ σᾶς χειροκροτήσω;...

— Καὶ διατὶ ὄχι;... ἀπήντησεν ἐκείνη. Θὰ εὐχαριστηθῶ καὶ μάλιστα θὰ κολακευθῶ περισσότερο ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ γείτονός μου παρὰ ὅλων τῶν ἄλλων.

— Νὰ τὸ πιστεύσω;... ἐψιθύρισεν ὁ Νίκος.

Μικρὰ σιγὴ ἐπηκολούθησε τὰς φιλόφρονας ταύτας λέξεις.

Ἡ Ρενέ ἔστρεψε μηχανικῶς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου της καὶ ὁ Νίκος ἐθεώρει τὰ πρὸ αὐτῶν ἐκάστην στιγμὴν διερχόμενα ἀτμόπλοια.

Ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ ἀτμόπλοίων των προσήγγιζεν εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Κατήκιοι καὶ οἱ μέλλοντες ἐκ τῶν ἐπιβατῶν νὰ ἀποβιβασθῶσιν ἐγερθέντες διηυθύνοντο πρὸς τὴν ἔξοδον.

Ὁ Νίκος πρῶτος ἐγερθεὶς ἔλαβε τὴν θήκην τοῦ τετραχόρδου ἐκ τῶν χειρῶν της καὶ ἀνέμενε νὰ ἐγερθῇ καὶ ἐκείνη.

— Ἀλλὰ θὰ κουρασθῇτε... τῷ εἶπαν ἡ Ρενέ ἐγειρομένη τῆς θέσεώς της καὶ διευθετοῦσα ὀλίγον τὴν ἑσθιῇτά της.

— Εἶναι τόσο ἐλαφρὸν φορτίον!... ἀπήντησε μεθ' ἐτοιμότητος ἐκεῖνος, ὥστε καὶ ἐπὶ τῇ ἀπλῇ σκέψει ὅτι ἀνήκει εἰς σᾶς εὐχαρίστως θὰ τὸ ἔφερα καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν...

Ἡ Ρενέ τὸν παρετήρησε πλαγίως καὶ ἐν ᾧ διηυθύνοντο πρὸς τὴν κλίμακα τοῦ ἀτμοπλοίου:

— Πόσον εἰσθε πονηρός... τῷ ἐψιθύρισεν εἰς τόνον ἐλαφροῦς ἀπειλῆς.

Δὲν ἀντήλλαξαν πλειότερα καὶ σιωπηλοὶ διηυθύνθησαν εἰς τὴν Λέσχην, ἔνθα θὰ ἐδίδετο τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ προαγγελθεῖσα συναυλία, ὑπὲρ πτωχῶν τινῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες εἶχον ἐναπομείνει ἀνέστιοι καὶ λιμώτουσαι συνεπεία καταστρεπτικῆς πυρκαϊᾶς, ἣτις ἐν διαστήματι ὀλίγων ὥρων μετέβαλεν εἰς τέφραν καὶ ἀμόρφους σωρούς καπνίζοντας τὰς πενιχρὰς τῶν κατοικίας.

Ἡ ὥρα εἶχεν ἤδη παρέλθῃ καὶ τὸ ἀκροατήριον ἤρχιζε νὰ ἐκδηλοῖ παντοιοτρόπως τὴν ἀνυπερμονησίαν του.

Πρὸ τῆς θύρας τῆς Λέσχης, ὁ Νίκος ἐνεχείρισε τὸ ὄργανον εἰς τὴν Ρενέ, ἣτις καὶ ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἰδιαίτερον διαμέρισμα τῶν ἐρασιτεχνῶν, ἔνθα ἐναγωνίως ἀνέμενον αὐτὴν παρήλιξ τις Γερμανὸς κλειδοκυμβαλιστής, καὶ εἰς νεαρὸς πλαγιαυλιστής, τῇ συμπράξει τῶν ὁποίων θὰ ἐδίδετο ἡ συναυλία.

Ὁ Νίκος, μόνος ἤδη, προῦχώρησε πρὸς τὴν μεγάλην τῆς Λέσχης θύραν, ἐκατέρωθεν τῆς ὁποίας ρυπαροὶ τινες ἀγνιστοὶ παῖδες παρετήρουν τοὺς προσερχομένους, ἀνταλλάσσοντες μεταξὺ αὐτῶν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ ἐνὸς ἐκάστου εἰρωνικά βλέμματα καὶ λέξεις τινὰς ἀκαταλήπτους σχεδόν, ἐν τῇ συνθηματικῇ των διαλέκτῳ.

Πρὸ τῆς θύρας σχεδόν, ἐπιτροπὴ ἐκ τριῶν κυριῶν, ἡ διοργανώσασα τὴν φιλόφρονον ἐκείνην ἑορτήν, ἵστατο πρὸ μικρᾶς τραπέζης ἐφοδιαζούσα τοὺς εἰσερχομένους δι' εἰσιτηρίων.

— Πόσον ἡ εἰσοδος, παρακαλῶ;... ἠρώτησεν ὁ Νίκος.

— Μιὰ λίρα, κύριε, ἀπεκρίθη εὐγενῶς ἡ πρεσβυτέρα τῶν κυριῶν.

Ὁ Νίκος ἐξήγαγε μετὰ σοβαρότητος τὸ μικρὸν βαλλάντιόν του καὶ ἡγεμονικῶς πῶς τῷ τρόπῳ ἔρριψεν ἐν τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης κυτίῳ, ἐν ᾧ ἔρριπτοντο τὰ εἰσπραττόμενα, δύο λίρας, κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ μὴ διαλάθωσιν αὐταὶ οὐδενὸς τὴν προσοχήν.

Ἐν ᾧ ἑτέρα κυρία ἔσπευδε νὰ τῷ ἐγχειρίσῃ τὸ εἰσιτήριο καὶ αὐτὸς ἐδέχετο τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῆς προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς, οἱ ὅπισθεν τεταγμένοι ἀγνιστοὶ παῖδες ἀντήλλασσον ἐκπληκτικὰ βλέμματα.

— Ποιὸς εἶν' αὐτός βρε Νότη;... ἠρώτησέ τις ἐξ αὐτῶν τὸν ἐγγὺς αὐτοῦ ἰσχυόμενον.

— Ἔρω κ' ἐγώ.... ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Μὰ τὸν ἔχει τὸ λεγόμενο...

— Σὰν κόντες μωρὲ εἶναι ντυμένος... ὑπέλαβεν ὁ πρῶτος. Δὲν εἶδες μωρὲ μὲ τί ἀπονιά πέταξε τῆς δύο κίτρινες;... σὰν νὰ ἦταν μεταλλικαὶ βρέ...

— Αἴντε βρε χαϊβάνι!... Ντίπ δὲ μπανίζεις... ἀνέκραξε τρίτος λαβὼν μέρος εἰς τὸν ἀνωτέρω διάλογον. Αὐτὰ τὰ κάνει βρε κοθῶνι, γιὰ 'κεῖνη τῇ γλυκομαμάτῃ ποῦρθε μαζίη του...

Ἀλλ' ὁ Νίκος εἶχεν εἰσέλθῃ ἤδη καὶ δὲν ἤκουσε τὸν χαρακτηριστικὸν αὐτὸν διάλογον. Κατέλαβε θέσιν τινὰ μεταξὺ τῶν πρώτων ἐδωλίων, ἐν ᾧ μετὰ τινα χρόνον, ἐκ τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ βάρους ἐξήρχετο, ὑπὸ τὰ

παταγώδη χειροκροτήματα τοῦ ἀκροατηρίου, ἡ δεσποινὶς Ρενέ, καὶ ἀκοουμένη ὑπὸ τῶν ἑτέρων καλλιτεχνῶν, ἐλάμβανον πάντες τὰς ἐπὶ τοῦ μικροῦ ὀκρίβαντος θέσεις των.

Ὁ Νίκος ἐν ἐκπλήξει ἀπεθαύμαζε τὴν Ρενέ, κατατρώγων αὐτὴν διὰ τῶν βλεμμάτων του καὶ προσπαθῶν νὰ μὴ τῷ διαφύγῃ οὐδὲ ἡ ἐλάχιστη τῶν κινήσεών της.

Καὶ ὄντως, ἡ Ἰταλὶς καλλιτέχνις τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐν τῷ γλυκεῖ σκ ὀφωτι τῆς εὐρείας αἰθούσης, ἐν τῷ περιβάλλοντι ἐκείνῳ τῷ ἀποπνέοντι μεθυστικὰ ἀρώματα διαλανθάνοντα ἐκ τῶν πολυτελῶν ἀμφίσεων τῶν κυριῶν, ἦτο περικαλλὴς καὶ ἑλκυστικὴ, ἱκανὴ νὰ διεγείρῃ ὁρμὰς καὶ ἐπιθυμίας, καὶ ποιητικὴ συνάμα καὶ αἰθερία δυναμένη νὰ ἐξωθήσῃ εἰς ρεμβασμούς καὶ προκαλέσῃ ἐκστάσεις...

Ἀποβαλοῦσα ἤδη τὸν μακρὸν αὐτῆς ἐπενδύτην, ἐξῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν φέρουσα ἀμφίσειν ἐξ ὑποχυνάνου μετώξης, ἐκ τῶν περικοσμοῦντων αὐτὴν ἰρλανδικῶν τριχάπτων τῆς ὁποίας ἀνέδινε εἰς γαλαχτόχρους τράχηλος, φαινόμενος ὡς ἀνίσχυρος, ἵνα ὑποβαστάσῃ τὸ ἑρατεινόν ἐκεῖνο τῆς μορφῆς της σύνολον. Αἱ χειρίδες τῆς ἐσθῆτός της ἀναστρουμέναι μέχρι τῶν ἀγκώνων, ἐπέτρεπον νὰ διακρίνῃ τις δύο γυμνὰς ὠλένες, ἡ χοιὰ τῶν ὁποίων ἐνσργῶς ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν τοῦ τραχήλου, ἐν ᾧ ἐπὶ τοῦ πλαστικοῦ της στήθους ἡδυπαθῶς ἀνεπαύετο εὐέδης δέσμη ὑποχυνάνων ἰσῶν καὶ ὠχρολεύκων ρόδων.

Ὅτε τέλος ἐτοποθέτησε τὰ μουσικὰ της τεμάχια ἐπὶ τοῦ ἑψηλοῦ ἀναλογίου, ὅτε διηιθέτησε τὰς χειρίδας καὶ τὸ περιλαίμιόν της, τοποθετήσασα ὑπὸ τὸν πῶγονα συνεπτυγμένον μικρὸν ρινόμακτρον καὶ στηρίζασα ἐπ' αὐτοῦ τὸ τετραχορδόν της καὶ ἔστρεψε κατόπιν χαριέντως πρὸς τὸ ἀκροατήριον διαστύλασα ἀσυναισθήτως πρὸς αὐτὸ τὰ ροδαλὰ ἐκεῖνα χεῖλη, μετὰ τοςάτης ἀρρήτου χάριτος διεγράψῃ ἐπ' αὐτῶν θελκτικὴ τις ἑκφρασις, τοιούτη ἐρασιμότης ἀπεικονίσθη ἐπὶ τῆς μορφῆς της, ὥστε ὁ Νίκος, οὐτινος τὰ βλέμματα οὐδεμίαν κίνησιν της διέφευγε, δὲν ἡδυνήθη ἢ νὰ ψιθυρίσῃ ἀκουσίως:

— Ἰόσον εἶναι ὥρεία ἀπόψε!...

Καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς μουσικῆς ἐκτελέσεως, δυσχερὲς τεμάχιον κατὰ τὴν ὁλανδικὴν μουσικὴν, μία ἰάρκη λαιμαρμίῃ τὸν καθήλωσεν ἀκίνητον εἰς τὴν θέσιν του, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ὑπερμέτρως ἠνεωγμένους, κατατρώγοντα ἀπλήστως δι' αὐτῶν τὴν παίζουσαν νεανίδα καὶ αἰσθανόμενον βαθύως τὴν συγκίνησιν ὅτε μὲν τῆς σφοδρᾶς καὶ θαυρῶδους θιέ-

λης, ἦν ἡ ἐκτέλεσίς της διήγειρεν ἐν τῇ οἰθούσῃ, ὅτε δὲ τῆς ἀρρήτου ἐκείνης, τῆς ἡδυπαθοῦς, τῆς ἡμεροέσεως καὶ παθητικῆς καὶ ἰδεώδους γαλήνης, ἦν διασκέδαζεν εἰς τὸ ἥρεμον καὶ σιωπηλὸν ἐκεῖνο περιβάλλον τὸ μάγον τόξον της.

Ἡ ἡδυπαθὴς ἀγριότης τῆς μουσικῆς ἐκείνης, τῆς ὅτε προσομοιάζουσης πρὸς φρενοδινὴ ὄρχησιν, ὅτε πρὸ θούριον παιᾶντα ἢ πρὸς θρηνώδη στοναχὴν ἢ παθητικὴν ἐξομολόγησιν, ἴσως ἄσματος τινος πολέμου καὶ αἵματος, ἐξετελείτο μετὰ τοςάτης ἐντελείας, ὥστε διασκέδασα τὴν ἀπάθειαν τοῦ ἀκροατηρίου, ὅπερ ἠκροᾶτο αὐτῆς μετὰ νωχελείας κατ' ὁρχάς, μετ' ἀνησυχίας κατόπιν, ἡδυνήθη νὰ θίξῃ τὰ ὑφ' ἐκάστην ψυχὴν διαλανθάνοντα ἐνστικτα καὶ νὰ συγκινήσῃ καὶ δονήσῃ χορδὰς εὐγενῶν καρδιῶν, ἀπὸ μακροῦ ἤδη καθευδούσας.

Αἱ ἴντες τῶν σωμάτων πάντων ἐδοιοῦντο, μία ἀσαφὴς, καὶ ἀόριστος ἡδυπάθεισ, μία ὑπολανθάνουσα ὁρμὴ πρὸς ἀπόλαυσιν διεγράφετο ἐπὶ τῶν προσώπων πάντων ταράσσουσα λεληθότως τοὺς μᾶλλον ψυχραίμους, τοὺς μᾶλλον σκεπτικούς, τοὺς πλείοτερον ἀπαθείς καὶ ἀδιαφόρους.

Ὅτε ἡ Ρενέ ἔστη πλέον καὶ κατεβίβασε τὸ ὄργανόν της, ἀπερίγραπτος ἐνθουσιασμός, ἀπότομός πως ἐν τῇ φρενίτιδι ὁρμῇ του συνήγειρε τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, ἐκδηλωθεὶς ὡς ἡ βοή λάβρου χειμάρρου διὰ παρατεταμένων χειροκροτημάτων καὶ ἐνθουσιωδῶν ἐπευφημιῶν.

Ἡ νεαρὴ καλλιτέχνις, ὥχρὰ ὀλίγον, πλὴν ἐρασιμωτέρα ἤδη ἐν τῇ εὐαισθητῇ ἐκείνῃ χοιᾷ, ἥτις ἀσαφῶς διεκίνητο ἐπὶ τῆς μορφῆς της, ἔκλινεν ἑλαφρῶς τὴν κεφαλὴν εὐχαριστοῦσα, ἐν ᾧ τὰ χεῖλη της διεστέλλοντο χαριέντως εἰς ἑλαφρὸν μειδίαμα, πλήρες ἀοριστίας, μυστηρίου, μαγείας, φαινόμενη μέσφ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐκείνου ὃν εἶχε προκαλέσει, ὡς αἰθερίως φερομένη, μέσφ ἰδεώδους ὀνείρου!..

Κατόπιν ἐποίησεν ἓν σημεῖον εἰς τοὺς παρ' αὐτὴν μουσικούς, ἀνεχάτισε τὸν χεῖμαρρον ἐκεῖνον τῶν ἐπευφημιῶν διὰ κινήσεως σχεδὸν ἀνεπομόνον καὶ ἐπρόφερεν εἰς τὸν ξενικὸν αὐτῆς τόνον, τῆς γλυκείας της γλώσσης:

— Suite Espagnole, de Albeniz !

Ἡ ἀσυνήθης μουσικὴ, ἡ ὑπέροχος σύλληψις τοῦ ἐλάχιστου γνωστοῦ τοῦτου μεγάλου συνθέτου ὑπερῆλθε μυχαίτατα εἰς τὰς ψυχὰς πάντων, ἔθιξε πάσας τὰς χορδὰς τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως, γογγύζουσα, ἀσθμαίνουσα, ἀγωνιῶσα, ἰκετεύουσα, ἐκλιπαροῦσα καὶ στένουσα ἀνέτρεψε τὰ πάντα

ἐν τῇ ψυχῇ, συνεκίνησε μέχρι δακρύων, συνήρπασεν, εἴλκυσεν, ἐγοήτευσεν, ἐπεβλήθη....

Ὁ Νίκος Ἰλιγγία καὶ θάμβος ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμούς του. Κατ'ἀξήγητόν τινα ἁρμονίαν πᾶσα συγκίνησις, πᾶσα φρικαστική ἡδυσπάθεια, ἦν οἱ λεπτοφυεῖς καὶ ἄβροϊ ἐκεῖνοι δάκτυλοι καὶ ἡ ψυχὴ τῆς καλλιτέχνης ἐδημιουργοῦν ἐν αὐτῷ ἀκουσίως συνεταυτίζετο μὲ τὸ πρόσωπον αὐτῆς ταύτης τῆς ἐκτελούσης καὶ ὁ θαυμασμός του τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξικνεῖτο μέχρι πάθους, μέχρι παραληρήματος.

Πρὸ τῶν ἀπείρων ὀφθαλμῶν του ἡ ὑπαρξὶς ἐκείνη προσελάμβανεν ἀκαταγώνιστον ἐπ'αὐτοῦ γοητείαν καὶ ἔλξιν καὶ ἡσθάνετο τὴν ἐκκαίουσαν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν περιεπτύσσει τὴν στιγμὴν ἐκείνην, νὰ τὴν ἔθλιβεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, νὰ παρεδίδετο πλησίον της εἰς ὄνειροπολήσεις θωπειῶν, εἰς ἀτελευτήτους καὶ παραφόρους περιπτύξεις, καθ'ἃς ἀμφότεροι νὰ παρεδίδοντο εἰς ἐκμυστηρεύσεις, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ὁποίων εὐρίσκόμενος ἤδη ἀσυνειδήτως ἡσθάνετο, ὅτι ἐψιθύριζον τὰ φρίσσοντα χεῖλη του:

—Εἶναι ὡραία!..... τὴν ἀγαπῶ!..... τὴν λατρεύω! Τὴν θέλω δική μου!...

Ἡ Ρενὲ ἔσχε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπιτυχίαν ἐξιχθεῖσαν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω.

Καὶ ὅτε τὸ πλῆθος ἐκεῖνο ἐγερθὲν μετὰ τινα χρόνον ἵνα ἀποχωρήσῃ, συνεκλόνει ἔτι διὰ τῶν ἐπευφημιῶν καὶ χειροκροτημάτων του τὴν αἰθουσάν, ἡ μικρὰ τράπεζα, ἐφ' ἧς ἀνεπαύετο τὸ εἷγενές τῆς καλλιτέχνης ὄργανον, μόλις ἐφαίνεται δυναμένη νὰ υποβαστάσῃ τὸν ἐπ'αὐτῆς ἐναποτεθέντα τῶν εὐωδῶν ἀνθοδεσμῶν σωρόν, τὸν ἀποτελοῦντα τὸν ἰδεωδέστερον καὶ εὐγλωττότερον ἔπαινον τῆς θείας τῶν Μουσῶν τέχνης.

Ὁ Νίκος πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ἄφωνος ἐκ τῆς συγκινήσεως, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἔτι τοῦ ἐπευφημοῦντος ἐκείνου πλῆθους εὐρισκόμενος τὴν ἀνέμενε παρὰ τὴν θύραν. Καὶ ὅτε τὴν διέκρινεν ἐξερχομένην τοῦ δωματίου ἐκείνου, ἔσπευσε πρὸς αὐτήν, ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν της τὴν θήκην τοῦ τετραχόρδου αὐτῆς καὶ τινὰς ἀνθοδέσμας καὶ διητυνύνθησαν ἀμφότεροι πρὸς τὴν ἀποβάθραν, ἵνα ἐπιβιβασθῶσι τοῦ καταπλέοντος ἤδη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀτμοπλοίου.

Ἡ ἑσπέρα προσήγγιζεν ἤδη καὶ τῆς νυκτός ὁ ζοφερός πέπλος βραδείως περιέβαλλε τὴν φύσιν. Μέσῳ τοῦ ὁλοῦν ἐπερχομένου σκότους, οἱ πολύχροσι φανοὶ τῶν τῆδε κάκεισε ἐλαφρῶς ὀλισθαινόντων πλοίων παρείχον γραφικὸν θέαμα καὶ μέσῳ τῆς ἐπαναλαμβάνουσας τὴν μυστηριώδη τῆς κυριαρχίας

ἐπὶ τοῦ πολυταράχου καὶ θορυβώδους τῆς τῆς πρωτευούσης λιμένος σιγῆς, ἠκούετο ἔσθιν ὅτε μακρόθεν, ἐλαφρῶς φερόμενον ὑπὸ τῆς ἑσπερίας αὐρας, τὸ παθητικὸν ὄσμα ἑνὸς λεμβοῖχου...

Μὲ ὅλον τὸ ψῆχος τῆς νυκτερινῆς ἐκείνης νυκτός ἡ Ρενὲ καὶ ὁ συνοδός της ἀπεσύρθησαν εἰς τινα γωνίαν τῆς γαφύρας μόνον σχεδόν, μακρὰν τῶν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ ἀτμοπλοίου συνωθουμένων συνεπιβατῶν των.

Ὁ Νίκος, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν εἶχεν εὖρε εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν Ρενὲ περὶ τῶν κατὰ τὴν συναυλίαν, μέσῳ τοῦ περιβάλλοντος αὐτοὺς σκότους καὶ τῆς ἐπικρατούσης γύρωθεν ἡρεμίας ἤντλησε θάρρος, ἵνα τῇ ἀποτείνῃ πρῶτος τὸν λόγον.

—Σὰς ἐγνώριζα τολοῖαν καλλιτέχνηδα.... τῇ ἐψιθύρισε καταβάλλον προσπάθειας, ὅπως συγκαλύπτῃ τὴν συγκίνησιν, ἣν πάντοτε ἰδοκίμαζεν ὅτε ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις εὐρίσκετο πλησίον της· ἀλλὰ φθάνουσιν μέχρι τοιοῦτου σημείου ἐντελείας κατὰ τὴν πιστοτέρον ἐκτέλειαν καὶ ἀπόδοσιν τοῦ πνεύματος τῶν μεγάλων διδασκάλων....οὐδέποτε σὰς ἐφαντάσθην..

—Ἄ... κύριε Νίκο.. τὸν διέκοψεν ἐκείνη, πάλιν καλακείας ἀκούω..

—Καλακείας!.. Σὰς ὀρκίζομαι, ὅτι ἐκφράζω ἀπλῶς τὸν θαυμασμόν μου, τὴν συγκίνησίν μου, τὴν βαθύτητα καὶ ἀνεξήγητον ἀληθῶς αὐτὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν ἡσθάνθην, ὅταν σὰς ἤκουσα..

—Ὡστε τόσον πολὺ σὰς ἤρεσεν ἡ συναυλία;.... τὸν ἠρώτησεν ἐκείνη μειδιῶσα.

—Δι' οἷονδήποτε λέξεων καὶ ἂν σὰς ἐκφράσω τὸν ἐνθουσιασμόν μου, μοῦ φαίνεται, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἡμπορέσω νὰ σὰς ἐκφράσω πιστῶς, ὅ,τι πράγματι ἡσθάνθην, μίαν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον δοκιμάσει... ἕνα ἐνθουσιασμόν ἱερὸν... ὥς ἂν μετεῖχον καὶ ἐγὼ τοῦ θριάμβου σας, τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐπιτυχίας...

—Ἰσως, διότι εἰμεθα γείτονες... καὶ γνωρίζομεθα ὀλίγον...

—Ὀλίγον... ναί!... ἐψιθύρισε μεμνημένος ὁ Νίκος. Ἰσως δι' αὐτό... σὰς βεβαιῶ ὅμως ὅτι εἶναι ἀδύνατον ἄλλες κανεὶς νὰ ἐδοκίμασῃ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασα ἀπ' ἐσέως ἐγώ..

—Περίεργον!.. ἐψιθύρισε τώρα ἐκείνη παρατηροῦσα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον.

Καὶ μετὰ τινα χρόνον προσέθηκε ζωηρῶς :

—Καὶ μὲ ὅλην αὐτὴν τὴν συγκίνησιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν σας, δὲν ἐσκέφθητε νὰ μοῦ δώσετε οὔτε ἕνα μικρὸ ἄνθος... ἐν ᾧ ὅλοι οἱ ἄλλοι.... τόσῳ ξένοι....

Ὁ Νίκος τότε μόνον κατενόησε τὴν πρὸς τῆς παραλείψεώς του ἐκείνης τρωθεῖσαν γυναικίαν φιλοτιμίαν καὶ σιγησάνθη βαθύως τὴν πικρὰν εἰρωνείαν τοῦ ρηθέντος ἰπαινιγοῦ. Πλὴν δὲν ἐιαράχθη ἐντελῶς καὶ μεθ' ἐτοιμότητος ἀπήντησεν :

— "Αν σὰς ἀπεδείκνυον καὶ ἐγὼ τὸν θαυμασμόν μου εἰς ὅλγον μόνον ἀνθρώπων... ὥς τόσῃ ἄλλοι ξένοι καὶ ἄγνωστοι, τότε οὐδεμία διαφορὰ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐμοῦ θὰ ἴπῃρη καὶ εἰς ἐντενέμεν ὀληθῶς ἔαν προσεπάθουν νὰ σὰς πείσω, ὅτι ἡ συγκίνησίς μου ἴπῃρη μεγαλύτερα καὶ βαθύτερα τῆς ἰδικῆς των... Ἐπιθυνοῦν ὅμως καὶ σὰς παρακαλῶ, νὰ μὴ μὲ θεωρῆτε τόσον ἀγνώμονα, ὥστε νὰ ἐπιζητήσω νὰ ἀποφύγω μίαν δικαίαν ἀνταπόδοσιν, ἵνα δίκαιον φέρω διὰ τὰς ἀληθομνήτους ἐκείνας ὥρας, τὰς ὁποίας διήλθον σήμερον..

— Δηλοδὴ, τί ἐννοεῖτε.. ἠρώτησεν ἀμφιβάλλουσα πὺς ἐκείνη.

— Ἀπλούστατα... ἀφ' οὗ μοῦ ἐπετρέψατε καὶ σὰς συνώδευσα μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς, νὰ μοῦ ἐπετρέψετε νὰ εἰς κάμω ἀπ' αὐτοῦ τῷ τραπεζί... θὰ ἦναι αὐτὸ δι' ἐμὲ ἡ μεγαλύτερα εὐχαρίστησις.. Λέγεσθε...

Τὸν παρετήρησεν ἐπὶ τινος στιγμῆς καὶ μετὰ μικρὰν σκέψιν:

— Ἀφ' οὗ θὰ εὐχαριστηθῆτε τόσον.... θὰ ἦναι ἀδίκον νὰ σὰς ἀρνηθῶ....

— Πόσον εἰσθε καλὴ! τὴν διέκοψεν ἐνθουσιωδῶς ὁ Νίκος. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, πελὶ..

Ἦδη τὸ ἀτμόπλοιον προσωρμιζέτο εἰς τὴν Γέφυραν καὶ οἱ ἐπιβάται ἀπεβιβάζοντο. Ἐπὶ τῆς Γεφύρας, τῆς μεγάλης ταύτης τῆς πρωτευούσης ἀρτηρίας, πλῆθος ἀπειρον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην συνωθεῖτο καὶ διηγκωνίζετο, ἀπεύδον ταχεὶ τῷ βήματι καὶ οἱ συγκινοὶ τῶν καταπλεόντων καὶ ἀποπλεόντων σκαφῶν συγχρόμενοι μετὰ τοῦ ἐπὶ τῆς Γεφύρας βασιλεύοντος κυκλώνος, ἀπετρέλουν δαιμονιώδη θόρυβον.

— Θέλετε νὰ πάρωμι μίαν ἄμαξαν; ἠρώτησεν ὁ Νίκος τὴν συνοδὸν του, ὃς ἀπεβιβάσθησαν.

— Ὁχι... τῷ ἀπήντησεν ἀδιαφόρως ἐκείνη. Ἐάν καὶ σεῖς θέλετε ἀνεβαίνομεν πεζῇ.

— Εὐχαρίστως, συνεπλήρωσεν ὁ Νίκος, θὰ ἔχωμεν μεγαλύτεραν ὁρεξί....

Καὶ ἤρχισαν βραδέως ἀνερχόμενοι τὰς λιθίνας βαθμίδας, προχωροῦντες πρὸς τὴν Μ. Ὁδὸν τοῦ Πέραν.

Τὸ συνωθούμενον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης πλη-

θος ἦτο ἀπερὸν. Καὶ παρὰ τὴν Ρενέ συμβαδίζων ὁ νεαρὸς φοιτητής, μὲ τὴν κεφαλὴν πληρομένην τόσων ἀναμνήσεων ἐκ τῶν πρὸ τινων ὥρων μόλις ἐκτυλιχθέντων καὶ συγκλονουμένην ἐπὶ μυρίων ἀορίστον καὶ συγκεχυμένων διὰ τὸ μέλλον σκέψεων, παρετήρει ἀσυνειδήτως τοὺς πρὸ αὐτῶν διερχομένους διαβάτας, ἱλιγγίων πρὸ τῆς κινήσεως ταύτης τῆς μεγαλοπόλεως. Παρετήρει τὰ ἐνθεν ἀκείθεν τῆς ὁδοῦ πλήρη ἐπισκεπτῶν πάμφωτα καταστήματα, τὰς πλησίον αὐτοῦ ἐλατρώς διερχομένους σκιαγραφίους ἀρσένων προσώπων, μειδιῶντων φαιδρῶς καὶ εὐθύμων, τὰς προκλητικὰς καὶ παρατόλμους ἐκείνας ἀμφιέσεις τῶν κυριῶν, τὰς κινήσεις γυναικῶν ἐπὶ πτωχῶν ἐξωτερικοῦ, εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων, διερχομένων βραδέως ἢ ταχεὶ τῷ βήματι πρὸ αὐτοῦ καὶ ἐξαφανιζομένων κατόπιν ἐν τῷ πλήθει.

— Καὶ ποῦ θὰ πάμε ;... ἠρώτησεν αἰφνης τὴν συνοδὸν του ὡς ἀφύπνισθες ἐκ βαθύος ὕπνου.

— Ὅπου θέλετε... τῷ ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Καὶ εἰς ἐμὲ εἶναι ἀδιάφορον... ἀλλὰ ἂν ἐπροτιμούσατε κἀνὲν κέντρον...

— Τί νὰ σὰς πῶ.... εἶπεν ἡ Ρενέ. Συνήθως τρώγω σ' τὸ Παρμενιάν... ἐκεῖ γνωρίζετε, συχνάζει καλὸς κόσμος...

— Σ' τὸ Παρμενιάν λοιπόν... ἐπανελάβεν ὁ Νίκος. Ἀλήθεια, ἐκεῖ θὰ εἴμεθα καλλίτερα... προσέθηκε, καίτοι οὐδέποτε μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχε θέσει τὸν πόδα του εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν τοῦτο τῆς πρωτευούσης κέντρον.

Καὶ βραδέως ἀνερχόμενοι διηυθύνθησαν πρὸς αὐτό.

XI

Πρὸ αὐτοῦ ὑψηλὸς Ἄραψ ἐν χρυσοπαρέφῳ στολῇ καὶ μὲ πρόσωπον ἐβενώδους χροῆς ἀποστύβον ἐπὶ τὴν ἐνταύγειαν τῶν φώτων, ἐπροθυμο-

ποιήθη νὰ στρέψη τὴν περιστρεφομένην θύραν, δι' ἧς διαδοχικῶς εἰσῆλθον εἰς τὸ πολυτελές ἐκεῖνο κέντρον ἡ Ρενὲ καὶ ὁ Νίκος.

Τὸ Café-Restaurant Παρμενιάν, ἐν τῶν γνωστοτέρων τῆς πρωτευούσης κέντρων, ὀφειλόμενον εἰς τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα πλουσίου Ἀρμενίου οὐτινος πρὸς τιμὴν καὶ τὸ ὄνομα ἔφερεν, ἀπετέλει ὄντως κομψὸν ἐντευκτήριον παντός, ὅ,τι εἰς πλοῦτον καὶ κάλλος εἶχε νὰ ἐπιδείξη ἡ κλεινὴ Βυζαντίς.

Εὐρεῖα τετράγωνος σχεδὸν αἵθουσα ἐν ταύτῃ ἐπιβλητικὴ καὶ ἀκτινοβόλος, χάρις εἰς τὰ ἐν περιλήκοις πλαισίοις ἀπὸ τῆς ὁροφῆς κατερχόμενα παμμεγέθη κάτοπτρα, ἅτινα ἀντηνάκλων ἀπείρως τὰς πλημυρίδας τοῦ πανταχόθεν διαχεομένου φωτός. Ἐν τινι ἁρμονικῷ συνδυασμῷ περιεχοσμεῖτο διὰ κομψῶν ἐξ ὀρειχάλκου ἰδρῶν καὶ δερνίνων τραπεζῶν μετὰ λευκοφαίων μαρμάρων.

Ἄπασαι αἱ τραπέζαι ἦσαν κατελημμέναι. Τὸ πλῆθος ἐν οὗτῃ ἀπαίστως ἐκινεῖτο· οἱ μὲν εἰσέρχοντο, οἱ δὲ ἐξέρχοντο, ἕτεροι ἀνήρχοντο εἰς τὸν ἄνωθεν τῆς αἰθούσης ὄροφον μὴ ἡθέλον εὖρει γωνίαν τινὰ διαθέσιμον καὶ ἄλλοι τέλος κατήρχοντο μὲ τὴν δυσσρέσκειν εἰκονιζομένην ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν πρὸ τῆς ἀποτυχίας τῆς ἀποπείρας τῶν νὰ εὕρωσι κενὴν τινα θέσιν. Ἄλλοι ἐξέρχοντο ἐν ἀπογοητεύσει, καὶ ἄλλοι ὑπομνητικώτεροι ἀνέμενον ὄρθιαι, ἀνυπομόνως στρέφοντες ἀπανταχὺ τὰ βλέμματά των, μὴ ἡθέλον διακρίνει τραπέζαν τινα κενήν. Οἱ μὲν διασκέδαζον παίζοντες διάφορα παίγνια, θορυβῶδες τι τάβλι ἢ σιωπηλὸν καὶ πλήρες σκέψεων ζατρίκιον καὶ ἄπειρα ἄλλα παράδοξα παιγνίων εἶδη, οἱ παῖται τῶν ὁποίων συνδιελέγοντο θορυβωδῶς ἢ ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς ὅλος σχεδὸν τὰς γλώσσας τῆς ὑψηλίου καὶ ἐκ τῆς εἰς τὸ βάθος πολλοῦ αἰθούσης τοῦ σφαιριστηρίου ἀορίστως ἔστιν ὅτι ἀντίχει ὁ μονότονος ἦχος τῶν σφαιρῶς συγκρουομένων ἐλεφαντίνων σφαιρῶν.

Ἐπιστήμονες, τραπεζίται, ἀξιοματικαὶ καὶ ἀνθρώποι τῶν γραμμάτων, πολιτικοὶ καὶ μεγαλέμποροι, πρόσωπα περὶ γνωστά ἀνὰ τὴν πρωτεύουσάν καὶ φυσιογνωμίαι ἄγνωστοι, πρὸ τινῶν μέλις ἡμερῶν ἀφικθεῖσαι ἐκ τινος μεμακρυσμένης ἐπορχίας εἰς τὰς ἐσχάτους τοῦ κράτους κειμένης, πάντες ἀναμίγδην συνωδοῦντο κατὰ τὴν ἔξοδον ἢ ἐγγὺς καθήμενοι συνδιελέγοντο χαμηλοφώνως.

Τὸ ὄραϊον φῶλον ἀντεπροσωπεύετο ἐπαρκῶς. Περικαλλεῖς δέσποιναι τῆς ἀνωτάτης τάξεως, σοβαρῶς διὰ τῶν ἐπιχρύσεων τῆς χειρὸς διόπτρων τῶν φέρουσαι τὰ βλέμματα πέραν αὐτῶν καὶ σκαιῶς ἐπιδεικνύουσαι τὸν

ὄντιν ἐν ὧς ἐπὶ τὸ πολὺ τῶν συζύγων ἢ πατέρων τῶν πλοῦτον διὰ πολυτελῶν ἀμφιέσεων καὶ βαρυτίμων κοσμημάτων· εὐθυμοὶ δεσποινίδες ζωηρῶς μεταξὺ αὐτῶν συνδιαλεγόμεναι καὶ ἀνταλλάσσουσαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βλέμματά τινα μετὰ παρακαθημένων κομψῶν τινῶν λεοντιδέων τῶν αἰθουσῶν, ὑποπτα παρέκει ζεῖγῃ πρὸ τινος συναντηθέντα καὶ χαμηλοφώνως ἤδη συνδιαλεγόμενα μετ' οἰκειότητος παλαιῶν γνωρίμων καὶ χρυσολίδες τινὲς τέλος τοῦ ἑλαφροῦ κόσμου, πρόσωπα ἐντυπωσιασμένα καὶ ἀμφιέσεις ἐκκεντρικαὶ καὶ παράτολμοι, ἀρεταὶ ἅπασαι ἐξανιστάμεναι ἐπὶ τῇ προτάσει διὰ τὴν μοναδικὴν νύκτα καὶ μετ' αὐστηρότητος ἀπαιτεῖσθαι τὸ ὄνομα καὶ τὴν ταυτότητα τοῦ ἀγνώστου, οὐτινος τὴν στενὴν φιλίαν ἀσιμένως πρὸ τινος ἐδέχθησαν κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ διαμονὴν του, ἐκφράζουσαι ἐκ τῶν προτίσεων τὴν θλίψιν τῶν ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τοῦ « φίλου τῶν » ἀναχωρήσει...

Φλίεροι, πολὺγλωσσοι, εἰκίνητοι καὶ ἐπιδέξιοι οἱ ἐν μελαίνῃ περιβολῇ καὶ ὀλοεῖν κερ περιζώματι ὑπηρέται ἐκινεῖντο ἀπαύστως μέσφ τοῦ καθημένου πλῆθους, μετ' οἰκειότητος ἀπευθυνόμενοι πρὸς τοὺς θαμῶνας, μετὰ δεξιότητος κομίζοντες κατοφόρους ἄβακας, ἀνταλλάσσοντες λέξεις τινὲς μεταξὺ τῶν ἐνίστι καὶ ἀπομάσσοντες ἀδιαφόρως τὰς κενουμένας τραπέζας ἢ ἐποκλινόμεναι εὐγενῶς πρὸ τῶν ἀπρροχόμενων θαμῶνων, οἵτινες ἔσχον τὴν πρόνοιαν νὰ φανῶσι πρὸς αὐτοὺς γενναυόδωροί πως.

Καὶ μέσφ τοῦ κινεῖντος ἐκείνου, ὑπερθεῖν τῶν θορυβωδῶν συζητήσεων, τῶν συνδιωλέξεων, τῶν γελώτων, τῶν βηματισμῶν ἀντίχει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπιτακτικὴ ἢ ἁρμονία ὀρχήστρας ἐκ Γερμανικῶν μουσικῶν, ἀνακροτούσης ποικίλα τεμάχια πολυειδούς μουσικῆς, ἀπὸ τοῦ ἑλαφροῦ cake-walk καὶ θορυβώδους ἐμβατηρίου ἢ ἁρμονικοῦ τινος ἀνατολικοῦ ὁσματος μέχρι ἰταλικῆς τινος συνθέσεως ἢ καὶ Βαγνερίου τινὸς προεισαγωγῆς.

Εὐθυμος καὶ ἑλαφρὰ ἡ Ρενέ, σύρουσα σχεδὸν ὀπισθέν της τὸν Νίκον, ὅστις τὸ πρῶτον ἤδη εὐρεθεῖς μέσφ τοῦ κινεῖντος ἐκείνου, ἀμφίβαλε νὰ προσχωρήσῃ, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ἀναζητοῦντες διὰ τῶν βλεμμάτων καταλληλὸν τινα θέσιν.

Διέτρεξαν οὕτω ἀνωφελῶς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν αἶθουσαν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διευθύνσεις καὶ αἴφνης ἡ Ρενέ ἵσταμένη :

— Ἡξεύρετε τί ἐσκέφθην; τῷ ἐφίθυσεν εἰς τὸ σῶς. Ἐδῶ κάτω δὲν ἐπαίρει καμμία θέσις... ἀλλὰ καὶ ἂν εὕρωμεν ἀκόμη θὸ εἶμεθα στε-

νοχωρημένοι. Καλλίτερα θά ήτο νά έπηγαίναμεν επάνω. Είμαι δλίγον ακριβώτερα, αλλά τουλάχιστον θά είμεθα ήσυχου...

Και έστη διερωτώσα αυτόν δια των βλέμμάτων, αν συγκατανείη και εγκρίνη την πρότασιν της.

Ο Νίκος, όστις μετενόει ήδη ότι πρώτος αυτός δέν τή είχε προτείνει τοϋτο και όστις επί τη σκέψει μόνον ότι θά εύρίσκοντο αϋθις μόνοι, μακράν των άπειρων εκείνων βλέμμάτων, άτινα ένόμιζεν, ότι έκάστην στιγμήν ύψοϋντο επ'αυτοϋ περιέργως, δέν έχρειάσθη μακρόν χρόνον, ίνα άπαντήση.

— Αυτό ήθελα νά σάς προτείνω και εγώ.....άπεκρίθη ζωήςως. Αυτό τό τό πλήθος έδω κάτω μέ στενοχωρεί τόσον!..

Και άνευ άλλης συζητήσεως άνήλθον τās πλατείας βαθμίδας, τās φερούσας εις τόν άνωθι όροφον.

Εκεί ή όψις τοϋ μεγάλου τούτου κοσμικοϋ κέντρον μετεβαλλετο. Ο θόρυβος της αίθούσης και οι μουσικοί της όρχήστρας ήχοι μόλις άφικνοϋντο συγκεχυμένως ως εις άσαφής βόμβος σμήνους μελισσών και μέσω της άραιότερας τοϋ διαμερίσματος εκείνων άτμοσφαίρας, της άπληλαγμένης των νεφών τοϋ καπνοϋ, ών έπληροϋτο ή κάτω αίθουσα, δέν διάκρινέ τις πλέον τās πολυσηήμους μορφάς και τὰ παράδοξα πρόσωπα, τόν συγκεχυμένον εκείνον κόσμον, όν συνήντα εις την κοινήν αίθουσαν.

Δωμάτιά τινα κεχωρισμένα άλλήλων, πολυτελώς και άνέτως επιπλωμένα, άπετέλουν ιδιαιτέρας μικράς αίθούσας, έν αίς έν πλήρει ήσυχία οικογένηται όλόκληροι ή ζεύγη έρωτύλα, μακράν παντός άδιακρίτου βλέμματος και της συνήθους τοϋ κοινοϋ πολυπραγμοσύνης, ήδύναντο νά δειπνώσι και διέρχωνται ώρα; τινάς εύχαρίστους. Άπετέλουν οϋτως είπείν, αληθή άσϋλα, έτοιμα πάντοτε νά δεχθώσι μετά της αϋτής προθυμίας τόσον τόν έσσει περιφροντιν χρηματιστήν, όστις εκεί ώδήγει τόν συνάδελφόν του. ίνα θέσωσι τās πρώτας βάσεις της μελετωμένης κερδοφόρου έπιχειρήσεως, όσον και νεαρών έραστών συνωρίδα, ήτις εις την φωλεάν ταύτην κατέφυγεν, ίνα άνταλλάξη τās πρώτας της εύδαιμονίας του σκέψεις και κατόπιν τὰ πρώτα άθώα ή ένοχα φιλήματα!...

Τοιαύτην ιδεώδη γωνίαν, τοιοϋτον αφάνταστον καταφύγιον, υπό τοιαύτας τέλος εύτυχεί; περιστάσεις, ο Νίκος ήτο άδύνατον νά συλλάβη ποτέ, και καθ' ός έτι ώρας ή είκων της γοήτιδος γείτονός του, μάλλον

πάγκαλος και έλκυστική έν τη όνειρ ώδει γυμνότητί της, ως τοσοϋτον έν ταντῷ μετέχουσα, κατά τός στιγμός έκείνας, της τε άουλήπιου ποιήσεως και της ήδυσταθετέρας πραγματικότητας, τόν έντυράννει και τόν υπέβαλλεν εις σκληράν δοκιμασίαν.

Εξέλεξαν μικρόν δωμάτιον και έλαβον θέσιν έναντι άλλήλων παρά την μικράν έν τῷ μέσω αϋτοϋ τραπέζαν.

— Ά λά καρτ ή τάμπλ ντ' ότ;... ήρώτησεν εύγενώς ο άναμένων ύπηρέτης...

Η Ρενέ διηρώτα τόν Νίκον δια τοϋ βλέμματός της, άλλ' εκείνος προτείνων αϋτή τό έδεσματολόγιον :

— Ά λά καρτ... άπήντησε μέ στόμαφον. Έκλέξατε σεις... θέλω άπόψε βασιλικό τραπέζι... προσέθηκεν ένθουσιωδώς.

Ο ύπηρέτης διηυθέτει τὰ επί της τραπέζης, έν φ' πλαγίως προς παρετήρει τούς συνδαιτυμόνας και άόριστόν τι μειδιάμα έπλανάτο επί των χειρών του.

— Έ, τότε μέινατε ήσυχος... θά παραγγείλω εγώ και πιστεύω νά μέινετε εύχαριστημένος... άπεκρίθη μειδιώσα ή Ρενέ.

Και άφ' οϋ περιεργάσθη επί τινας στιγμάς τόν κατάλογον, σημειούσα επ' αϋτοϋ τὰ εκλεγόμενα φαγητά, είπε προς τόν άναμένοντα ύπηρέτην :

— Πατέ ντέ φουά γκρα και ραντί-ώ-μπερ... ως όρ-ντ' έβρ...

» Έπειτα τρουίτ ά λά μαγιονέζ, ρονιών αν μπροσέτ, πατέ ντ' αλουέτ, βελουτέ ντ' άσπερζ, φρομάζ, φρουί και πόμ ω ρώμ...

Ο ύπηρέτης υπεκλίθη και εκινήθη ίνα άπέλθη, άλλ' έστη πάλιν και έντεχείρισεν εις την Ρενέ κατάλογον των ποτών και οίνων των περιλαμβανομένων έν τῷ πλ. νοίφ οίνωνι τοϋ καταστήματος.

Η Ρενέ έρριψεν επ' αϋτοϋ έν βλέμμα ταχέως και συνεπλήρωσεν :

— Ένα Σατό Μαργκώ, ένα Κιάντι, ένα Άπολλινάρης... και δια τὰ ντεσέρ μία σαμπάνια Βέβ-Κλικώ, από τώρα εις τόν πάγο...

Μόλις δ' ο ύπηρέτης εξήλθεν :

— Νά ιδοϋμε... είπεν εις τόν Νίκον μειδιώσα, αν εύχαριστηθήτε άπό την έκλογήν μου. Είμαι ό,τι έχει ο κατάλογος άπόψε καλλίτερον.

— Μπράβο !... άνεφώνησεν ένθουσιωδώς εκείνος. Κατόπιν τόσου

μεγάλου θριάμβου πρέπει να θριαμβεύσει και ό στόμαχός μας.

Τό δείπνον ήρξατο εύθύμως. Ό Νίκος έτρωγε βραδέως, ώς εύτυχής λαίμαργος απολαύων έν ταύτῳ ήδυπαθώς τής τε πληρώσεως του στομάχου του διά τών εύγέστων εκείνων έδεσμάτων και τής ίκανοποιήσεως τών οφθαλμών του κατατρώγων δι' αὐτῶν τήν θελκτικήν ύπαρξιν, ήτις εκάθητο έναντι αὐτοῦ.

Τό πρώτον ήδη ό εκ Σαμψούντος νεαρός φοιτητής έμυείτο τόσο μεθοδικώς εις τά μυστήρια τής γαστρονομίας, του έκ τής χυδαίας επαρχιακής μαγειρικής εκτραχυνθέντος ούρανίσκου του γενομένου τών μετά τοσαύτης επιδεξιότητος παρεσκευασμένων πολυποικίλων καρυκευμάτων, εξ ὧν έπληροῦντο αι πρό αὐτοῦ ὠσειδεις ή στρογγύλαι, έπαργυροι δέ, παροψίδες και ήδυπαθώς απήλαυε τής παρουσίας του πλάσματος εκείνου, ὡπερ από μακροῦ τοσοῦτον επόθει, αρμονικώς συνιαντίζων τās πεζοτάτας αξιώσεις τής γαστρός πρὸς τās λεπτεπιλέτους του έρωτος !...

Μετά τής αὐτῆς ὁρέξεως γενομένου τών διαφόρων φαγητῶν, τών ποικίλων έμβωμάτων και παραδειπνίων και ποτῶν, ήδέως άπεγείετο ὡσαύτως διά τών βλεμμάτων του τών θησαυρῶν του νεαροῦ και σφαιγῶντος εκείνου σώματος, μιᾶς άπαραμίλλου ακτινοβολίας παθητικῶν οφθαλμῶν, τής άμιαυρᾶς έλλάμψεως ενός πλουσίου εξώμου, τής στυλπότητος τών άπαλῶν εκείνων μιᾶς έβενώδους κόμης βοστρήχων, παντός τέλος ό,τι άρρήτου και άκαθορίστου έν τῇ έλκυστικῇ νεότητι τής ανθρώπινης ύπαρξεως.

Τά πολυειδή και ποικίλα εκείνα έδέσματα, υπ' αφοῦνου παλαιοῦ οἶνου άρδευόμενα έπορφύρουν βραδέως τό πρόσωπον του άγενεῖου νεανίου, ὡς τις υπό τήν γλυκείαν επήρειαν τής παρουσίας τής έναντι αὐτοῦ νεάνιδος εύρισκόμενος εξηκολούθει νά εκκενοῖ μετά βουλμίας τās κοιζόμενας φιάλας.

Ήδη τό δείπνον είχε περατωθῇ και ό διά του κώδωνος προσκληθεῖς υπηρέτης εκόμισεν έν κομψῷ άργυροποικίλῳ κανίστρῳ εύώδεις βανάνας και εύμεγέθη φιάλην άφρώδους και χρυσίζοντος καμπανίτου.

Ό Νίκος άρχίσας νά αλκυόνηται ήδη τήν κεφαλήν βαρεῖαν υπό τήν επήρειαν τών άτμῶν του πότου, είχεν έγερθῇ και εξαπλωθῇ νοχελῶς επί του εκ κυανοῦ λειοσηρικοῦ μικροῦ άνακλίντρον, εκτοξεύων εκ του στόματός του πυκνάς τολύπας εύώδους καπνοῦ.

Τό οἷνίσκνευμα τόν καθίστα ήδη τολμηρότερον, τῷ έδιδε τόσο θάρρος ή σφοδρά εκείνη επιθυμία, ήτις από τόσο μακροῦ χρόνου τῷ υπέ-

καμε τήν ψυχὴν ὡς πεπυρακτωμένος πύραυλος, τῷ εφαινετο ήδη ότι είχε μεγεθυθῇ έν αὐτῷ περαστίως, ότι τῷ επέεζε πλειότερον έτι τά στήθη ζητούσα διέξοδον, αξιούσα τήν άμεσσιότεραν ίκανοποίησιν.

Και κατά τινα παροξυσμῶν έν τῇ κεφαλῇ του σφοδρῶς άνακυκαμένον σκέψαι, διά φωνῆς ήπίας, εις ήν είχε κατορθώσει νά προσδώσῃ θεωπευτικόν τόνον:

— Δέν έρχεσθε νά καθήσετε έδῶ ;... ειπεν εις τήν Ρενέ, ήτις ήδυπαθῶς έγενέετο βραδέως του άφρώδους οἶνου.

— Άλλά δέν είναι τό ίδιον ;... ήρώτησεν εκείνη πονηρῶς.

— Ναί... αλλά θά εἰσθε καλλίτερα... απήντησεν ό Νίκος. Μετά τό φαγητόν άπαιτείται άνάπαυσις, προσέθηκεν άποφθεγματικῶς.

— Άφ' οὔ τό θέλεις, εύχαρίστως... άπεκρίθη ή Ρενέ και έγερθείσα έλαβε πλησίον αὐτοῦ θέσιν.

Τό άνάκλιντρον έρ' οὔ εκάθηντο ήτοι τόσο μικροσκοπικόν, ὡστε άναγκαστικῶς πλείον ή Ρενέ είχε καθήσει πλησίον του. Αἱ πτυχαι τής μεταταξίνης έσθητός της έρρίπτοντο άτημελήτως επί του προτεταμένου ποδός του και οι βραχιόνες των άκουσίως ήγγιζον αλλήλους.

Και ὡς αν τόν έδακνεν δέν θά ήσθάνετο επί τῇ προστριβῇ αὐτῇ τῶν βραχιόνων των, ό,τι ήσθάνθη τήν στιγμήν εκείνην. Ήδεῖα φρικτίαις διέδραμε τό σῶμά του, τό στήθος του τῷ εφάνη έξογκούμενον ὡς διό νά διαρραγῇ, ήδύνατο εύκρινῶς πλέον νά άνομετρήσῃ τοῖς σφοδροῖς τής καρδίας του παλμούς, ήσθάνθη τό αίμα σφυζόν επί τῶν κροτάφων του και τό μέτωπόν του αίφνιδίως ύγρανόμενον υπό σταγόνων ιδρώτος άγωνίας και άνεξηγήτου ογκανήσεως.

Σιγή βαθεία έβασίλευεν έν τῷ δωματίῳ. Οὔδεις ὡμίλει και αι αὐται ίσως σκέψεις συνεκροῦντο εις τās κεφαλὰς άμφοτέρων.

Εκείνη εἰσαίγα εκ γυναικείας φιλαντίας, εξ έγωῖσμοῦ μαντεύουσα τήν άγωνίαν του παρ' αὐτήν νέου και επιθυμοῦσα έν τῇ κολακευομένη υπεροφίᾳ της νά ἴδῃ μέχρι τίνος σημείου θά εξώθει αὐτόν τό πάθος, ὡπερ αὐτή και μόνη τῷ άνήψεν.

Εκείνος εἰσιῶπα ὡσαύτως εκ σγκανήσεως, εκ συστολῆς και δειλίας μή γνωρίζων πόθεν νά άρχίσῃ, τί νά εἴπῃ πρώτον, άμφιβάλλων έάν τό διάβημά του θά έστέφετο υπό έπιτυχίας, τρομάζων πρὸ τής σκέψεως ενός εἰρωνικοῦ μειδιήματος ή σαρκαστικοῦ τινος βλέμματος.

Άλλ' οι λόγαι του σοφοῦ λατροῦ, τῷ επανήρχοντο ήδη εις τήν κεφαλὴν του και άνεμίτρα τήν βαθείαν των έννοιαν.

— Μὴ ἀφήσῃς νὰ σοῦ διαφύγῃ εὐκαιρία... ἐγὼ εἶχεν εἶπει προφητικῶς. Ὁ κατόπιν σοῦ ἐπιτυχάνων θὰ σὲ εἰρωνευθῇ, θὰ μνηστῆρῃ τὴν ἀδικαιολόγητον συστολήν σου!...

Καὶ πρὸ τῶν σκέψεων τούτων, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν εὐρισκόμενος, παραπαίων εἰς ἑκάστην του σκέψιν, ἱλιγγίων καὶ μὴ ἀνευρίσκων ἢ μίαν καὶ μόνην διέξοδον, μίαν λογικὴν συνέπειαν, ἀσυναισθήτως καὶ ἐν παραφύσιν κινήσει, ἤπλωσε τὸν βραχίονά του καὶ Ἐλβε μεταξὺ τῶν χειρῶν του τὴν μικρὰν ἀβρὰν τῆς Ρενέ χεῖρα.

Ἐκείνη δὲν τὴν ἀπέσυρεν ἀρκεσθεῖσα μόνον γὰρ τὸν παρατηρήσῃ διλημματικῶς.

— Ρενέ... τῇ εἶπεν ἀποφασιστικῶς καὶ μετὰ θράσους. Ἀπὸ τώρα δὲν θὰ σὲ ὀνομάζω οὔτε δεσποινίδα Ρενέ, οὔτε θὰ σοῦ ὀμιλῶ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμόν... Θὰ σὲ ὀνομάζω ἀπλῶς Ρενέ... γιατί... γιατί... δὲν θέλω πλέον... δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ προσποιηθῶ ἀπέναντί σου... γιατί σὲ ἀγαπῶ!... καὶ θέλω νὰ γείνης ἡ δική μου!

— Ἀ!... ἀνέκραξεν ἡ ἐκείνη μὴ δυνηθεῖσα νὰ καταστείλῃ μικρὰν κραυγὴν ἐκπλήξεως, ἔντρομος ὀλίγον πρὸ τῆς ἀπροσδοκήτου ταύτης ἐπιθέσεως ἣν οὐδέποτε τόσο ταχεῖαν καὶ ἄμεσον ἀνέμενε καὶ πρὸ τῆς ἐκφράσεως ἣν εἶχε προσλάβει ἡ περιπόρτυρος μορφὴ του.

Ἄλλ' ἑκείνος ἐξηκολούθησεν ἀδιάφορος, σφίγγων σπασμωδικῶς μεταξὺ τῶν δακτύλων του τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα.

— Μὴ ἐκπλήσσεσαι δι' ὅσα σοῦ εἶπα... πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, διότι ἂν δὲν τὸ κάμω αὐτὸ τώρα ποῦ εἰμαι ὀλίγον εὐθυμος... αἰσθάνομαι ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν θὰ ἔχω τὴν δύναμιν αὐτήν, νὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ τὸ πάθος ποῦ σὺ κακῇ... οὐ καρδιοκλέφτρα μοῦ ἀναψες μέσα σ' τὴν ψυχὴν μου...

Εἶναι τόσοσ καιρὸς τώρα ποῦ σὲ ἀγαπῶ τρελλὰ χωρὶς νὰ τὸ ξενύρῃς χωρὶς νὰ τὸ υποπτεύσῃς καὶ ὑποφέρω φρικωδῶς διὰ νὰ κρατῶ βαθερά μου τὸ μυστικὸ αὐτό... Ἀλλὰ τώρα νοιώθω πῶς δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ προσποιηθῶ τὸν ἀδιάφορον καὶ τὸν ἀπαθῆ... Πρέπει ἢ ἐπὶ ὁδοῦ αὐτῇ νὰ λάβῃ ἕνα τέλος... Εἰμαι πλούσιος... μπορῶ νὰ σοῦ ἱκανοποιήσω ὅλας σου τὰς ἐπιθυμίας... νὰ σὲ κάμω εὐτυχῇ... δὲν θὰ σοῦ λείπῃ τίποτε... καὶ θὰ εἶσαι ἡ δική μου...

— Μὰ... κύριε... Νίκο... ἐπιθύρῃσεν ἡ ἐκείνη παρατηροῦσα χαμαί.

— Τίποτε!... ἀδύνατον... διέκοψε μετὰ θέρμης ἑκείνος ἐκτὸς ἑαυτοῦ πλέον. Δὲν θέλω νὰ ἀκούσω τίποτε... Μὴ μοῦ ἀρνηθῇς... Εἶναι ἀνωφε-

λές... εἶναι ἀδύνατον!... Σὲ ἀγαπῶ τόσο;... μοῦ ἄρῃσεις τόσο; πολύ... εἶμαι κυριολεκτικῶς τρελλός; μαζὶ σου... Δὲν θὰ ὑποχωρήσω πρὸ οὐδενὸς καὶ θὰ ὑποβληθῶ εἰς πᾶσαν θυσίαν... διὰ νὰ γείνης ἡ δική μου... νὰ σε αἰσθάνωμαι πάντοτε πλησίον μου...

Ἀσυναισθήτως πῶς εἶχε κλίνει τόσο πλησίον τῆς κεφαλῆς της, ὥστε τὸ πρόσωπον του ἔφανε τὴν κόμην της, ἐξ ἧς διασκεδάζετο μεθυστικὸν ἄρωμα. Καὶ τὰ μύρα ἐκεῖνα τῆς θελκτικῆς αὐτῆς κεφαλῆς, αἵτινα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἱλιγγίων αλλήστως ἀνέπνευσεν, ἤρκασαν νὰ προκαλέσωσιν εἰς ὅλον τὸ σῶμα τοῦ ἡδαιάν τινα φρεναιασιν, πρὸ τῆς ὁποίας δὲν ἀντίστη πλέον.

Ἐκυψεν ὀλίγον, περιέβαλε διὰ τῆς δεξιᾶς του τὴν λεπτὴν ὀσφύν τῆς νεύνης καὶ τὰ ἐκκαίοντα χεῖλη του ἀνεζήτησαν τὰ ἰδικά της. Ἐκείνη ἡσυχῶς αὐτοτε προσελαθεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς περιπετεῖας του, νὰ ἐκφύγῃ τοῦ βραχίονος ἐκείνου, ὅστις ἰσχυρῶς περιβάλλον τὴν ὀσφύν της, τῇ παρέλκε πᾶσαν κίνησιν.

— Νίκο!... Νίκο!... τῇ εἶπε. Μὴ γίνεσαι λοιπὸν παιδί... Μὴ μὲ κανῆς νὰ μετανοήσω ποῦ σὲ ἠκολούθησα ἕως ἐδῶ...

— Ρενέ μου... σὲ ἀγαπῶ... τῇ ἐψαθύριζεν ἑκείνος περιπαθῶς.

— Ἐλθε κανεῖς καὶ θὰ μᾶς εὖχῃ εἰς τὴν θέσιν αὐτήν... ἐγὼ ἐπιεικέως ἀμείβανεν.

— Δὲν μὲ μέλλει διὰ κανένα... Ἐγὼ σὲ θέλω... ἐσὲ ἀγαπῶ. Θέλω νὰ γείνης ἡ δική μου... νὰ μοῦ ἀντήκῃς ὁλόκληρος... νὰ ζῶχωμαι μαζὶ σου ὡς μικρὸς μέθης, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχω γνωρίσει ἀκόμη... Ρενέ μου!...

— Εἶσαι μεθυμένος... σὲ ἐπείραζεν ἡ σαμπάνια... Νίκο... δὲν εἰ-
ξήρεις τί κανεῖς ἀπὸψε...

— Ἦ κακὴ... νὰ μοῦ λές ὅτι δὲν ξενύρῳ τί κάνω!... Ὁχι... ὄχι... δὲν εἶμαι μεθυμένος ἀπὸ τὴν σαμπάνια... μὲ ἐμέθυσαν τὰ γλυκά σου μάγια... τὰ βραχμάτια σου... τὰ χεῖλη σου ποῦ ἤθελα νὰ φιλῶ αἰωνίως ἕως τὴν τελευταίαν μου πνοήν... σὺ τρελλή... μάγισσα, ποῦ ἀπ' ὅτου σὲ εἶδα ἐκεῖνο τὸ βράδυ... εἶμαι τρελλός; μαζὶ σου!... Καὶ γονυπετῆς σχεδὸν πρὸ αὐτῆς ἐκάλυπτε τοὺς γυμνοὺς βραχίονάς της διὰ βροχῆς θερμῶν φιλημάτων.

Ἐκείνη ἔστη πρὸς στήθεα, μὴ ἀνταίσιον οὐδεμίαν ἀντίτασιν καὶ τὸν παρείρησεν κατὰ πρόσωπον πονηρῶς.

— Νίκο!... τῇ εἶπε. Μὴ γίνεσαι τώρα παιδί. Ἐλα κάθησαι ἐδῶ νὰ μιλήσωμα... θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι...

Ἐκείνος πρὸ τῆς ὑποσχέσεως ταύτης ἠγγέλθη καὶ ἐπινέλαβε τὴν παρ' αὐτὴν θέσιν του.

— Καὶ ἐὰν ἐγὼ ἀρνηθῶ; .. τὸν ἠρώτησεν ἡ Ρενέ.

— Ἐὰν ἀρνηθῆς; .. ἐπανελάσεν ἐκεῖνος ζωνῶς. Τότε θὰ προκαλέσω σκάνδαλον! ... Θὰ σὲ ἀκολουθῶ παντοῦ, ὅπου καὶ ἂν πηγαίνῃς ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἕως τὸ βράδυ, θὰ σὲ περιμένω ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὰ σπίτια ποῦ πηγαίνεις καὶ παραδίδεις καὶ θὰ γίνω ἡ πιστὴ σου σκιά διὰ νὰ σοῦ ἐπαναλαμβάνω πάντοτε πῶς σ' ἀγαπῶ πολὺ! ..

» Καὶ τέλος θὰ ἔλθω μίαν νύκτα εἰς τὸ δωμάτιόν σου ... θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν ... καμμίαν τρέλλαν ... καὶ θὰ φωνάζω εἰς ὅλους πῶς σ' ἀγαπῶ! ..

— Ὅχι ... ὄχι! .. ἀνέκραξεν ἐκείνη ἐντρομος ὀλίγον, εἰς τὸ δωμάτιόν μου ... ποτὲ ἐκεῖ ...

» — Τότε ἀλλοῦ ... ὅπου θέλεις ... προσέβηκεν ἀγέλως ὁ Νίκος. Εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου ἀλλὰ 'δική μου ... Ρενέ μου ... 'δική μου ... 'δική μου ... ἐπανελάσθη ἐξ ἑαυτοῦ περιπετυσσομένης αὐτὴν καὶ μετὰ παραφορᾶς ἐπικολλῶν τὰ χεῖλη τοῦ ἐπὶ τοῦ περιλύκου ἐξώμου.

Ἡ Ρενέ ἠννόησεν, ὅτι ἡ σκηνὴ ἐκείνη δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκήσῃ ἐπὶ μακρὸν καὶ ὅτι ἄμεσος κίνδυνος ὑπῆρχε, νὰ ἐκταθῶσιν ἐπικινδύνως αἱ μεταξὺ αὐτῶν συναπτόμεναι ἤδη μικραὶ ἐκαῖναι ἀψιμαχίαι.

Δι' αἰφνιδίας κινήσεως κατιόρθωσε νὰ ἀποσπασθῇ ἐκ τῶν βραχιόνων του καὶ ἐξερθεῖσα ταχέως ἀπεμακρύνθη τοῦ ἀνακλίντου.

— Ἀκουσε, Νίκο ... τῷ εἶπεν. Μὴ μοῦ τὸ θρνηθῆς ... τὸ κρασί καὶ ἡ σαμπάνια σὲ ἐπέεσζαν ὀλίγον. Ἐδῶ μέσα ἡ ζέση αὐτὴ καὶ ὁ καπνὸς σοῦ κάνουν κοκό ... θὰ σὲ ζαλίσουν περισσότερο ... Ὀλίγον ψυχρὸς αἶρας θὰ σὲ ὠφελήσῃ πολὺ ... Ἐλα νὰ φύγωμε ... θὰ κάνωμε ἕνα περίπατο ἕως τὸ Ταξεῖμι ...

Ὁ Νίκος τὴν παρετήρησεν ἐπὶ τινα χρόνον ἡλιθίως καὶ κατόπιν, ὥς ἐὰν αἰφνιδία σκέψις ὑπαισθῆλθεν εἰς τὴν παραπαίουσαν διάνοιάν του, ἀνέκραξε ζωνῶς.

— Ἐστω ... ἀλλ' ὄχι περὶ ... ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ βαδίζω τώρα ...

— Ἀλλά; ... ἠρώτησε δισταζουσα ὀλίγον ἡ Ρενέ.

— Νὰ μὲ ἀμαρτῶ ... θὰ κάνωμε ἕνα μακρινὸ περίπατο ...

Καὶ μετ' ὀλίγον, μὴ λαμβάνων ἀπάντησιν παρ' αὐτῆς σκεπτομένης, προσέβηκεν εἰς ἀποφασιστικὸν τόνον:

— Ἐὰν θέλῃς μὲ ἀμαρτῶ ... πηγαίνωμεν, ἄλλως δὲν κινεῖται ἀπ' ἐδῶ. Σὺ λές πῶς μὲ ἐπείραξεν ἡ σαμπάνια ... πῶς λοιπὸν θέλεις νὰ κάνω τόσο δρόμο περὶ; ..

Ἡ Ρενέ ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον ἔτι καὶ πλησίστουσα αὐτόν:

— Ἄν μοῦ ὑποσχεθῇτε πῶς θὰ καθήσετε ἡσυχος μέσα εἰς τὸ ἀμαρτῶ ... τῷ ἐπαθύρισε εἰς τόνον προκλητικώτερον καὶ αὐτῆς τῆς παρορμήσεως.

— Ναί ... σοῦ τὸ ὑπόσχομαι ... ἀνέκραξεν ὁ Νίκος μετὰ θέρητος ... οὐκ ἐθελῶ σοῦ 'μιλήσω, ἐὰν δὲν θέλῃς ...

Καὶ φοβούμενος μὴ μεταβάλῃ κατόπιν σκέψιν, ἐπίεσεν εὐθύς τὸν καὶ τῶθι τοῦ ἡλεκτρικοῦ λαμπτήρος κρεμάμενον κώδωνα.

Καὶ εἰς τὸν μετὰ τινος στιγμῆς ἐμφανισθέντα ὑπηρετήν:

— Τὸν λογαριασμὸν γρήγορα ... διέταξε καὶ ἐν τῷ μεταξὺ δύο ρασπαίγ ...

Μόλις δ' ἐκεῖνος ἀπεσύρθη:

— Καὶ λικέρ; ... Καὶ ἄλλο θέλετε ἀκόμη νὰ πῇτε, κύριε Νίκο; ... τὸν ἠρώτησεν ἡ Ρενέ.

— Ἐφ' ὅσον θὰ ἐξακολουθῇς νὰ μὲ ὀνομάζῃς κύριον ... θὰ πίνω ... θὰ πίνω ... ἀπήντησε μετὰ πικρίας ἐκεῖνος.

— Καὶ ἂν παύσω; τὸν ἠρώτησεν.

— Τότε θὰ κάνω ὅ,τι θελήσῃς ...

— Ἐ, λοιπὸν ... Νίκο μου! ... τῷ ἐπιθύρισε θωπευτικῶς ... σὲ παρακαλῶ, μὴ πίνῃς, παιδί μου, ἄλλο! ...

Ὡς παράφρων ὁ Νίκος ὤρμησε καὶ τὴν ἐνγηκαλίσθη θερμῶς.

— Τρελλή μου, ἀγάπη! ... ἀνέκραξεν ἐκτὸς ἐαυτοῦ, παραπαίων σχεδὸν καὶ ἀνατρέψα, ἐν τῇ ὁρμῇ του ἐν καθίσματι. Τώρα εἶναι ποῦ θὰ πῇ δέκα ἀκόμη ρασπαίγ ... γιὰτὶ ὅταν ἀκούω τὸν γλυκὺν αὐτὸν τόνον τῆς φωνῆς σου, μοῦ φαίνεται πῶς νέα ζωὴ χύνεται μέσα σ' τὴ ψυχὴν μου, ζωὴ ποῦ μὲ φλογίζει ὀλόκληρον ... σὰν τὸ τρελλὸ πάθος ποῦ μοῦ ἀναψες σὺ γλυκερά μου μάγισσα ... σὰν τὴν συγκίνησιν ποῦ μὲ ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ τὸ μαγικόν σου ὄργανο! ...

— Τρελλόπαιδο ποῦ εἶσαι! ... ἐπαθύρισε ἡ Ρενέ μειδιῶσα καὶ ἀταλ-
λασσομένη τῆς περιπτύξεώς του.

Ὁ Νίκος ἔμελλε νὰ ἀπαντήσῃ, ὅτε ἤνοιξεν ἀποτόμως ἡ θύρα καὶ ἐνε-
φανίσθη ὁ ὑπηρετὴς κομίζων τὰ παραγγελθέντα ποτὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρου μικροῦ
ἄβακος τὸν λογαριασμὸν, ἀναρχόμενον εἰς ἱκανῶς στρογγύλον ποσόν.

Ὁ Νίκος ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ ἐν βλέμμα καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου
του δύο λίρας τὰς ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ὅσα μένουσιν 'δικά σου ... προσέβηκε μετὰ στόμφου εἰς τὸν μετ'
ὑποκλίσεων εὐχαριστοῦντα ὑπηρετήν.

Ἡ Ρενέ ἐν τῇ μεταξὺ πρὸ τοῦ κατόπτρου διηυθίνεται τὴν ἀμφίστην της. Ὁ Νίκος ἡτοῖμος ἦδη, εὐθεώνει αὐτὴν ἐν τῷ κατόπτρῳ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ μόλις ἡτοιμασθῇ καὶ ἐκείνη τῇ προσέφερε τὸν βραχίονα του καὶ κατήλθον τὴν εὐθείαν κλίμακα.

Ἡ ὥρα εἶχεν ἤδη παρελθῇ καὶ τὸ ἐν τῇ αἰθούσῃ πλῆθος ἦτο ἀραιώτερον. Ὅμιλοί τινες γεῶν συνεζήτουν θορυβωδῶς καὶ τινα ζεύγη κατὰ μόνους καθήμενα μετὰ θύησκευτικῆς ὁλως τυλαλείας παρηκολούθουν τὴν ὑπο τῆς λυγίστρας ἐκτέλεσιν βυλισμοῦ τινος τοῦ συρμού.

Πρὸ τοῦ κατιστήματος παρετάσσεται μακρὰ σειρά ἀμαζῶν. Οἱ θορυβωδῶς εἰς ἓνα γωνίαν συζητοῦντες ἀμασηλαῖται, ὡς εἶδον το ἐξερχόμενον ζεύγος ἐσπευσαν πρὸς αὐτο εὐγενῶς προσφέροντες τὰς υπηρεσίας των.

Ὁ Νίκος ἐζητήσας ταχέως οἱ ἑνὸς βλεμματός τις πρὸ αὐτοῦ ἀμύζας καὶ διακρίνας παρέχει πελαλαιωμένον πλην ευρύχωρον λαντῶ, ἐστὶν τὴν συνοδὸν του πρὸς αὐτό.

— Σὲ κλειστο ἀμὰσι; ... ἠρώτησεν ἐν διαταγῇ ἡ Ρενέ.

— Μὲ αὐτὴν τὴν ψυχρὰν σὲ ἀνοικτο ἤθελες; ἀπηντήσεν ἀδιαφόρως ὁ Νίκος.

Καὶ πρὸ τῆς ἀμφιβολίας, ἣν ἐδείκνυνεν ἐπὶ ἐκείνῃ νὰ εἰσέλθῃ.

— Ἐλα... λοιπὸν... τῇ εἶπε. Μὴ φαινεῖσαι πῶς διστάσεις, γιὰτὶ ἀρχίζομεν νὰ προσεακούμεν τα βλεμματα...

Ἐν ᾧ δ' ἐκείνη χωρὶς νὰ προφέρῃ ἑτέραν λέξιν ἐξηφανίζετο εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης, ὁ Νίκος ἐψιθύρισεν εἰς τὸν ἀναμενόντα νὰ κλείσῃ τὴν θυρὰν ἀμασηλατὴν.

— Εἰς τὸ Διολὴ... ἔπειτα ἀπο τοὺς στρατώνας εἰς τὸ Δολμὰ-Μπακτοῦ, ἀπὸ καὶ εἰς τὸ Διπλοκίονιον καὶ ρεζομέν...

Ὁ ἀμασηλατὴς ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του καὶ ἐμάστιξε τοὺς ἱπποὺς οἵτινες ἐξεκίνησαν καλπάζοντες.

Ἡ νύξ ἦτο ψυχρὰ καὶ ἡρεμῶς· ἡ μαρμαρυγὴ τοῦ ἐνάστρου στερεώματος ἐκαλυπτετο ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα ὑπο λεπτῷ καὶ διαφανοῦς στρώματος λευκῶν νεφῶν καὶ τὸ ζῶηρόν φῶς, ὅπερ διεχνετο ἐκ των κἀφενεων καὶ των λοιπῶν νυκτερινῶν κέντρων, μόλις κατάρθου νὰ διασπῇ εἰς τὴν ταχέως ραινουσάν ἀμᾶξαν, διὰ των ἀνυψωμένων ἀμυροφανῶν ὕλων των θυρίδων της.

Καὶ ἐν τῇ Μεγάλῃ ἐπὶ ὁδῷ τοῦ Πέραν δὲν διακρίνοντο ἡ εὐάριθμοί τινες διαρτάται ταχέως ραδίζοντες ἐπὶ των πεζοδρομίων, ἐπανερχόμενοι εἰς τὰ ἴδια ἢ ζητοῦντες κέντρον τι, ἵνα διέλθωσιν ὥρας πνύς εἰσέτι. Ἀπόλυντο;

νυκτερινὴ γαλήνη ἐβασίλειεν ἐπὶ τῆς ἐπνωτιούσης πόλεως, ἣν δὲν διέκοπτον ἢ ὁ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου θόρυβος των ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διερχομένων ἀμαζῶν καὶ ἡ μονότονος ἀντήχησις τῆς φωνῆς νυκτοφύλακος μεμακρυνομένης σιαιοικίας, ἐπαναλαμβάνοντος τὴν πρὸ ὥρας ἀγγελθεῖσαν ἐναρξίν πυρκαϊᾶς τινος.

Μόλις ἡ ἀμᾶξα διήλθε τὴν μικρὰν τοῦ Ταξιμίου πλατεῖαν καὶ ἔστρεψε πρὸς τὴν εἰρεῖν ὁδόν, τὸ περιβάλλον αὐτὴν σκότος ἀπέβη πυκνότερον καὶ μόνον οἱ ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα ὑψούμενοι φανοὶ ἔρριπτον εἰς μικρὴν ἀπ' αὐτῶν ἀκτῖνα τὸ ἀμυδρὸν φέγγος τοῦ ὑποτρέμοντος φωτός των.

Ὄδενσεν ἐπὶ τινα χρόνον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης, ἔλαβε κατόπιν τὴν πρὸς τὰ παράκτια τοῦ Δολμὰ Βακτοῦ Ἀνάκτορα φέρουσαν καὶ εἰσῆλθε μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν πρὸς τὸ Διπλοκίονιον ἄγουσαν σύσκιον λεωφόρον, ἀνωθεν τῆς ὁποίας οἱ συμπλεκόμενοι κλάδοι των ἐνθεν κάκειθεν φανομένων δασειῶν πεπερίδων ἀπειλοῦν γραφικὸν πράσινον θόλον.

Τὸ πρὸ των Ἀνακτόρων ὀρθούμενον ὑψηλὸν ὥρολόγιον εἶχεν ἤδη σιμάνει τὸ μεσονύκτιον, τὴν μυστηριώδη αὐτὴν ὥραν των σπειραγμῶν καὶ των δραμάτων, τοῦ σπαραγμοῦ καὶ τοῦ δέους.

Ἦτο ἡ ὥρα ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ ἐρωτύλος Δὸν Ζουὰν ἐγκαταλείπων τὴν δόξαν Ἐλβίραν ἐσπευδε πρὸς ἀναζήτησιν θερμότερας ἀγκάλης καθ' ἣν ἡ ἀσελγὴς Μεσσαλίνα κούφα ὀλίσσθαινε τῆς αὐτοκρατορικῆς εὐνῆς διψῶσα ἀκολάστων ἐρώτων καθ' ἣν ἡ Βεατρίκη παρεδίδοτο, ἡ Λουκρητία ἰδολοφρόνει τοὺς ἐραστὰς της, ἡ ὠχρολέυκος Φρόνη ἔλπε τὴν ζώνην καὶ αἱ ἀρρητιοποιοὶ Λεοβίδες ὠρχοῦντο κορυβαντιῶσαι!...

Ἦτο ἡ ὥρα καθ' ἣν ἡ ὑμπετέσση τοῦ ἀστρονόμου φαντασία παρακαλουθεῖ τὰς κινήσεις ἀγνώστων κόσμων μεταρσιουμένη εἰς αἰθεροβήμονας σφαίρας καθ' ἣν ὁ γέρον γῆς ἐπικαλεῖται τὰ πνεύματα τῆς ἀβύσσου, ὁ μοναχὸς ὑποβάλλεται ἀγογγύστως ἐν τῷ κελίῳ του εἰς τοὺς πειρασμούς τῆς ἐξανισταμένης σαρκός, ἐκτείνων τοὺς βραχίονας πρὸ τὴν ἀσαφῆ εἰκόνα τῆς πρὸ αὐτοῦ σκιαγραφουμένης ἐρασμίας νεάνιδος καθ' ἣν ἡ ἀπιστος οὐζιγος παραδίδεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐραστοῦ της... ἡ ὥρα τέλος καθ' ἣν οἱ ἀγγελοὶ κλίνοντες τὴν κεφαλὴν θρηνοῦσι σιωπηρῶς καὶ οἱ δαίμονες ἐπιδεικνύοντες παλλεόκους ὁδόντας καγχάζουσιν ἡχηρῶς!...

Ἐάν τὴν ὥραν ἐκείνην, ὁ ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ τοῦ ἐδωλίου εἰς λήθαργον, πρὸ τοῦ νυκτερινοῦ ψήχους, βυθισμένος ἀγλήης ἀμαξηλάτης, ἐπιβραδύνων τὸ βῆμα των ἱππων του ἐνέτεινε τὴν προσοχὴν του εἰς τὰ ἐντὸς τῆς ἀμάξης διατρέχοντα, μετὰ φθόνου ἤθελεν ἀντιληφθῇ, ὅτι ἡ σπασαυμένη κβω-

τός του παραδόξως την εσπέραν εκείνην είχε μεταβληθῇ εἰς νυμφικὴν παστάδα νεαρῶν ὑπάρξεων, αἵτινες φρίσσουσαι ἐν ταῖς ἀγκαλαῖς ἀλλήλων ἐψιθύριζον λέξεις ἀσαφεῖς καὶ δυσνοήτους, ἐκπνεύσας ἐπὶ τῶν χειλέων των ἢ συμφυρομένας μετὰ τοῦ θεσπεσίου ἤχου τῶν ἀνταλλασσομένων θερμῶν φιλημάτων των!...

XII

Ἐβδομάδας τινὲς παρήλθον ἀπὸ τῆς νυκτός, καθ' ἣν συνέβησαν τὰ ὀνωτέρω.

Ὁ Νίκος, εὐτυχῆς ἤδη ἐπὶ τῇ ἐκπληρώσει τοῦ πρώτου ἐκείνου ὀνείρου του, εἶχεν ἐνοικιάσει μικρὸν δωμάτιον, ἐν ᾧ ὡς ἐν ἀσφαλεῖ ἀσύλῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ οὔδεὶς ἠδύνατό ποτε νὰ ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν του, διήρχετο εὐχαρίστους στιγμὰς μετὰ τῆς νεαρᾶς του φίλης.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν οὕτω ἀπροσδοκῆτως ἐπελθούσαν σύσφιξιν τῶν σχέσεών των, ἡ Ρενὲ τῷ ἔξερρασε τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως εὗρῃ καταλλήλῳ τινι γωνίᾳ, ἐν ᾗ νὰ ἀπολαύωσιν ἀμοιβαίως τοῦ ἔρωτός των μακρὰν τῶν ἀδιακρίτων καὶ περιέργων βλεμματίων τῶν διδύμων ἐκείνων καὶ κακῶν τροχῶν κερβέρων τῆς οἰκίας των, τῶν δραματομένων καὶ τῆς ἐλαχίστης περιστασίσεως, ὅπως ἐκχύσωσι τὸ δηλητήριον τοῦ φθόνου καὶ τῆς κακίας των. Ἡ αἰωνία ἄλλως τε αὖτις τῆς γεροντοκώρης ἐν τῇ σκληρᾷ τῆς μονᾶς μὲν καὶ ἔχθαίρεται τὴν κοινωνίαν πᾶσαν διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν περιφρόνησίν της.

Ὁ Νίκος, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἐπιθυμῶν νὰ δυσαρεστήσῃ τὴν ἐρασίαν φίλην του ὑπεσχέθη νὰ ἐκπληρώσῃ εὐθύς τὴν ἐπιθυμίαν της. Πλὴν ὡς μὴ γνωρίζων ἔτι καλῶς τὴν πόλιν καὶ τοῦ ἐπομένως ὀφείλει νὰ διεκδύνηται πρὸς ἀνέυρεσιν καταλλήλου δωματίου, ἐσκέφθη νὰ ἀποταθῇ εἰς τὸν ἐμπειρὸν Μεχμέτ.

Ὁ Μεχμέτ, μόλις τῷ ἀνεκοίνωσεν ἐμπιστευτικῶς τὰ διατρέξαντα ὁ φίλος του, τὸν παρετήρησε μειδιῶν πως.

— Μπράβο! τῷ εἶπε, φαίνεται ὅτι αἱ σπουδαί σου προόδους ἀρ-

κετά... Βλέπω πῶς εἶσαι ἐπιτηδαιότερος ἀπὸ ὅ,τι σὲ ἐνόμισα... Καὶ νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἀλήθειαν;... ἐπέρασε τόσο καιρὸς καὶ ἐγὼ εἶχα ἀπελπισθῇ ὅτι θὰ κατάρθωνες τίποτε ἐκεῖ μέσα...

Ἀφ' οὗ δὲ ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον:

— Ἐλα, τῷ εἶπε, πάλι, μοῦ φαίνεται, πῶς θὰ σοῦ εὗρω καλὴ φωνηά. Γνωρίζω ἓνα μέρος, ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑπάρχῃ κανένα δωμάτιον διαθέσιμο...

Καὶ ἐξεκίνησαν, ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὸ παράρημα ἐκεῖνο τῆς κατοικίας τοῦ Νίκου.

Εἰς στενωπὸν τινα τοῦ Ἀἰναλή-Τσεσμέ, ἥτις μὲ τὰς πρώτας τοῦ φθινοπώρου βροχὰς καθίστατο ἀδιάβατος ἐκ τοῦ βορβόρου καὶ τῶν λιμναζόντων αὐτόθι ὑδάτων, ἀμυδρῶς τὴν νύκτα φωτιζομένη ὑπὸ μοναδικοῦ πνεύματος ὑποτρέμοντος φανοῦ, καὶ δεξιόθεν τῷ εἰσερχομένῳ, εὗρίσκετο τριώροφον οἶκημα, πεπαλαιωμένον καὶ ἀθλίου ἐξωτερικοῦ, οὗτινος τὰ παράθυρα σπινίως ὑνοίγοντο εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, αἱ ὁποῖαι ἄλλως τε σπανιώτερον ἐπεσκέπτοντο τὴν κάθυγρον ταύτην ὁδόν.

Οἱ πάροικοι τῆς ἐν λόγῳ οἰκίας, εἰάν ποτε ἠρωτῶντο περὶ τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων, ἀπήντων, ὅτι δὲν ἐγνώριζον ἀκριβῶς ποῦν καὶ ἀκοῦσι καὶ μόνον ἐγνώριζον, ὅτι ἡ οἰκία ἀνήκεν εἰς τὴν κυρίαν Πελαγίαν καὶ ὅτι ἐνοικιάζοντο ἐν αὐτῇ ἐπιπλωμένα δωμάτια.

Τὸ ἐπὶ τὸν μυστηριώδη ὁμῶς αὐτὸν πέπλον περιβύλλομενον οἶκημα, εἶναι ὄντως ἄξιον, ὅπως τύχῃ ἰδιαίτερας ἐνταῦθα μνείας.

Καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας παρέμενεν ἡρητικῶς νεκλισμένον μὴ παρέχον οὔτε τὸ ἐλάχιστον σημεῖον, ὅτι κατοικεῖ ἐν αὐτῷ ζῶσα ὑπαρξ. Μόλις δ' ἔδυεν ὁ ἥλιος καὶ οἱ φανοφόροι περιφερόμενοι ἀπὸ τὰς συνοικίας τῆς πόλεως ἤναπτον τοὺς πρώτους φανούς τῶν ὁδῶν, πελώριός τε Ἀνιτολίτης, ἀρμεανίως τὸ φέσιόν του κεκλιμένον ἔχον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὠτός, διεκρίνετο διευθυνόμενος πρὸς τὴν οἰκίαν, ἥ; τὴν θύραν ἡμιάνοικτον κατὰ κανόνα ἀπαράβατον ἐγκαταλείπων, ἦνσπε κατόπιν τὸν φανὸν τῆς εἰσοόδου.

Ἡ οἰκία τότε ἐκ τοῦ φωτός ἐκείνου ἐφαίνετο ὄντως κατωκισμένη καὶ ὁ ἀγρυπνὸς αὐτῆς φύλαξ, εἰάν δὲν διηυθύνετο μετὰ τινα χρόνον εἰς τὸ ἐγγὺς οἶνοπωλεῖον, ἵνα ροφήσῃ τὰ συνήθη ποτήρια δρυμείας ρακῆς, ἐνεκλείετο εἰς τὸ παρὰ τὴν κυρίαν εἰσοδὸν μικρὸν δωμάτιον, τὸ θυρωρεῖον, ἐξ οὗ δὲν ἐξήρχετο πλέον ἢ τὴν πρώτην, ἵνα ἐπανέλθῃ αὐθις περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Καὶ τότε, ἀπὸ τοῦ ἀμφιβάλλοντος ἔτι λυκόφωτος μέχρι τῶν μεταμεσο-

νικτίων ὥρων, οἱ ὕχον ἀγρυπνοῦντες γείτονες ἠδύναντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ διακοίνωσι σκιάς τινας λάθρα διησδυούσας εἰς τὴν σκοτεινὴν στενωπὸν των, σιωπηρῶς καὶ ταχέως διολισθαινούσας κατὰ μῆκος τῶν τοίχων τῶν οἰκιῶν καὶ μυστηριωδῶς ἔξαφνιζομένας κατόπιν ἐντὸς τῆς ἡμιανοῦ του θύρας τῆς οἰκίας ταύτης.

Φιλοσοφοῦντες σεβάσμιοι κύριοι, ἐνηλτοὶ καὶ προγαστορες βέηδες καὶ ἡρέντηδες, εὐθιμοὶ καὶ σφριγῶντες, ἀμύστοκες δὲ νῆοι ἀφ' ἐνὸς καὶ πελο-
γῆροι κινῆσαι ἀφ' ἑτέρου, τὸ πρόσσωπον τῶν ὁποίων κατὰ κανόνα ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἀνγκυρότητος καλὴ πίστεως, οἵτινες περιτετιγμέναι εἰς προσέτις εἰς μακρὸν ποδήρεος ἐπενδύτας ἐβίβδιζον ταχέως διησδυομένης ἐπὶ τῇ διαβάσει των [ἰσχύει ἡδύναντο ἀρωμα... πᾶσαι αἱ μυστηριώδεις αὐταὶ ὑπὸ ῥυτίδας ἐξηρα-
νίζοντο εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ὥς εἰς μνησιστορηματικὸν ἄντρον σοφῆς Σι-
βύλλης, πρὸς τὴν μαντικὴν δίναν τῆς ὁποίας ἱσπευδὸν ἀθρόοι πλούσιοι ἀρχοντες καὶ ἐπύραστοι πυργοδόδοι...

Πλὴν ἡ περὶ τῆς προέκειτο οἰκίας οὐδὲν κινῆσαι μὲ τὰς φαντασιώδεις ταύ-
τας σελίδους τῶν μνησιστορημάτων εἶχεν· δι' αὐτὰς οὐδὲν ἕτερον ἦτο ἢ ἐν κοινὸν καὶ πρῶτον ἐντυπώσιμον ἰσχυρῶς ἐκτετακμένων ζευγῶν, τὰς ἐνόχους συνεντεύξεις τῶν ὁποίων διὰ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν μυστηρίου ἐξηρα-
νίζον ἀπὸ παντὸς διασφύσσοντος καὶ ἐπικινδύνου ἐκαλύψεως.

Ἡ κυρία Πελαγία, ὥς κοινῶς πασίγνωστος ἦτο ἡ κυρία τῆς οἰκίας, κοινὸς τοῦ Γαλατᾶ τύπος, μὴ παχύσαρκος καὶ προγαστορ ἐξηκοντοῦτις πε-
ρίπου γυνή, μὲ χεῖλη ἀναιδῶς προτεινόμενα καὶ πρόσσωπον κατέρυθρον ἐκ
τῆς ὑπερβολικῆς τοῦ πότον κατοχῆς, δίδεχν ὥρμου τευτλίδος, μὲ χαρα-
κτηριστικὰ σαφῶς ἀπεικονίζοντα πᾶν ὅ,τι χυδαῖον καὶ χαμερπὲς δύνανται νὰ
συγκεντρωθῇ εἰς ἀνθρώπινον ὄν τῆς ἐσχάτης κοινωνικῆς ὑποστάσεως, ἐπὶ
σφαῖραν μικρὰν ἐτὼν διετήρει ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ Γαλατᾶ, μικρὸν κατώστημα
ἐτοιμῶν ἐνδονμάτων.

Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ βίου αὐτῆς τοσαῦτα σκοτεινὰ σημεῖα ἐπαρουσία-
ζον, ὥστε οὐδεὶς ποτε, καὶ ἐκ τῶν πλείοτερον μετ' αὐτῆς σχετιζόμενων, ἡ-
δυνήθη νὰ δι'σχυρισθῇ, ὅτι τὸς ἐγίνωσκεν ἐπακριβῶς. Πλὴν πλέον ἢ βέ-
βαιον εἶναι, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐσχάτης τῆς παλαιότητος ταύτης ὑπάρξεως ἐπὶ πᾶ-
σιν ἔτι διηλθὼν πᾶσαι αἱ πολυπληθεῖς καὶ ποικιλοτρόποι ἁμαρτίαι καὶ πλη-
γαὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ἤδη ἀνιχνεύσας εἰς τὸ ὅσον ἐκείνο τοῦ βίου της,
καθ' ὃ ἡ φρικτὴ δῶς ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν καὶ μᾶς ὁλοκλήρως τῆς ἀπο-
λασίων καὶ ὀργίων ἀλλοιωθεῖσα μορφή της, ἀπειλεῖ οἰκτρὸν εἰρωνεῖν πρὸς
τὴν ποτὶ ὑπάρξεσιν ἴσως ἱρασιμότητι τοῦ προσώπου καὶ ἐναργῶς ἀντιπο-

λιπεῖτο τὰς ὑπολανθανούσας ἴσως ἔτι ἐν τῷ ἀμυγδαλῷ ἐκείνῳ σαρκίῳ ἀγαλι-
νότοις ὁρμαῖς, ἐκέρθη, ὥς ἀληθὴς φθοροποιὸς δαίμων, ὅπως προατείνουσα
καὶ πολλαπλάσιζουσα τοὺς κακοποῦς τῆς μακρᾶς κοινωνικῆς δὲ δράσεως
τῆς ὁργανώσεως τὸ ἐντυπώσιμον ἐκείνο.

Καὶ ὑπὸ τὴν στέγην αὐτοῦ ἄπιστοι σὺννοι καὶ φρονεσασθηθεῖσαι παρ-
θῆναι, δόδοιναί τε ἐγγενεῖς καὶ κινερόναιμι διεγόμεναι τὸν βίον ἐν τρυφη-
λίᾳ καὶ ἀβουδιαίᾳ πλὴν ποδὸς τὴν ἐκλυσιν καὶ τὴν διασπορὰν οἰκονομα-
καὶ πτωχὰ ἐργατῆδες παρεκκλίναντες τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ ἀσυνειδήτως ἤδη
πυλῶσαι τὸ σῶμα των, πάντα ταῦτα θύματα τὰ μὲν τοῦ ἐκδημημένου
ἐκείνου περιβάλλοντος, ἐν δὲ τῷ φῶς εἶδον, τὰ δὲ τῶν ἀθλίων συνθηκῶν τοῦ
βίου καὶ τῆς διὰ τῆς πείνης καὶ τῆς ἀθλιότητος ἠθικῆς τῆς γυναικὸς κατα-
δυσσεως, ἐκοντο τὸ ὄνειδος των καὶ τὴν αἰσχύνην των κτηνωδῶς καὶ τυφλῶς
παραδιδόμεναι εἰς τὸν ἄνομον ἔρωτά των. ...

Καὶ ἀποσυνθεῖσαι τῶν ἐμπορικῶν τῆς ὑποστάσεως, ὅν τὸ εἶδος οὐδέ-
ποτε ἐπακριβῶς ἐπ' οὐδὲν ἐγνώσθη καὶ ὁ κύκλος τῶν ὁποίων ὅλος ἀ-
συνεπῶς πάντοτε καθορίζετο, καὶ διὰ τῶν οἰκονομιῶν τῆς μακρᾶς
ἐκείνης, πλὴν ὑπόπτου ἐντυπώσεως ἐργασίας της, ἐν τῇ ἀποκέντρῳ αὐ-
τῇ γωνίᾳ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ Πέρον ἀγορεύουσα τὴν σεσαθρωμένην ἐ-
κείνην οἰκίαν διησδύετο τὰ ἐν αὐτῇ δωματῖα συμπονώσας μὲ τὰς περιστά-
σεις, ὅφ' ἃς θὰ παρέμενον ἐν αὐτοῖς οἱ ἐνοικοὶ καὶ ἡχοῖεν ἐνοικιαζούσα αὐ-
τὰ εἰς πρόσωπα, ὅτινα προθύμως πάντοτε ἱκανοποιοῦν τὰς αἰσχροκερεῖς δια-
θέσεις τῆς Μεγαίρας ταύτης, ἀντὶ τοῦ ἀσύλου ὅπερ τοῖς παρεῖχε πρὸς
πραγμάτων τῶν πόθων των.

Ἡ ἐκείνη ἦτο ὄντως σατανικὴ καὶ ἡ ἐπιχειρήσεις ἀπέβη εὐθὺς ἐξ
ἀρχῆς ἐπιπερδεσμένη, τῆς κυρίας Πελαγίας μετ' εὐχαιροσύνης μεγάλης ση-
μειώσεως, ὅτι εἰς ὑδμελίαν ἔτρεφεν ἐπιχειρήσας ἡδυνάτο ποτε νὰ διαθήσῃ
ἐπιμελῆστερον τὸ μικρὸν τῆς κεφάλαιον. Πρὸς αὐτὴν λοιπὸν καὶ ὁ Μεχμέτ
ἀπετάθη, προκειμένῳ νὰ εὖρη διὰ τὸν φίλον του δωματίον ἀνταποκρι-
νόμενον εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του.

Ἡ κυρία Πελαγία ἐγνώριζεν ἐκ προγενεστέρως ἐποχῆς τὸν Μεχμέτ, ὅ-
στις πλέον ἢ ἅπασι πρῶτόθεν εἰς αὐτὴν ἐπικαλούμενος αὐτὴν συνδρομήν
της καὶ κατ' ἐπαγγελίαν τὸ ὄνομα του εἶχε ἐμμενῆσθαι εἰς τοὺς μυστικούς
καταλόγους τῶν ἐνοικιαστῶν της.

Αἱ διαπραγματεύσεις δὲν διήρκεσαν ἐπὶ μακρόν, καθ' ὅσον ὁ Μεχμέτ
ἐξ ἰδίας πείρας πλέον καὶ ὡς ἐγίνωσκεν, ὅτι ἡ κυρία Πελαγία εἶχε τιμὰς ὥρι-
σμένας μὴ ἐπιτρέψασθαι ἐπ' αὐτῶν διαπραγματεύσεις καὶ ὅτι ὁ λόγος της,

προκειμένου περί τοῦ ἐνοικίου, ἀπετέλει διαταγὴν ἀμετάκλητον.

Ἡ κυρία Πελαγία ἀφ' οὗ περιέβαλε τὸν Νίκον δι' ἐνὸς ἱκανῶς ἐξεταστικοῦ βλέμματος :

— Ἐ... παιδί μου, τῷ εἶπεν εἰς τόνον σοβαρόν. Ἀπὸ τὸν ἐφέντη ἀπ' ἐδῶ θὰ ἔμαθες πῶς πρόστυχους δὲν βάζω μέσ' τὸ σπίτι μου... Ὅλο εὐγενεῖς καὶ παραληδες μέ' ἡψηλὰ καπέλλα καὶ γούνες!... Θέλω τάξι λοιπὸν καὶ ἡσυχία... Φωναῖς, τραγούδια... καὶ ἄλλα νταβατούρια... ἀπαγορεύονται αὐστηρῶς...

Ἐ... προσέθηκεν ἀποφθεγματικῶς κινύσα τὴν χεῖράν της καὶ παρατηροῦσα πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τὸν Μεχμέτ, βλέπεις ἐδῶ ποῦ τὰ λήμε, ἐκεῖ μέσα πιγαίνουν πρόσωπα ποῦ δὲν θέλουν νὰ ἀκουσθῇ οὔτε γρὺ γιὰ δ' αὐτά... καὶ ἂν δὲν ἦταν τάξις καὶ ἐμπιστοσύνη κανένας ἀπὸ αὐτοὺς δὲν θὰ ἐπήγαινε... ἀλλὰ βλέπεις ἔχουν ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, γιατί' ἔξυρουν ποιά εἶναι ἡ Πελαγία...

Τοῦ Νίκου προθύμως παρασχόντος πᾶσαν διαβεβαίωσιν, ὅτι θὰ συμμορφωθῇ κατὰ γράμμα μὲ τὸν κανονισμόν τοῦ πρωτοτύπου τούτου ἰδρύματος καὶ ἔτι προθυμότερον καταβαλόντος τὸ συμφωνηθὲν ἐνοίκιον, ἐκλήθη ὁ ὑψηλόσωμος φρουρός, ἵνα τὸ μὲν γνωρίζων τὸν νέον ἐνοικιαστήν ἐπιτρέπῃ αὐτῷ ἔλευθέραν τὴν εἴσοδον, τὸ δὲ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν κλεῖδα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8 δωματίου.

Ἡ οἰκία τῆς κυρίας Πελαγίας ἀποτελεῖτο ἐκ δώδεκα δωματίων, ἡ ἀριθμησι; τῶν ὁποίων, κατὰ διαβολικὴν ἔμπνευσιν αὐτῆς, ἤρχιζεν ἐκ τοῦ μικροτέρου καὶ πενιχροτέρου δωματίου τοῦ ἀνωτάτου ὁρόφου, ἀντιθέτως πρὸς τὴν γενικῶς ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν καὶ ἐν αὐτοῖς ἔτι τοῖς ξενοδοχείοις οὕτως ὥστε τὸ πολυτελέστερον σχετικῶς ἐπιπλωμένον δωμάτιον, τοῦ πρώτου δὲ ὁρόφου, ἔφερε τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν : δώδεκα. Πλὴν ἡ ἰδιωτοπία αὐτῆς τῆς κυρίας Πελαγίας δὲν ἐγένετο ἄνευ λόγου, καθ' ὅσον ὁ ἐπὶ τῆς θύρας ἐκάστου δωματίου σημειούμενος ἀριθμὸς σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς ὑπεμύνησκεν ἐκάστοτε εἰς τὸν ἐνοικιαστήν αὐτοῦ, τὸ ἀκριβῶς ἀντίστοιχον ποσὸν τῶν λιρῶν, ὅπερ δι' ἐνοικίαςιν αὐτοῦ ὤφειλε νὰ προκαταβάλλῃ τακτικῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως ἕκαστον μῆνα.

Εἰς τὸ δωμάτιον λοιπὸν τοῦτο ὁ Νίκος ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ καὶ βεβαιότητι, ὅτι οὐδεὶς ποτε ἡδύνατο νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν τὴν κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐν αὐτῇ παραμονῆς του, ἀνέμενεν ἐκάστοτε τὴν θεληματικὴν ἱταλίδα, μεθ' ἧς διήρχετο στιγμὰς ἐκστάσεων, ρεμβασμῶν, ἡδυπαθείας καὶ ἀπολαύσεως, στιγμὰς μετεχούσας ἐξ ἴσου ποιήσεως καὶ πεζότητος, στιγμὰς καθ'

αἷς οἱ εὐτυχεῖς ἐρασταὶ ὁρμεμφύτως ἐφέροντο κατ' ἀρχὰς πρὸς αἰθερίας σφαίρας γοητευόμενοι πρὸς στιγμὴν ἐκ τῆς ἰδανικότητος ἐνὸς ἀγνοῦ καὶ ἀσπίλου ἔρωτος, ὅστις ὁρμάται πάντοτε ἐκ τῆς καρδίας καὶ ἐξαγνίζεται ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος, ἵνα μετ' οὐ πολὺ καταπέσωσιν εἰς τὴν πεπωρωμένην ἀτμόσφαιραν τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως, μεθυόμενοι τότε ἐκ τῆς ἡδυπαθείας ἐνὸς ἔρωτος, ὃν ὑπαγορεύουσιν αἱ ὁρμαὶ καὶ στιγματίζουνσι τὰ πάθη...

Μετέβαινε πρὸς τὸ ἐσπέρας, πρῶτος αὐτὸς κατάφορος πάντοτε παντὸς ὅ,τι ἡδύνατο νὰ φθονήσῃ καὶ ὁ ἐκεντριώτερος στόμαχος καὶ διευθετῶν ἐπὶ τῆς μικρᾶς τοῦ δωματίου τραπέζης τὰ κομιζόμενα εὐγευστα παραδείπνια καὶ γλυκύσματα καὶ ἐκποματίζων τὰς μικρὰς φιάλας τῶν χρυσιζόντων ἡδυπύτων ἢ τοῦ ἀφρώδους ζυθοῦ, ἐκάθητο παρὰ τὸ παράθυρον ἐναγωνίως ἀναμένων νὰ διακρίνῃ μακρόθεν ἐρχομένην ἐκείνην...

Ἡ ἄλλοτε ὅτε τὸ ψῦχος ἦτο δριμύν καὶ πυκναὶ χιόνος νιφάδες ἐκάλυπτον τὰ πάντα, μετέβαινε πολὺ ἐνωρίτερον τῆς ὁρισμένης ὥρας καὶ ἀνάπτων τὴν θερμάστραν ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῆς κλίνης παραδιδόμενος εἰς γλυκεῖς ρεμβασμοὺς ὑπὸ τὴν ἐπὶ ἥρειαν μιᾶς γλυκυτέρας προσδοκίας... Ἐως οὐ φαιδρὰ καὶ πλήρης ζωῆς εἰσήρχετο ἐκείνη, κατέρυθρος τὸ πρόσωπον καὶ οἰγοῦσα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἔξω ψύχους καὶ μέσφ τῆς γλυκείας ἐκείνης τοῦ δωματίου θαλάσσης ταχέως ἐκδυομένη, διωλίσθαιεν ὑπὸ τὰ θερμὰ τῆς κλίνης καλύμματα, ἐπιστρέφουσα οὕτω διὰ τῆς ἡδυπαθεστέρως πραγματικότητος, τὰς κατὰ μόνας ἀρξάμενας ὀνειροπολήσεις τοῦ ἐρῶντος νέου.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τοῦ Φεβρουαρίου, τὸ ψῦχος ἦτο πολλῶν δριμύτερον. Παχὺ στρώμα πεπηγνίας χιόνος, ἀπὸ ἡμερῶν ἀφθόνως πιπτούσης, ἐκάλυπτε τὰ πάντα καὶ παγερὸς βορρᾶ μετὰ μινίας συρίζων ἀνεκίνει πενθίμως τοὺς γυμνοὺς τῶν δένδρων κλάδους, συνέκρουε τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων καὶ ἐρήμην τὰς ὁδοὺς διαβατῶν, οἵτινες φεύγοντες τὴν μανίαν τῆς χιονοθύελλης ἔσπευδον νὰ ἀσφαλισθῶσιν ὑπὸ θερμὴν τινα στέγην.

Ὁ Νίκος ἀφ' οὗ μάτην ἀνέμενε ἀπ' μακρᾶς ὥρας τὴν ἔλευσιν τῆς Ρενέ, ἀπηλπίσθη πλέον ὅτι θὰ ἤρχετο καὶ ἀπεράσειε νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ ἐκεῖνος.

Ἐστρεψε λοιπὸν τὴν κλεῖδα τοῦ δωματίου του καὶ μέσφ τοῦ ψηλαφητοῦ σκοτοῦ τοῦ διαδρόμου, ἀναγκαῖα προφύλαξις αὐστηρῶς διατηρουμένη κατὰ διαταγὴν τῆς προνοητικῆς κυρίας Πελαγίας, πρὸς ἀποφυγὴν ἐν τῷ

στενὴν ἑκείνην μέρει δυσσεύσεων συναντήσεων, προϊχώρησε μετὰ προφύλαξεως πρὸς τὴν κλίμακα, ὅτε ἤκουσε τῆς βαθμίδας αὐτῆς τριζοῦσας ὑπὸ βαρεῖς βηματισμοὺς ἀνερχομένου προσώπου.

Ἀσυναισθήτως ὁ Νίκος συνσπειρώθη εἰς τινὰ γωνίαν ἐν τῷ σκότει ἀναμένων τὴν ἄνοδον τοῦ ἀγνωστοῦ, ἵνα κατέλθῃ οὗτος. Ἡ ἑκκληξίς τῶν ὁμῶς ὑπερέβη πᾶν ὅριον, ὅτε ἐκ τῆς κοίτης τοῦ ἐκείνης, ἐν ἣ ἄμυδρὸς πρὸ τῆς διαστάσεως λάμπειως φανοῦ τινος τῆς ὁδοῦ, διακονομένη σκιαγραφίᾳ τοῦ ἀνερχομένου προσώπου, πισοτήρησεν οὐχὶ πλέον νέον τινὰ ὅμοιον αὐτῷ ἢ ἀσφαρόσον κύριον ἢ οἰανδήποτε τέλος ἐτέραν ὑπαρξιν. Ἀλλ' ἀπλῶς ἐν ρασσαφύρῳ ὄν, ἐξ ἐκείνων ἄτινα συνήθως προσφωνοῦμεν ποιούμενοι χρήσιν ὑπερθετικῶν ἐπιθέτων, ἕνα τέλος ἱερὰ!...

Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Ἰδία, ἔνθα γνωστὸς τυγχάνει ὁ ὑψηλὸς προσορισμὸς ὃν ἔχει ταχθῇ νὰ ἐπιτελῇ ὁ κληρὸς, ὁ ἀπώλυτος πρὸς αὐτὸν σεβασμὸς εἶναι βαθύτατα ἐρριζωμένοις εἰς τὰς καρδίας πάντων. Δι' ὅ καὶ ἡ ἑκκληξίς τοῦ νεοῦ ἐπαρχιώτου, ὅστις παιδιόθεν εἰθισμένος ἦτο μόνον βαθείας ὑποκλίσεις νὰ κάμνῃ πρὸ τῶν ἱερέων τῆς πόλεως τοῦ μετὰ σεβασμοῦ ἀσπάζόμενος τὴν χεῖράν των, παρατηροῦντος ἤδη τὴν παρουσίαν ἱερέως εἰς τὸν οἶκον ἐκείνον τῶν ἐρώτων, ἔνθα οὐδὲν βεβαίως καθήκον ἐκ τῶν ἐπιβεβλημένων εἰς τοὺς ἱερεῖς τὸν ἑκάλει, ὑπῆρξεν μεγίστη καὶ ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν ἀσυχρότως ἀλγεινότεραν ἐντύπωσιν τοῦ ὅτι θὰ προσῆλθῃ εἰς οἶονδήποτε ἄλλον.

Ἔστη πρὸς στιγμὴν ὡς ἀπολελειθωμένος καὶ ἐκ τῆς θέσεώς του ἐκείνης μὲ ὀφθαλμοὺς ἐκπλόμενους πασηκοιλούθησε τὴν σκιάν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, προχωροῦσαν εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἐξαφανιζομένην μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 δωμάτιον, τὸ ἔναντι ἀκριβῶς τοῦ ἰδικοῦ του.

Ἡ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πελαγίας καθίστατο διὰ τὸν ἀφελῆ Νίκου μυστηριώδης καὶ προβληματικὴ καὶ ἡ γνώσι τελείως πρὸς ὥφειλε νὰ ἀποδώσῃ τὴν παράδοξον αὐτὴν ἔλευσιν ἐνὸς λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου εἰς τὸν βωμὸν ἐκεῖνον, ἐξ οὗ εὐώδεις λιβανωτὸς μόνον πρὸς τὴν Λαθραίαν Κύπριδα ἀνεπέμπετο.

Μυρίαὶ ἀόριστοι καὶ συγκεχυμένοι σκέψεις κατέκλυσαν αἰφνιδίως τὴν κεφαλὴν του καὶ μίαν ἀγανάκησιν δικαίαν ἠσθάνθη πιέζουσα τὸ στήθος του. Καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν σκέψεων ἐκείνων ἀσυνειδήτως, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ αὐτὸς τί ἐμελλε νὰ πράξῃ, ἀκροποδηεῖ διηυδύνθη καὶ αὐθις πρὸς τὸ δωμάτιόν του, ἐν ᾧ τὴ χεῖλιν του ἐψαθύριζον, ὥς ὅτι τὸ ἀφόρητον βάρος μιᾶς τερατώδους σκέψεως, ἥμιν τὸν ἐταράννι.

— Ἄλλοι... ὅχι... ὅχι... εἶναι ἀδύνατον αὐτό! Εἶναι συκοφαντία!... ἀδύνατον νὰ συμβαίῃ αὐτό! ...

Μέσφ τοῦ πυκνοῦ τοῦ δωματίου τοῦ σκοτεινοῦ, ἡ εἰς πειρασμὸν πλέον τεθείσα φαντασία του, ἐσκιαγραφεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του σατανικά συμπλεγματα καὶ ἀνιερους εἰκόνες καὶ φρικίων ἐκλείε τους ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ πλειωταρουν οἱ τῶν ἀριστῶν ἐκείνων πρὸ αὐτοῦ σκιαγραφουμένων εἰκόνων ἔστω καὶ κατὰ φαντασίαν, ὑλαγῇ το ἱερὸν ἐκεῖνο ἔνδυμα, πρὸς τὸ ὁποῖον εἰς ἀπαλῶν ὀνυχῶν τοσούτον σεβασμὸν εἶχε διδαχθῇ νὰ τρεφῇ παντοτε.

Καὶ αἰφνης, ὡς ἐάν εὖρε διεξοδῶν τῶν ἀλγεινῶν ἐκείνων σκεψέων του, διηυδύνθη πρὸς τὴν θυρᾶν, ἤνοιξεν αὐτὴν ὀλίγον καὶ ἀποσυρθεὶς συνεσπείρωθη ἐν τῷ δωματίῳ του εἰς τινὰ γωνίαν. Εἶχε λάβει πλέον σθερρὰν ἀποφασίν· θὰ ἀνεμενεν ἐκεῖ ἀφαντῆς, θὰ κατεκοιτεῖε τὰς κινήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἵνα δυνήθῃ καὶ ἐξηγήσῃ τὴν παρουσίαν του εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν καὶ διασκεδάσῃ οὕτω μίαν κακὴν σκεψιν, ἥμιν ὡς φθονερὸς πειρασμός, ἐμμότους ἀπὸ τινος κατέκλυε τὴν κεφαλὴν του.

Ἐνεκεν τοῦ ἀσίου καιροῦ καὶ τοῦ ὀριμναιτοῦ ψυχὸς τῆς ἐσπερας ἐκείνης, ἤθουντο μετὰ πεποιθησεως νὰ εἴπῃ, οἱ σὺοεῖς, εἰερὸς εὐρίσκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ σου· ὑπῆρχε πιθανότης· πᾶσι νὰ ἤλκετο τι, καὶ διαταραχῇ τὸ σκεπτικόν του. Σιγῇ βαθύᾳ ἐκυρίαρχη, ἣν μόνον διεκόπτον ἐνίοτε οἱ τραγμοὶ τῶν βίαιων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συγκλονοῦμενων παραθύρων καὶ ὁ συρτήριος τοῦ μακωμένου βωροῦ.

Ἐπαρήλθον οὕτω στιγμαὶ τινες ἐναγωνίου ἀναμονῆς. Ἐκ τῆς κοίτης τοῦ ὁ Νίκος, ἤθουντο ἤδη ευκρινῶς νὰ ἀκουῇ ἐν τῷ ἔναντι τοῦ ἰδικοῦ τοῦ δωματίου ἀδιαλείπτους βηματισμοὺς, νὰ διακρίνῃ οἱ τῆς κατωθι τῆς θύρας μικρὰς σχισμῆς μίαν σκίαν κινουμένην καὶ ἐννοτε μέσφ τῆς σιγῆς ἐκείνης νὰ ἀφικνῶνται μέχρις αὐτοῦ εὐθυμοὶ τινες τερετισμοὶ γνωστοῦ ὄρατος, εἰς ἀρμονικὸν τινα τόνον βαρυτόνου, ὡς ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν χειλέων ἀνθρώπου ἐντυχτοῦ, ἐν τινὶ γλυκεῖᾳ προσδοκίᾳ εὐρισκομένου καὶ μετὰ παλμῶν ἀναμενοντος εὐχαιριστὸν τι συμβάν.

Ἀπὸ ὥρας ἤδη ὁ Νίκος, ἀκίνητος ἐν τῷ δωματίῳ του ἐνήδρευε μετ' ἐπομονῆς, ὅτε ἤκουσθησαν ἐπὶ τῆς κλίμακας οἱ βηματισμοὶ ἀνερχομένου προσώπου. Δὲν ἦσαν βαρεῖς ὡς οἱ τοῦ ἱερέως οὐδ' ἀντηχοῦν ὁμοίως ἐπὶ τῶν ξυλίνων βαθμίδων, ἀλλ' ἑλαφροὶ, μόλις σχεδὸν ἀκουόμενοι καὶ προδίδοντες τὴν ὑπαρξιν τοῦ κομποῦ ἐκείνου καὶ ὑψηλοῦ κατεῦματος, τοῦ συνήθως ἰοσαύτην χάριν προσδίδοντος εἰς τὰ ὁλοδήματα τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς σκιά τις ἐπεφάνη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου καὶ τα-

χέως διευθυνθείσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 δωμάτιον ἐξηφανίσθη ἐν αὐτῷ.

Διπλῇ τῆς κλειδὸς στροφή καὶ εὐθυμοὶ τινες ἐπιφωνήσεις, μετακινήσεις ἐπίπλων τινῶν, ἀόριστοὶ τινες μεμημιοιρίαι, ἐπιφωνήματά τινα συγκεχυμένα χαρᾶς καὶ ἀνυπομονησίας, διατυπούμενα ὅτε μὲν διὰ τῆς λεπτῆς φωνῆς, διαμαρτυρουμένης, οὕτως εἰπεῖν, γυναικὸς ὅτε δὲ δι' ἀνδρικῆς βαρείας καὶ ἐπιβαλλομένης, ἐξήγαγον τὸν Νίκον τῆς ἐπιφυλακτικότητός του, ὥστε ἀνορθωθείς ἔσθ' ἀκίνητος ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ δωματίου τοῦ ἐντείνων τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

— Μὴ δὲ ὁλόκληρη ὥρα σὲ περιμένω... κακὴ!... ἐπιθυρῶ εἰς ὁπτευτικὸν τόνον φωνή τις συγχεομένη μετὰ τῆς ἀπηχίσεως ἡχηρῶν φιλημάτων.

— Ἀδύνατον!... ἀπῆντα εὐκρινῶς πλέον ἀκουομένη ἡ ἑτέρα λεπτὴ φωνή. Ἀδύνατον σοῦ λέγω νὰ μείνω πολὺ... Καὶ τώρα ἐπέρασα γὰρ μιὰ στιγμή μόνον, γιατί ἤξευρα πῶς θὰ μὲ περιμένῃς. Θὰ γυρίσῃ ἐνωρὶς ἀπόψε... Ἡμπορεῖ καὶ τώρα ἀκόμη νὰ ἔχῃ γυρίσει σ' τὸ σπίτι...

— Πάντοτε ἔτσι μοῦ λές... ἐπανελάμβανε διαχυτικωτέρα ἡ πρώτη φωνή. Πάντοτε προφάσεις διὰ νὰ μὴ μείνῃς 'λίγο περισσότερον μαζὶ μου...

Σιγὴ μικρὰ ἐπηκολούθησε καὶ μέσφ αὐτῆς ἠκούσθη ὁ ἐλαφρὸς θροῦς ἱνδυμάτων ἐν τάχει ἀποβαλλομένων. Ἡ δικαία πλέον ἐκπληξὶς καὶ περιέργεια τοῦ Νίκου ἐξίχθη εἰς τὸ κατακόρυφον.

Καίτοι αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι λέξεις, ἃς εἶχεν ἀκούσει, οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολίαν ἐπέτρεπον περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Πελαγίας ἐλεύσεως τοῦ αἰδεσιμωτάτου, μίᾳ ἀκαταγώνιστος ὁμως ἐπιθυμία ἐγεννήθη αὐτῷ, ὅπως παρακολουθήσῃ μέχρι τέλους τὴν πρωτοφανῆ ἐκείνην σκηνήν, ἥς μάρτυς ἀφανὴς ἀπὸ τινος παρίστατο καὶ πεισθῇ ἰδίῳις ὁμμασι πλέον μέχρι τίνος σημείου ἐξικνεῖτο ἡ ὑποκρισία καὶ τὸ θροῦς τοῦ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ὑψίστου δῆθεν ἀφωσιωμένου ἀνθρώπου ἐκείνου.

Τὸ νὰ ἐπιθυμήσῃ νὰ παραστῇ τις μάρτυς ἐρωτικῶν σκηνῶν ὁμοίον ταν, δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ περιέργειαν ἀδικαιολόγητον καὶ οὐχὶ τόσφ κολακευτικὴν διὰ τὸν ἐγωϊσμόν του πλέον αὐτὸν τοῦτον. Ἀλλὰ τὸ νὰ παρακολουθήσῃ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς τὰς διαφορὰς φάσεις τοῦ ἐρωτος ἐνὸς ρασοφόρου ὄντος, νὰ παραστῇ μάρτυς τῶν ἐρωτικῶν διαχύσεων ἐνὸς ἀνθρώπου, ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ὁποίου ἐκ συνηθείας πλέον αἰωνίως διαχύνεται τοσαύτη εἰλικρίνεια καὶ ἀγαθότης καὶ διαλάμπει τοσαύτη θρησκευτικὴ ἔξαρσις καὶ αὐταπάρνησις πρὸς πᾶν τὸ ἐγκόσμιον, το νὰ πεισθῇ ἰδίῳις ὁμμασιν, ὅτι αἱ σεβάσμιαι ἐκεῖναι χεῖρες, ἐφ' ὧν μετὰ τοσαύτης εὐλαβείας πάντοτε ἐπ' κεῖναι τὰ χεῖλη του, δὲν εἶναι ἱκαναὶ μόνον νὰ ἀνέχωσι τὸ θυματοῦν καὶ

τὰ λοιπὰ ἱερὰ τῆς ἐκκλησίας ἀντικείμενα, ἀλλὰ καὶ ἑτερά τινα ἦττον ἱερὰ καὶ ἐλαχίστην σχέσιν μὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱερωμένου ἔχοντα... καὶ αἱ σκέψεις ἀπλῶς αὐταὶ αὐταὶ εἶναι ἱκαναὶ νὰ κινήσωσι τὴν περιέργειαν καὶ τοῦ στοίχωτέρου καὶ μᾶλλον ἀδιαφόρου φιλοσόφου καὶ θέσωσιν εἰς πειρασμόν τοὺς ἀπὸ χαρακτῆρος πλέον ἀπαθῶς καὶ ἀδιαφόρους ὑποδεχομένους πᾶσαν ἐκπληξιν, ἣν ἐκάστοτε παρασκευάζει ἡ ἀνθρωπίνη στέλεια.

Καὶ πρὸ τοῦ πειρασμοῦ ἐκείνου ὁ Νίκος δὲν ἐκρατήθη πλέον. Ἄλλως τε ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐκείνου ἦτο ἡσφαλισμένη καλῶς ἔσωθεν, ὥστε οὐδένα κίνδυνον διέτρεχε νὰ ἀνοιχθῇ ἀποτόμως· πᾶσα ἐξ ἄλλου κίνησις ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, ὥς ἐκ τῆς ἐπικρατούσης σιγῆς, θὰ ἐγένετο ἐγκαίρως ἀντιληπτός παρ' αὐτοῦ, ἵνα λάβῃ καιρὸν καὶ προφυλαχθῇ. Ἀφήρκεσε λοιπὸν τὰ ὑποδήματά του καὶ ἀθορύβως ἐπλησίασε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐν ᾗ ὑπέθετεν ἤδη τὰς σκηνάς, αἵτινες θὰ ἐξετυλίσσεντο.

Ἡ ὁπὴ τοῦ κλείθρου, ἡ ἀκριτόμυθος καὶ ἀδιάκριτος αὐτῇ προαγωγός, ἡ τοσαύτας ἐκδουλεύσεις ἄλλοτε παρασχούσα εἰς τὸν νεαρόν φοιτητὴν, ἐπροθυμοποιήθη καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τῷ φανῇ εὖνους.

Πλὴν καὶ ἐκ τοῦ πρώτου λαθραίου βλέμματος, ὅπερ ἔρριπεν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ὡπισθοχώρησεν ἐν ἐκπλήξει καὶ μικροῦ δεῖν προϋδίδετο ἐκ τῆς κραυγῆς, ἣτις ἀκουσίως διέφυγε τὰ χεῖλη του.

Ἡ σκηνὴ ἣτις ἀπεικονίσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν. Ἐπὶ μικροῦ χθαμαλοῦ ἀνακλίντρου, ἐναντι ἀκριβῶς τῆς θύρας κειμένου καὶ παρὰ τὴν γλυκεῖαν λαμπηδόνα διασκεδάζουσας ἐπὶ τοῦ παχέος τοῦ δαπέδου τάπητος, θερμάστραν, εἰς ὑψηλὸς καὶ εὐρωστος ἀνὴρ, μὴ ὑπερβάς τὸ τεσσαρακοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, μὲ συμπαθεῖ χαρακτηριστικὰ καὶ παμμέλαιναν γενειάδα, μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας διατηρουμένην καὶ καλαισθητικῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του καταπίπτουσαν, εἶχεν ἐξαπλωθῇ νοχελῶς, μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως, σαφῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου του εἰκονιζομένης, φαινόμενος ὅτι παρηκολούθει διὰ τῶν βλεμμάτων αὐτοῦ τὰς κινήσεις τοῦ ἑτέρου ἐν τῷ δωματίῳ εὐρισκομένου προσώπου.

Ἦτο ὁ ἱερεὺς!...

Εἶχεν ἀποβάλλει τὸ ἱερατικὸν ἔνδυμά του καὶ διεκρίνετο ἤδη ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ του ἱματισμῷ μόνον ἐν τινι συνδυασμῷ ἑσωρροῦχων ἀνταποκρινομένων πλήρως καὶ εἰς τὰς αὐστηροτέρας ἀπαιτήσεις τοῦ τελευταίου συρμοῦ, χρυᾶς ροδίνης καὶ ἀπερίττως προσηρμοσμένῃ ἐπὶ τοῦ νευρώδους ἐκείνου σώματος, συνδυασμῷ προδίδοντι καλαισθησίαν, χάριν καὶ ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐκλογὴν πάντων, ἣν θὰ ἐφθύνει καὶ ἡ μᾶλλον φιλοῖρεσκος νεᾶνις

και ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ ὁποῖου τελειώτερον ἐσκιαγραφεῖτο ὁ βαθὺς αὐτοῦ και ἐβενώδους χροὺς πώγων.

Στιγμαί τινα, παρήλθον εἰσέτι και νεαρά τις γυνή ζωηρῶς ὤρμησε πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον και περιπαθῶς περιπτυχθεῖσα αὐτὸν ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν γονατῶν του . . .

Εἶχε και αὐτὴ ἀποβάλλει τὰς ἐσθῆτάς της· ἐν παμμελαίνῃ περισκελίδι μόνον, ἐς ἧς μεσφ κυματῶν ὁμοιοχρῶν τριχαπτῶν ἀνεδύνον εὐτυχτοὶ κνήμη προκαμητικῶς σιμωγερμεναι ὑπο σιμωρανεστικῆς περικνημίδας και ἀποκρηγνύσαι εἰς μικροσκοπικοὺς πόδας, και ἐν στηθοδέσμῳ ἐκ σαιεν τραπέ μετὶ υποκυάνων ἀνθεῶν ἐπὶ λευκοῦ σινταλιν, εἶχεν ἀναρριχηθῇ ἐπὶ τῶν γονατῶν τοῦ ἐραστοῦ της και περιβαλεῖ δια τοῦ χιονώδους λευκοῦ γυμνοῦ βραχίονος της τὸν ὤμιον, λευκὸν και παχυσαρκὸν αυχενα ἐκείνου, φαινομένη αὐτῇ τοσοῦτον λεπτή και χαριεσσα εἰς τὰς ἀγκυλας αὐτοῦ, ὡς εὐθραστόν τι ἀδυνάμι η μικρὰ πλαιγγῶν κήρην εἰς τῶν γονάτων γίγαντος.

Και εἰς τὴν εὐθύμον και μεδιώσαν μορφήν της γυναικὸς ἐκείνης, ὁ Νίκας οὐχι μετὰ μικρὰς ἐκπληξῶς και αὐρισίου τινος αἰσθήματος φθόνου ἀνεγνώρισε τὴν γνωστὴν ἤδη αὐτῷ κυρίαν... Ὁραϊοζήλην, τὴν ἐπέραστον ἐν τῷ ἐκείνῳ ἡμῶν τοῦ πάνευδαίμονος κ. Κορνάρδου, τὴν τις οἶδεν ὅπου ἐπιτερή τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὄνεια συλλαμβάνοντος διὰ τὴν τρυφερὴν συμφωνίαν του και εἰς ποῖα μετὰ μυστικολαθοῦς τρισολβιότητος και ἐρωτος ἐνεκεν αὐτῆς κολυμβῶντος...

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀμοιβαίων διαχύσεων και θωπειῶν και τὴν ἀνταλλαγὴν ἀσφῶν τινῶν φρασέων, ψιθυριζομένων ἐν μέθῃ μέσφ θερμῶν φιλημάτων, ἡ κ. Κορνάρδου στηρίζουσα περιπαθῶς τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἐραστοῦ της :

—Και ὅμως σὺ δὲν μὲ πιστεύεις... ἐψιθύρισε ἐν ποικίῃ τινι μεμνημοῖν παρὰ το σὺ, του, ἐν ᾧ θέλω τοσοῦτον πάντοτε νὰ εὐρίσκωμαι μαζί σου... μὲν εἶνε ἰσοῦν ἀδυνατον... τόσοῦν δύσκολον...

—Δύσκολον... ναί... γιατί δὲν θέλεις... γιατί ὅταν πρόκειται νὰ ἐλθῇς ἐδῶ, νομίζεις πῶς ὅλοι ἔχουν στρέψει τὰ βλέμματά των και σὲ κυττῶζουν, οἱ ὅλοι γνωρίζουν τὸ μυστικόν μας... ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἐν ἐρωτικῇ μέθῃ, μετὰ πινθους εἰλικολῶν τὰ παχέα και ὡς βδέλλαι χεῖλη του ἐπὶ της ἀρρῆς ἐπιδερμίδος τοῦ χιονόεντος τραχήλου της.

—Νομίζεις... υπέλαβε ζωηρῶς ἐκεῖνη. Σὺ ὅλα τὰ νομίζεις εὐκόλα... ἀλλὰ σκέψου ὀλίγον και τὴν θέσιν μου... σκέψου πόσον δύσκολος εἶναι...

— Μὰ τόσο μεγάλο ἔγκλημα λοιπόν, νομίζεις, ὅτι κάμνεις... κόρη μου... τῇ ἐψιθύρισε μετὰ πάθους....

Τὴν παρετήρησεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἰπίνους στιγμὰς καὶ ἀνακινῶν τὴν κεφαλὴν:

—Μὰ τόσο μεγάλο ἔγκλημα λοιπὸν νομίζεις, ὅτι καίνεις, κόρη μου!... τῇ ἑψιδύρισεν. Τόσαις φοραῖς προσεπάθισα νὰ σοὶ κατα ἱφῶ τὴν πεπλανημένην αὐτὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν μετὰ τόσης πεποιθήσεως ἀσπάζεται ὁ ἀμαθὴς ἔχλος... Ἀλλὰ σὺ!... ὥς νὰ μὴ ζῇς μεταξὺ ἀνεπτυγμένων ἀνθρώπων, ὥς νὰ μὴ ἐξεπαιδευθῇς κοινωνικῶς, ὥς νὰ μὴ ἀνέγνωσας τόσα καὶ τόσα... ἐξακολουθεῖς νὰ πιστεύῃς τὰς γελοίας αὐτὰς προλήψεις...

—Μὰ τί θέλεις νὰ μοῦ πῇς;... τὸν διέκρινεν ἐκείνη. Ποτὲ δὲν θὰ πιστέω πῶς αὐτὸ ποῦ κάναμε εἶναι καλὸ πρᾶγμα. Δὲν λέγω πῶς εἶμαι ἡ πρώτη ἢ ἡ τελευταία ποῦ ἀπαιτᾷ τὸν συζυγόν της, ἀλλ' αὐτό, μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶναι καὶ δικαιολογία ἐλαφρυντική...

—Κακὴ!... ποῦ θέλεις νὰ προσποιῇσαι πάντοτε, ὅτι δὲν ἐννοεῖς τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀλήθειαν... ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς θλίβων αὐτὴν περὶ παθῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ναί!.. κακὴ, πολὺ κακὴ πρέπει νὰ εἶσαι, ἀφ' οὗ δὲν θέλεις νὰ ὁμολογήσῃς, ὅτι τίποτε εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει ὠραιότερον καὶ γλυκύτερον ἀπὸ τὸν ἔρωτα...

—Ναί!... τὸν ἔρωτα, διέκρινε ζωηρῶς ἡ κ. Κορναρίδου. Ἀλλὰ τὸν ἔρωτα ποῦ σεῖς εὐλογεῖτε... τὸν ἔρωτα ποῦ ἐπιτρέπει ἡ ἐκκλησία... τὸν ἐλευθερὸν ἔρωτα...

Ἐκεῖνος τὴν περιβάλλεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διὰ τινος τρυφεροῦ βλέμματος ὥς διὰ νὰ ἱμνευσθῇ ἐκ τῶν γλυκυτάτων ὀφθαλμῶν της καὶ τῆς πορφύρετης τῶν προκλητικῶν της χειλέων, μεθ' ὃ περιπτυσσόμενος καὶ αὐτὸς αὐτήν.

—Πόσον ἀπατάσαι, κόρη μου!.. ἀνέκραξε μετὰ θέρμης. Ὁ ἐλευθερὸς ἔρως;... Ὁ κοινὸς καὶ κατὰ συνθήκην τῶν συζύγων ἔρως; Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὸ;... Μία συνήθεια, μετ' ὑποχρέωσις, ἐν βάρους, μὲν προσποιήσις... Ἐν ᾧ ὁ ἀπηγορευμένος ἔρως... αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος ἀληθὺς ὑπάρχων, ὁ μόνος εἰλικρινὴς καὶ ἀπροσποίητος... διότι μόλις παύσῃ νὰ εἶναι ἀπηγορευμένος, μόλις νομιμοποιηθῇ, καθίσταται μία εἰδηχᾶ ὄλυσος, μία ἱπαχθὴς ὑποχρέωσις.

Ἐκείνη δὲν ἀπεκρίθη τι καὶ προσβλέπουσα αὐτὸν μόνον ἐρωτικῶς ἐκλινε τὴν κεφαλὴν της χαριέντως ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

—Ναί!... γνῶνέ το... ἐπανέλαβεν ὁ ἱερεὺς μετὰ μειζονος θέρμης καὶ ὥς παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ τυφλοῦ του πάθους. Ὁ εὐτυχὴς, ὁ ἰδεώδης ἔρως, ὁ ἔρως, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν μακροτέραν ἱστορίαν, εἶναι ὁ

ἀπηγορευμένος!... Σκέψου ὀλίγον... ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου μόνος αὐτὸς πράγματι ὑπῆρξε καὶ τὰ θέλητρα καὶ τὴν μέθην αὐτοῦ καὶ μόνον ἰδοκίμασαν οἱ πρεσβύτεροί μας... Δι' αὐτὸν ὑποφέρομεν σήμερον καὶ αὐτὸς κατέχει τὰς σκέψεις ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος... Ὁ ἄνευ κωλυμάτων ἔρως, ὁ ἐλεύθερος, ὁ ἐπιτρεπόμενος ἔρως διέρχεται ἀφανής... Ἀλλ' ἐκεῖνον μόνον παρατηροῦμεν πάντοτε... μὲ τὰ θέλητρα ἐκείνου μεθνόμεθα καὶ αὐτοῦ τὴν ἐπιρροὴν ὑφιστάμεθα τόσον, ἂν καὶ ἐν τῷ φανερῷ προσποιούμεθα ὅτι τὸν ἀποστρεφόμεθα, τὸν βδελυσσόμεθα... καὶ φοβούμεθα καὶ νὰ ὁμλήσωμεν ἀκόμη περὶ αὐτοῦ... Ἡ φιλολογία καὶ ἡ ποίησις περιφρονοῦσι τὸν ἄλλον ἔρωτα, διότι εἶναι ἡσυχος, ἄνευ ἐπεισοδίων, ἄνευ συγκινήσεων, ἄνευ ἀληθοῦς αἰσθήματος... καὶ ἐξηγνοῦν ἐξ ἐναντίου τὸν ἄλλον, διότι ἐξ αὐτοῦ τρέφονται, διότι αὐτὸς παρέχει εἰς αὐτὰς τροφὴν πυρίνην καὶ ἀνεξάντλητον... διότι αὐτὸς μόνον εἶναι ἱκανὸς νὰ προκαλῇ τὰ δάκρυα καὶ τὰ μειδιάματά μας...

• Ὅταν σκεπτόμεθα τὸν ἔρωτα, τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιῶδες ἔκτε νο πάθος, τὸ ὁποῖον αἰσθανόμεθα νὰ πλημμυρῇ τὴν ψυχὴν μας, τὸ ἀκαταγώνιστον ἐκεῖνο πάθος, τὸ ὁποῖον μεταμορφώνει τὰ πάντα καὶ προσδίδει εἰς αὐτὰ κατὰ τὸ ὑπέροχον, μᾶς φαίνεται, ὅτι ἐξιδανικεῖται περισσότερον διὰ τῆς δυσμενείας τῆς τύχης καὶ τῶν ἐμποδίων· ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίου καταπίπτει ἀμέσως πρὸ τῶν βλεμμάτων μας καὶ χαλαροῦται εἰς τὴν καρδίαν μας, ἰάν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὴν ὑψίστην ἐκείνην αὐτοθυσίαν καὶ αὐταπάρνησιν καὶ περιφρόνησιν τῶν κινδύνων καὶ τοὺς διαρκεῖς φόβους καὶ τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν... Διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ἐμποδίων μόνον τὸ πάθος μας ἐξαγνίζεται καὶ ἀνυψοῦται καὶ ἀποβαίνει σφοδρότερον, θερμότερον, διακαέσιμον... Ὅσα περισσότερα κωλύματα αἰσθανόμεθα, ὅτι παρεμβαλλονται μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ ἀγαπωμένου προσώπου, τοσοῦτον καθίσταται σφοδρότερον τὸ πάθος μας δι' αὐτό... Ἡ καρδία μας εἶναι μυστήριον... ἀγαπῶμεν ἐν πρόσωπον διότι εὐρίσκεται μακρὰν μας, διότι ἀνήκει εἰς ἄλλον... καὶ τὸ ἀπωθοῦμεν, τὸ βαρυνόμεθα ὅταν καθίσταται ἐλεύθερον, ὅταν οὐδὲν πλέον μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἐκείνου ὀρθιθῇ ἐμπόδιον... Καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἔρωτα... τὸν ἔρωτα ἰδίως, ἡ ἰδιοκτησία ἀποτελεῖ τὸν πειρασμόν, τὴν κλοπὴν, τὸ ἔγκλημα.

• Ἐὰν ὁ ἔρως, κατὰ τοὺς ποιητάς, εἶναι ἰσχυρότερος τοῦ θανάτου, εἶναι πάντοτε τοιοῦτος ἕνεκεν τῶν ἀνυπερβλήτων ἐμποδίων, τὰ ὁποῖα προσβάλλονται πρὸ αὐτοῦ. Ἐὰν μᾶς ἐξωθῇ εἰς παράτολμα διαβήματα καὶ μᾶς ἐκθέτῃ εἰς κινδύνους, ἰάν γίνεταί αἰτία ἐγκλημάτων, ἰάν καθιστᾷ τὴν

ζωήν μας ἀληθῆ κόλασιν συνάμα καὶ εὐώδη παράδεισον πλήρη στεναγμῶν καὶ δακρύων, ἀλλὰ καὶ πλήρη τόσων συγκινήσεων καὶ ἀπολαύσεων, ἴαν θιγῇ, ἔαν μειδιῇ, ἔαν εὐλογῇ, ἔαν καταράται... πρίντι ὅλα αὐτὰ, δῶν εἶναι ἀπηγορευμένοι!...

• Ἐφ' ὅσον τὸ αἶσθημα τοῦτο ἐπιστρέφεται, ἦτο βλεύθερον, ἐθεωρεῖτο φυσικόν, οὐδεὶς τὸ ἐξύμνει, οὐδεὶς τὸ ἀνύψου. τὸ ἐξιδανίκευεν. Ἐγνώριζον τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ δὲν ὠμίλουν σχεδὸν περὶ αὐτοῦ καὶ ἡ φιλολογία καὶ τὸ θέατρον δὲν κατεδέχοντο νὰ ἐνασχοληθοῦν με' αὐτόν.... Ἄφ' οὗτου ὁμοῦ ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ὁ νεώτερος πολιτισμὸς, ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς τῆς ἀληθείας καὶ ἡ ἐξιδανίκευσις τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς προσποιήσεως, ἐφαντάσθησαν νὰ παρεμβάλουν ἐμπόδια εἰς τὸν ἔρωτα, νὰ περιορίσουν τὴν ἐλευθερίαν του, νὰ καταπνίξουν τὰς ὁρμὰς του καὶ νὰ μορφώσουν ἐξ αὐτοῦ ἑ' αἶσθημα ἀπηγορευμένον... ἔκτοτε ἤρχισε νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ, ἔκτοτε κατέκτησε τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ἔκτοτε κατέκλυσε τὰς σκέψεις των καὶ ὤθησε τὰς γραφίδας νὰ τρέχουν ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ διὰ τὴν Μεγαλειότητι των!.. Τὰ ἐμπόδια ἐδημιούργησαν καὶ ἐκραταίωσαν τὸν χρυσὸν τοῦ θρόνου... τὸν θρόνον αὐτὸν τὸν λαμπρότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς θρόνους τῶν Βασιλέων καὶ τῶν Ἀυτοκρατόρων, τὸν θρόνον τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, τὸν ὁποῖον περιβάλλει ὁ πέπλος τοῦ μυστηρίου καὶ ἐξωραίζει ὁ μυστικισμὸς του, τὸ ἀπόρητόν του, οἱ κίνδυνοί του, ἡ τόλμη του αὐτῇ!..

Ἔστη καὶ τὴν παρατήρησε κατὰ πρόσωπον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐκείνη μεθυομένη ἐκ τῶν μετὰ τοσαύτης θέρμης καὶ τόσου πάθους προσηρθεῖσών αὐτῶν λέξεων, ἐκ τοῦ πάθους αὐτοῦ τούτου, ὅπερ τόσῳ καλῶς ἐγίνωσκεν, ὅτι ἀσβεστον καὶ ἑκαῖον αὐτὴ καὶ μόνη εἶχεν ἀνάγει ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ εὐρυστέρνου αὐτοῦ ἀνδρός, ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο μετὰ νοχελείας παιδίσκης... ἔκλινεν ἡδυσταθῶς τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ στήθους του προτείνουσα τὰ αἰμόχροα ἐκείνα χεῖλη, ὥς ἔαν ἐν τῇ σιγῇ της ταύτῃ προὔκαλει ἑτέρα χεῖλη καὶ ἐπισχνεῖτο νέας ἀπολαύσεις, στιγμὰς ἡδυέρας καὶ μεθυστικωτέρας πασῶν ἐκείνων, ὥς μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχε καρῆσχει...

Ἐκεῖνος ἐξ ἄλλου μετὰ τοσαύτης θέρμης εἶχε τονίσει τὸν φιλογερόν ἐκείνον τοῦ πάθους του διθύραμβον, ὥστε περιόρφυρος ἦδη ἐκ τῆς ἡδείας συγκινήσεως, ἦν ὑφίστατο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὴν περιεπλήχθη ὥς παράφρων καὶ ἐν τῇ ἀχαλινώτῃ ὁρμῇ του, ἐκτὸς ἑαυτοῦ πλέον, τῇ κατησπάζετο τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸν ἀλαφίστρινον τράχηλον καὶ τὰ κοράλλινα χεῖλη καὶ τὰ εὐωδιαζόντα φρίσσοντα στήθη ψιθυρίζων ὥς ἐν πυρετῷ καὶ μέθῃ:

Γιὰ κάθε νεὰ π' ἀγάπησα
ἔχω, χρυσό μου, κτίσει
Μέσα στὰ βάθη τῆς καρδιάς
κι' ἀπ' ἓνα παρεκλήσι!...

Ἡ κυρία Ὁραιοζήλη με' ἡμικλείστους σχεδὸν ὀφθαλμούς, εἶχεν ἀρεθῇ ἡδυσταθῶς εἰς τὰς θεωρίας του, προκλητικῶς στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὅμου του καὶ προτείνουσα τὰ χεῖλη εἰς παρατεταμένους θερμοὺς καὶ ἀτελευτήτους ἀσπασμούς....

Ὁ Νίκος, ὅσως μετὰ τοσαύτης προσοχῆς εἶχεν ἤδη παρακολουθήσει τὰς πρώτας πράξεις τοῦ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐν τοσαύτῃ πραγματικότητι, ἀνελίσσομένου ἔργου, δὲν ἔκρινεν ὀρθὸν νὰ παραμείνῃ μέχρι τέλους αὐτοῦ.

Ἐν διαρκείᾳ ἐκπλήξεως πρὸ ἐκείνων, ὃν μάρτυς ἀφρωνος εἶχε παρασῇ, ἐπανήλθεν ἀθορύβως εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ μετὰ τινος στιγμῆς καὶ ἤρχετο τὴν κλίμακα τῆς οὐκείας, ἐν ᾗ τὰ γέγηθ' αὐτοῦ ἀκουσίως καὶ μετὰ πολλοῦ θαυμασμοῦ ἐψηθίζον :

— Μὰ τί ἰδιωτροπία αὐτὴ... τῆς κυρίας Κορναρίδου!... Τί ἰδιωτροπία!...

XIV

Οὐδεὶς ἐπακριβῶς ἠδύνατο νὰ προσδιορίσῃ κατὰ ποῖον σωτήριον ἔτος καὶ ἐπὶ ποῖον ἀστερισμὸν τὸ φῶς τοῦ Φοίβου τὸ πρῶτον εἶδεν ἐπὶ τῆς πετρώδους τῆς Ἰθάκης γῆσου, ὁ παππα-Ζωηρός, ὥς πασίγνωστος ἐτύγχανεν ἐν Πέραν, ἀφ' ἧς θεῖα χάρις καὶ ἐλαῖφ Κυρίου ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ περιεβλήθη τὸ ἱερατικὸν ἐνδυμα.

Πλὴν ἐν τῷ πρῶτον οὐδέποτε ἐξηκριβώθη, μύρια ὅσα διδόμενα συμβαλλουσιν εἰς τὸ νὰ πισθῇ τις, ὅτι ὁ χριστιανικώτατος ὑπὲρ τοῦ κολλαπλισμοῦ τοῦ γένους μας καθ' ὅλον αὐτοῦ τον βίον ἐργασθεὶς δαήματος αὐτὸς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, ἐγέννηθη ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τῆς Παρθένου, καθ' ὅσον αὐτὸς καὶ μόνον ἀπετέλει τὸ μοναδικὸν φαινὸν σημεῖον τῆς ὑδρο-

γείου, πρὸς ὃ διαρκῶς καὶ ἀπαιύστεως προσητένιζον οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ καὶ ὁ περ ἐξ ὁλοκλήρου κατεῖχε τὴν ψυχὴν καὶ τὰς σκέψεις του.

Περατώσας τὰς γυμνασιακὰς του σπουδὰς ἐν τῇ μικρᾷ του πατρίδι παρεσκευάζετο ἵνα μεταβῇ εἰς Ἀθήνας καὶ ἐγγραφῇ εἰς τὴν ἱατρικὴν σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, αἰσθανόμενος, ὡς διεβεβαίου, ἀπεριόριστον κλίσιν πρὸς τὴν ἐπιστήμην ταύτην καὶ δὴ πρὸς τὸν κλάδον τῆς μαιευτικῆς, εἰς ὃν ἐσκόπει, νὰ ἐπιδυσθῇ κατόπιν μετ' ἰδιαίτερας θέρμης, ὅτε ἀπρόοπτον ὁλως συμβάν μετέτρεψεν ἄρδην τὰ σχέδια τοῦ νεαροῦ ἀσκληπιίδου.

Ἐπὶ ἀποροῶτος καὶ χυματοπλήγος ὑψηλοῦ βράχου, παντοχόθεν ὑπὸ τοῦ βαθυκίματος Ἰονίου περιβεχόμενου, ἔκρυπτο μικρὰ μονή, ἐν τοῖς ταπεινοῖς κελίοις τῆς ὁποίας ἐμόναζον ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν γραίας ἡγ υμῆνης παρθένου, τὰς ὁποίας θεία θρησκευτικὴ ἔκστασις καὶ ὑπερτάτη τῶν ἐγκοσμίων οὐταπαύρησις εἶχον ὀδηγήσει μέχρι τοῦ ἀναχωρητηρίου ἐκείνου, ὅπως τραχέως ἐν προσευχῇ καὶ μειανοίᾳ κατατρίψωσι τὸν βίον αὐτῶν, ἀπαρνούμεναι τὴν ματαιότητά των ἐπιγείων καὶ τὸν νοῦν τῇ θειότητι ἑσσεῖ ἀνατείνουσαι.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὁπότε πρὸς ὑπερτάτην τῆς πτωχῆς μονῆς δυσφημίαν, καλλιπάρειος καὶ ἑνδρυσος εἰκοσαέτις μόλις μοναχὴ μετὰ φρίκης καὶ πρὸς κοινὸν σκάνδαλον τῶν ἀδελφῶν τῆς ἀπεκάλυπτε προΐαν τινά, ὅτι μεταβολὴ τις ἤρξατο συντελουμένη λεληθότως ἐπ' αὐτῆς, ἥτις, ἀτυχῶς, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἠδύνατο νὰ καταλίπῃ, ὅτι μετὰ τινος μῆρας θὰ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον καρπὸν, προσερχόμενον οὐχὶ πλέον ἐκ τῶν ἐσπερινῶν γονυκλισιῶν καὶ προσευχῶν τῆς, ἀλλ' ἐξ ἄλλης ὅλης αἰτίας πεζοτέρας καὶ πραγματικωτέρας.

Τὸ ἐν τῇ μικρᾷ κοινωνίᾳ τῆς νήσου ἐπὶ τῇ εἰδήσει ταύτῃ ἐκραγὲν σκάνδαλον ἦτο μέγα. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀπλοῖκοι Ἰθακήσιοι ἦσαν πεπεισμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι ἀνεπιστρέπτει ἤδη πορῆλθον οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι τῶν εἰς κύκνον καὶ ταῦρον μεταμορφώσεων τοῦ Διὸς, ἀφ' ἑτέρου δ' ὅτι ἐπιφοίτησις τοῦ ἁγίου Πνεύματος δὲν συντελεῖται συνήθως κατὰ τοὺς παρόντας αἰῶνας, ἐν ἀγανακτήσει καὶ δεισιδαιμονισμῷ ὁργῇ ἀπῆλθον τὴν ἀντίθεσιν τοῦ δριστού τοῦ διαπραχθέντος ἀνοσιουργήματος.

Καὶ οὗτος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀνακαλυφθῇ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μόλις εἰκοσιετιοῦς φοιτητοῦ τῆς ἱατρικῆς, ὅστις τόσῳ σπεύδων νὰ μυηθῇ εἰς τὰ ἀπόρρητα τῆς προσφιλοῦς του μαιευτικῆς, λίαν ἀσυνέτως ἐξέλεξε τὸ ἥμερον ἐκεῖνο ἀναχωρητήριον πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν πειραμάτων του καὶ πρακτικὴν του ἐξάσκησιν.

Μεῖζον ἐγκλήμα δὲν ἠδύνατο νὰ διαπραχθῇ πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν συν-

δημοτῶν του. Ἡ μονὴ ὡς ἐπικατάραις ἔκτοτε τόπος θεωρηθεῖσα, τόπος ὅν ἐβεβήλωσεν ὁ ἀναιερώτερος πειρασμός, ἐκλείσθη καὶ μετ' οὐ πολὺ κατηδαφίσθη. Ἡ πτωχὴ ἀμαρτωλὸς φθίνουσα καὶ μαραινομένη ὁ τημέραι ὑπὸ τὸ ἀφόρητον ἄγχος τῆς περιφρονήσεως πάντων ἔζησεν ἔτη τινὰ ἰσάει εἰς τι χωροῖδιον τῆς νήσου, μέχρις οὗ ἰσάτος νόσος τῇ ὥρυξε πρόωρον μνήμα· ἐντὶ ὃ κυρίως δραστέης ὅλου αὐτοῦ τοῦ δράματος ἐξωρίσθη διὰ παντὸς τῆς πατρίδος του, καταλλήλως εἰδοποιηθεὶς, ὅπως μηδέποτε τολμήσῃ πλέον νὰ πατήσῃ τὸ ἔδαφος αὐτῆς, καθ' ὅσον παρευθὺς θὰ τῷ ἐφηρμοῦετο ποινὴ ἀνταξία τοῦ ἐγκλήματός του.

Ὁ Ζωηρὸς ὅμως δὲν ἦτο ἐκ τῶν μοιρολατρῶν ἐκείνων τῶν θρηνοῦντων καὶ ὀδυρομένων διαρκῶς διὰ συμβάν τι του βίου των, εἰς τὸ παρελθὸν πλέον ἀνῆκον. Καίτοι οὐδόλως συνεμερῖζετο τὴς σκέψεις τῶν συνδημοτῶν των καὶ οὐδ' ἑμὸς διέβλεπε τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ ἀπέδιδον εἰς τὸ μικρὸν του ἐκεῖνο παράπτωμα, ἀγογγύσας ἐν τούτοις ἠναγκάσθη νὰ υποταχθῇ εἰς τὴν περὶ ἔξορας ληφθεῖσαν σκληρὰν ἀπόφασιν των καὶ ἤρξατο σκεπτόμενος περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἡ ἐξακολούθησις ἄλλως τε τῷ σπουδῶν του καθίστατο ἤδη προβληματικὴ, ἀφ' οὗ ἐπισύρας πλέον τὴν πατρικὴν ἄραν θὰ ἔπαιεν ἀναγκάως καὶ ἡ μηνιαία γέλασμα ἐπιχορήγησις του Μετὰ θλίψεως ὤθεν ὁ νεαρὸς Ζωηρὸς παρατηρήσας ἑαυτὸν ἠναγκασμένον νὰ παραιτηθῇ τῶν περὶ μαιευτικῆς καὶ τῶν συναφῶν αὐτῇ ὀνειρῶν του, ἀπεφάσισε μετ' ὀλίγου σκέψεις νὰ λάβῃ τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἄγουσαν, ἔθθα τῷ ἐναπέμενεν ἔτι γλυκαῖά τις ἑλπίς ἐν τῷ προσώπῳ γηραιοῦ συγγενεῦς του ἀπὸ ἐτῶν αὐτόθι ἐγκατεστημένου.

Μὲ τὸ προσωπεῖον ὤθεν τῆς ὑποκρισίας, ἐπιβεβλημένον ἄλλως τε ἐκ τῶν περιστάσεων αὐτῶν τούτων, καλῶς ὁλισθηῖς, ἄρκενται ἡμέραν τινὰ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ μετὰ δακρύων καὶ ἐν προφανεῖ δῆθεν ἀπογνώσει ἐρρίπτετο εἰς τοὺς πόδας τοῦ συγγενεῦς του ἑξομολογούμενος αὐτῷ τὸ τρομερὸν καὶ ἀκατανόμαστον ἐγκλήμα του καὶ ἐκλιπερὸν τὴν συγγνώμην καὶ προστασίαν του.

Ὁ συγγενὴς του, ἐξηκοντούτης περίου ἀφελῆς καὶ ἀπλοῖκός γέμων, καθ' ὅλην τὴν μακρὰν του ἀποδημίαν πιστῶς ἐμμένειν εἰς τὰς εὐσεβεῖς καὶ ἀκλονήτους περὶ θρησκείας πεποιθήσεις του, ὡς παιδιόθεν εἶχε διδαχθῇ, ἐν ἐκπλήξει καὶ οὐχὶ μικρῷ ἀποτροπιασμῷ ἤκουσε τὴν ὑπὸ τοῦ πρὸ αὐτοῦ μείρακος βεβήλωσιν τῆς ἱερᾶς ἐκείνης τῆς πατρίδος του γωνίας, τὸ μὲν ἐγκλήμα του ὡς φρικῶδες καὶ εἰδενθὲς ποταμόγρημα χαρακτηρίσας, αὐτὸν

δὲ ὑπαρξιν ἐπικατάρατον πλέον ἐπισύρασαν τὴν ὀργὴν καὶ τὸ ἀνάθεμα τῶν οὐρανῶν καὶ τῆς γῆς καὶ ἀπαξάπαντων τῶν Ἀγίων καὶ Ὁσίων τῆς Ἐκκλησίας πατέρων...

Μάτην ὁ πτωχὸς Ζωηρὸς ἐπεκαλέσθη ἅπασαν τὴν εὐφράδειάν του καὶ τὴν εὐγλωττίαν του, ὅπως τὸν καταπείσῃ, ὅτι αὐτὸς ἦτο ἀνείθινος τῆς πράξεώς του, καθόσον ὑπὸ τὸ πρόσωπον τῆς περικαλλοῦς ἁμαρτωλῆς ἦτο πλέον ἢ βέλαιον, ὅτι ὑπεκρύπτετο οὐχὶ εἰς δαίμον ὁμόκληρος κερασφόρων κακοποιῶν πνευμάτων, πρὸ τῶν ὁποίων καὶ αὐτὸς ἔτι, ἐξηκοντούτης, ἄτονος καὶ ἐκνευρωμένος γέρον, θὰ ἐνέδιδεν ἀσυνειδήτως.

Ὁ δικαστὴς του ἦτο ἀμειλικτος κρίνων αὐτὸν μετὰ πρωτοφανοῦς σκληρότητος. Καὶ ἄφ' οὗ ἐπανειλημμένως ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ὥσει πρὸ αὐτοῦ εἶχεν ὄντως τὴν ἀπαισίαν αὐτὴν ἀγέλην, ἧς μνείαν τόσῳ ἀσεβῶς ἐποίησατο ὁ νέος ἐκεῖνος καὶ ἐσκέρθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, τῷ εἶπε μετ' αὐστηρότητος καὶ εἰς ἰόνον ἐπίσημον:

— Τὸ ἔγκλημά σου εἶναι φοβερόν!.. Παρεπλάνησες μίαν ὑπαρξιν, ἣ ὁποία εἶχεν ἀφοσιωθῇ εἰς τὸν Θεὸν καὶ κατέστρεψες ἓνα ἱερὸν τόπον... Κανεῖς δὲν δύναται πλέον νὰ σώσῃ τὴν κολασμένην ψυχὴν σου παρὰ αὐτὸς μόνον ὁ Θεός, τὸν ὁποῖον τόσον ὕβρισες. Δι' αὐτὸ ἓνα μόνον μέσον σωτηρίας ὑπάρχει. Νὰ ἀφερωθῇς καὶ σὺ εἰς Αὐτόν καὶ διὰ προσευχῶν καὶ εὐλισκινούσας μετανόας νὰ δυνηθῇς νὰ ἐξαγοράσῃς τὸ ἔγκλημά σου...

Ὁ νέος, ὅστις δὲν ἠδυνήθη καλῶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν τῶν λέξεών του, πρὸ τῶν τελευταίων αὐτῶν ἐνόμισεν, ὅτι περιέχουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του βυτίον παγεροῦ ὕδατος καὶ ἀκουσίως ὠχριάσας ὡς νεκρός, ἐγκυθύρασεν:

— Δηλαδή;... Ἐννοεῖτε;...

— Ἐννοῶ νὰ γείνης.... ἱερεῖς!... Νὰ γίνῃς ἅγιος ἄνθρωπος, διὰ νὰ σώσῃς τὴν ψυχὴν σου....

— Ἀλλά.... ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ μὲ πεπνιγμένην φωνὴν ὁ πτωχὸς Ζωηρὸς, πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ὁποῖου ἠνοίγετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ γῆ διὰ νὰ τὸν καταβαραθρώσῃ.

— Δὲν θέλω νὰ ἀκούσω δικαιολογίας... τὸν διέκοψεν αὐστηρῶς ὁ ἀμειλικτος γέρον. Αὐτὸ καὶ μόνον ἐγὼ νομίζω, ὅτι θὰ ἠμπορέσῃ νὰ σὲ σώσῃ... Τὸ παραδέχεσαι;... Ἐχει καλῶς. Ἀναλαμβάνω νὰ σὲ σπουδάσω καὶ

νὰ σὲ ὑποστηρίξω... Δὲν τὸ δέχεσαι;... Νὰ φύγῃς τώρα ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ καὶ ποτὲ δὲν θέλω νὰ μάθω τί κάνεις...

Καὶ κεραυνὸς ἂν κατέπιπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, δὲν θὰ ἠσθάνετο, ὅ,τι ἠσθάνθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Οὐδέποτε φανταζόμενος, ὅτι εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀθλίου ἐκείνου γέροντος, ἠδυνάτο ποτε νὰ συλληφθῇ τοιοῦτον σατανικὸν σχέδιον, ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν, ὅτι παρεφρόναι ἢ ὅτι ὑπνώτων εὗρίσκετο ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν φρικώδους ἐφιάλτου.

Ὁ ἀδυσώπητος ὁμοῦ γέρον τῷ εἶχε στρέψει τὰ νῶτα ἤδη, καὶ ταχέως ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του συνελθὼν ἠδυνήθη νὰ ἀναμετρήσῃ τὴν δεινὴν θέσιν του καὶ νὰ κατανοήσῃ τὴν σκληρὰν πραγματικότητα. Οἱ λόγοι ἐκεῖνοι, οἱ μετὰ τοσαύτης σκληρότητος προφερθέντες, οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολίαν ἐπέτρεπον καὶ καλῶς ἤγνόει πόσον μάταιον καὶ ἀνωφελὲς ἦτο νὰ ἀποπειραθῇ, νὰ μεταβάλῃ τὰς πεποιθήσεις ἑνὸς ἰσχυρογνώμονος καὶ πείσμονος γέροντος. Ἐξ ἄλλου μετὰ φρίκης ἐσκέπτετο, ὅτι οὐδεμία ἑτέρα ἐλπίς σωτηρίας τῷ ὑπελείπετο, ἐκτὸς ἐκείνης τῆς περιλαμβανομένης ἐν τῷ βαλλαντίῳ τοῦ ἐπιμόνου αὐτοῦ γέροντος καὶ ὅτι ἀπορρίπτων τὰς προτάσεις του θὰ ἐναπέμενεν εἰς θέσιν χείρονα ἐκ ἐκείνης, εἰς ἣν ἐν Ἀθήναις εὗρίσκετο.

Ὁ κύβος λοιπὸν εἶχε ριφθῇ καὶ ἡ καταδίκη τοῦ ἀτυχοῦς Ζωηροῦ εἶχε προφερθῇ σκληρὰ καὶ ἀμειλικτος. Θὰ ἀπέτιεν αὐστηρῶς τὸ παράπτωμά του καὶ τὸ παρθενικὸν ἐκεῖνο δῶρον, ὅπερ ἐν στιγμῇ ἐρωτύλου μέθης τῷ εἶχε δωρήσῃ ἡ ἐπέραστος μοναχὴ, θὰ τὸν ἐδέσμευεν ἐφ' ὄρου ζωῆς διὰ βαρείας σιδηρᾶς ἀλύσεως, ὑπὸ τὴν μορφήν ἑνὸς παμιμέλανος ράσου, ὑφ' ὃ θὰ ἠναγκαζέτο αἰδημόνως, νὰ κρύπτῃ τὴν τόσῳ σφριγῶσαν νεότητά του...

Μετὰ ψυχικοῦ ἀλγους παρετήρησεν ἤδη τὰ τετριπτά ἐκεῖνα ὄνειρα, ἅτινα τοσοῦτον τὸν ἐβασκαλοῦν, καθ' ὃν χρόνον καθήμενος ἐπὶ τῶν Πανεπιστημιακῶν ἐδωλίων μετὰ τοσαύτης θέρης εἶχεν ἀρχίσει νὰ μυήται εἰς τὰ μυστήρια ἐκεῖνα τῆς πρώτης κατοικίας τοῦ ἀνθρώπου, νὰ ὠχριάσῃ καὶ νὰ σβέννυνται πενθίμως πλέον πρὸ τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου ἱερατικοῦ ἐνδύματος καὶ ἐν ἀπογοητεύσει σκληρᾷ ἠσθάνετο, ὅτι σὺν τῇ ἀκουσίᾳ ἐκείνῃ παραιτήσει του ἀπὸ παντὸς ὅ,τι ἐγκόσμιον καὶ χαρμόσουνον καὶ θορυβῶδες ἀπέβαλλε συνάμα καὶ τὴν νεότητά του ὅλην, τὴν ζωὴν του αὐτὴν...

Πρὶν τῆς ἀνωτέρας ὁμοῦ ταύτης βίας οὐδὲν ἠδυνάτο νὰ ἀντιτάξῃ καὶ ἦτο ἱκανῶς εὐφρυνῆς νέος, ἵνα κατανοήσῃ ἐγκαίρως, ὅτι ὤφειλε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς περιστάσεις.

Ὑπὸ τοιαύτας λοιπὸν παραδόξους καὶ οὐχὶ συνήθεις συνθήκας ὁ

Ζωηρός, μετά τινα χρόνον ἀπὸ τῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀφίξεώς του περιεβάλλετο τὸ ἔνδυμα τοῦ ἱεροσπουδαστοῦ καὶ συνεδευόμενος ὑπὸ τῶν εὐλογιῶν καὶ δὴ τῆς ὑλικῆς ὑποστηρίξεως τοῦ συγγενοῦς του, ἐλπίζοντες ἤδη ἀκραδάντως εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ἀμαρτωλῆς ψυχῆς του, εἰσήρχετο εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν Σχολήν.

Ἡ πρώτη ἀπογοήτευσίς του ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίᾳ λύσει, ἣν ἔλαβε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο τῆς νεότητός του παράπτωμα, ἤρchiεν ἤδη νὰ ὑποχωρῇ καὶ ἑτεροὶ σκέψεις ὀριμώτεραι ἐπεκράτησαν ἐν τῇ κεφαλῇ του καὶ διέσκαψαν τὸ θλιβερὸν ἐκεῖνο νέφος. ὅπερ πρὸς στιγμὴν ἐπεσκίασε τὴν ἀμέριμον νεότητά του.

Ὁ Ζωηρός, εἶπομεν ἤδη, ἦτο εὐφυὴς νέος καὶ ὡς τοιοῦτος κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ ρᾶσόν ἐκεῖνο, ὅπερ οὕτω ὀκουσίως τῷ ἐπιβαλὼν αἱ περιστάσεις, δὲν ἦτο ὡς πρὸς στιγμὴν εἶχε φαντασθῇ, τόσο ἰσχυρόν, ὥστε νὰ τῷ διαλύσῃ πάντα τὰ τεχνὰ τῆς νεότητός του ὄνειρα καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἀπολακτίσῃ ἀπὸς διὰ παντός πάσας τὰς τέρψεις καὶ ἀπολαύσεις τοῦ κοσμικοῦ βίου, δι' ὃν τοιοῦτον καλλύνεται ἡ τόσο ἄλλως τε ἐφήμερος καὶ βραχεῖα ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου ὑπόστασις τοῦ ἀνθρώπου. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐσκέφθη, ὅτι ἀφ' οὗ ἐπάρχουσιν ἅπαντα παραδείγματα κοσμικῶν, οἵτινες ἱκανοὶ ὄντες νὰ τηρῶσι τὰ κοινωνιὰ προσχήματα, κατέχουσιν ὑψηλὰς θέσεις καὶ ἀπολαμβάνουσιν ἀμερίστου ἐκτιμήσεως παρὰ πάντων, καίτοι ἐν παραβύσει διαπράττουν τόσας ἁτιμίας καὶ ἐπιδίδονται εἰς βίον ὀργίων καὶ ἀκόλαστιν, ὅποσα ἀρὰ γε θὰ ἠδύνατο νὰ διαπράττῃ καὶ αὐτὸς ἐκκληρῶν πάντοτε τὰς ἀξιώσεις τῆς ἡλιθίας κοινωνίας, ἥτις φαντάζεται τοὺς ἱερεῖς ὄντα οὐδέτερα καὶ μὴ μετέχοντα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως;... Μήπως ἐξ ἄλλου δὲν θὰ ἦτο, ἐὰν πλέον ἐκείνων, ὀπίσμενος δι' ἐνὸς ἰσχυροτάτου προσωπείου τῆς ὑποκρισίας, τῆς προσποιήσεως, τοῦ φαρισαϊμοῦ καὶ τῆς ἀπάτης, διὰ τοῦ προσωπείου τοῦ ἱερατικοῦ ἐνδύματος, ὅπερ τοσάκις, ὡς διὰ μαγείας, ἐπιβάλλει σιγὴν εἰς τὰς σκαινωδεστεράς ὑποθέσεις καὶ τοσάκις ἐξήγγισε πρὸς ὅσα, ἅπαντα, οὐχὶ πλέον τὸ ἔνδυμα τοῦτο ὅπερ κατεσκέπασαν, ἀλλὰ μόνον τὸν χιτῶνα τοῦ κατέργον ἦσαν ἀξία νὰ περιβληθῶσιν;

Διατὶ ἀρὰ γε νὰ παρητηθῇ τῆς λατρείας τοῦ πλάσματος ἐκείνου, τὸ ὅποιον αὐτὸς ὁ Πλάστης πλέον ἔθεσεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα τὴν ἐξωραίσῃ, καὶ οὕτως τὴν γλυκαίαν γοητείαν τόσο νέος εἶχεν ὑποστῇ καὶ ἀνεξίτηλον διειρήσει ἐκίστε;... Διατὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἀπομακρύνῃ τῆς σκέψεώς του τὸς ἰδεώδεις εἰκόνας ἐπεράσιων Σειρήνων, αἵτινες ἀδιαλείπτως ἀνεκυνκῶντο ἐν τῇ κεφαλῇ του καὶ συνεσωρεύοντο ἐν αὐτῇ, ἀφ' οὗ τοσαύτην ἠδεῖαν ἐπήρειαν

ἐδοκίμαζεν ἐκριστόμενος τὴν γοητείαν τῶν καὶ φρικτῶν κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας μετεφέρετο νοτῶς εἰς τὴν ἡδυτέρην πραγματικότητα;... Μήπως ἀσπασθεὶς τὸ ἱεραικὸν σχῆμα εἶχε δυνηθῇ ν' ἀπεκδυθῇ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, νὰ ἀντικαταστήσῃ δι' ἄλλης ἀπαθεστερας τὴν τόσο εὐαίσθητον ψυχὴν του, τὴν τόσο φιλέρωτα καρδίαν του, νὰ μεταβάλλῃ τέλος τὴν εὐεπίφορον ἐκείνην φύσιν του μήπως εἶχε δυνηθῇ νὰ ῥίψῃ εἰς λήθην διὰ παντός τὴν σκέψιν, ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος, ὅτι ἐντὸς τῶν φλεβῶν του ἔρρεεν ἀπαύστως σφυζὼν καὶ θερμὸν αἷμα καὶ νὰ λησμονήσῃ τὸ ποικιλοτρόποις καὶ πολυειδῶς ἐκδηλούμενον νεανικὸν του σφρίγος, ἀφ' οὗ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη μεταβολὴ ἐὰν τοῦ σώματός του εἶχεν ἐπελθῇ, ἀφ' οὗ ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἐκκαίμενον ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὧν καὶ πρότερον σφοδρῶν ὀρμῶν καὶ ἀσβέστων ἐπιθυμιῶν, ἃς ἐπιβάλλει καὶ ἀπαιτεῖ ἡ ἀνυπότακτος νεανικὴ φύσις;...

Ἀπὸ τοιούτων σκέψεων ὀρμώμενος καὶ ἐπὶ τοιούτων λογικῶν συγκρίσεων στηριζόμενος ὁ Ζωηρός εἶχε προδιαγράψῃ τὸ σχέδιον τῆς δράσεώς του, θέσας ὡς σύμβολόν του τὸ : « Ἐπιτιχία μου ἡ ὑποκρισία ! »

Μετά τινα ἔτη ἐξήρχετο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ διάκονος χειροτονηθεὶς ἐστάλη εἰς πλησιόχωρον ἐπαρχίαν. Ἐκεῖ ὅμως ὁ Ζωηρός διακονῶν δὲν ἠμέλησε καὶ τοῦ μέλλοντός του καὶ εἰς θήραν τῆς ἐπιδοξου « παππαδιᾶς » ἐπιδοθεὶς ἐπέτυχ' μετὰ τινα χρόνον, χάρις εἰς τὴν εὐχον καὶ ἀρμονικὴν φωνὴν του καὶ τοὺς συμπάθεις τῆς μορφῆς του χαρακτηρισ, νὰ γοητεύσῃ εἴτραφῇ τινα καὶ καλλίγλουτον νεάνιδα, ἥτις ἐκτὸς τῶν θαυμασίων μηνῶν τοῦ μέλιτος, οὗς ἐπισχενέτο εἰς τὸν μελλόνυμφόν της καὶ τοὺς ὁποίους ὁ ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου ἐν σκληρᾷ νηστείᾳ τὴν νεότητά του διερχόμενος πτωχὸς αὐτὸς τοῦ Θεοῦ δοῦλος μετὰ παλμῶν ἀνελογίζετο, θὰ τῷ ἔφερεν ὡς προῖκα καὶ οὐχὶ εἰκαταφρόνητον ἀριθμὸν στρογγυλοτάτων λιρῶν.

Ὁ γάμος τῶν ἐτελέσθη ὑπὸ ἀρίστους οἰωνοὺς καὶ μετὰ τινα χρόνον ὁ νεαρὸς διάκονος, ὡς εὐσυνειδήτος ἐκτελεστὴς πάντων τῶν καθηκόντων του, ἐδωρεῖτο εἰς τὸ ἑτερονόμοσεν ἡμισὺν τοῦ εἴτραφῆς τέκνον, ἐκ τῶν θορυβωδῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ὁποίου μετὰ πεποιθήσεως, ἠδυνάτο τις, νὰ προεικάζῃ, ὅτι θὰ καθίστατο ἡμέραν τινα ἀντάξιος τῶν Ζωηρῶν ἀλόγονος.

Τὰ ἔτη διέτρεχον οὕτω ἡσυχῶς ἐν τῇ ἡρέμῃ ἐκείνῃ καὶ ἀθορύβῳ τῶν ἐπαρχιῶν γυνίκα καὶ ὁ νεαρὸς οἰκογενειάρχης ἐφαίνετο φθίνων καὶ μαραινόμενος ὁσημέρην. Ἐν τῇ μονώσει του ἐκείνῃ, κατὰ τὰς μακρὰς τῆς ἀνίας του ὥρας εἶχεν ἐπιχειρήσῃ καλλι εὐχινὴν μετέφρασιν τοῦ πολυχρότου τοῦ Βοσκασίου ἔργου περικοσμήσας αὐτὸ καὶ διὰ πολλῶν ἑτέρων σκηνῶν, ἃς ἡ τόσο γόνιμος περὶ τὰ τοιαῦτα φαντασία του συνελάμβανεν εὐκόλως, καὶ ἃ

ναριθμήτων σχολίων, καὶ τὸ ὁποῖον ἔργον ἐσκέπτετο νὰ δημοσιεύσῃ κατόπιν ὑπὸ ψευδώνυμον. Οὐχ ἦν τὸν ὁρῶν τῆς πολίχνης ἐκείνης τῷ ἐφαίνετο πάντοτε λίαν στενῶν ὁρίων, ἢ συζυγικῇ κλίνῃ ἤρχισε παραδόξως νὰ στενοῦται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ νὰ καθίσταται ἦτον ἀβροχίτων καὶ ἐλκυστικῇ, ἐν ᾧ ἡ φαντασία του ἔπαιτο πτερόπους πρὸς τοὺς ὁρίζοντας ἐκείνους τῆς πρωτευούσης, εἰς οὓς τοσοῦτον ὠνεύρωτε νὰ δράσῃ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Τέλος ἐπέστη ἡ πολυπόθητος ἐκείνη ἡμέρα καὶ ἡ ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ὑπέκρινε εἰς τὰς ἀρίστες περὶ αὐτοῦ συστάσεις, προσεκάλεσεν αὐτὸν ὡς τὸν χειροτονήσῃ ἱερέα, τοποθετήσασα ἅμα, ὡς ἐκ τῆς ἀρετῆς μορφώσεώς του, τοῦ ὠραίου παραστήματός καὶ τῆς σπανίας καλλιφωνίας του, εἰς τινὰ ἐνορίαν τοῦ Πέραν ἐκ τῶν πλουσιωτέρων καὶ ἀριστοκρατικωτέρων.

Ἡ εὐδαιμονία τοῦ αἰδαισιματώτατου πλέον παππα-Ζωηροῦ ἦτο ἀσύλληπτος. Ὡς διὰ μαγείας, εὐρέθη αἶφνης μέσφ τοῦ κύκλου ἐκείνου, ὃν παιδιόθεν ὠνεύρωτεν, ἐν τῷ κύκλῳ ἐκείνῳ ἐν ᾧ τοσοῦτον ἤλπιζε νὰ δράσῃ καὶ ἐφαρμοσθῇ πλέον σημεῖα τινὰ τοῦ προγράμματός του, ἅτινα ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων ἀνεφάρμοστα ἔτι εἶχον παραμείνει.

Εἴπομεν ἤδη, ὅτι ὁ παππα-Ζωηρός, κατ' εὐτυχίαν τινὰ σύμπτωσιν, εἶχε προεισθῇ ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς καὶ μελωδικωτάτης, διακρινομένης μεγάλως μεταξὺ τῶν κλαυθμηρισμῶν ἐκείνων τῶν λοιπῶν γηραλέων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συναδέλφων του, καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐλκυστικῶς ὡς ἐκ τούτου τὴν προσοχὴν τοῦ εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος τοῦ ναοῦ του. Τὸ εὐχυνενὲς ἐξ ἄλλου καὶ εὐπαρουσίαστον παράστημά του, ἡ συμπαθὲς μορφή του καὶ δὴ ἡ ἀμεμπτος ἐν πᾶσι καὶ λίαν ἐπιμεμελημένη περιβολή του δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀφήσωσιν ἀδιαφόρους τὰς λεπτολόγους κυρίας τῆς ἀνωτάτης τάξεως, αἵτινες, κατὰ παράδοξόν τινὰ ἐγωισμόν, ἀπαιτοῦσιν ὡς εἰς τὰς οἰκίας των κατὰ διαφόρους περιστάσεις εἰσερχόμενος ἱερεὺς, ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ θαλαμηπόλου ἢ ἀμαξηλάτου τῶν ἡναι πάντοτε ἀμέμπτου περιβολῆς, φέρων στίλβοντα ἐκ λειοσηρικοῦ ἄμφια, περικνημίδας χρυαῖς τοῦ κρατοῦντος συρμοῦ καὶ ὑψηλὸν περιλαίμιον στιλπνότερον καὶ κατόπτρου.

Αἱ πρόσοδοι ἄλλως τε τοῦ νεαροῦ ἱερέως εἶχον ἐπαισθητῶς αὐξήσῃ καὶ τῷ ἐπέτρεπον νὰ συμμικροῦνται αὐστηρῶς μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς τε ἀξιοτίμου πείλατείας του καὶ τοῦ ἐκάστοτε μεταβαλλομένου συρμοῦ. Διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης ἐπὶ πλέον, δι' ἧς κατὰ προτίμησιν περιβαλλὼν αὐτὸν αἱ κυρίαι, εἶχεν ἐπιτύχει νὰ μνηθῇ ισχέως εἰς πολλὰ ἀληθῆ μυστήρια καὶ οἰκογενειακά ἀπόρητα· ἐπιδεξίως ὅθεν ἀναπύρων πέπλους, οὓς ἐπὶ σκανδαλωδῶν ὑποθέ-

σεων εἶχε ῥῖπει ὁ διαρρέουσας χρόνος καὶ ὑπεροβούλως ἀναταράσσων κοινωνικὰς βορβόρους ὑπολανθάνοντας ὑπὸ διανυγῇ ἐπιφάνειαν, ἐπωφελεῖτο πάσης εὐκαιρίας, ὅπως αἰσχροῦς ἐκμεταλλεῖτο τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ ἐκείνου, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ὅτε μὲν πωλὺν τὴν ἐχεμύθειάν του εἰς λίαν ὑψωμένας τιμὰς, ὅτε δὲ ἀνευθυμίστως ἀξίων ἀνταλλάγματα, ἅτινα οὐδὲ καθ' ὕπνου ἠδύναιό ποτε νὰ φαντασθῇ, ἵτι θὰ ἐπετύγγανεν.

Ἐξ ἄλλου ἀνελάμβανεν ἐργολαβικῶς πλέον, ὡς ὁ ἱκανώτερος δικολάβος, τὴν διαπραγματεύσιν πλουσιῶν συνοικειῶν, τὴν ἐξομάλυνσιν οἰκογενειακῶν διαφορῶν καὶ τὴν διεξίτησιν ἐν γένει πάσης ὑπόπτου καὶ μυστηριώδους ὑποθέσεως μεταχειριζόμενος πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του πᾶν θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον μέσον καὶ πᾶσαν ἐκβιαστικὴν ἐκινῶσιν, συκοφαντίαν ἢ μηχανορραφίαν.

Ἡ μόρφωσίς του, αἱ ἐγκυκλοπαιδικαὶ του γνώσεις, ἡ εὐχέρεια περὶ τὸ κερᾶσθαι εἰς τὸν μελίφρυτον καὶ εὐήχον ἐκείνον τῆς φωνῆς του τόνον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς λοιποὺς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμαθεῖς καὶ ἀξέστοις συναδέλφους του, πάντα ταῦτα ἐγοήτευον τὸ ἀνεπτυγμένον ποίμνιόν του καὶ οὕτω πρὸ τῆς παρελεύσεως πολλοῦ χρόνου ὁ παππα-Ζωηρός εἶχεν εἰσαχθῇ εἰς οἶκον τῆς μεγάλης οἰκίας κατοικῆς ὁ κατὰ προτίμησιν ἱερεὺς τῶν ἀριστοκρατικωτέρων καὶ πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν, ὁ ἐξομολογητῆς πάσης μεγάλης δεσποίνης, ἥτις μετ' ἐμπιστοσύνης καὶ—παράδοξον ὀλίγον—μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως διήνοιγε τὴν καρδίαν της εἰς τὸν σφριγῶντα αὐτὸν ἀνιπρόσωπον τοῦ Ὑψίστου, ὅστις ἐξ ἄλλου προθύμως συμμετεῖχε καὶ πάσης οἰκογενειακῇ ἐορτῇ μὴ ἀρνούμενος νὰ λαμβάνῃ μέρος, ἐν στενῷ πάντοτε φιλικῷ κύκλῳ γύρισκόμενος, καὶ εἰς αὐτὸ ἔτι τὸ πόκερ ἢ τὸ μάουζ, ὄντινων τέλειος γνώστης ἐτύγγινεν.]

Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ γλυκυτάτου Βοκκακίου τὸ παμμέλαν «ράσον» οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔπαυσε ὑποκρύπτον τὰς ροδινωτέρας σκέψεις καὶ τοὺς ἡμερωτέρους πόθους ἐνὸς βίου μυστικοπαθοῦς, ἀγνώστου ἐν πολλοῖς διὰ τοὺς λοιποὺς κοινούς θνητοὺς. Αἱ φιλαρέσχος ἀναδιπλούμεναι πτυχαὶ τοῦ ἱεροῦ ἐνδύματος πρὸ πολλοῦ ἔπαυσαν πλέον διασκεδάζουσαι τὴν ὁσμὴν τοῦ λιβανωτοῦ, τὴν τόσῃν μελαγχολίαν προκαλοῦσαν καὶ εἰς λήθην ῥίπτουσιν τοσοῦτος πόθος, τόσας ἐπιθυμίας. Τὴν ὁσμὴν ἐκείνου πλήρως ἤδη ἀντικατέστησεν ἡ μεθεστικωτέρα εὐωδία τοῦ νεωτέρου ἰαπωνικοῦ ἀρώματος, ἡ ἐπενεργούσα ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων τῶν ὠραίων ἀμαρτωλῶν δίκην δραστηριότητος κανθαριδίνης καὶ τὸ ἀπειράκαλον ἐκείνο κομβολόγιον, ὅπερ πάλαι ποτὲ παρετηρεῖτο εἰς τοὺς δακτύλους τοῦ σεβασμίου ἱερέως, ἀντικατέστησε σήμερον ἡ ἐξ ἀ-

μιγοῦς ἡλέκτρον πολύτιμος καπνοσῦριγξ ἐξ ἧς διασκεδάζονται εὐωδιάζοντα νέφη. Ἡ δροῖσις τοῦ ἱερέως λεληθίτως διεισέδυσε πολὺ πλεονέτερον εἰς τὸν οἰκογενειακὸν τῶν πιστῶν βίον καὶ οὐχὶ σπανίως παρατηρεῖ τις τὴν πτωχὴν Μαγδαληνὴν τῆς σήμερον, τὴν φεύγουσαν τὸν πειρασμὸν καὶ ἐπιζητοῦσαν ἄσυχον εἰς τὸ τιμεινὸν ἐξομολογητήριον τοῦ σφριγῶντος ἱερέως τῆς, νὰ πίπῃ οὕτω ἀσυνειδήτως ἀπὸ τῆς Σκύλλης εἰς τὴν Χάριβδυν, εἰς ἣν μεταβάλλονται αἱ ἀγκάλαι τοῦ ἐξομολογητοῦ τῆς, μετὰ τὸ πέρασ βεβαίως τῆς ἐξομολογήσεως καὶ μετὰ τὴν πλήρη ἄφεσιν τοῦ διαπραχθέντος ὀλισθήματος !...

Καὶ δὲν εἶναι ἄπορον τίτι τρόπον κατορθοῦται ἔτι καὶ σήμερον νὰ διατηρῇται ἡ μυστικὴ αὕτη κυριαρχία τοῦ «ράσου». Ἡ θρησκοκληρία δὲν ἔλαψεν οὐδὲ δύναται νὰ λείψῃ ἐκ τινος κοινωνίας ὁσονδήποτε ἔστω προσηγμένης· ἐφ' ὅσον δὲ ἡ γυνὴ θὰ ἦναι θρησκοκλητικός, ἐφ' ὅσον ὑπακούει τιφλῶς εἰς τὴν αὐστηράν αὐτὴν θρησκοκλητικὴν ὑποβολήν, δεόν νὰ θεωρῇται ἱκανὴ ὅπως διαπράξῃ καὶ τὰ μείζονα τῶν ἐγκλημάτων, ἐξυλευμένων ἄλλως τε τελείως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, διότι ὑποβάλλονται ὑπὸ ἰδέας συναφοῦς τῇ θρησκείᾳ.

Καὶ ὁ παππα-Ζωηρὸς ἐν τῷ κύκλῳ ἐκείνῳ εὐρισκόμενος, περιστοιχούμενος ὑπὸ ἐνδρόσιων προσώπων καὶ φιλομειδῶν αἰμοχρόων χειλέων, ἀναπνέαν ἀπλήστως τὸ λεπτὸν ἐκείνο τῆς ἀβροδιαίτου σαρκὸς ἄρωμα καὶ ἐντροφῶν διὰ λαμάργων ὀφθ. ἰλμῶν εἰς τόσα εὐχροα καὶ ροδαλά σημεῖα καὶ τόσας εὐτραφεῖς καὶ καλλιγράμους προσεχόας, ἐξικνεῖτο εἰς τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς εὐδαιμονίας του. Ἡ γλῶσσά του ἀφ' ἑαυτῆς ἔλυετο, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξιτόξενον φλόγας, αἱ παρειαὶ του ἐπορφυροῦντο καὶ τὸ σφριγῶν τοῦ αἰδεσιμωτάτου πατρὸς σῶμα διέτρεχε γλυκεῖά τις φρικίασις, ἐν ἀνέκφραστον ἡδυπαθείας ῥίγος. Ὁ παππα-Ζωηρὸς τότε εὐχίσκετο εἰς τὸ στοιχεῖόν του.

XIII

Τοιαύτην εὐτυχὴ τροπὴν εἶχε λάβει ἡ ἐν τῇ πρωτεϊούσῃ ἐγκατάστασις τοῦ παππα-Ζωηροῦ καὶ ἄπειροι σκανδαλώδεις θρόνοι ἐρηθυρίζοντο εἰς βάρος του, ὅτε μετὰ τῶν πιστῶν τοῦ ποιμνίου του, οἱ πεπειραμένοι ὀφθαλμοὶ του ἐσημείωσαν τὴν ἀπὸ τινος ἐμφάνισιν εὐειδοῦς τινος νεάνιδος, οἱ φι-

λοπαίγμονες ὀφθαλμοὶ τῆς ὁποίας εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐράνησαν ὡς ἰδιαιτέρως προσελκύσαντες τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ αἰδεσιμωτάτου.

Ἦτο ἀπλούστατα ἡ δεσποινὶς ἔτι τότε κυρία Κορναρίδου, ἥτις πρὸ τινος ἀποφοιτήσασα τοῦ Ζαπτείου ἐποίει τὴν ἐμφάνισίν της εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ Πέραν.

Ἡ δεσποινὶς Ὁραιοζήλη, ἂν ἡδύνατό ποτε νὰ φαντασθῇ ὁποίας ἡδέας φρικιάσις ἡ θεία της προΐξενει εἰς τὸν καλλίφωνον ἐκείνον ἱερέα τοῦ ναοῦ ἔνθα συνήθως μετὰ τῆς μητρὸς της μετέβαιναν, ἔὰν εἶχε τὴν διορατικότητα νὰ μαντεύσῃ τὸν πειρασμὸν, εἰς ὃν ἔθετον αὐτὸν αἱ περιπόφυροι χνοώδεις παρειαὶ της καὶ τὰ ροδαλά της χεῖλη, ἴσως νὰ ἐλάμβανεν ἔκτοτε τὰς καταλήλους προφυλάξεις καὶ ἀπέφυγεν ὅ,τι ἀδύνατον τῇ ἀπέβη βραδύτερον ν' ἀποφύγῃ. Ἀλλ' ἐνίστε αἱ περιστάσεις αὐταὶ ὠθοῦσι τόσῳ ἀπροσδοκήτως τὰ γεγονότα πρὸς τὴν μοιραίαν αὐτῶν ἐκβασιν, ὥστε ἀδύνατον ἀποφαίνει νὰ διῶδῃ τις τὸ τέρμα των ἐκ τῶν προτέρων, καθ' ὃν χρόνον εἰσέτι οὐδὲν δύναται νὰ κινήσῃ τὰς ὑπονοίας του.

Ὁ παππα-Ζωηρὸς, ὅστις τοσαύτην ἐπιθυμίαν ἡσθάνθη αἰφνιδίως διεγειρομένην ἐν αὐτῷ πρὸς τὴν νεαράν διδασκάλισσαν, ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐβεβαιώθη, οὐ οὐδὲν ἡδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῶν φλογερῶν μόνον βλεμμάτων, δι' ὧν ἐκάστοτε περιέβαλλε τὴν εὐειδῇ ἐκείνην πιστὴν τοῦ ποιμνίου του, ἀπεφάσισεν ἵνα προβῇ εἰς τὰ ἔσχατα. Καὶ μετὰ τινος ἡμέρας, λαβὼν ὃν εἶχεν ἀνάγκην πληροφορίας καὶ διὰ μεγάλης τόλμης καὶ θρασύτητος ὀπλισθεὶς, ἐνεφανίζετο εἰς τὴν κατοικίαν τῆς πτωχῆς χήρας καὶ τῆς θυγατρὸς της, ὡς ἀπὸ μηχανῆς προστάτης των.

— Ἐμαθα πολλὰ καλὰ γιὰ τὴν κόρη σου... τῇ εἶπε τέλος πρὸ τῆς χαμαὶ νενοῦσης ἐκ παρθενικῆς αἰδοῦς νεάνιδος. Ἠξεύρω πῶς εἰσθε πτωχαῖς γυναῖκες καὶ δὲν ἔχετε κανένα νὰ σᾶς προστατεύσῃ... Ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἀφίνει κανένα νὰ χαθῇ! Σὺν ἔμαθα πῶς ἐπῆρε τὸ δίπλωμά της, ἐσκέφθηκα πῶς ἡμπορῶ κα' ἐγὼ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Αὐριο λοιπὸν θὰ περάσω νὰ σᾶς δώσω ἓνα γράμμα συστατικὸ σὲ μιὰ πλουσία κυρία, ποὺ κάνει πολλὰ καλὰ. Θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μιλήσῃ σὲ κανένα γιὰ νὰ τὴν διορίσουν σὲ κανένα σχολεῖο καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ μοῦ χαλάσῃ τὸ χατήρι...

Ἦτο θερμωτάτη ἡμέρα τοῦ Ἰουνίου καὶ πνιγηρά τις καὶ ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα περιέβαλλε βαρέως τὰ πάντα. Ἐκ τοῦ μετώπου τοῦ προγαστορὸς καὶ σωματῶδους αὐτοῦ ἀνδρὸς ἀπελείβοντο χονδραὶ ἰδρώτος στάγοντες μέχρις οὗ ἀνέλθῃ τὴν σιενωπὸν ἐκείνην, εἰς τὸ ἄκρον μεμακρυσμένης συνοικίας κειμένην, ἔνθα κατόκει ἡ Ὁραιοζήλη μετὰ τῆς μητρὸς της, καὶ ἡσθμιανε καὶ ἡγωνία, ὡς λέβης ὑπερθερμανθεὶς.

— Τι λές παππά μου!... ανέκραξε σχεδόν δακρύνουσα ἔξ εὐγνωμοσύνης ἡ πτωχή χήρα. Τόση καλωσύνη καὶ νὰ κάνης πάλι τόση κόπο γιὰ νὰ ἐρθῇς μὲ τόση ζέστη ὡς ἐδῶ ἐπάνω!... Μὰ αὐτὸ θὰ ἦναι ἀμάρτημα ποῦ θὰ τ' ὀχώμε σ' τὸ λαιμό μας... Αὐριο ὅποια ὥρα ὀρίζει ἡ ἀγνωσύνη σου, περνάει ἡ κόρη μου ἀπὸ τὸ σπῆτι σὰς καὶ παίρνει τὸ γράμμα...

Ὁ παππα-Ζωηρός, ὅστις ἄκρι ὡς τὴν ἀπάντησιν αἰτὴν ἀνέμνε, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἐνδόμυχον χαρὰν, ἦν ἡσθάνθη:

— "Ε... τότε, ἀπήντησεν ἀφελῶς, ὡς περὰσθ' αὐριο κατὰ τὰς δέκα. Καὶ ἔτσι εἶναι καλλίτερα, γιατί τὴν ἐρωτῶ εἰς πράγματα γνωρίζει ἀκόμη καὶ γράφω καλλίτερο συστατικό...

Δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ παραιτήσῃ πλείοτον τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ καὶ ἀνεχώρησε μέσθ' τῶν θερμότερων ἐκδηλώσεων αἰδίου εὐγνωμοσύνης τόσθ' ἐκ μέρους τῆς μητρὸς ὅσθ' καὶ τῆς κατὰ παράδοξον ἰσως σύμπτωσιν, λίαν πρὸ αὐτοῦ συσσελλομένης νεανίδος.

Τὴν ἐπομένην ἀφ' οὗ ἐπὶ τῇ πρώτῃ τυχούσῃ προφάσει ἐμερίμνησεν ἐγκαίρως νὰ ἀπομακρυνῇ διὰ μακρὸν χρόνον τῆς οἰκίας τὴν ἀφελὴ συζυγὸν τοῦ καὶ πάντας τοὺς ἐν αὐτῇ, ἐκεῖνος καταστρώνων τὸ σχέδιόν τοῦ μετὰ παλμῶν ἀνέμνε τὴν ἔλευσιν τῆς μελανοφθαλμοῦ νεανίδος.

Ἡ δεκάτη προσήγγιζεν ἤδη, ὅτε ἐλαφρὸς κωδωνισμὸς τῆς θύρας ἐπέφερεν εἰς τὸν εἰς μελισταγείας ρεμβασμὸν βυθισμένον αἰδεσιμώτατον ρίγος ἡδέας φρικιάσεως. Ἐσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ εὗρέθη πρὸ τῆς Ὠραιολῆς!...

— Καλῶς ἦν!... ἀνέκραξε μόλις πλέον συγκρατῶν τὴν χαρὰν τοῦ. Πέρασε μέσα, κόρη μου!... προσέθηκε ἐπανακλείων τὴν θύραν καὶ ὠθῶν οἰκείως ἐκ τῶν ὀπισθεν τὴν αἰδουμένην πάντοτε νεανίδα, εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον. Νά... τῇ εἶπε μετ' ὀλίγον. Ἐγὼ γιὰ χατήρι σου ἐδιώξα ὅλον; σήμερα ἀπὸ τὸ σπῆτι... γιὰ νὰ μείνωμε μόνοι... ὁλομόναχοι... καὶ νὰ ἐξομολογηθῶμε σ' ἅν καλοὶ φίλοι...

Ἡ πτωχή νεάνις ἐκπληκτος πρὸ τῆς ἀπροσδοκίτου ἐκείνης ὑποδοχῆς, ἥς ἔτυχε παρὰ τῷ προστάτῃ τῆς, συσσελλομένη καὶ νὰ ὑψώσῃ ἔτι τοὺς ὀφθαλμούς πρὸ τῆς ἡκιστα συναρδούσης πρὸς οἰκοδεσπότην καὶ δὴ εἰς ἱερέα οἰκιακῆς περιβολῆς τοῦ ἐκτετραχλησιμένου καὶ ἡμιγύμνου σχεδὸν ἀνδρὸς τούτου ἐτόλμησε νὰ καθήσῃ ἐπὶ τῆς πρώτης τυχούσης ἑδρας σιωπηλὴ καὶ περιπόρφυρος.

Ἄλλ' ὁ καλὸς τῆς προστάτης δὲν τὴν ἀφῆκεν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν ἀμηχανίαν ἐκείνην.

Ἐλαβε κάθισμα, ἐκάθησεν ἐγγὺς αὐτῆς οὕτως ὥστε οἱ πόδες τοῦ νὰ ἐγγίῃσι σχεδὸν τὰ τρέμοντα ἐκ συστολῆς γόνατά τῆς καὶ εἰς θεραπευτικὸν τένον:

— Ἐλα τώρα... τῇ εἶπε, λέγε μου τί ξεύρεις... Ἐμένα μοῦ φαίνεται πὼς θὰ γνωρίζῃς πολλὰ πράγματα...

— Ὁχι... ὄχι... ἐτόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ ἀφελῶς ἐκείνη, δὲν ἔχω πολὺς γνώσεις...

— Ἀχ! πονηρά!... ἀνέκραξεν ἐνθουσιωδῶς ὁ ἱερεὺς λαμβάνων καὶ θεραπεύων τὴν λευκὴν τῆς χεῖρα. Κάμνεις πὼς δὲν ξεύρεις τίποτε!... Πονηρά ποῦ εἶσαι!... Γιὰ νὰ σ' ἐρωτήσω γὰρ νὰ ἴδωμε, δὲν ξεύρεις;... Γιὰ πές μου τί ἔκαμε ἡ Εὐα καὶ τὴν ἐδιώξε ὁ Θεὸς ἀπ' τὸν Παράδεισον;...

— Μὰ αὐτῷ, τὸ ξεύρω... ἀπεκρίθη δειλῶς, ὡς πληγείσα ἐν τῷ ἐγώ-σμῳ τῆς ἐκείνης. Σὰς εἶπα πὼς δὲν ἔχω ἄλλας ἐγκυκλοπαιδικὰς γνώσεις... ἀλλὰ αὐτὸ πλέον...

— Μὰ γὰρ πές μοῦ το λοιπόν, ἐπανελάβεν ὁ ἱερεὺς ἐπιμένων καὶ σφίγγων μεταξὺ τῶν χονδρῶν τοῦ δακτύλου τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα.

— Διότι ἔφαγεν ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν... ἐπιθύρσεν ἡ Ὠραιολῆ.

— Ἀ!... ἐδῶ σὲ θέλω τώρα, ἀνέκραξεν ἐκεῖνος. Καὶ τί εἶναι αὐτὸς ὁ ἀπηγορευμένος καρπός;... Ἀν σ' ἐρωτήσῃ αὐριο μὴ μαθήτρί σου εἰ θὰ τῆς ἀπαντήσῃς;...

Ἐκείνη ἠγνόησεν ἤδη ποῦ ἔμελλε νὰ καταλήξῃ ὁ ἱερεὺς καὶ ἠρκέσθη νὰ ὑψώσῃ τοὺς γλυκαῖς ὀφθαλμούς τῆς καὶ τὸν περιβάλῃ δι' ἑνὸς ἐκφραστικοῦ βλέμματος.

— Βλέπεις λοιπόν, ποῦ τὸ ξεύρεις κι' αὐτὸ!... ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος ἔξαλλος πλέον ἐκ τοῦ τυφλοῦ πάθους, τὸ ὁποῖον τῷ ὑπέκαιε σφοδρῶς τὴν σιγὴν ἐκείνην τὴν ψυχὴν... Αὐτὰ τὰ μάτια σου, ἐξηκολούθησε μετὰ παραφορᾶς, ὅλα μοῦ τὰ εἶπαν τώρα... Ἐννοία σου καὶ σὺ ξεύρεις πολλὰ πράγματα, μὴ κάνης πὼς δὲν καὶ ἀλαμβάνεις. Εἶσαι καλὸ κορίτσι, κι' ἂν θέλῃς... ἐγὼ θὰ σὲ ὑποστηρίξω καὶ θὰ ἡμεθα πάντοτε καλοὶ φίλοι!...

Καὶ ἀδυνατῶν πλέον νὰ καταπνίξῃ τὸ ὄργιστον ἐν αὐτῷ πάθος, ἀνευ ἄλλης διατυπώσεως, ἀσυνειδήτως πὼς τὴν περιεπύχθη καὶ ἐναπέθηκεν ἐπὶ τῶν ἐνδρόσων παρειῶν τῆς δυο ἡχηρὰ φιλήματα...

Τόσθ' ταχέως διεδραματίσθησαν τὰ ἀνωτέρω, πρὸ τόσθ' ἀπροσδοκίτων γεγονότων εὗρέθη ἡ νεαρά διδασκάλισσα, ὥστε οὐδὲ κἂν ἐπακριβῶς δυνηθεῖσα νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβη, παρέμεινεν ἐμβρόντητος εἰς τὴν θέσιν τῆς, καταπόρφυρος καὶ δειλὴ, μὴ τολμῶσα νὰ ὑψώσῃ πλέον τὰ βλέμματά τῆς.

Ὁ παππα-Ζωηρός ὁμως ἦτο συνετὸς καὶ σώφρων, ἔκρινε δὲ καλὸν νὰ μὴ προβῇ περαιτέρω καὶ νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὰ ἀθῶα μόνον ἐκεῖνα φιλήματα. Ἐγγράψε λοιπὸν θερμὴν συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς ἐγκρίτον κυρίαν ἐκθύμως συνιστῶν τὴν Ὠραιοζήλην καὶ ἐκθειάζων τὰς πολλαπλὰς ἀρετὰς της. Καὶ ἐγχειρίζων εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν δὲν ἐλησμόνησεν ἵνα καὶ ἐμπράκτως διατρανώσῃ τὸ πρὸς αὐτὴν ἐνδιαφέρον του, ἐν ᾧ ἐκείνη ἀποσυρομένη μόλις ἐτόλμα νὰ ψιθυρίσῃ λέξεις τινὰς εὐχαριστίας.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εἶχον παραμείνει τὰ πράγματα, τοῦ ἱερέως μὴ δυνηθέντος ἄλλοτε νὰ συναντήσῃ κατ' ἰδίαν τὴν νεάνίδα, ἣτις ἐξ ἄλλου, πολλὰ διδαχθεῖσα ἐκ τῆς πρώτης ἐκείνης πρὸς αὐτὸν ἐπισκέψεώς της, ἐπεφυλάχθη ἐπιμελῶς νὰ ρυποκινδυνεύσῃ καὶ εἰσχωρήσῃ καὶ τὸ δεύτερον εἰς τὴν φωλεὰν τῆς Χαρυβδεως ἐκείνης, ἐκ τῶν ὀνύχων τῆς ὁποίας ζήτημα πλέον θὰ ἦτο ἐὰν κατῴρθου νὰ ἐξέλθῃ σῶα καὶ ἀβλαβής, μεθ' ὧν ἀκριβῶς ἰδιοτήτων θὰ εἰσῆρχετο....

Ἡ παρ' τῇ πλουσίᾳ καὶ ἀγαθοεργῷ κυρίᾳ σύστασις τοῦ ἱερέως, ὡς τὰ μάλα παρ' αὐτῆς ἐκτιμωμένου, ἤθελεν ἀναμφιβόλως καρποφορήσῃ καὶ ἡ δεσποινὶς Ὠραιοζήλη θὰ διωρίζετο διδασκάλισσα, ἐὰν ὡς ἀληθὺς πλέον ἀπὸ μηχανῆς Θεός, δὲν ἐνεφανίζετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταύτης ὁ κύριος Κορναρίδης, ἵνα δωρῶμενος τὸ ὄνομά του εἰς τὴν ἐνδροστον ἐκείνην νεάνίδα, διανοίξῃ ἅμα εἰς τὸν αἰδεσιμώτατον τὴν θύραν ἐκείνην, ἐξωθι τῆς ὁποίας ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου μάτην καρδόκει λείπων λαϊμάργως τοὺς δακτύλους του...

Διότι ὄντως, ὁ παππα-Ζωηρός δὲν ἀνέμενε νὰ τὴν εὐτυχῇ αὐτὴν περιστάσιν. Ὡς ἔμπειρος ἄνθρωπος, ἀναμετρῶν πάντοτε τὰ διαβήματά του, κατενόησεν, ὅτι ὡς εἶχον τὰ πράγματα, ἢ ἐκπόρθησις τοῦ φρουρίου, ἢ μὴ ἀδύνατος, θὰ ἐξέθετεν ὁμως πάντως αὐτὸν εἰς μεγίστους κινδύνους. Ἐν ᾧ ἐσκέπτετο, ἅπαξ ἀνοιγομένων τῶν πυλῶν αὐτοῦ, πᾶσα ἐφοδο, θὰ εἶχε πλείστας ἐλπίδας ἐπιτυχίας καὶ ἡ ἀντίστασις τοῦ ἐχθροῦ, ἐξ ἐφόδου πάντοτε καταλαμβανομένου καὶ ἀδυνατοῦντος νὰ ἀμυνθῇ, θὰ ἦτο ἀσθενεστάτη καὶ μικρᾷ διαρκείᾳ.

Τὰ γεγονότα αὐτὰ πλέον ἐδικαίωσαν πλήρως τοὺς ἀκριβεῖς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἔμπειρου τούτου ἐκπορθητοῦ. Οἱ γάμοι τοῦ ζεύγους Κορναρίδου ἐτελέσθησαν ἐπευλογοῦντος αὐτοῦ τούτου τοῦ παππα-Ζωηροῦ καὶ θερμῶς ἐπευχομένου τὴν ταχείαν τῶν σχεδίων του εὐόδωσιν.

Μόλις παρῆλθον οἱ πρώτοι τοῦ μέλιτος μῆνες, μικρᾷ ἄλλως τε διαρκείᾳ ὡς ἐκ τῆς φιλασθένου κράσεως τοῦ κυρίου Κορναρίδου, ὁ παππα-Ζωηρός ἐνόμισεν, ὅτι ἐπέστη ἤδη ἡ κατάλληλος στιγμή, κατ' ἣν ὤφειλε νὰ

δράσῃ ἀποτελεσματικῶς πλέον. Ἡ εἰσοδὸς του εἰς τὴν οἰκίαν τῶν νεονύμφων ἦτο ἄλλως τε ἐλευθέρᾳ κατ' οἰανδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας, κατ' ὅσον ἐκτὸς τῶν ὑποχρεώσεων, ἃς ἡ νεαρὰ σύζυγος εἶχε πρὸς αὐτόν, ὅστις οὕτω αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἐλευθέρων ἡμερῶν εἶχεν ἀναλῶν ἀλλοτε νὰ τὴν προστατεύσῃ, καὶ αὐτὸς ἐπὶ ὁ κ. Κορναρίδης, ὅστις, κατὰ κακὴν του τύχην, ἀπεριόριστον σεβασμὸν πρὸς τὸν κατὰ τὸν ἥν ἔτρεφε, δι' ὅλους ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως περιέβαλλε τὸν παππα-Ζωηρόν, αὐτοῦ τὸν τόσῳ εὐπαιδευτὸν καὶ κατ' ὅλα ἀξιὸν αὐτὸν κληρικόν, μεθ' οὗ συνήθως οἰκίᾳ συνεζήτει περὶ διαφορῶν σοβαρῶν κοινωνικῶν ζητημάτων.

Καὶ ὁ παππα-Ζωηρός, ὅστις ἡγωνίᾳ ὁσημέραι πλείοτερον ἐπὶ τινὶ γὰρ καὶ προσδοκίᾳ, ἣτις ὡς φθονερὸς πειρασμός, κατέκλυζεν ἀπαύστως τὴν κεφαλὴν του, ἐνόμισεν ὅτι ἐπέστη πλέον ἡ πολυπόθητος ἐκείνη στιγμή.

Τοῦτο δὲ συνέβη κατὰ τινὰ μεσημβρίαν τοῦ θέρους, κατ' ἣν ὁ τοιαύτου βίος σύζυγος ἀπασχολημένος μὲ τὰς διακυμάνσεις τῶν τιμῶν τῶν διαφορῶν ἀξιών εὐρίσκετο ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ τοῦ Γαλατᾶ, ἐν ᾧ ἡ ἐρασμία σύζυγος του ἐξηπλωμένη νοχελῶς ἐπὶ μακρᾷ πτυσσομένης ἑδρας ἐν τινὶ μικρᾷ τοῦ οἴκου τῆς αἰθούσῃ, εἶχε βυθισθῇ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν γοητευτικοῦ τινος γαλλικοῦ μυθιστορήματος, ὅπερ ὑπὸ τὸν ἐλκυστικὸν τίτλον: «La vie à Paris» μέγαν θόρυβον εἶχε διεγείρει, ἀναμένουσα ὅπως νήδυμος ὕπνος καίηται πρὸ τῆς πνιγρᾶς καὶ ὑπερθερμοῦ ἐκείνης ἀτμοσφαίρας τῆς μεσημβρίας βαρυμένα βλέφαρά της.

Ὁ κώδων τῆς ἐξωθύρας αἰφνης ἀντήχησε καὶ προτοῦ ἔτι ἐκείνη ἀκτιλῆφθῇ, ὅτι πρόκειται περὶ ἐπισκέψεως κατὰ τὴν ὅλως ἀκατάλληλον ἐκείνην ὥραν, οὐχὶ μετὰ μικρᾷ ἐκπλήξεως παρατήρησε ταχέως εἰσερχόμενον εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν ᾗ εὐρίσκετο τὸν αἰδεσιμώτατον!...

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, κατ' ἣν ἐξετυλίχθη ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ του σκηνή, οὐδέποτε ἡ κυρία Κορναρίδου εἶχε παραμείνει μόνη μετ' αὐτοῦ, ἀποφεύγουσα διὰ λόγους, οὓς καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἠδυνάτει ἐπακριβῶς νὰ προσδιορίσῃ. Καὶ ἤδη, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι εὐρίσκετο πρὸ αὐτοῦ, μόνη, κατὰ μόνον, ἡσθάνθη ἀόριστόν τινα συγκάνησιν αἰφνιδίως κυριεύουσιν αὐτὴν καὶ μίαν ἀνεξήγητον φρικίᾳσιν διατρέχουσιν τὸ σῶμά της.

Εὐθὺς ὡς παρῆλθεν ἡ πρώτη ἐντύπωσις της, συγκεντρώσασα τὰς δυνάμεις της ἀπάσας ἀτεπειράθῃ νὰ ἀνεγερθῇ καὶ διευθετήσῃ τὴν οἰκίαν της περιβολήν, εἰς ἣν τόσῳ ἀπροόπτως τὴν εἶχε καταλάβει ὁ ἀδιάκριτος ἐπισκέπτης.

Ἄλλ' ὁ παππα-Ζωηρός δι' ἐμφατικῆς τῆς χειρὸς του κινήσεως τὴν ἀπέτρεψεν.

— Κάθησε παιδί μου... τῇ εἶπεν οἰκείως. Ἄν ἤξειρα πῶς θὰ σὲ ἀνησυχήσω δὲν θὰ ἀνέβαινα αὐτὴν τὴν ὥραν... Ἀλλὰ, μοῦ φαίνεται, πῶς δὲν εἶμαι ξένος γιὰ σένα... καὶ σὰν περνοῦσα ἀπὸ κάτω, ἀνέβηκα νὰ ἰδῶ τί γίνεσθε...

Κατ' ἀρχὰς ἡ συνδιάλεξις περιεστράφη περὶ διάφορα θέματα, περὶ τὸν νέον βίον τῆς νεαρᾶς συζύγου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν γάμων της, περὶ τὰς ἐργασίας τοῦ συζύγου της καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅτε εἰσῆλθεν ἡ μικρὰ ὑπηρετρία τῆς οἰκίας κομίζουσα τὸν καφέν.

Αἰφνης ὁ αἰδεσιμώτατος, ἐν τελείᾳ ὑποκρίσει, ὡς ἐὰν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσκέφθητι, ὅπερ εἶχε λησμονήσει :

— Ἄ !... κόρη μου !... ἀνέκραξε πρὸς τὴν μικρὰν ὑπηρετρίαν. Θὰ μοῦ κάνης μιὰ μικρὴ δουλειά, γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὴν εὐχή μου... Μὲ τὴν ἄδεια πάντοτε τῆς κυρίας σου... προσέθηκε προσβλέπων τὴν οἰκοδεσποιναν...

— Εὐχαρίστως,... ὅ,τι θέλετε... ἐπιθύρυσεν ἡ κυρία Κορναρίδου.

— Νὰ πῆς μιὰ στιγμὴ εἰς τὸ σπῆτί μου... εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν, καὶ νὰ 'πῆς νὰ σοῦ δώσουν νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα φάκελλο, ποῦ ἔχω ἀφήσει ἐπάνω σ' τὸ τραπέζι... Τὸν ἐλησμόνησα ἐκεῖ ἐπάνω καὶ τώρα μοῦ ἔρχεται δύσκολο, νὰ κάνω πάλι αὐτὸν τὸν δρόμο...

— Σὰς παρακαλῶ... συνεπλήρωσεν εὐγενῶς ἡ κυρία Ὁραιοζήλη, ἀφ' οὗ ἡμπορεῖ νὰ γείνη μιὰ εὐκολία....

Καὶ ἀποτεινόμενη εἰς τὴν ὑπηρετρίαν :

— Ἐκατάλαβες, Μαρία ;... Πήγαινε γρήγορα λοιπὸν καὶ πρόσεχε...

Ἡ ὑπηρετρία ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ μετὰ τινος στιγμᾶς ἠρώσθη εὐκρινῶς ὁ κωδωνισμὸς τῆς ὁπισθεν αὐτῆς κλεισθείσης ἐξωθύρας.

Τὸ σχέδιον τοῦ πονηροῦ Ιερέως ἔβαιναν εὐθὺ πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐν τῷ τῆς μικρᾶς οἰκίας τοῦ ζεύγους Κορναρίδου, μετὰ τὴν οὕτω ἀπομακρυνομένην μικρὰν ὑπηρετρίαν, οὐδὲν ἕτερον πρόσωπον πλὴν ὑπῆρχεν. Ὁ σίζυγος, καὶ τοῦτο καλῶς ἐγίνωσκεν ὁ παππα-Ζωηρὸς, οὐδέποτε ἐπανήρχετο πρὸ τῆς πέμπτης ἐσπερινῆς ὥρας καὶ δὴ κατὰ τοιαύτην ὥραν, καθ' ἣν εἰρήσκετο ζωηρῶς ἀπασχολημένος μὲ τὰς ἐργασίας του.

Καὶ ἤδη, εὐρίσκετο τέλος πάντων μόνος μετὰ τῆς θελκτικῆς αὐτῆς κυρίας, ἥτις ἀπὸ τοσούτου χρόνου τὸν ἐτυράννει σκληρῶς καὶ τὸν ἔθετεν εἰς διαρκεῖς πειρασμοὺς, μόνος μετ' αὐτῆς, χωρὶς οὐδεὶς κίνδυνος νὰ ἀπειλῇ νὰ διακόψῃ αἰφνιδίως τὴν συνέντευξιν ἢ τὴν ἐκείνην, ἥτις ὡς δι' ἐλπίδος εἶχε, θὰ ἐγίνετο ἀπαρχὴ μυρίων ἄλλων, γλυκυτέρων, παθητικωτέρων, περιπαθεστέρων..

Στιγμαὶ τινες διέρρευσαν μέσφ ἀγωνιώδους σιγῆς δι' ἀμφοτέρους.

Ὁ παππα-Ζωηρὸς ἤγειρε τολμηρῶς τὴν κεφαλὴν του καὶ δι' ἐκφραστικοῦ βλέμματος περιέβαλε τὸ πρὸ αὐτοῦ θελκτικὸν ἐκεῖνο σύνολον.

Ἡ κυρία Ὁραιοζήλη ἔφερε πολύτιμην οἰκιακὴν ἐσθῆτα ὑποκυάνου χροιάς περικοσμουμένην διὰ λευκῶν τριχάπτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀνεδύετο χαριέντως ὁ χιονόεις τράχηλός της καὶ γοητευτικῶς διεκρίνετο μέρος τοῦ ἀλαστρού στήθους της. Κάτωθι τῆς ἀτημελήτως πῶς καταπιπτούσης ἀκρας τῆς ἐσθῆτός της προεξείχον δύο κομψαὶ καὶ στρογγύλαι κνήμιναι, αἵτινες ὑπὸ διαφανεστάτας περικνημίδας κατέληγον εἰς μικροὺς πόδας ἐξαφανιζομένους εἰς χρυσοποικίλον ζεῦγος ἑμβάδων. Ἐν λεπτὸν ἄρωμα προσφάτου κομμώσεως διακρίνεται περὶ αὐτὴν μεθύον τὰς αἰσθήσεις, διεγείρον νέους πόθους καὶ προκαλοῦν ζωηρὰς ἐπιθυμίας.

Τὰ βαθύχροα παρατετάσματα τῶν παραθύρων, ὁλοσχερῶς πρὸ αὐτῶν καταπίπτοντα, ὅπως παρακωλύωσι τὴν ἀποτυφλωτικὴν ἀντανάκλασιν τοῦ πυρπολουμένου ὑπὸ τὰς καυστικὰς τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου ἀκτῖνας ἐδάφους, παρῆγον ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ ἡδὺ τι σκιόφως καὶ μέσφ τῆς ἡρέμου αὐτῆς ἀτμοσφαίρας εἰρκινῶς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀντήχουν οἱ λαρυγγισμοὶ μικροῦ κιναρίου, ὅπερ ἐν τῷ κλωβίῳ του διαρκῶς ἐφλυάρει.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ αἰδεσιμωτάτου, ὡς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἀκαταγωνίστου γοητείας, προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ παλλένκου προσώπου τῆς οἰκοδεσποίνης, ἀορίστως καὶ μαγικῶς ἀκτινοβολοῦντος πρὸ ἀσθενῶν τινων ἀκτίνων, αἵτινες διαφείγουσιν τὰ παρατετάσματα διεσκέδαζον εἰς τὴν αἰθουσαν ροδίνους ἐλλάμψεις, ἐκτοξεύοντες ἐπ' αὐτῶν βλέμματα πλήρους ἐκφράσεως πιστῶς διερμινεύοντα ἅπασαν τὴν συγκίνησιν, ἥτις ὑπελάνθανε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ στήθος του. Ἡ θέα τοῦ πλάσματος ἐκείνου ὥθει τὸν πτωχὸν Ιερέα τὴν στιγμὴν αὐτὴν μέχρι παραφροσύνης καὶ ἡσθάνετο τὸ αἷμα σφυζόν ἐπὶ τῶν κρατῶν του. Μία ἡδέια νάρκη ἐβάρυνε τὴν κεφαλὴν του καὶ φοικιάσεις διέτρεχον τὸ σῶμά του.

Ἡ νεαρὰ γυνή, ἐν ποῖᾳ τινι ἐκπλήξει πρὸ τῆς βαθείας σιγῆς ἐκείνης, ὕψωσε κατὰ τινα στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς της καὶ τὸ γλυκύ της βλέμμα συντητήθη μὲ τοὺς ἐπ' αὐτῆς προσηλωμένους λαιμάργους τοῦ Ιερέως ὀφθαλμοὺς. Ἀποσιῶς κατεβίβασεν αὐτὸ καὶ παρέμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν της, ὡς αἰφνιδίως δηχθεῖσα ὑπὸ λοβόλου ἐχίδνης.

Ἀλλ' ὁ παππα-Ζωηρὸς δὲν ἀφῆκε νὰ τὴν διαφύγῃ ἡ ἐκ τοῦ βλέμματος ἐκείνου προκίνησα παρ' αὐτῇ ἐντύπωσις. Ἀθορύβως καὶ τολμηρῶς ἔσκαψε τὴν ἔδραν του πλησίον τῆς ἰδικῆς της καὶ εἰς θαυπευτικὸν τόνον :

— Ἦθελα κάτι νὰ σοῦ 'πῶ... τῇ εἶπεν.

— "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

— Μουλόκοι... δέχθηκε... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Γιατί... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Και... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Μου... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Η... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Σε... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Προ... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Η... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Σε... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Είναι... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Και... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Ω... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Μη... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Εάν... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Πο... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Εκείνη... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

Χωρίς... "Ο,τι θέλετε... επιθύρισε εκείνη διά μόλις ακουομένης φωνής χω-
ροκρήνη..."

ράθη να εξέλθω του δωματίου. 'Αλλ' εκείνος ως παράφρων πλέον ώρησε
πρός αυτήν και την έβουρε προς το μικρόν παρά την γωνίαν ανάκλιντρον.
Τήν ηνάγκασε να καθήση επ' αυτού και έλαβε πλησίον της θέσιν. 'Εκρατει
αυτήν εκ των καρπών των χειρών και ασυνειδήτως είχεν επιζητήσει τήν χεί-
λη της, ατινα εκείνη διεξίως είχεν αποστρέψει· αλλ' ανέπνεε ήδη δι' όλης της
δυνάμεως του ασθμαίνοντος στήθους του τόν πλούσιον της κεφαλής της όγ-
κον, όστις τοσαύτην μεθυστικήν ευωδίαν διεσκέδαζεν. 'Η φωνή του ήδη,
πρό του πάθους του, όπερ αίφνιδίως υπεγερεθέν εν αυτώ τώ έφλόγιζε τās αί-
σθήσεις, ήτο ξηρά και έντονος, υπεκδηλούσα τήν τόλμην.

— Γιατί θέλεις να μου φύγης;... άνέκραζεν έξαλλος, περιπτυσσόμενος
έν παραφορά αυτήν. Γιατί θέλεις να κάνης αυτό το άδικο... να με αφήσης
τόρα που μου επήρες τήν καρδιάν μου όλη,... το μυαλό μου αυτό... τώρα.
που με έτρελλανες σ' τ' αλήθεια;...

— 'Αφησέ με... άφησέ με... επανειάμβανεν εκείνη προσπαθούσα να
διαφύγη των χειρών του.

— Σε αγαπώ... τή επιθύριζεν ό παππα-Ζωηρός, εκτός έαυτού πλέον
ζητών να συναντήση τή χείλη της. Θα γείνω σκλάβος σου... δούλος σου...
σύ θα ήσαι ό πασάς μου!... θα με διατάσσης... θα περνάμε ζωή μπείκη...
γλυκειά... τρελλή...

— 'Οχι... όχι... αδύνατον!.. άνέκραζεν εκείνη άγωνιώσα έν τή θερμή
εκείνη περιπτύξει.

— Γλυκειά μου, 'Ωραιόζήλη... μη γίνεσαι τόσο κακή... επανειάμβανεν
έν φρενίτιδι ένείνος... Για κύτιαξέ με πώς είμαι σ' το γόνατά σου και σέ πα-
ρακαλώ!... λυπήσου με... μη με τυραννής περισσότερο!... 'Αρχούν όσα έως
σήμερα υπέφερα για σένα... για τή γλυκή σου ματάκια!...

— 'Αφησέ με γιατί θα φωνάξω... τώ είπε τέλος εκείνη ασθμαίνουσα.

— Δεν θα το κάνης αυτό... απήντησεν ως θηρίον μαινόμενον ό Ιερεύς.
Και έπειτα σάν φωνάξης κανείς δεν θα σέ πιστέψη... θα 'πώ πώς με έσυκο-
φάντησες... θα γείνη σκάνδαλον, το όποιον σένα μόνον θα βλίψη... 'Οχι!...
δεν θα το κάνης ποτέ αυτό... Μη έπιμένη: πλέον άδίκως... Τώρα είσαι
πλέον 'δική μου... Είναι αδύνατον να γείνη άλλοιως... Είναι 'δική μου... και
θα είσαι πάντοτε... Και τί ζωή γλυκειά που θα περάσωμε, χρυσό μου... Τί
τρελλή αγάπη... Τί λατρεία θα σου έχω!...

— 'Όστε με έκβιάζεις;... Καταχρασαι τής θέσεώς μου;... έστέναζεν έ-
κείνη αποκαμούσα πλέον έν τή άνίσω ταύτη πάλη.

— Δεν σε έκβιάζω χρυσό μου... απήντησεν ό παππα-Ζωηρός κατα-
σπαζόμενος τās χείρας της και τόν τράχηλόν της.. Σε παρακαλώ μόνον... σο

φιλῶ τὰ χέρια σου... γιατί είμαι τρελλὸς μαζὶ σου... γιατί δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα... μακριά σου!...

Τὸ στήθος της ἀνεπάλλετο βιαίως καὶ διακεκομμένη ἀναπνοὴ ἀνεκίνει σπασμωδικῶς τὰ χεῖλη της. Σταγόνες ἰδρώτος ἀγωνίας ἤρχιζον νὰ ἀναβλύζωσιν ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις της ἐγκαταλειπούσας ὁλοὺν αὐτήν, ἐν ᾧ ἀσυνειδήτως χωρὶς καὶ αὐτὴ νὰ τὸ ἐννοῇ, μία ἡδεῖα νάρκη, μία ἀόριστος, μία ἀσκήρης ἐπιθυμία, εἰς ἀνεξήγητος πόθος τὴν κατελάρβανε βραδέως πλὴν ἀσφαλῶς, μία νάρκη, ἣτις παρέλκε τὰς δυνάμεις της καὶ ἐβάρυνε τὴν κεφαλὴν της ὡς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν μεθυστικοῦ ποτοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐθαμβοῦντο καὶ ληληθότως τὰ βλέφαρά της βεβαρυνμένα ἐκλείοντο.

Ἀφῆκε τὸ σῶμά της νὰ ριφθῇ πρὸς τὰ ὀπισθεν ὡς ὄγκος ἀδρανὴς ἐπὶ τινος μικροῦ ἐκ πύλων προσκεφαλαίου καὶ οἱ βραχίονές της ἐν ἀτονίᾳ κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, ἀνέκानοι πρὸς πᾶσαν πλέον ὑπερίσπιν, ἀδυνατοῦντες νὰ προβάλωσι καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν.

Καὶ ἐκεῖ ἐν τῇ θέσῃ ἐκείνῃ εὐρισκομένη, ἐν τῇ ἡδεῖᾳ ἐκείνῃ νάρκῃ, τὰ πάντα περὶ αὐτὴν αἰσθανομένη ἀνελυσόμενα ταχέως ὡς ἐν γλυκεῖ καὶ μαγικῷ ὄνειρῳ, διέκρινε μέσῳ τῶν ἡμιεκλείστων βλέφαρών της, τὸν γιγαντιαῖον ἐκεῖνον ἄνδρα γονυπετὴ σχεδὸν πρὸ αὐτῆς, διανοίγοντα ἐπιτηδεύς καὶ ταχέως τὴν ἀραχνοῦρῃ μεταξίνην θαλαμειοτήτά της καὶ ἐναποθέτοντα μετὰ παραφορᾶς καὶ μέθης βροχὴν θερμῶν ἀσπασμῶν ἐπὶ τοῦ σφοδρῶς ὑπὸ τὴν ἐπίπλυνσιν τῶν ἐκκσιόντων χειλέων, φρίσσοντος πλουσίου στήθους της, ἐπὶ τῶν κοραλλίνων χειλέων της, ἐπὶ τῶν χνοιδῶν παρειῶν της, ἐπὶ τοῦ πυρέσσοντος μετώπου της, ἐπὶ τοῦ ἀλαστροῦ τραχήλου της, ἐπὶ παντὸς τέλος ὅ,τι εὐρίσκετο πρὸ τῶν χειλέων του... καὶ ἀμυδρῶς πως ἤκουε παρὰ τὰ ὠτὰ της γλυκύν τινα ψέθυρον συγκεχυμένον μετὰ πάθους προφερομένων λέξεων, αἵτινες αὐγαλέαι ἐξέπνεον προτοῦ ἔτι καλῶς ἀκουσθῶσιν!...

... ὅτε ὁ κύριος Κορναρίδης ἐπανῆλθε τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν του, εὐχαριστημένος ἐκ τῶν τιμῶν τῶν διαφόρων χρηματιστικῶν ἀξιῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐξεπλάγη ὀλίγον παρατηρήσας ἐπὶ τοῦ περιπορφήρου προσώπου τοῦ ἐτέρου τρυφεροῦ ἡμίσεώς του, ἀκτινοβολοῦσαν καὶ λαμπυρίζουσαν ἀγνωστὸν τινα εὐδαιμονίαν, ἣν οὐδέποτε ὁ πτωχὸς μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχε διακρίνει....

... ὅτε ὁ κύριος Κορναρίδης ἐπανῆλθε τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν του, εὐχαριστημένος ἐκ τῶν τιμῶν τῶν διαφόρων χρηματιστικῶν ἀξιῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐξεπλάγη ὀλίγον παρατηρήσας ἐπὶ τοῦ περιπορφήρου προσώπου τοῦ ἐτέρου τρυφεροῦ ἡμίσεώς του, ἀκτινοβολοῦσαν καὶ λαμπυρίζουσαν ἀγνωστὸν τινα εὐδαιμονίαν, ἣν οὐδέποτε ὁ πτωχὸς μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχε διακρίνει....

XV

Ἔτος σχεδὸν εἶχε διαρρεύσει ἀφ' ἧς ὁ Νίκος εἶχεν ἀναχωρήσει τῆς Σαμψούντος ἐγκατασταθεὶς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ.

Τὴν αἰθουσαν τῶν πανεπιστημιακῶν παραδόσεων εἶχε νὰ ἐπισκεφθῇ ἀπὸ πολλῶν μηνῶν ἤδη, τῶν ἄλλων καθημερινῶν ἀπασχολήσεων του μὴ ἐπιρεπουσῶν αὐτῷ νὰ σκέπτηται περὶ τοῦ σκοποῦ, ὅστις πράγματι ἦτο ἡ μόνη αἰτία τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμονῆς του.

Κατ' ἀρχὰς ἐπέδειξεν ὄντως μεγάλην προθυμίαν καὶ ἀνελλιπῶς ἐπὶ τι διάστημα παρηκολούθει πρὸς παραδόσεις τῆς Σχολῆς του. Πλὴν ἀφ' οὗτου ἤρχισε νὰ συνάπτῃ διαφόρους σχέσεις καὶ γνωριμίας καὶ δὴ ἀφ' οὗτου τόσῳ στενῶς συντεδέθη μετὰ τῆς Ρενέ, τῆς εἰώ; πλέον ἡμέλησε τῶν σπουδῶν του οὐδὲ κἂν ἐνθυμούμενος, ὅτι ἦτο σπουδαστὴς καὶ φρικτῶν καὶ ἐπὶ τῇ ἀπλῇ σκέψει, ὅτι ἵνα παρακολουθῇ τὰ μαθήματά του, ὥφειλε, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν νὰ ἀπομακρύνεται τοῦ προσφιλοῦς του Πέραν, νὰ ἐξέοχηται τοῦ κύκλου ἐκεῖνου εἰς τὸν ὁποῖον τόσα ἀγνώστα θέλητρα ἀνεκάλυπτε καθ' ἡμέραν, ἵνα μεταβῇ εἰς ἀπομακρυσμένην συνοικίαν καὶ μέσῳ ἀγνώστην καὶ ἀλλογλώσσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προσώπων νὰ ἀκροᾶται ἐπὶ μακρῶς ὥρας μαθήματος, ὅπερ δὲν τὸν ἐνδιέφερε καὶ μεγάλως.

Ὁ φίλος του Μεχμέτ ἄλλως τε τῷ εἶχε διαλύσει καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν σπουδῶν του, ἡ περὶ τῶν ὁποίων σκέψις τὸν ἐστενοχώρει ἐνίοτε ἐπὶ τῇ ἐξανισταμένῃ ἐν ἀσθενῶς συνειδήσει του.

— Δὲν βαρύνεσαι, καυμένε... τῷ εἶχεν εἶπει εἰρωνικῶς. Τί σκέπτεσαι ὅπο τῶρα γιὰ τὸ δίπλωμά σου... Ἔως οὗ νὰ ἐλθῇ ἡ ἡμέρα τῶν ἐξατάσεών σου ἔχεις ἀρκετὰ χρόνον ἀκόμη... Καὶ ἔπειτα, γιὰ νὰ σπάῃς τὸ κεφάλι σου ἀπὸ τῶρα;... Τὸν τελευταῖον χρόνο, παίρνεις ἓνα καλὸ δικηγόρον, τὸν πληροῦνεις καλὰ, σὲ προετοιμάζει καὶ σὲ ἑξήμισιν παίρνεις τὸ χαρτί σου, χωρὶς νὰ πονοκεφαλᾷς...

Αὐτὸ συλλογίζεσαι;... τῷ εἶχε προσθέσει. Ἐχεις παρὰδες;... Ὅλα γίνονται, καὶ ὑπουργὸς σὲ κάνουν μὲ τὸν παρὰ...

Και ὁ Νίκος εἶχεν ἀφθονα χρήματα, ὁ Νίκος ἦτο πλούσιος, ἑκατομυριοῦχος!

Ἀλλὰ καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο τὸν ἀπασχολεῖ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην σοβαρῶς· ἡ οἰκονομικὴ του κατάστασις.

Τὸ γλίσχρον, ἀναλόγως τῶν δαπανῶν του καὶ τῆς ζωῆς ἦν διήγεν, ἐπίδομα, τὸ ὁποῖον παρὰ τοῦ κηδεμόνος του μηνιαίως ἐλάμβανε, μόλις τῷ ἐξήρκει νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας τῷ ἐπέβαλλον καθημερινῶς αἱ νέαι του γνωριμίαι.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς του, τὸ ὁποῖον εἶχε χαράξει ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του κατόπιν βεβαίως ὑποδείξεως τοῦ Μεχμέτ, τῷ ἐπέβαλεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς βίον, εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ὁποίου ἀπέβαινε τελείως σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ἀνταποκριθῇ μὲ τὸ μηνιαῖον ἐκεῖνο ἐπίδομά του.

Ἡ περιβολὴ του ἔπρεπε πάντοτε νὰ ἦτο ἀμεμπτος ἐν πᾶσι, μὴ ἀριθμοῦσα δὲ καὶ μακρὸν χρόνον ἀπ' ἧς νὰ ἐξῆλθε τῶν χειρῶν τοῦ ράπτου, πρότυπον κομψότητος, χάριτος καὶ καλαισθησίας. Ἡ πρασίνη τράπεζα, εἰς τὰ μυστήρια τῆς ὁποίας ὁ Μεχμέτ εἶχε λάβει τὴν εὐγενῆ φροντίδα νὰ τὸν μύησῃ ἐγκαίρως, πολλάκις τὸν εἶχε φέρει εἰς δυσχερῆ θέσιν, ἀναγκασθεὶς νὰ προστρέξῃ εἰς μικρὰ δάνεια παρὰ φιλικῶν βαλλαντίων, ἅτινα κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ἦτις καθυποχρέου διὰ βίου τὸν ἀπειρον νέον, προδίδως καὶ εὐγενῶς διηνοίγοντο πάντοτε πρὸ αὐτοῦ.

Ὑπῆρχον ὁδοί, ἡ μᾶλλον παράθυρα, κάτωθι τῶν ὁποίων ὤφειλε νὰ διέλθῃ τρεῖς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας πάντοτε ἐφ' ἀμαξίας, ἐννοεῖται, τὸ δὲ πολυτελὲς ὑπὸ τὰ ψηφία 108-R 2 αὐτοκίνητον, ἐκ τῶν ὀλιγαριθμῶν αὐτὰ τότε τὸ πρῶτον διέσχιζον θυρυβωδῶς σαλπίζοντα τὰς ὁδοὺς τῆς Τουρκικῆς πρωτευούσης, ἐτίθετο ἐπὶ ὥρα καὶ ἡμέρας ὀλοκλήρως ἐνίοτε εἰς τὴν διάθεσιν του, ἵνα καὶ μακρόθεν ἔτι ἀγγέλλεται ἡ διέλευσίς του ἢ μετ' ἐπιδεικτικῆς μεγαλοπρεπείας ἵσταται κάτωθι μεγαλοπρεπῶν οἰκῶν, τοὺς ἀριστοκράτας κυρίους τῶν ὁποίων μετέβαινε νὰ ἐπισκεφθῇ.

Ἡ γένεσις αὐτῆς τῆς συντήρησιν καὶ τὰς λοιπὰς ἀσυνέτους δαπάνας, εἶχεν ἐξ ὀλοκλήρου σχεδὸν ἀναλάβει, ἦτο λίαν ἀπαιτητικὴ καὶ τῷ ἐπιβόρῳ ἐκείνῳ ἐτίθει ὑπερβολὴν πόσον κατὰ μῆνα. Αἱ πολυτελεῖς καὶ λίαν ἐκδεικτικαὶ ἀρμυρίαι τῆς αἰσθητικῆς διαοργανώσεως ἐκάστοτε μουσικαὶ συνάλλαι, αἱ θεατρικαὶ καὶ χορευτικαὶ ἐκδηλώσεις, εἰς τὰς τακτικῶς ὡδήγει αὐτὸν ὁ Νίκος καὶ ἡ κατανάλωσις τῶν ἐκκεντρωτικῶν τῆς, ἡ ἐξ ὑπερδανῶν φιλοτιμίας κινούμενος ἐπροθυμοποιεῖτο πάντοτε νὰ τῇ πραγματοποιῇ, πάντα τὰ ἐκείνην ἐποχὴν ἵκανά ποτε, ἀπορροφῶντα ὁλοκλήρως τὸν μικρὸν του προϋπολογισμόν... νὸτ ἐμ νινὸν ἐκ ὀργισμῶν ἐκ μινονίγ

Καὶ οὕτω πολὺ προτὶς λήξει ὁ μὴν καὶ λάβει τὴν μετὰ τοσαύτης ἀγωνίας ἀναμενομένην ἐκ Σαμψούντος νέαν ἐπιταγὴν, ὁ Νίκος πάντοτε σχεδὸν εὐρίσκειτο ἀνευ ὀβολοῦ καὶ κλειόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν του ἠναγκαζέτο νὰ ἀναμένη ἐν αὐτῷ, αὐτοδικαζόμενος εἰς παντελὴ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐκλειψιν ἐκ τῶν προσφίλων του κέντρων, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐλαμβάνοντο τὰ ἐκ τῆς Τραπεζῆς χρήματα, ἵνα τὰ καταδαπανήσῃ πάλιν ἐντὸς ὀλιγοτέρων ἡμερῶν ἢ κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα.

Ὅποια μανία δὲν τὸν κατελάμβανε τότε καὶ ὁποία ὀργὴ δὲν ἐκόχλαζεν εἰς τὸ στήθος του κατὰ τοῦ κηδεμόνος του, ὅστις ἐκώφευε διαρκῶς εἰς τὰς παρακλήσεις του, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ συγκατατιθέμενος νὰ τῷ αὐξήσῃ τὸ ἐπίδομά του!...

Καὶ μετ' ὁποίας γλυκείας προσδοκίας, ὁ νοῦς του ἵπτατο πρὸς τὴν εὐτυχίαν καὶ χαρμόσινον ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν ἐνηλίκος πλέον, ἀπόλυτος κύριος τῆς περιουσίας του θὰ ἠδύνατο νὰ δαπανᾷ ὅσα θὰ ἠθέλεν ἀνεξελέγκτως, χωρὶς οὐδεὶς πλέον νὰ δικαιούται νὰ τῷ ζητήσῃ λόγον τῶν πράξεών του, τελείως ἀσυδότης, ἐλευθερός... Ὡ... ἦτο τοῦμερὸν δι' αὐτὸν νὰ σκέπτεται, ὅτι τῷ κτεκτατεῖτο ἡ περιουσία του, ἡ περιουσία ἦτο ἀνήκεν εἰς αὐτὸν καὶ μόνον, νὰ σκέπτεται, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ἀνεξαρτήτως οἰκονομικῶς, ἐν ᾧ ἐκεῖ εἰς τὴν μικρὰν ἐπαρχίαν ὑπῆρχε τόσῳ χορῷ, χορῷ ἰδιῶν του, παρρημένον νεκρὸν, ἀχρησιμοποίητον, ἀνατοκιζόμενον ὥς διὰ νὰ διηλισσάσῃ τὰ κεφάλαια φυλάσσειν τινός.

Καὶ ὅμως, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ προῃ. Ὁραῖεν ἀπογγύσας νὰ συμφοροῦνται μὲ τὰς περιστάσεις, νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὴν θέλησιν τοῦ γέροντος ἐκείνου, νὰ ὑποφέρῃ ἐπὶ μακρὸν ἔτι... μέχρι τῆς ἐνηλικιωσέως τῶν... Ἀλλὰ πόσον μακρὰν ἦτο εἰσέτι ἡ εὐτυχὴ ἐκείνη ἡμέρα!... Δεκαοκτὼ ὀλοκλήρους μῆνας θὰ ὑπέφευεν οὕτω, δεκαοκτὼ ὀλοκλήρους αἰῶνας δι' αὐτὸν, καθ' οὓς ὁ σκληρὸς νόμος δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐγγίσῃ τὴν περιουσίαν, ἥτις τῷ ἀνῆκε, τὴν ὁποίαν εἶχε κληρονομήσει.

Ἐν τούτοις ἡ κατάστασις αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ, ἦτο πρόσωρινῶς τοιούχιστον, ἔπρεπε νὰ ἐξευρεθῇ λύσις τις, μέχρις οὗ θὰ καθίστατο κύριος τῆς περιουσίας του. Καὶ ἡ σκέψις αὕτη ἐφύστανε ἀπὸ τινος τὸν Νίκου, χωρὶς ἐνταῖσις νὰ δύναται νὰ διῶλ λύσιν τινά.

Καὶ ἐν τῇ περιστάσει ὅθεν ταύτη, τίνος τὴν συνδρομὴν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ ἢ τὴν τοῦ ἐπιστηθίου φίλου του Μεχμέτ; Ἐκεῖνος, ὅστις εἶχε τόσας γνωριμίας, ὅστις πάντας σχεδὸν ἐγνώριζε καὶ ἀνεμύνητο εἰς παντοῖον εἶδος ἐπιδοσείας, θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ἐξαγάγῃ καὶ αὐτὸν τῆς δυσχεροῦς ἐκείνης...

θέσεως, εἰς ἣν εἶχε περιέλθῃ, νὰ εὖρη διεξοδὸν τῆς οἰκονομικῆς ἐκείνης κρίσεώς του.

Καὶ μετὰ τινος διαταγιού, ἡμέραν τινά, καθ' ἣν πλειότερον ἐγένετο αἰσθητὴ αὐτῷ ἡ ἔλλειψις χρημάτων, ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν φίλον του τὴν στενωρίαν του καὶ ἀπεριφράστως τῷ ἐξέφρασε τὰ κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πικρὰ τὸν παράπονα.

Ὁ Μεχμέτ, εἰς τὸν ὁποῖον πλειότερον ἔτι καὶ αὐτοῦ τοῦ Νίκου, ἡ οἰκονομικὴ ἐκείνη καχεξία τοῦ φίλου του ἐγίνετο αἰσθητῇ, καθ' ὅσον αὐδερίαν κερδοσκοπικὴν ἐπιχείρησιν ἠδύνατο νὰ βασίσῃ ἐπὶ τοῦ κατίσχοντος του βαλιντινίου, τὸν παρετήρησεν ἐπὶ τινος στιγμῆς καὶ ὡς ἄνθρωπος, ὅστις ἀπὸ πολλοῦ ἀνέμενε τὰς ἐξομολογήσεις του ἐκείνας:

— Τί νὰ σοῦ κάνω ;... τῷ εἶπεν ὑψὼν τοὺς ὤμους, ἀφ' οὗ ἐμπλέξῃς καὶ σὺ μὲ τὸν πατέρα μου !... Ἐγὼ γι' αὐτὸ ἔφυγα ἀπ' τὴν Σαμνούντα, γιατί εἰς τίποτε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συμφωνήσωμε... Εἶναι ἓνα παλαιὸς ἄνθρωπος, μὲ κονταῖς καὶ σκουριασμέναις ἰδέαις, ποῦ χωρὶς νὰ συλλογίσται πῶς πέρασε ἡ ἐποχὴ ἡ 'δική του, ποῦ οἱ νέοι ἐγίγιναν μπαλομένοι καὶ μὲ μισὸ φέσι, νομίζει ὅτι οἱ παράδες 'μποροῦν νὰ καταστρέψουν ἓνα νέο σήμερα... Τοῦ φαίνεται, ὅτι ὅπως ἔζησεν ἐκεῖνος ὡς νέος, 'μποροῦμε νὰ ζήσωμε καὶ ἡμεῖς σήμερα... Σ' τὸν καιρὸ του, ὅταν ἔβλεπαν καμμιὰ γυναῖκα σ' τὸ δρόμο ἐκοκκίνιζαν καὶ κατέβαζαν τὸ κεφάλι τους· χαρτί, κρασί, τσιγάρο δὲν ἤξεραν παρὰ ἀφ' οὗ ἄρχιζαν καὶ ἔκαναν παιδιὰ... καὶ ποῦ καὶ ποῦ στραβοκυττιοῦσαν καμμιὰ δοῦλα !... Μὰ σήμερα ὁ κόσμος ἄλλαξε... Πολιτισμὸς σοῦ λέγει ἄλλος ! Ἄν δὲν τὰ κάνης αὐτὰ σὲ πέρνουν γιὰ βλάκα καὶ σὲ ἰρσκαλλάνουν !... καὶ μετὰ μικρὴν σιωπὴν ἀνακινῶν τὴν κεφαλὴν του.

— Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος, προσέθηκεν, ὅτι θὰ ἔχῃ ἱστορίαις μ' αὐτὸν καὶ θὰ σὲ βασανίσῃ ὡς ποῦ νὰ γλυττώσῃς ἀπὸ τὰ νύχτα του. Μὰ τί νὰ γίνῃ τώρα !... δὲν 'μπορεῖς νὰ κάνης καὶ διαφορετικά. Ἐχε λίγη ὑπομονή καὶ θὰ τὸν ξεφορτωθῇς.

Ὁ Νίκος τὸν ἤκουεν θηλοῦντα ὀρθῶς, καταφερόμενον κατὰ τοῦ πατρὸς του καὶ μὴ ἀφαισίοις εὐχαρίστησις ἐπὶ τῇ συμπτώσει ἐκείνῃ τῶν ἰδεῶν των, διεσκεδαζέτο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Καὶ πρὸ τῆς σιγῆς, ἣν ἐτήρει ὁ φίλος του :

— Καλὰ, τῷ εἶπε ζωηρῶς, τότε ξέρω τί γίνεται. Μὰ ἕως τότε τί κάνομε ! Πρέπει λοιπὸν νὰ πεθάνω ;... Εἶναι ἀδύνατον νὰ περάσω, ὅπως περῶ τώρα... Ἐχω καὶ μικρὰ δάνεια, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ δώσω· ἡ Ρενὲ θίβει ὡς

δεκαπέντε λίραις τὸν μῆνα καὶ δὲν φθάνουν. Τί μοῦ μένουν λοιπόν !... Σὲ τσιγάρα μόνον θέλω πέντε γρόσια τὴν ἡμέρα... Ἀφῆσε τώρα ξενοδοχεῖα, ἐνοίκια, καφενίτια, ἑσπασα, ἀμύξια, ρούχα καὶ τόσα ἄλλα μικροῦξοδα ποῦ χωρὶς αὐτὰ πρέπει κανεὶς νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ...

Ὁ Μεχμέτ τὸν παρετήρησεν ἐπὶ μικρὸν καὶ ἐφάνη σκεπτόμενος.

— Καλὰ, τῷ εἶπε τέλος, τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω ἐγώ ;... Μακάρι νὰ εἶχα παράδες νὰ σὲ εὐκόλυνα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά... μὰ γὰρ εἶμαι φτωχότερος ἀπὸ σένα...

— Αὐτὸ τὸ γνωρίζω, ἐπιθύρησεν ὁ Νίκος... καὶ σὲ εὐχαριστῶ. Μοῦ ἔχεις κάνει ἕως τώρα τόσους ἐκδουλεύσεις, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ μὲ εὐκόλυνες καὶ τώρα ἂν ἠμπορούσες...

— Ἀς ἀφήσωμε αὐτὰ... τὸν διέκοψεν ὁ Μεχμέτ. Εἶναι 'ντροπὴ νὰ λέγονται αὐτὰ μεταξὺ μας. Ἀς περῶμε μόνον πῶς θὰ εὐρώμε κανένα τρόπο νὰ εὐκολυνθῇς. Τί νὰ σοῦ' πῶ, εἶναι 'λίγο δύσκολο πρᾶγμα... Καὶ ὁμως 'μπορεῖ νὰ γείνη... ἀλλὰ...

— Τί ;... τί ;... διέκοψεν αὐτὸν ζωηρῶς ὁ Νίκος.

— Νὰ 'ξαιρω' ἐγώ... Κανένα μικρὸ δάνειο ἂν ἠμπορούσες νὰ ἔκανες...

— Δάνειο ;... ἠρώτησεν ἀγωνιωδῶς ἐκεῖνος. Μὰ ποῦ θὰ μοῦ δανείσῃ ἑμένα ;...

— Ποιός ;... Πολλοὶ σοῦ δανεῖζουν ἀρκεῖ νὰ θέλῃς... Ὅταν πρόκειται νὰ κληρονομήσῃ κανεὶς τόσας λίρας, εὐρίσκει παντοῦ δανειστής. Ἀλλὰ καὶ ἀρχὴν πόσα χρήματα θέλεις ;

Ὁ Νίκος ἐφάνη ἐπολογίζων ἐπὶ τινος στιγμῆς :

— Νὰ, εἶπε, χρειαστῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὀγδόντα σχεδὸν λίραις. Θέλω νὰ μοῦ μείνουν καὶ μερικὰ λεπτὰ σ' τὰ χέρια μου, ὥστε ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ διακόσιαις σχεδὸν λίραις.

— Καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Μεχμέτ, ἀφ' οὗ ἐσκέφθῃς ἐπὶ μικρὸν. Ἐγὼ θὰ φροντίσω σήμερα καὶ αὔριο ἔρχομαι καὶ σοῦ λέω τί θὰ κάνωμε...

Ὁ Νίκος διήλθεν ὥρας ἀληθοῦς ἀγωνίας, μέχρις οὗ ὁ Μεχμέτ τῷ ἀνακοινώσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν του.

Ὁ χειμὼν προσήγγισεν ἤδη καὶ εἶχεν ἀνάγκην ἀλείρων πραγμάτων. Ἡ δευτέρα ἐκείνη χειμερινὴ περίοδος, ἣν θὰ διήρχετο ἐν τῇ πρωτευούσῃ, προσημαίνετο δι' αἰνὸν ἀσχηκρίτως εὐαρεστοτέρῃ τῆς προηγούμενης, ὡς ἐκ τῶν σχέσεων, καὶ ὁποῖα εἶχε συνάψει ἐκπλήρως ἐγκαίρως ὁφείλε νὰ μεριμνήσῃ, ὅπως ἐμφανισθῇ ὡς ἡρμόζεν.

Ἐπὶ πλέον μετὰ τινος ἐβδομάδας θὰ διοργανοῦτο ὑπὸ τὴν προ-

δρεϊαν πρεσβείρας Μ. Δυνάμεως καὶ τῇ εὐγενεῖ φροντίδι πολλῶν κυριῶν τῆς ἀνωτάτης τάξεως, φιλανθρωπικῇ ἐορτῇ, αἱ πρόσοδοι τῆς ὁποίας θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν πόρων νεοσυστάτου κινὸς ἀσύλου τῶν νόθων τέκνων, ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως καὶ εὐημερίας τοῦ ὁποίου, ἅπασαι αἱ κυρίαι ζκεῖναι εἶχον ἐπιδειξεί μεγάλην προθυμίαν καὶ λίαν ἀξιεπαινον ζῆλον. Καὶ ἡ κοσμικὴ αὕτη ἐορτὴ, δι' ἧς θὰ ἐνεκαινιάζετο, οὕτως εἰπεῖν, ἡ χειμερινὴ περίοδος τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἰδιαιτέρως ὅλως ἐνδιέφερε τὸν Νίκον.

Ἡ ἐσπερὶς θὰ διεξήγετο εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς καὶ εὐρυχώρους αἰθούσας μεγάλης λέσχης, ἐκ τῶν προτέρων δὲ ἦτο βέβαιον, ὅτι ἐμελλε νὰ συγκεντρώσῃ τὸ ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας τῆς πρωτευούσης, πᾶν τέλος ὃ, τι ἐμπρέπον εἰς κάλλος καὶ πλοῦτον εἶχεν αὕτη νὰ ἐπιδείξῃ ἐκ τῆς διεθνούς της κοινωνίας. Θὰ διοργανοῦτο κατὰ πρῶτον φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ δι' ἣν πανταχόθεν εἶχον δωρηθῇ ἀντικείμενα μεγάλης ἀξίας· εἰς ἐτέρας αἰθούσας τὰ ζεύγη θὰ ἐστροβιλίζοντο ὑπὸ τοὺς ἤχους θαυμασίας ὀρχήστρας, κατὰ τὰ διαλείμματα δῆσσιμος κλειδοκυμβαλιστὴς θὰ ἐγοήτευε τοὺς παρισταμένους διὰ τῆς δαμονίας τέχνης του καὶ εἰς ἰδιαιτερον τέλος ὅλως διαμέρισμα, ἐξαιρετικῶς διὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, θὰ ἐπετρέπετο διὰ τοὺς ἥτιον φιλοθορύβους κυρίους, ἡ διεξαγωγὴ παρτίδων τινῶν βακαρά, ὅστις ἦτο πλέον ἢ βέβαιον, ὅτι πολλὰ θὰ ἀπέφερεν εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ εὐαγοῦς ἰδρύματος.

Ἡ ἀριστοκρατικὴ αὕτη συγκέντρωσις ἀπὸ ἐβδομάδων ἤδη ἀπασχόλει τὰς σκέψεις τοῦ Νίκου. Δι' αὐτῆς θὰ ὑπεισέρχετο εἰς εἰρύτερον ἔτι κύκλον, θὰ συνῆπτε νέας κολακευτικωτάτας δι' αὐτὸν σχέσεις καὶ ἰσως ἡ ἐσπέρα ἐκείνη τῷ διήνοιγεν αἰθριώτερον ὁρίζοντα, τὸν ὁποῖον ἐτίσσε, μόνον κατὰ στιγμὰς ῥέμβης ἀορίστως καὶ ἀσαφῶς προσητένιζεν.

Ἄλλως τε καὶ αἱ μετὰ τῆς Ρενέ σχέσεις του δὲν τῷ ἦσαν πλέον καὶ τόσον εὐχάριστοι καὶ δὲν ἐσπευδε πλέον εἰς τὰς ἐν τῇ παρὰ τὸ Ἀἶναλ-Τσεμὲ οἰκίᾳ συνεντευξεις των, μεθ' ἧς προθυμίας κατὰ τοὺς πρώτους τῆς γνωριμίας των μῆνας. Ὁ κόρος εἶχεν ἀρχίσει νὰ καταλαμβάνῃ τὴν ψυχὴν του διὰ τὸ νεαρὸν ἐκείνον σῶμα, οὗτινος σταγόνα πρὸ σταγόνα εἶχε πλέον ἀπολαύσει τῶν θεληγέτρων, καὶ ἡ ἀπληστος νεανικὴ του φαντασία ὠνεῖρωστιεν ἤδη νέας περιπετείας καὶ νέους ἔρωτας, μεθυστικωτέρους καὶ περιπαθεστέρους τοῦ ἔρωτος τῆς τόσῃ εὐαλώτου ἐκείνης ὑπάρξεως.

Ἀπᾶσας ὅθεν τὰς ἐλπίδας του εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸν Μεχμέτ, ὅτε μετὰ παλμῶν ἀγωνίας τὸν παρετήρησεν ἐπανερχόμενον τὴν ἐπομένην παρ' αὐτῷ.

— Ὑπάρχει λοιπὸν καμμία ἐλπίς;... τὸν ἠρώτησεν ἀνυπομόνως.

— Καὶ πολλάς μάλιστα... ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Μεχμέτ. Ἐγὼ σοῦ τὸ εἶπα ἀπὸ χθές, ὅταν κανένας πρόκειται νὰ κληρονομήσῃ, εὐκολα εὐρίσκει δάνεια.

Μετὰ τινα χρόνον ἐξήρχοντο ἀμφότεροι καὶ διηυθύνοντο εἰς τὸ ἐν Γαλατῇ γραφεῖον τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου, κατὰ τὸν Νίκον, φιλανθρώπου, ὅστις ἐμελλε νὰ τῷ παρόσχη τόσας μεγάλας ἐκδιουλεύσεις.

Εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον σεσαθρωμένου καὶ παλαιοῦ χανίου, παρὰ τινα κεντρικὴν τοῦ Γαλατᾶ πάροδον καὶ εἰς τὸ βάθος σκοτεινοῦ διαδρόμου κακῶς φωτιζομένου ὑπὸ τινος παραθύρου, μέσῃ τῶν ἀκαθάρτων ὑέλων τοῦ ὁποίου μόλις κατώρθου, νὰ δεισδύῃ ὀλίγον φῶς, εὐρίσκετο τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Ἰσαάκ, γνωστοῦ εἰς τοὺς χρηματιστικούς τοῦ Γαλατᾶ κύκλους, ὡς μεσίτου, ἐνεχειροδανειστοῦ καὶ παντοίας ἄλλας ὑποθέσεις, οὐχὶ ἐν πᾶσι καὶ τόσῃ ἀμέμπτους ἀπὸ χρηστῆς ἀπόψεως, ἀναλαμβάνοντος.

Τύπος Ἰουδαίου φυλτργύρου ὁ κ. Ἰσαάκ, τὸν βίον του ὀλόκληρον διελθὼν ἐν παροιμιώδει οἰκονομίᾳ καὶ παντοδαπαῖς στερήσεσιν, εἶχε κατορθώσει αἰσχροῶς καὶ ἐγκληματικῶς ἐκμεταλλεόμενος τὰς ἀνάγκας καὶ τὴν δυστυχίαν τῶν πτωχῶν ὑπάρξεων, αἵτινες εἶχον τὸ μέγα ἀτύχημα νὰ περιπλακῶσιν εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ γυπὸς τούτου, νὰ σχηματίσῃ ἱκανὴν περιουσίαν, ἧς εἰγλωττοὶ μάρτυρες ἦσαν τὰ ἐν Πέραν δύο μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ χάνια, τὰ οἰκοδομηθέντα διὰ τῆς αὐτόχρομα ἀπομυζήσεως τοῦ αἵματος τῶν θυμάτων τοῦ ἰδιοκτητή των καὶ διὰ τῆς ἀρπαγῆς, τῆς αἰσχροκερδείας καὶ τῆς εἰδεχθεστέρως τοκογλυφίας τοῦ τέρατος ἐκείνου, ὅλερ ἀποινίς ἀπὸ τριάκοντα ὀλοκλήρων ἑτῶν ἐλυμαίνετο τὴν κοινωνίαν καθ' ἡμέραν, ὡς θεόθεν πλέον πεμφθεῖσα φθοροποιὸς νόσος.

Ἐξηκοντούτης περίπου τὴν ἡλικίαν, βραχὺς τὸ ἀνάστημα καὶ με μορφῇ, ἐφ' ἧς εἰκονίζετο ἡ πονηρία, ὁ δόλος, ἡ πλεονεξία καὶ τὰ ἀρπακτικά του ἀνδρὸς ἐνστικτα, με ὀφθαλμοὺς μικροὺς παραδόξως λαμπυρίζοντας, καὶ ἀντανεκλῶντας τὴν λάμψιν τοῦ ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ του χρυσοῖν, ὅπερ ἀπετέλει τὴν μόνην ζωτικὴν τοῦ φυλαργύρου δύναμιν, ἄγαμος ἔτι, οὐδέποτε σκεφθεὶς περὶ σχηματισμοῦ οἰκογενείας ὡς μὴ αἰσθανθεὶς ποτε ἕτερον αἰσθημα ἐν τῇ ψυχῇ του ἐκτὸς τοῦ πρὸς τὸ χρυσίον πάθους του, ἠγεῖρετο ἀπὸ βαθέος ὄρθρου καὶ μετέβαινεν εἰς τὸ ρυπαρὸν ἐκεῖνο γραφεῖον του, εἰς τὴν ληστρικὴν ἐκείνην φωλεάν του, ἐν ἣ ὑπὸ τὸν εὐσχημον τίτλον: «Μεσιτικὸν Γραφεῖον» ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς πλέον ἀπεμύζα τὰ δύστηνα θύματά του.

Ὅτε ὁ Μεχμέτ μετὰ τοῦ Νίκου ἔκρουσαν τὴν θύραν τοῦ γραφείου του, φωνή τις βραγχώδης τοῖς ἀπεκρίθη ἔσωθεν καὶ εἰσῆλθον εἰς ἓν εὐρύχωρον δωμάτιον διὰ ξυλίνων κιγκλίδων εἰς τὸ μέσον χωριζόμενον ἀπὸ μικρᾶς ἀποθήκης, ἡδύνατό τις νὰ εἴλῃ, ἐν ἧ ἀναμίγδην συνεσωρεύοντο παντοειδῆ ἀντικείμενα ὥς ποδήλατα, ραπτομηχαναί, τάπητες, κυνηγετικά ὄπλα, πολυτελεῖς ἔδραι, ἐν κλειδοκύμβαλον, ἐπίχρυσα ἔκκερμη, βαρύτιμα ἀνθοδοχεῖα, μεγάλα κάτοπτρα, ὀγκώδεις χρυσοδέτων βιβλίων τόμοι, ἀργυροὶ λυχνοῦχοι καὶ δέματα ἐνδυμάτων ὥς καὶ οἰονδήποτε ἕτερον ἀντικείμενον, ὅπερ ἡ φαντασία τινὸς ἠθέλε τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀναζητήσει καὶ τὸ ὅποιον, ὥς μόνῃ ἐλπίς σωτηρίας, ὠδήγησε μέχρι τοῦ γραφείου ἐκείνου ἀτυχῆ πλάσματα, ἅτινα διὰ τοῦ μέσου τούτου ἐξελιπάρουν μικρὰν συνδρομὴν, ἵνα δυνηθῶσι καὶ ἀντιμετωπίσωσιν ἀγρίαν τινὰ καὶ σκληρὰν τῆς τύχης ἐπιδρομὴν...

Ὁ Ἰσαάκ πρὸ τοῦ πεπαλαιωμένου καὶ σκωληκοβρώτου γραφείου του καθήμενος, παρὰ τὸ σιδηροῦν χρηματοκιβώτιόν του καὶ σοβαρῶς ἐνασχολούμενος εἰς ὑπολογισμούς, μόλις μετὰ πάροδον χρόνου τινὸς ἠνέδοκῃσε νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν του καὶ ὁποῦτέων, δυσαρέστως πῶς ἐπὶ τῇ διακοπῇ τῆς ἐργασίας του, τὰς ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ρινὸς του διόπτρας του, νὰ περιβάλλῃ δι' ἐνὸς βλέμματος τοὺς νεοελθόντας, οἵτινες ἔλλείψει θρονίου τινὸς ἢ ἑτέρου καθίσματος, ἠναγκάζοντο νὰ ἱστάνται ὀρθοί, πρὸ τοῦ κιγκλιδώματος, ὅπερ ἔχωριζε τὸ γραφεῖον τοῦ τοκογλύφου, ἀπὸ τοῦ λοιποῦ δωματίου.

Ὁ Μεχμέτ εὐγενῶς χαιρετήσας προὐχώρησε βήματά τινα καὶ διὰ τῆς μικρᾶς θυρίδος, ἣν μέσῳ αὐτῶν ἐγκυτέλλειπον αἱ κιγκλίδες :

— Κύριε Ἰσαάκ, τῷ εἶπεν, ἠθέλαμε νὰ σᾶς ὁμιλήσωμε διὰ μίαν ὑπόθεσιν...

— Ἄν εἶναι τίποτε σπουδαῖον, ὀρίστε, σᾶς ἀκούω... τὸν διέκοψεν ἀποτόμως καὶ ξηρῶς ὁ Ἰουδαῖος· γιατί σήμερα ἔχω πολὺ δουλειά καὶ δὲν ἔχω πολὺ καιρὸ γιὰ ὁμιλίαις...

— Ἡθέλαμε, ἐπανέλαβε μετὰ τινος διαταγμοῦ ὁ Μεχμέτ πρὸ τῆς ὑποδοχῆς ἥτις τοῖς ἐγένετο, νὰ σᾶς ἐρωτήσωμε, ἂν θὰ ἠμπορούσατε νὰ κάνατε εἰς τὸν κύριον... ἀπ' ἐδῶ... ἓνα μικρὸ δάνειο...

Ὁ Ἰσαάκ ἔρριψε ταχὺ βλέμμα πρὸς τὸν ὀπισθεν τοῦ Μεχμέτ δειλῶς ἱστάμενον Νίκον καὶ ἠρώτησεν :

— Δάνειον;... Πῶς ἐννοεῖτε αὐτὸ τὸ δάνειον;... Εἶναι πολλῶν εἰδῶν δάνεια... Ἐχετε κανένα ἐνέχειρον, τίποτε τίτλους ἀσφαλεῖς, καμιά καλὴν

Παρατήρησαν αὐτὸν προθύμως ἐγειρόμενον τῆς θέσεώς του καὶ ἐξερχόμενον τοῦ γραφείου του ὅπως τοὺς προῦπαντήσῃ.

ἐγγύησιν.... κανένα γραμμάτιο πρὸς προεξόφλησιν... Τί τέλος πάντων δάνειο εἶναι αὐτό;...

Ὁ Μεχμέτ ἔστη ἐπὶ τινος στιγμῆς δισταζὼν νὰ ἀπαντήσῃ καὶ λαμβάνων αἰφνης θάρρος :

— Δὲν ἔχομεν τίποτε ἀπὸ αὐτά... ἀπήντησεν, ἀλλὰ αἱ πληροφορίες ποῦ θὰ λάβετε διὰ τὸν φίλον μου, θὰ ἴναι πιστεῦν... ἀρκεταί...

— Πληροφορίες;... ἐπανέλαβεν εἰς εἰρωνικὸν τόνον ὁ Ἰσαάκ, παρατηρῶν δι' ὑπόπτου βλέμματος τοὺς πρὸ αὐτοῦ νέους. Πληροφορίας, ξεύρεις φίλε μου, ὁ καθείς ἡμπορεῖ νὰ δώσῃ... ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν μόνον πληροφορίες, γιατί καμμιά φορά, ἡξεύρεις;... βγαίνουν καὶ αὐταῖς ψεύτικαις... προσέθηκε κακεντρεχῶς.

— Μὰ ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα... ἀνέκραξεν ὁ Νίκος περιπόρφυρος ὡς προσβληθεὶς, δὲν πιστεύω νὰ ἐβγουν ψεύτικαις... Ἐὰν μ' ἐγνωρίζετε, θὰ εἴχετε ἄλλην γνώμην... προσέθηκε μετὰ στόμφου.

Ὁ τοκογλύφος τὸν παρετήρησε τώρα προσεκτικώτερον καὶ ἀφ' οὗ ἐσκέφθη ἐπὶ τινος στιγμῆς.

— Ἄς εἶναι... εἶπε. Δόσε μου ὅ, τι πληροφορίες ἔχεις καὶ θὰ ἴδωμε ἂν ἴσχυρὴ νὰ γίνῃ τίποτε...

Ὁ Νίκος ἀφ' οὗ τῷ ἐτόνισε πᾶν ὅ, τι ἐνόμιζεν, ὅτι ἡδύνατο νὰ τὸν ἐ-ασφαλίσῃ, ἔστη καὶ ἀνέμενε νὰ ἀκούσῃ προφερομένην τὴν ἀπόφασίν του.

— Ἐ... τώρα, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Ἰσαάκ, ἀφ' οὗ ἐχάραξε γραμμάτιον ἐπὶ τινος χαρτὸν νὰ ἐλθῃς μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας διὰ νὰ σοῦ πῶ ἂν γίνεταί ἡ δουλειά σου ἢ ὄχι...

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἀναβολὴ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἐλπίδων του δυσηρέστησε μεγάλως τὸν Νίκον, πλὴν σκεφθεὶς, ὅτι οὐδὲν πλεότερον ἡδύνατο νὰ πράξῃ καὶ ὅτι δίκαιον ἐξ ἄλλου ἦτο νὰ ἀφήσῃ εἰς τὸν δανειστήν τὸν κατάλληλον χρόνον, ὅπως βεβαιωθῇ περὶ τῶν πληροφοριῶν, ἃς τῷ παρέσχε ἐπαρηγορήθη ὀλίγον καὶ ἠρώτησε μόνον ἀφελῶς :

— Καὶ διὰ τὸ ποσὸν δὲν μ' ἐρωτᾶτε;...

— Ἀ... πολὺ βιάζεσαι, φίλε μου... ἀπήντησε στωικῶς ὀλίγον ἐκείνος Ἄς ἴδωμε πρῶτον τί πληροφορίες θὰ λάβω καὶ ἐγὼ καὶ ἀναλόγως ἐκείνων θὰ ὁρισθῇ καὶ τὸ ποσόν...

Ὁ Νίκος δυσηρεστημένος τῶσα ὀλίγον ἐπὶ τῇ ἀπαντήσῃ ἐκείνῃ, ἡτοιμαζέτο πρῶτος νὰ ἐξέλθῃ παρακολυθημένος ὑπὸ τοῦ φίλου του, ὅτε ἡ φωνὴ πάλιν τοῦ Ἰσαάκ τὸν ἀνεχαίτισεν ἀποτόμως.

— Κάτι ἐλησμόνησες, νέε μου, τῷ ἐφώνησε εἰς τὸν αὐτὸν πάντοτε τῆς

φωνῆς του στωικὸν τόνον· διὰ νὰ πληροφορηθῶ γιὰ σένα, θὰ γράψω εἰς τὸν ἀνθρωπὸν μου σ' τὴν Σαμπουντα. Καὶ οὔτε τὰ ταχυδρομεῖα δέχονται γράμματα χωρὶς γραμματόσημα, οὔτε οἱ ἀνταποκριταί μου μὲ ὑπηρετοῦν δωρεάν!... Αὐτὰ ἔχουν ἔξοδα, τὰ ὁποῖα βεβαίως δὲν εἶναι δίκαιον νὰ τὰ πληρῶσω ἐγὼ... Ἐννόησες τώρα;...

Ὁ Νίκος ἐν κακῶς συγκρατουμένην τώρα ὀργῇ ἔθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἠρώτησεν :

— Καὶ πόσα εἶναι αὐτὰ τὰ ἔξοδα ;

— Ἐξήντα γρόσια... ἀπήντησεν ἀπαθῶς ὁ Ἰσαάκ.

Ὁ Νίκος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σκεπτικός. Δὲν τῷ ἐναπέμενε πλέον ἢ μία καὶ μόνη λίρα, ἵνα διέλθῃ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ μηνός, ἦτοι δύο ὁλοκλήρους ἐβδομάδας. Ἡ θέσις του ἦτο κρίσιμος καὶ πρὸ τῆς ληστείας ἐκαίνης, ἥς τόσῳ ἐκουσίως ἐπιπτε τὴν στιγμὴν αὐτὴν θῦμα, ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἡδύνατο νὰ πνίξῃ διὰ τῶν χειρῶν του αὐτῶν πλέον, τὸν ἀχρεῖον ἐκεῖνον ἐκμεταλλεύτην.

Ἐσκέφθη νὰ ἀναχωρήσῃ περιφρονῶν αὐτὸν τελείως καὶ οὐδὲ καὶ νὰ τῷ ἀπαντήσῃ. Ἀλλ' αἰφνης μία σκέψις τὸν καθήλωσεν εἰς τὴν θέσιν του ἀκίνητον.

— Καὶ τί θὰ κάνω ἔπειτα;... ἐσκέφθη...

Ἀπασαί αἱ ἐλπίδες του συνεκεντροῦντο ἤδη εἰς τὸν φιλάργυρον ἐκεῖνον Ἰουδαῖον, πρὸ τῆς ἀρνήσεως τοῦ ὁποίου θὰ ὤχρων ὀκτρῶς καὶ θὰ διελύντο ὡς πομφόλυγες πάντα ἐκείνα τὰ ὠραῖα ὄνειρα, ἀτινα τοσοῦτον τὸν ἐβλαύνουν ἀπὸ τινος διὰ τὴν μεγάλην φιλανθρωπικὴν ἐορτήν. Ἀγογγυστῶς ὤφειλε νὰ ὑποκύβῃ καὶ συμμορφωθῇ μὲ τὰς περιστάσεις.

Ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μὲ τρέμουσαν χεῖρα τὴν μοναδικήν του λίραν καὶ διὰ βεβιασμένης τινὸς κινήσεως τὴν ἔρριψε πρὸ τοῦ τοκογλύφου.

Ἐκεῖνος τὴν ἔλαβεν ἀμέσως, ἔθηκε τὰς διόπτρας του, τὴν ἐξήτασεν ἐπισταμένως πανταχόθεν ἐπὶ τινος στιγμῆς, τὴν ἐστάθμισε κατόπιν εἰς κατάλληλον μικροσκοπικὸν ζυγὸν καὶ ἀνοίξας τὸ σιδηροῦν χρηματοκιβώτιόν του καὶ ἐγχειρίζων εἰς τὸν Νίκον τὸ ὑπόλοιπον ποσόν :

— Ὡστε μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας... τῷ εἶπε, πέρασε καὶ θὰ μάθῃς ἂν θὰ τελειώσῃ ἡ δουλειά σου ἢ ὄχι...

Καὶ χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ ἑτέραν ἀπάντησιν ἐκυψεν αὐτίς καὶ ἐβυθίσθη εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς του.

Ὅτε ὁ Νίκος εὐρέθη εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως ἐκτὸς τῆς

πνιγηρᾶς καὶ καθύγρου ἀτμοσφαίρας τοῦ δωματίου ἐκείνου, ἐνόμισεν ὅτι ἀπέσεισεν ἐκ τοῦ στήθους του τρομερὸν βάρος. Ἡ θεὰ τοῦ ἀχρείου ἐκείνου τοκογλύφου τὸν ἐστενοχώρει μεγάλως καὶ ἡ ἀγανάκτησις ἐπὶ τῇ ἐπιδειχθείσῃ πρὸς αὐτοὺς περιφρονήσει του τὸν ἀπέπνιγεν.

Ὁ Μεχμέτ παραιτηθεὶς τὴν στενοχωρίαν του τὸν παρεμύθησεν ὀλίγον.

— Σὰν παιδί κάνεις, καὶ μένε, τῷ εἶπεν. Τί στενοχωρεῖσαι; μήπως προσεβλήθης ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ παλιοεβραίου αὐτοῦ; Δὲν τὰ ξεύρεις αὐτὰ τὰ σκυλλιά πῶς κάνουν γιὰ τὸν παρᾶ;... Μποροῦν νὰ σὲ σκοτώσουν παρὰ νὰ χάσουν... Δὲν βαρύνεσαι... ἡ δουλειὰ νὰ γείνη καὶ τί ἀνάγκη τὸν ἔχεις ἔπειτα...

Καὶ ὄντως ἡ σκέψις αὕτη ἐπαρηγόρει ἤδη τὸν Νίκον.

Ἐπὶ τῇ ἐναγωνίᾳ ταύτῃ προσδοκία ἢ ταχθεῖσα προθεσμία παρήλθε ταχέως καὶ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν μετὰ πλείονος ἰσως δισταγμοῦ ἢ κατὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν, ἔκραυσεν αὐθις μετὰ τοῦ Μεχμέτ τὴν θύραν τοῦ γραφείου τοῦ ἀλητηρίου ἐκείνου Σάβλωκ.

Προῦχώρησε πρῶτος αὐτὸς τώρα πρὸς τὴν θυρίδα, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἐσκυμμένος μόλις διακρίνετο ὁ Ἰσαάκ καὶ ἀνέμενε μετὰ παλμῶν, ὅπως ὑψώσει τὴν κεφαλὴν του καὶ τὸν παρατηρήσῃ.

Πλὴν ἡ ἐκπληξίς αὐτοῦ ὅσον καὶ τοῦ Μεχμέτ ὑπῆρθε μεγίστη, ὅτε παρετήρησαν αὐτὸν προθύμως ἐγειρόμενον τῆς θέσεώς του ὡς τοὺς διέκρινε, καὶ ἐξερχόμενον τοῦ γραφείου του ὅπως τοὺς προὔπαντήσῃ.

— Καλημέρα σας!... τοῖς ἀνέκραξε μειδιῶν εὐγενῶς καὶ τείνων αὐτοῖς οἰκείως τὴν χεῖρα. Ὅριστε, σας παρακαλῶ, ἀπὸ μέσα... θὰ μιλήσωμε μετὰ τὴν ἡσυχίαν μας...

Ὁ Νίκος ἀντήλαξε βλέμμα πλήρες ἀπορίας μετὰ τοῦ Μεχμέτ καὶ ἐν σιγῇ ἠκολούθησαν ἀμφότεροι τὸν Ἰσαάκ εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐν ᾧ ἐκείνος ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ τοῖς προσφέρῃ καθίσματα καὶ λίαν εὐγενῶς τοὺς ἡρώτα ἐὰν ἐδέχοντο ἕνα καφέ.

— Σὰς ἐπερίμενα ἀπὸ προχθές, ἀγαπητέ μου κύριε, εἶπε τέλος πρὸς ὃν Νίκον ἐπαναλαμβάνων τὴν θέσιν του.

Ὁ Νίκος ἐκπληκτος ἔτι πρὸ τῆς ὑποδοχῆς, ἥτις ἐξαιρετικῶς τῷ ἐγένετο πτὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπὸ τοῦ φιλαργύρου καὶ τῆς ἐκδηλουμένης ἐπιθυμίας ὅπως τὸν ἐβλεπαν ἐνωρίτερον προσερχόμενον εἰς τὸ γραφεῖόν του, μὴ δυνάμενος εἰσεῖν νὰ μαντεύσῃ τὸ αἶτιον τῆς τοιαύτης παρ' αὐτῷ, ἐν διαστήματι

ὀλίγων μόνον ἡμερῶν, συντελεσθείσης μεταβολῆς, ἐπιθύρισε συγκεχυμένως περιβάλλων αὐτὸν δι' ἐκπλήκτου βλέμματος.

— Ἀλλὰ εἶχομεν μένει σύμφωνοι νὰ ἔλθω μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας μόνον... σήμερον δηλαδή...

— Ὡ!... καὶ τί ἐσήμεναι αὐτό, τὸν διέκοψε ζωηρῶς ὁ Ἰσαάκ. Εἶναι ἀληθές ὅτι αὐτὸ ἦτο μέγα σφάλμα μου καὶ μετενόησα ἤδη, ὅτι σὰς ἠνάγκασα νὰ περιμένετε τόσας ἡμέρας, ἐν ᾧ δυνατόν νὰ εἴχετε μερικὰς μικρὰς ἀνάγκας... Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ... λησιμονήσατέ το καὶ μὴ με παρεξηγήσετε... ἡ ἐργασία μας, βλέπετε, ἀπαιτεῖ τὴν ἐκπλήρωσιν μερικῶν τύπων, ἔστω καὶ ὅταν πρόκειται περὶ προσώπων τόσῳ ἀξιογράφων καὶ ἀνωτέρων πάσης ὑπονοίας... ὅπως σεῖς...

Ὁ Νίκος οὐδὲν εἰσέτι ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τοῦ μακροῦ ἐκείνου καὶ τόσῳ κολακευτικοῦ δι' αὐτὸν προλόγου. Μία τρομερὰ ἀνυπομονησία τῷ ἐφλόγιζε τὸ μέτωπον καὶ μετὰ σφοδρῶν ἀγωνίας παλμῶν ἀνέμενε νὰ ἀκούσῃ παρὰ τῶν χειλέων τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου προφερομένην τὴν καταδίκην ἢ τὴν σωτηρίαν του.

— Λοιπόν, κύριε;... ἠρώτησε τέλος μετὰ δισταγμοῦ μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ πλείτερον τὴν ἀνυπομονησίαν του.

— Εἴμεθα καθ' ὅλα σύμφωνοι... ἀπεκρίθη μειδιῶν φιλοφρόνως ὁ Ἰσαάκ.

— Δηλαδή;... ἐπιθύρισε ὁ Νίκος.

— Δὲν περιμένω παρὰ νὰ μοῦ ὀρίσετε μόνον τίνος ποσοῦ ἔχετε ἀνάγκην διὰ νὰ σὰς; τὸ μετρήσω ἀμέσως...

Ὁ Νίκος ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τῆς ἑδρας του, ὡς διὰ νὰ ἀναπαυθῇ πλείτερον ἐκ τῆς ἀγωνιώδους ἐκείνης προσδοκίας, ἥτις τὸν συνεῖχεν ἐξ ὀλοκλήρου. Παρατήρησε τὸν Ἰσαάκ, ὡς ἐὰν δὲν εἶχε καλῶς ἀκούσει τὰς τελευταίας του λέξεις καὶ τὴν ἠρώτησεν αὐθις δειλῶς:

— Ὡστε... αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας ἐζητήσατε περὶ ἐμοῦ;...

— Ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ, κύριε... τὸν διέκοψεν ὁ Ἰσαάκ ὑποχρεωτῶς τῷ τρόπῳ. Ἄς μὴ γίνεταί πλέον λόγος περὶ αὐτῶν. Αἱ πληροφορίες μου ἦσαν ἐντελῶς περιτταὶ προκειμένου περὶ ὑμῶν. Ἀλλ' ἤμην τόσον ἀπασχολημένος τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὥστε δὲν ἐσκέφθην καλῶς τί σὰς ἔλεγον... Δὲν ἐγνώριζον τὴν διεύθυνσίν σας, ἄλλως, βεβαιωθῆτε, ὅτι θὰ σὰς εἰδοποιούην ἀμέσως...

• Τέλος πάντων, αὐτὰ παρήλθον τώρα, προσέειπεν. Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν ἐπέθεσίν μας; τί ποσὸν λοιπὸν σὰς χρειάζεται;...

Ὁ Νίκος συνεβουλεύθη δι' ἑνὸς ταχέως βλέματος τὸν Μεχμέτ, ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ὁποίου ἐλαμπύριζε πλειότερα ἰσως χαρὰ ἐκείνης, ἣν ὁ ἴδιος ἠσθάνετο, καὶ μετὰ τόλμης πλέον ἀπήντησεν εἰς τὸν Ἰσαάκ.

— Θὰ ἠθελα... διακόσιαις λίραις..

— Μόνον; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ τοκογλύφος. Σὰς παρακαλῶ, κύριε Χρῦσογλου, προσέθηκεν, ἐὰν ἔχετε ἀνάγκην περισσοτέρων χρημάτων, μὴ διατάσετε ἐντελῶς. Ἀρκεῖ, μοῦ φαίνεται, ὅτι ὁλως ἀσκόπως σὰς ἠνάγκασα νὰ περιμένετε ἐπὶ μίαν ὁλοκλήρον ἐβδομάδα...

Ὁ Νίκος συγκεντρῶν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπάσας τὰς σκέψεις του, ἀναλογιζόμενος τὰς οικονομικὰς δυσχερείας αἷς εἶχεν ὑποφέρει καὶ ὅτι ἤδη εἰς τὸ θυλάκιόν του δὲν τῷ ὑπελείποντο ἢ γροθιά τινα μόνον σκεπτόμενος τὴν ἀγωνίαν εἰς ἣν ὑπεβλήθη ἐπὶ ἐβδομάδα ὁλοκλήρον ἐν τῇ σκληρᾷ ἐκείνῃ ἀμφιβολίᾳ εὐρισκομένου ἐὰν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο τὸ δάνειον τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ ἐξυπηρετήσῃ τόσας μυχαιτάτας αὐτοῦ σκέψεις, νὰ ἐκπληρώσῃ τόσα προσφιλή του ὄνειρα, καὶ ἀκουῶν τέλος τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ὅστις ἰσοσάντην ἀποστροφὴν τῷ εἶχεν ἐμπνεύσει κατὰ τὴν πρώτην του ἐπίσκεψιν, νὰ τῷ ὁμολῇ ἤδη οὕτω, ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, ἐὰν ὄντως ὠφείλῃ νὰ δώσῃ πίστιν εἰς ὅ, τι τὰ ὠτὰ του ἤκουον ἢ ἐὰν ἠπατατο οὐκ ὀκνηρῶς πίπτων θύμα σκληρᾶς ἐκ μέρους αὐτοῦ εἰρωνείας ἢ αὐταπάτης τέλος πρὸ τῆς σφοδρᾶς ἐπιθυμίας ἣν ἠσθάνετο νὰ ἴδῃ ταχέως καὶ αἰσίως περαιτουμένην τὴν ὑπόθεσιν του.

Εἶχεν ὁμως ἀναθαρρήσει ὀλίγον καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀπαντήσῃ:

— Ὅχι, κύριε Ἰσαάκ, σὰς εὐχαριστῶ... Τώρα, τοῦλάχιστον, τὸ ποσὸν αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ, δὲν χρειάζομαι περισσότερα χρήματα.

— Ὅπως θέλετε, κύριε Χρῦσογλου, εἶπεν ὁ Ἰσαάκ. Καὶ λαβὼν ἐντυπὸν τινα χάρτην ἠτοιμάσθη νὰ συμπληρώσῃ τὰ κενά.

— Ἀλλὰ συγγνώμην, διέκρινεν ὁ Νίκος, δὲν γνωρίζετε πότε θὰ ἠμπορέσω νὰ σὰς ἐξοφλήσω τὸ ποσὸν αὐτό...

— Δὲν εἶνε καὶ τόσον κατεπείγουσα ἀνάγκη ἀνέκραξε μὲ τὸ αὐτὸ πάντοτε ὑποχρεωτικὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων ὁ τοκογλύφος. Ἄν δὲν ἀπατώμαι ἐνῆλικος θὰ εἰσθε μετὰ δεκαοκτὼ μῆνας· ἐὰν λοιπὸν θέλετε μὲ ἐξοφλήτε τότε, ἐὰν πάλιν θέλετε βραδύτερον. Ὅπως θέλετε, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἐνοχληθῆτε..

— Ὡστε ἐμάθατε καὶ πότε ἀκριβῶς θὰ εἰμαι ἐνῆλικος;.. ἠρώτησεν ὁ Νίκος ἐν ἀφελείᾳ ἐκπλήξεi.

— Συγγνώμην!.. ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἡ ἐργασία μας μᾶς ἐπιβάλλει αὐτὰς τὰς ἀδιακρισίας. Τέλος πάντων, αὐτὸ εἶνε ζήτημα ὁλως ἐπουσκώ-

δες. Μείνате ἡσυχος, ὅλοι θὰ κανονισθῶν, ὥστε νὰ μὴ ἀνησυχήσετε ἐντελῶς.

Ἐλαβε τὴν γραφίδα, συνεπλήρωσε τὴν πρὸ αὐτοῦ ἐντυπὸν συναλλαγματικὴν καὶ προτοῦ προσφέρει αὐτὴν πρὸς ὑπογραφὴν εἰς τὸν Νίκον, τὴν ἀνέγνωσεν εἰς ἐπήκοον πάντων.

— Μετὰ μῆνας τρεῖς ἀπὸ σήμερον, ὁ ὑποφαινόμενος ὀφείλω νὰ πληρώσω....

— Σὰς παρακαλῶ... διέκρινεν ὁ Νίκος. Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον νὰ γείνη. Μετὰ τρεῖς μῆνας οὐδέποτε θὰ εἰμαι εἰς θέσιν νὰ σὰς ἐξοφλήσω..

— Μὴ ἀνησυχήτε, κύριε μου, τῷ ἀπήντησε μειδιῶν πάντοτε ὁ Ἰσαάκ. Σὰς εἶπον ἤδη, ὅτι θὰ κανόνισα οὕτω τὴν ὑπόθεσιν σας, ὥστε νὰ μὴ ἐνοχληθῆτε ἐντελῶς πρὸ τῆς ἐνὶ λικιῶσεώς σας.. Ἐννοῶ τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν ἐνηλικίωσίν σας, διότι ἡ συναλλαγματικὴ τὴν ὁποίαν θὰ ὑπογράψετε τώρα, θὰ φέρῃ ἡμερομηνίαν δέκα ἡμέρας μετὰ τὸ εὐχάριστον τοῦτο γεγονός.. Ἐννοήσατε;

Ὁ Νίκος καίτοι δὲν ἠννόησε καλῶς τὸ ἀτιμὸν τοῦτο τέχνασμα τοῦ αἰσχροκερδοῦς Ἰουδαίου, ἐνεύσεν ἐν τούτοις καταφατικῶς, ὥς μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἀποδείξῃ τοιαύτην ἀπειρίαν.

Ὁ Ἰσαάκ ἐξηκολούθησεν :

— Ὄφείλω ὁ ὑποφαινόμενος νὰ πληρώσω εἰς τὸν κ. Ἰσαάκ λίρας ὀθωμανικὰς τριακοσίας πενήτηντα, τὰς ὁποίας..

— Ἀλλ' ἔχετε λῆθος... ἀνέκραξεν ὁ Νίκος ἀνατιναχθεὶς ἐπὶ τοῦ καθίσματος του ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου. Πρόκειται περὶ διακοσίων μόνον λιρῶν καὶ ὅχι περὶ τριακοσίων πενήντα, ὅπως ἐγράφητε..

— Ἐχετε, δίκαιον, ἀγαπητέ μου, κύριε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος ἀταράχως καὶ ἐν μεγίστῃ ἀπαθείᾳ. Ἀλλὰ λησμονεῖτε, φαίνεται ὅτι ἐγὼ σὰς δανείζω σήμερον οὐτὸ τὸ ποσὸν, ὅτι θὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψετε μετὰ δύο ὁλοκλήρα σχεδὸν ἔτη, ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ ἔχουν τόκον καὶ ἐπιτόκιον καὶ ὅτι τέλος, τὸ καὶ σπουδαιότερον, ἐπειδὴ εἰσθε ἀνῆλικος σήμερον, ὅτε συνάπτετε αὐτὸ τὸ δάνειον, ἐγὼ διατρέχω πολλοὺς κινδύνους νὰ μὴ πληρωθῶ ποτε...

Ὁ Νίκος ἐπεχείρησε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλ' ὁ Ἰσαάκ ἐξηκολούθησε τὴν σειρὰν τῆς λογικῆς του:

— Ἄλλως τε θὰ εἰσθε ἀδίκος, ἐὰν δὲν ἠθέλετε νὰ ὠφειλῶ καὶ ἐγὼ κατὰ τι, ἐν μικρὸν ποσὸν κατὰ τὸ διάστημα τῶν δύο αὐτῶν ἐτῶν. Σεῖς σήμερον ἔχετε ἀνάγκην, μεγάλην ἰσως καὶ κατεπείγουσαν τῶν χρημάτων αὐτῶν... καὶ ἐγὼ σὰς εὐκολύνω, ὥς βλέπετε, μετὰ τόσης προθυμίας, χωρὶς νὰ σὰς ζητήσω ἐγγυητὴν ἢ ἄλλην τινα ἀσφάλειάν μου. Λοιπὸν δὲν θὰ θελή-

στε, πιστεύω, νὰ μὴ ὠφεληθῶ καὶ ἐγὼ ἐν μικρὸν ποσὸν, τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ μοῦ δώσετε ἀντὶ τῆς εὐκολίας τὴν ὁποίαν σὰς παρέχω σήμερον...

Οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ τοκογλύφου, κόσφ ἀναμφηρίστου πλέον λογικῆς καὶ δικαίας ὑποστάσεως ἐφάνησαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν ἐσκοτισμένην πως διάνοιαν τοῦ Νίκου, κόσφ ταχέως διευτυπώθησαν καὶ κατὰ τοιοῦτον πειστικὸν τρόπον, ὥστε ἡ λέξις ἦν ἐπιχείρησε νὰ προσφέρῃ, ὡς διὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων του μὴ ἀκουσθεῖσα.

Εἶχεν ὄντως ἐσκέφθῃ μεγάλην ἀνάγκην τοῦ ποσοῦ ἐκείνου καὶ ὁ ἀγνωστος αὐτὸς ἀνθρώπος τῷ παρείχεν ἐκδούλευσιν πολυτιμοτάτην καὶ ἀνεξιμήτην. Ἐξήταξε τὸ ἀποτέλεσμα, χωρὶς νὰ ἀναιρέσῃ καὶ εἰς τὴν αἰτίαν.

Ἀλλὰ καὶ τίς εὐρισκόμενος κατὰ τὸ φαιδρὸν ἐκεῖνο τῆς ζωῆς ὑμῶν ἔαρ, τὸ ὁποῖον διαρκῶς περιβάλλει τόση ποίησις καὶ τόση ἀπάτη καὶ καλλύνουσι τόσα κερπὰ ὄνειρα ἀποκρυσταλλωθέντα ὑπὸ τῆς προδότιδος φαντασίας, τίς μόλις εἴκοσι Μαίους ἀριθμῶν, ἐν διαρκεῖ μέθῃ καὶ ὀνείρῳ διερχόμενος τὰς ἡμέρας του καὶ θεωρῶν ἀπαύστως τὰ περὶ αὐτὸν διὰ τοῦ μαγικοῦ ἐκείνου τῆς τρελλῆς νεότητος πρίσματος, δύναται ποτε νὰ σκεφθῇ, ὅτι μετὰ δύο ἔτη θὰ πληρώσῃ τι ἐπὶ πλέον τοῦ ληφθέντος, ὅποταν μάλιστα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἔσσει σκιαγραφηταὶ μεγάλους καὶ χρυσοῖς γράμμασιν ὁ κόσφ στρογγύλος καὶ εὐχῆος ἀριθμὸς τοῦ ἑνὸς περίπου ἑκατομμυρίου φράγκων, δι' οὗ ἡ φυλόστοργος πατρικὴ μέριμνα ἐπρονόησε νὰ τῷ ἀσφαλίσῃ κατὰ πάσης ἀνίας καὶ δυσθύμου σκέψεως τὴν ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου ὑπόστασίν του ;...

Καὶ πρὸ τῆς φρίκης, ἣν ἡσθάνετο διατρέχουσιν τὸ σῶμά του, καὶ ἐπὶ τῇ σκέψει μόνον, ὅτι ἂν ἔφερεν ἀντίρρησιν τινα εἰς τὰς ἀξιώσεις ἐκεῖνας, δυνατόν νὰ μετέβαλλεν οὗτος σκέψεις καὶ νὰ τῷ ἠρνεῖτο τὸ τοσοῦτον ὄνειρο-ποληθὲν δάνειον, ἔκλυεν ἀγογγύστως τὴν κεφαλὴν καὶ μόνος ἔλαβε τὴν γραφίδα, ἵνα θέσῃ τὴν ὑπογραφήν του ἐπὶ τοῦ ἐπιμήκου ἐκείνου χάρτου, ὅστις τοσοῦτον ἐμελλε νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ σχέδιά του.

Ἐν ἀφόρητον βάρος ἐπίβηεν εἰσέτι τὸ στήθος του καὶ ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος δισταγμὸς, ὅστις τῷ ἐγεννήθη, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ Μεχμέτ τῷ εἶχεν ὁμιλήσῃ περὶ τῆς δυνατῆς συνάνσεώς δανείου, τὸν ἐτυράννει εἰσέτι διαρκῶς.

Καὶ μόνον ὅταν ἠγέρθῃ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀποφέρων εἰς τὸ θυλάκιόν του τὰς διακοσίας λίρας, ἃς μετὰ τῆς εὐγενείας τῷ ἐνεχείρισεν ὁ Ἰσαὰκ, τότε μόνον ἀπηλλάγη ὅλων ἐκείνων τῶν σκέψεων καὶ φαιδρὸς προσητένισε πάλιν τὸ πρὸ αὐτοῦ ἀπλούμενον ρόδιον μέλλον, ὅπερ ἤδη ἐτῆλαυγει φαινωδῶς

εἰς λαμπρὸς ἀστήρ : ἡ φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ ὑπὲρ τοῦ ἀσύλου τῶν υἱῶν τῆς ἁμαρτίας !...

Ὁ Ἰσαὰκ εὐγενῆς πάντοτε καὶ ὑποχρεωτικός, συνώδευσεν αὐτοὺς μέχρι τῆς θύρας τοῦ γραφείου του καὶ καθ' ἣν στιγμὴν βαθύτατα ὑποκλινόμενος ἀπεχαιρέτα τὸν Νίκου, τῷ ἐπιθύρυσεν ἐμπιστευτικῶς τῷ τρόπῳ :

— Μὴ λησμονῆτε, σὰς παρακαλῶ, κύριε... Χρύσογλου, ὅτι εἰς οἰανδῆποτε στενοχωρίαν σας, ἔχετε εἰς τὸ πρόσωπόν μου ἕνα φίλον πρόθυμον νὰ σὰς ἀπαλλάξῃ πάσης στενοχωρίας, καὶ ὅτι... τὸ χρηματοφυλάκιόν μου εἶναι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Ὁ Νίκος δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν προθυμίαν του ἐκείνην, καθ' ὅσον ἄλλαι ἤδη σκέψεις, φαιδραὶ αὐταὶ καὶ εὐθυμοὶ, συνεσσωρεύοντο ἐν τῇ κεφαλῇ του καὶ συνεῖχον τὸν λογισμὸν του ἐξ ὀλοκλήρου.

XVI

Ἡ ὑπὸ τῶν εὐγενῶν δεσποινῶν διοργανουμένη φιλανθρωπικὴ ἐορτὴ ἀπετέλει ἀπὸ τινος γενικῶν ὁμιλίας θέμα εἰς ἀπάσας τὰς αἰθούσας ἐκεῖνας, ἐν αἷς ἅμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ χειμῶνος, καθ' ὥρισμένην τῆς ἐβδομάδος ἡμέραν συναθροίζονται φιλομειδεῖς τινες καὶ ἑνδρῆσοι μορφαί, ὅπως ἐν τῇ γλυκεῖᾳ θαλπωρῇ, τῇ διαχτομένῃ ἐκ τῆς μετὰ πολυχρόων ὕλων λαμπυριζούσης πλουσίας θερμάστρας, καὶ ὑπὸ τοὺς γλυκεῖς τοῦ κλειδοκυμβάλου ἤχους, ροφήσωσι τὸ εὐγεστον τῆς Κεϋλάνης προϊόν, καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ ἐμπιστευτικῶς τῷ τρόπῳ ἀνακοινώσωσι εἰδήσεις τινὰς ἢ μᾶλλον μικρὰ σκάνδαλα, ἅτινα ὑπὸ τὴν μορφήν ἀδεσπότων θρυλλῶν, μὴ λαβόντων ἐν τὴν χροίαν τῆς πραγματικότητος, κυκλοφοροῦσι μετ' ἐπιτάσεως καὶ ἀνταλλάξωσιν ἐπ' αὐτῶν τὰ ἀπαράιτητα σχόλια.

Καὶ δὲν ἔχουσιν ἄδικον αἱ ἀμέριμοι καὶ ἀπηλλαγμέναι πάσης ἄλλης πεζῆς βιωτικῆς φροντίδος τάξεις ἐκεῖναι νὰ ἐνασχολῶνται τοσοῦτον μὲ τὴν παρασκευὴν καὶ διοργάνωσιν τοιαύτης τινὸς ἐορτῆς. Ὅποσα εἶναι δυνατόν νὰ συμβῶσι κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς τοιαύτης κοσμικῆς συγκεντρώσεως ! Συναντᾷ τις κατ' αὐτὰς ἐκείνους, οἵτινες παρελαύνουσιν ἀπλῶς πρὸς στιγ-

μήν δια να παρατηρησώσι και να παρατηρηθώσιν, εκείνους ολίγους ελάχιστοι διασκεδάουσιν ἀληθῶς και ἀπασχολοῦνται μετὸν χορόν, τὴν μουσικὴν και τὰ θεάματα, αὐτὰ παρέχει ἡ ἐορτή.

Οἱ πλείότεροι μεταβαίνουν ἐπιδιδάσκοντες σκοπὸν τινά. Οἱ ἐπιχειροῦντες ἵνα ἐπωφεληθῶσιν εὐκαιρίαν τινὰ και ἐξασφαλίσωσι τὴν ἐπιχειρήσιν των. Οἱ πολιτικοὶ ἵνα ἀποκτήσωσι φίλους, συνάψωσι νέας σχέσεις και προσλάβωσιν ἐπιτροπὴν τινά. Αἱ εὐεδαῖς σύγγροι ἵνα μέσῳ τῶν κύκλων θρόνου προσεγγίσωσι τοὺς εὐνοσιμένους των ἢ τοὺς ἰσχυροὺς, ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον των συζύγων των. Αἱ δὲ σεμνόντυφοι και συνεσταλμένοι ἐπίγαμοὶ νεάνιδες ἵνα θηρεύσωσι τὸν ἐκδοχὸν γαμβρόν.

Πλὴν τὸ συνηθέστερον των δραμάτων των ἐκτυλισσομένων εἰς τὰς περὶ αὐτὰς καὶ ἀκτινοβολούσας αἰθούσας μιᾶς ἐορτῆς, ἐν τῷ μυρόεντι και ὑπερθερμῷ ἐκείνῳ περιβάλλοντι, εἶναι τὰ δράματα των παιδῶν. Ζηλοτυλίαι ἀποπνίζονται και ἀποκαλύπτονται, ὀφθαλμοὶ ἐκτοξεύοντες φλόγας μίσους ἐνεδρεύουσι και ἀπειλοῦσι και ἕτεροι μειδιῶσιν. Ὑπὸ τὰς φιλόφρονας ἐκφράσεις, ὑπὸ τοὺς λόγους τῆς κοινῆς και τετριμμένης ἐθνομοιτυπίας, ὑπὸ τὰ συγχαρητήρια, τὰς εὐκρινεῖς εὐχὰς και εὐφρολογίας, κρύπτονται συνήθως ὕβρεις, ἀναμασσῶνται και ψιθυρίζονται τρομεραὶ κατηγορίαι, παρασκευάζονται ρήξεις, ἐξυφαίνονται ραδιουργίαι, καλύπτονται σπαραγμοί. Ὑπὸ τὸ πεισιπαιγεῖν τῆς θελκτικωτέρας μορφῆς ὑποκρύπτεται και μυσταὶ ἀληθείς καταιγὶς και ὑπὲρ τὴν φαινομενικὴν χοροὶ τῆς ἀγνωστῆς παρθενικότητος ἀπλοῦνται τενάγη ὅλα σφοδρῶν παθῶν και πόθων ἀνέμων. Αἱ μιὰ ἀπὸ τὰς ἐορτὰς αὐτὰς ἦτο και ἐκεῖνη ἡ δεδομένη τὴν ἐσπεραν αὐτὴν ἐν τῇ εὐρυχωρίᾳ τῆς λέσχης, αἱ ἀτελεύτητοι και συνεχόμεναι αἰθουσαι τῆς ὁποίας θὰ ἀπὸ σιραπτον αὐτῆς ἀπὸ πολυτέλειαν, θὰ ἐλαμπύριζον ἀπὸ μεγαλοπρέπειαν, θὰ ἐργάζοντο τέλος ἀπὸ χάριν και κομψότητα, και ἐν ταῖς ὁποίαις θὰ ὠργίζον ἐκ νέου τὸ ἀπλετον φῶς και τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα, ἡ γλυκεῖα τῆς μουσικῆς ἁρμονία, ἡ κίνησις, ἡ ζωὴ, ἡ νεότης...

Ὁ διεθνὴς τῆς πρωτευούσης τίπος, ὁ τὸς εὐγενῶς πάντοτε φιλοξενῶν εἰς τὰς στήλας αὐτοῦ και περισσῶς ἐκθειάζων πᾶν ὅ,τι ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν φιλάνθρωπίαν και τὴν ἀγαθοεργίαν, ὁμοθυμῶς ἀναγγεῖλαι τὴν ἐπιχειρήσιν φιλάνθρωπικὴν ταύτην ἐορτὴν και δελεαστικῶς ἀναγράφων πλείους δόξας λεκτικῆς αὐτῆς ἐπλεκε τὸ ἐγκώμιόν των φιλάνθρωπων κτητῶν δαυλῶς περὶ τὰ ὀνόματά των ἐπισωρεῖται κοσμητικὰ ἐπίθετα, αἰτίνες μετὰ τὸς ζήλου και ἀόκνως εἰσγράφοντο πρὸς μείζονα τοῦ ἔργου ἐπιτυχίαν, ἔργον ὅπερ, ὡς ὕγραψε, «θὰ ἐξησφαλίξει τὴν ὑπαρξίν εἰς τόσα ἀτυχῆ πλάσματα, εἰς τόσα

ἀθῶα θύματα τῆς ἀνθρωπίνης ἀστασίας και ἀπανθρωπίας, αὐτὰ προτοῦ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν ζωὴν σκληρῶς ἀπεσπασθῶσιν τῆς μητρικῆς ἐκείνης ἀγκάλης, ἣν οὐδέποτε ἐπέπρωτο νὰ γνωρίσωσιν».

Πλοῦσαι προσφοραὶ δώρων εἶχον ἀποσταλῆ πανταχόθεν εἰς τὴν διοργανωτικὴν ἐπιτροπὴν, τὰ μετὰ προσκλήσεων αὐστηρῶς ἀτομικὰ εἰσιτήρια εἶχον διατεθῆ μέχρις ἐνός και ὁ διάκοσμος των αἰθουσῶν τοῦ μεγαλοπρεποῦς και εὐρυχωροῦ τῆς λέσχης οἰκήματος, ἀνατεθεὶς εἰς δεδοκιμασμένης ἱκανότητος ζέον καλλιτέχνην, ἐβεβαίωτο ὅτι ἀπετέλει ἀληθὲς ἀριστοτέχνημα ἐπιφυλάσσει τὴν μείζονα ἐκπλήξιν.

Τέλος ἡ μετὰ τόσων παλμῶν ὑπὸ πολλῶν ἀναμενομένη ἡμέρα ἐπέστη.

Ὁ Νίκος, ὃν ἀπὸ μακροῦ ἤδη, ὡς εἶδομεν, χρόνου, πλείοτερον παντός ἄλλου ἀπασχολεῖ ἡ ἐσπέρα ἐκεῖνη, εὐρίσκετο εἰς τὸ ἀκρότατον τῆς εὐτυχίας του σημεῖον. Πρὸ τινων ἐτι ἡμερῶν ἀμφέβαλλεν ἐτι περὶ τῆς μεταβάσεώς του εἰς τὴν ἐορτήν, σκεπτόμενος ὁπόσον ἀνιάρθ θὰ τῷ ἀπέβαινεν ἡ ἐσπερὶς ἐκεῖνη, ἐὰν δὲν συνήντα εἰς αὐτὴν γνωστὸν τι πρόσωπον.

Ὁ Μεχμέτ δὲν θὰ τὸν ἠκολούθει τὴν ἐσπεραν ἐκεῖνην, καθ' ὅσον λίαν ἀπασχολημένος, ὡς ἐβεβαίω, μετὰ τὰς ὑπόπτους ἐκείνας νυκτερινὰς πάντοτε ὑποθέσεις του, τῷ ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἀπουσιάσῃ ἐκ των μυστηριωδῶν κέντρων του, εἰς τὰ ὁποῖα ἐν τοῖς οὐδέποτε συγκατένευε νὰ παραλάβῃ και τὸν Νίκον. Ἡ Ρενέ, οὐδ' αὐτὴ ὡσαύτως θὰ μετέβαινεν εἰς τὴν ἐσπερίδα, διότι ἀπὸ καιροῦ ἤδη εἶχεν ὑποσχεθῆ τὴν συμπράξιν τῆς εἰς συναυλίαν ἣτις θὰ εἰδίδετο τὴν ἐσπεραν ἀκριβῶς ἐκεῖνην, ὑπὲρ συμπατριώτου τῆς κλειδοκρυμματοῦ. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀπουσία τοῦ Μεχμέτ ἐλύπει ὀλίγον τὸν Νίκον ἢ τῆς Ρενέ τὸν ἀνεκούφιζε μεγάλως, καθόσον ἐν τῇ ψυχρότητι ἣτις ἤρchiσε νὰ γεννᾶται ἐν ταῖς μετ' αὐτῆς σχέσεσι του, ἡ σκέψις ὅτι θὰ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ τὴν συνοδεύῃ διαρκῶς, τῷ ἀπέβαινεν ἀφόρητος.

Πλὴν και ἡ ἀμήχανία του αὐτῇ διεσκεδάσθη παρ' ἐνὸς μετατραπείσα μάλιστα εἰς ἀμετρον χαρὰν ὡς ἐπληροφορήθη, ὅτι ὁ φίλος του ἱατρός κ. Φωτίκας ἦτο ὡσαύτως προσκεκλημένος εἰς τὴν κοσμικὴν ἐκεῖνην συγκέντρωσιν.

Σὲ βεβαίῳ, τῷ εἶχεν εἰπεῖ, ὅτι κατ' ἀρχὰς δὲν ἠθέλα νὰ εἰθῶ, διότι τώρα πλέον ἤρchiσε νὰ βαρύνωμαι τὰς κοσμικὰς αὐτὰς συναθροίσεις. Ἀλλ' ἀφ' οὗ θὰ ἠμπορῇ κινεῖς νὰ κἀνῃ και καμμιὰ παρτίδα βακαρά, τὸ ἀπεφάσισα.

Ὁ Νίκος ἦτο πλέον ἢ εὐχαριστημένος. Ὁ ἱατρός εἶχε τὰς ἀρίστες των σχέσεων παρὰ τῇ ἀνωτέρᾳ τῆς πρωτευούσης κοινωνίᾳ, γινόμενος ἀπανταχοῦ

εὐχαρίστως δεκτός. Ἡ ἐγκυκλοπαιδικὴ του μόρφωσις, αἱ πολυειδεῖς καὶ ποικίλαι αὐτοῦ γνώσεις, ἡ ἐν τῇ ξένη μακρᾷ διατριβῇ αὐτοῦ καὶ ἡ διὰ μελιόρυτου γλώσσης ἀφήγησις ἀπείρων περιέργων ἐπεισοδίων ἡ ἐπιζήλος ἐπὶ πλέον ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσις, ἣν ἠσφάλισεν αὐτῷ ἂν οὐχὶ ἡ ἐπιστημονικὴ του ἐμβρίθεια, ἡ καταλλήλως ὅμως καὶ μεμετρημένως δαπανηθεῖσα κατὰ μέγα μέρος κληρονομία τοῦ θείου του, περιέβαλλον αὐτὸν δι' ἀληθοῦς συμπαθείας, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν, μετ' εἰλικρινοῦς εὐχαριστήσεως πᾶσαι αἱ θύραι τῶν κομψῶν αἰθουσῶν ἠνοίγοντο πρὸ αὐτοῦ. Ἡ συναισθητικὴ του ἐξ ἄλλου ἐτύγγανε λίαν εὐάρεστος παρὰ ταῖς κυρίαις ἰδίᾳ δι' ἐκάστην τῶν ὁποίων πάντοτε ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ ὑπῆρχε καὶ τις φιλοφρονητικὴ φράσις ἡ ἔστω καὶ θεραπευτικῶ τῷ τόνῳ ἐπίκληξις τις ἡ πνευματώδης εἰρωνεία, ὥς ἐκ τῆς ἡλικίας του ἐπιτρεπομένη πάντοτε καὶ εὐγνωμόνως γενομένη ἀποδεκτή.

Τὸ περιβάλλον ἄλλως τε τῆς οἰκίας τῶν διδύμων ἀδελφῶν, παρ' αἷς διέμενεν ὁ Νίκος, περιβάλλον ἐν ᾧ τοσοῦτον εἶχεν ἐντυφῆσαι κατὰ τοὺς πρώτους τῆς εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀφίξεώς του μῆνας, ἤρχιζεν ἤδη νὰ τῷ καθίσταται ἀνιαρὸν καὶ δυσθύμως νὰ διέρχεται πλέον αὐτόθι ἔστω καὶ ὥρας τινὰς τῆς ἡμέρας.

Ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἔσσει συνάθροισις τῶν ἰδίων προσώπων, ἡ ἀπαρεγκλιτὸς τήρησις κανόνων τινῶν στενῶς συνυφασμένων μετὰ τοῦ βίου τῶν φιλαργύρων γεροντοκορῶν, τὰ αὐτὰ πάντοτε σχολαστικὰ ὁμάλια θέματα, ἡ κυριαρχοῦσα ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἀεμόσφαιραν ἐκείνην μορφονίτι, ἡ τόσῳ ἀσυμβίβαστος μετὰ τὴν ἡλικίαν του καὶ ἡ ἀπὸ τινος ἐπιζητούμενη ἀπομάκρυνσις του ἀπὸ τῆς Ρενέ, ἐξ ἧς ἐν τῇ νεανικῇ του ἀσασίᾳ οὐδὲν πλέον ἀνέμενεν ἡ ἀνιαρὰ μόνον καταστάσις; ἐρωτικὰς ἐξομολογήσεις τὰς αὐτὰς τετριμμένας διαχύσεις πάθους ψυχρανθέντος ἤδη ἐν αὐτῷ καὶ ἐνίοτε καὶ μεμψιμοιρίας διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἐπιδεικνυομένην ἀδιαφορίαν του, πάντα ταῦτα τὸν ἐστενοχωροῦν μεγάλως καὶ εὐχαρίστως ἐπωφελεῖτο πᾶσαν εὐκαιρίαν, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν συναναστροφὴν ἐκείνην, ἐν ᾗ τὰ αὐτὰ ἔσσει πρότωπα συνήντα καὶ καθ' ἣν τὰ αὐτὰ θέματα ἀπαύστως ἐξηγτοῦντο.

Αἱ σκέψεις του ἤδη, ταχύτεραι ἢ ἄλλοτε, ἵπταντο πρὸς τὰς σφαῖρας ἐκείνας, ἃς ἡ φαντασία του ὅπου μακροῦ χρόνου δημιουργήσασα ζηλοτύπως διεφύλαττεν, πρὸς τὰς σφαῖρας ἐκείνας αἵτινες ἤδη τῷ ἐφαίνοντο, ὅτι εἶχον ἀρχίσαι νὰ προσλαμβάνωσι ποῖαν τινα χοιρῶν πραγματικότητος. Ἐπὶ ἤδη νὰ ἀναπνεύσῃ ἐν περιβάλλοντι ἀποπνέοντι τὸ μεθυσιτικὸν τοῦ πλοῦτου ἄρωμα καὶ τῆς ἀμφιλαφείας τὰ βαρύτερα μύρα, αἵνα ἐπιβάλλονται, γοητεύουσιν καὶ μεθύουσιν· ἐφαινόμηντο πρὸ αὐτοῦ ἄγνωστα πλὴν ροδαλά καὶ

φιλομειδί· πάντοτε πρόσωπα προκαλοῦντα ρεμβασμούς, ὠθοῦντα τὸν λογιζομένον εἰς ἐκστάσεις, ἐμβάλλοντα πόθους ἀγνώστους, ἐμποιοῦντα ἀσυνειδήτως ἡδεῖας φρικασίας· ἤκουεν τερψιθύμως γλυκεῖς ψιθύρους ἀσαφῶν φράσεων ἀνταλλασσομένων ὀπισθεν βαρυτίμου τινὸς παραπετάσματος παρὰ θυροῦ μέσῳ τῆς δίνης τῶν στροβιλιζομένων ζευγῶν καὶ ῥίπτων ἡσθάνετο τὰ χεῖλη του ἐπαυῖοντα τὴν χιονώδη ἐπιδερμίδα ἀβρᾶς χειρὸς ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν σκιάν ιροπικοῦ τινος φυτοῦ ἐν θερμοκηπίῳ καὶ μέσῳ τῆς σιγῆς, ἣν ἐτάρασσον μόνον αἱ ὑπὸ μορφὴν χρυσοῦς ἢ ροχῆς, ὑπὸ τινα θεραπευτικὸν ψόφον, καταλείπουσαι ψεκάδες ἐκ τοῦ ὡς περικαλλῆς Σειρὴν καλλιμαρμάρου πίδακος!...

Πάνθ' ὅσα ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτοῦ εἶχεν ἀποκρυσταλλώσει ἡ ἀνάγνωσις ἀπατηλῶν μυθιστοριῶν καὶ τερπνῶν ἀναγνώσεων, ἀναπαρίσταντο ἤδη πρὸ αὐτοῦ κατὰ τὰς μακρὰς τῆς ἐμέβης του στιγμὰς, οὐχὶ πλέον ὡς σκιώδη καὶ εἰρωνα φάσματα, οὐχὶ πλέον ὡς πλάσματα φαντασίας συλληφθέντα τὴν μίαν στιγμὴν ἵνα ὠχραίσωσι καὶ ἐξαφανισθῶσι τὴν ἑτέραν, ἀλλ' ὡς σκιναὶ ἐκ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου εἰλημμένοι, ὡς γεγονότα ἐκτυλιχθέντα χθὲς μόλις ἵνα ἐπαναληφθῶσιν αὖτις, γεγονότα αἵτινα καλλυνόμενα διὰ τῆς ἀφθάρτου τῆς νεότητος φαντασίας, ἀσυζητητὴ ἀνυψοῦντο μέχρι τῆς ἀληθείας, μυστηριωδῶς περιβαλλομένης ὑπὸ χρυσιζόντων ἀίθερίων νεφῶν, τῶν νεφῶν τῆς γλυκείας προσδοκίας!...

Καὶ πολυτιμότερον ὁδηγὸν οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ἀπὸ τὸν ἱατρὸν κ. Φωτίαν, κατὰ τὰ πρῶτα ἐκεῖνα βήματά του, αἵτινα δειλῶς καὶ μετὰ συστολῆς ἐποίει πρὸς τὴν κοινωνίαν, ἣν τόσῳ ἀνυπομόνει νὰ γνωρίσῃ καὶ τῆς ὁποίας τὰ μυστηριώδη θέληγτρα βροιδέως πρὸ αὐτοῦ ἀποκαλυπτόμενα κάτωθεν τοῦ ὁλοῦ ἀνασυρομένου πέπλου, ὅστις μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ περιέβαλλε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, τὸν ἐσαγῆνευον τοσοῦτον καὶ τὸν ἔρριπτον εἰς πέλαιος ὅλον ἐκστάσεων, ἐλπίδων, δισταγμῶν καὶ σκέψεων.

Διὰ τοῦ φίλου του ἱατροῦ εὐκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπεισέλθῃ εἰς τὰς ἀρίστας τῶν οἰκογενειῶν, νὰ εὐρίνῃ τὸν κύκλον τῶν γνωριμιῶν του, νὰ ὑφωθῇ εἰς ἄρζοντα μᾶλλον ἀναπεπταμένον καὶ νὰ ἀναπνεύσῃ εὐπρροσύνως ἐν τῷ περιβάλλοντι ἐκείνῳ τῶν εὐνοουμένων τῆς εἰρωνος εἰμαρμένης θνητῶν, μέσῳ τοῦ ὁποίου λεληθότως αἱ αἰσθήσεις μεθύονται πρὸ τοῦ πανταχόθεν διαχεομένου ἀρώματος ἐνὸς θεσπεσίου συνόλου καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ περιουσία του τῷ ἐπεφύλασεν ἐπίφθονον θέσιν.

Ταῦτα πάντα ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν ἤδη ἀναμετρῶν ὁ Νίκος, ἐγένετο

ἐκφρων ἐκ χαρᾶς, ὅτε ὁ κ. Φωτίκας τὴν προῶν ἀκριβῶς τῆς ἐπισήμου ἐκείνης ἡμέρας τῷ εἶπεν ἀφελῶς:

— Πέρασε κατὰ τὰς ἐννέα ἀπ' ἐδῶ καὶ πηγαίνομεν μαζῇ.... Θὰ εἶμαι ἑτοιμος καὶ θὰ σὲ περιμένω...

© 2006

Προσῆγγιζεν ἡ δεκάτη ἡδὴ, ὅτε ἔκ τινος κομφοτάτου κουπέ, ὅπερ ὁ Νίκος ἐχορησιμοποιεῖ δι' ἐκτάκτους ὅλως περιστάσεις, κατῆλθον πρὸ τῆς μεγάλης θύρας τῆς πεφωταγωγημένης λέσχης ὁ ἱατρός κ. Φωτίκας καὶ ὁ Νίκος.

Ὁ Νίκος ἀκολουθῶν τὸν φίλον του, διέσχισαν τὸν εὐρὺν διάδρομον εἰς ὃν εἶχεν ἀρχίσει ἡδὴ νὰ συνωστίζεται τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων, ἐμπιστευομένων τὰ ἐνδύματα αὐτῶν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους, τοῦ ἱματιοφυλακίου, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἀγορᾶς στάντες πρὸς στιγμὴν ἀκίνητοι ὅπως κάλλιον ἀπολαύσωσι τοῦ γραφικοῦ θεάματος, ὅπερ αἰφνιδίως ἐξευλίχθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των.

Τρεῖς εὐρύταται αἴθουσαι συγκοινωνοῦσαι διὰ μεγάλων παραλλήλων θυρῶν καὶ περικοσμούμεναι καθ' ὅλον τὸ μῆκος καὶ πλάτος αὐτῶν διὰ καλλιτεχνικῶν συμπλεγμάτων εὐχρόων ἀνθέων, ἀπὸ τῶν ὡς καλῶν χρησιμεύοντων ἀπείρων ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων τῶν ὁποίων διεσκαδάζετο ἅπλετον φῶς, ἐξετείνοντο πρὸ αὐτῶν μαγικῶς, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ σιελβοντος καὶ ολισθηροῦ δαπέδου των εἶχον τοποθετηθῇ ἑγγὺς ἀλλήλων ἁρμονικῶς ἡδωμέναι μικραὶ τράπεζαι κατάφοροι παντοδαπῶν ἀντικειμένων λεπτοτάτης τέχνης καὶ ἱκανῆς ἀξίας, μέσθ' ὑψηλῶν ἀνθοδοχείων καὶ κομψῶν ἑρυθροῦ λειοσηρικοῦ μικρῶν ἐδρῶν, ἐφ' ὧν θέσιν εἶχον λάβει αἱ εὐγενεῖς κοσμητρίαι τῆς φιλανθρωπικῆς ταύτης ἀγορᾶς.

Οἱ κεκλημένοι ἄραιοι καθ' ἀρχάς, ἀθρόοι κατόπιν, ἐπλήρουν ὅλοσ' τὰς εὐρείας αὐτὰς αἴθουσας. Πάν ὅ,τι περικαλλέστερον, πᾶν ὅ,τι πλουσιώτερον, πᾶν ὅ,τι πολυτιμώτερον τέλος εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ ἡ διεθνὴς κοινωνία τῆς κλεινῆς Ἑπταλόφου συνεκεντροῦτο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὸ κομψὸν αὐτὸ μέγαρον.

Ἡ μεγάλη ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς αἴθουσα ἐκείνη, παρείχε τὴν εἰκόνα ἀπειρομεγέθους καὶ μυροβόλου ἀνθοδόσης, ἥς δυνατοὶς τῷ ὄντι ἂν ὄχι ἀ-

δύνατον ἀπέβαινε νὰ διακρίνῃ τις τὰ περικαλλέστερα ρόδα καὶ τὰ μῶλλον μυρόεντα καὶ υπερήφανα κρίνα. Ἐν ἀληθὲς Σειρήνων ἄντρον, ἐν ᾧ αἱ ἀπαύστως κινούμεναι χαρίεσσαι ἐκείναι χρυσαλλίδες ἐπλήρουν τὴν μυρόεσσαν καὶ χλιδανὴν ἐκείνην ἀτμόσφαιραν, τὴν λαμπυρίζουσαν ἐν τῆς μαρμαρυγῆς τόσων περιπαθῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ ἀρώμιτος ἐκείνου μιᾶς ἀβροδιαίτου ἡβης, ὑφ' οὗ μεδυσκόμενός τις ἐπελανθάνετο πρὸς στιγμὴν τῆς γῆνις, πλήρους πεζότητος, ὑποστάσεώς του.

Σοβαραὶ καὶ εὐσωμοὶ μεσήλικες δέσποιναι ἐν αὐστηραῖς περιβολαῖς καὶ μὲ μεμετημέναις κινήσεις· περικαλλεῖς καὶ νεαραὶ περαιτέρω κυρίαὶ ἐν ἀπάσῃ τῇ ὀριμότητι τοῦ θίγοντος κάλλους των μὲ κατατομὰς καλλιγραμμοὺς ὡς ἀληθεῖς Καρυάτιδες παρθένοι τόσῳ ἀνόμοιαι τὴν καλλονὴν πλὴν καὶ τόσῳ ὅμοιαι τὴν ἔλξιν καὶ τὴν γοητείαν, αἱ μὲν λευχεῖμονες, ὡς λῶφοι χιονόεντες, αἱ δὲ ἐν αἰσθησὶν ἀμυλωμέναις μὲ τὴν βαθυτέραν ἀποχρωσιν τοῦ τρικυμιώδους πόντου, ἐφ' ἧς πάλλευκα καὶ ἐπιτακτικὰ ἀνέδνουν τὰ χαρakterιστικά των· ἑτεραι ὡς ἐμψυχα εὐώδη λείρια ἀπαύστως ἀνακινούμενα ἐν τῷ ἀπαλῷ ρεύματι διαυγοῦς ρυακος καὶ ἄλλαι μὲ ἀμφιέσεις τῆς εὐαισθητοῦ καὶ ὠχρᾶς τῶν χρυσανθέμων χροιάς, τῆς τόσῳ ὅμως θερμαινομένης ὑπὸ τῶν παμμελάνων των ἀστέρων· καὶ παρέκει ἑνδροσοὶ καὶ χαρίεσσαι δεσποινίδες, ἐν δειλῇ τινι παρθενικότητι τὸ πρῶτον ἴσως ἐμφανιζόμεναι εἰς τὸν κόσμον τῶν αἰθουσῶν, μὲ ἀμφιέσεις αἱ μὲν ὡς ἡνθισμένοι ἀμυγδαλαὶ προσφυῶς ἀντιλοῦσαι χροιάν ἐκ τῶν περιπαθῶν καὶ οἶονεῖ εἰς δάκρυα ἔοσει κολυμβῶντων ὀφθαλμῶν των, αἱ δὲ κροκοέσσας καὶ κροκυφάντους.... ἄλλαι μελάγχροοι καὶ κυανώπιδες ὡς ἀληθεῖς Ταναγραῖαι κόραι, ἄλλαι δ' εὐχρόοι, γλαυκώπιδες καὶ εὐτυκτοὶ ὡς ἄγναι Τευτονίδες, μὲ ὑακινθίνας κόμας δι' ἃς πᾶς καθορισμὸς χρώματος θὰ ὑστέρει κατὰ πολὺ τῆς ἀβρᾶς μαρμαρυγῆς τοῦ μαργάρου καὶ τῶν πετάλων τοῦ ρόδου, μόλις σκιαγραφούμενας ἐπὶ ἀλαστρονίων μορφῶν ἢ ἐπὶ τῶν ἀνταυγείων ὑπὸ καλλιτέχνης χειρὸς ἐξηγνευσμένου χρυσοῦ, τοῦ ἀληθοῦς χρυσοῦ τῶν κομμώσεών των καὶ ἑτεραι τέλος εὐπάρυφοι ἀποτελοῦσαι ἀληθεῖς ἀνθήσεις βλαστησάσας ὑπὸ τὸ κνάνειον τοῦ Βυζαντινοῦ στερεώματος, πιστότερον εἰκόνης συμβολίζουσαι τὰς μεταπτώσεις τῆς ψυχῆς, δαυλιῶς διασκεδάουσαι τὴν ἀναμνηρίστικὴν τὰς καρδίας των κατακλύζουσαν εὐδαιμονίαν, μεταπίπτουσαι ἐξ ἀπίνης ἀπὸ τῆς ἰλαρότητος εἰς τὴν μελαγχολίαν, ὡς αἱ ἐπὶ τῶν παιδικῶς φιλογελῶτων χεῖλεσιν των ἐκπνέουσαι λέξεις ἀντήχουν ἡδέως ὡς βρῖνται μέσθ' παροδικοῦ ὑπέραι νέφους, καὶ τῶν ὁποίων αἱ ἀπὸ τῶν παθητικῶν βλεμμάτων ἐκτοξεύονται λαμπρεῖς μεσταὶ μυστηριώδους μελαγχολίας ἦσαν ἐν ταυτῷ καὶ κόσμῳ κεχαρισμένως φιλομενίδες....

Νεαροὶ ξένοι διπλωμάται ἐν χρυσοπαρόφοις στολαῖς καὶ ἀνώτατοι τοῦ κράτους λειτουργοὶ, ἔγκριτοι ἐπιστήμονες καὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ὡραίων τεχνῶν, σοφᾶροι πολυτάλαντοι καὶ ὑψίπλουτοι τραπεζίται σκαίως ἐπεδεικνύοντες τὸν ὀψιγενῆ πλοῦτόν τ' αὐτῶν, πάντες συνωθοῦντο καὶ διηγχανίζοντο, ἀντήλλασσιν βλέμματα καὶ λέξεις χιμνῆ τῇ φωνῇ, προυχώρουν, ἐπανήρχοντο, συνεστρέφοντο καὶ ἐκινούντο ἀπαύστως, ὥς πολύρροδον ρεῖμα ὀρητικοῦ χειμάρρου.

Πάντες ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ ἀγοράσωσι τι ἐκ τῶν ἀπερίρων ἐκτεθειμένων κομφοτεχνημάτων, εὐχαρίστως ἐνδίδοντες εἰς τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν τῶν περικαλλῶν πωλητριῶν ἢ αὐθορμήτως ἐλκνόμενοι εἰς τὴν ἑγγὺς τραπέζαν ἐκ τοῦ ὑστεροβούλου μειδιάματος πονηρᾶς δεσποίνης, ἀφειδῶς συσσεύροντες τὰ χρυσὰ νομίσματα τῶν εἰς τὸ ταμεῖον ἐκείνο, ὅπερ ἔμελλε νὰ μεταγγίσῃ καινὴν ζωὴν εἰς τόσους ἀθώους τῆς ἁμαρτίας υἱοὺς, νὰ βαυκαλήσῃ ἡδέως τὸν νήδυμον ἐκείνον τῆς βρεφικῆς ἡλικίας τῶν ὕπνων καὶ προλειάνῃ τέλος τὴν ὁδὸν ἐκείνην, ἐφ' ἧς ἔμελλον τὰ πρῶτά τῶν βήματα νὰ φέρωσι βραδυτέρον τὰ ἀτυχῇ τῆς σήμερον νήπια...

Αἱ ὑπὸ τοιαύτας ἐπαγωγὰς συνθήκας καὶ μέσῳ τοιοῦτου αἰγλήεντος καὶ ἀκτινοβόλου περιβάλλοντος ὥραι δ' ἔρρεον ταχείως. Ἡ ἐνδεκάτη ἐσήμηνεν ἤδη, ὅτε ἀρμονικῶς ἀντήχησαν ἐν ταῖς αἰθούσαις οἱ ἡμελεῖς ἦχοι τοῦ πρώτου βαλίσμου. Τὸ σύνθημα ἐδίδετο καὶ ἀρμονικαὶ συνωρίδες διγυῖσαι ἐρρίφθησαν εἰς τὴν δίνην τοῦ χοροῦ ρυθμικῶς περιεστρεφόμεναι ἐπὶ τοῦ στίλβοντος καὶ ὀλισθηροῦ δαπέδου.

Ὁ ἰατρίκς μετὰ τοῦ Νίκου, ἀφ' οὗ περιήλθον τραπέζας τινὰς, παρ' αἷς γνωσταί τινες τοῦ ἰατροῦ κυρίαί τοις προσέφερον πρὸς ἀγορὰν κομψὰ καὶ χαρίεντα ἀντικείμενα καὶ φιλοσοφικῶς ἐπὶ τινα χρόνον ἐθεώρησαν τὴν κοσμοπλήμμυριν ἐκείνην τὴν ἀπαύστως ἀνακινουμένην, βομβοῦσαν ὡς σμήνος μελισσῶν, χαριεντιζομένην καὶ εὐθύμως μειδιῶσαν, διηυθύνθησαν τῇ προτάσει τοῦ ἰατροῦ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κελικεῖου ἵναι λάβωσι τι.

Διερχομένου τοῦ ἰατροῦ μέσῳ τοῦ πλήθους πολλοὶ τὸν ἐχαιρέτων εὐγενῶς, σιμπαθεῖς μορφαὶ τῷ διέστελλον τὰ χεῖλη χαριέντως εἰς μειδιάματα καὶ ἕτεροί τινες τὸν προσηγόρευον οἰκειότερον. Ὁ κ. Φωτίκας ἦτο γνωστὸς πᾶσι σχεδόν· ἐγίνωσκε καλῶς τὰ ὀνόματα τῶν πλειοτέρων αὐτόθι συνηθροισμένων προσώπων, ἐγνώριζε θαυμασίως τοὺς συγγενικοὺς μεταξὺ αὐτῶν δεσμοὺς καὶ ἐνεθυμεῖτο καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τοῦ τε ἰδιωτικοῦ καὶ δημοσίου βίου προσώπων τινῶν, λεπτομερείας ἐπονιδίστους καὶ σκανδαλόδεις, ἀγνώστους εἰς τὸν πολὺν κόσμον καὶ τεχνηέντως περικαλυπτομένας διὰ τοῦ

— Ἐπιτρέψατέ μοι, εἰπε, νὰ σᾶς παρουσιάσω ἕνα τῶν ἀρίστων φίλων μου καὶ λαμπρὸν νέον...

αἰγλήεντος τοῦ πλούτου των πέπλου ἢ ὠχρώσας πρὸ τοῦ θάμβους τῆς ὑψηλῆς κοινωνικῆς αὐτῶν θέσεως.

— Βλέπεις τὴν εὐσωμον ἐκείνην κυρίαν μὲ τὴν μῶβ ἀμφίεσιν καὶ τὴν καμέλιαν εἰς τὸ στήθος; τὸν ἠρώτησεν. Εἶναι σύζυγος ἑνὸς πλουσιωτάτου ἀρχιτέκτονος. Ἀλλὰ τὸ οὐσιωδέστερον δὲν εἶναι ὁ ἐπιτυχὴς αὐτὸς γάμος της, ὅσον ἡ λεπτομέρεια, διὰ τῆς... ἱκανότητός της καὶ μόνον ἀνεβίβασε τὴν πτωχὴν ἄλλως τε καὶ ἄσημον οἰκογένειάν της εἰς κοινωνικὴν θέσιν, τὴν ὅποιαν οὐδέποτε ἐφάνταζετο, ἐγένετο αἰτία νὰ ἀποκατασταθῶσιν ὅλαι αἱ ὀδιδραφαί της, αἱ ὁποῖαι κατὰ περίεργον συμπτωσιν ἐνυμφεύθησαν ὅλαι ξένους διπλωμάτας καὶ τέλος ἀφ' οὗ οὕτω ἐξασφάλισε τὴν οἰκογένειάν της ἐσκέφθη νὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ οὕτῃ συνάπτουσα τὸ ἐπιτυχὲς αὐτὸ συνοικέσιον.

— Θὰ ἦτο λοιπὸν εὐφροσύνη... ἀπληγήσεν ὁ Νίκος περιβάλλων διὰ τοῦ βλέμματός του τὴν κομψὴν κυρίαν, ἥτις τὴν στιγμὴν ἐκείνην νεαυτῶς στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος παρήλικος πλὴν νεῖζοντος κυρίου διήρχετο πρὸ αὐτῶν μετὰ μεγαλοπρεπείας ἡγεμονίδος.

— Μόνον εἰς ἓν πρᾶγμα ὑπῆρξε... συνεπλήρωσε μειδιῶν ὁ ἱατρός, διότι κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν κρονόληρον αὐτὸν, τὸν ὅποιον παρατηρεῖς τώρα μαζὴ της, σφοδρότατον πάθος καὶ νὰ τὸν σύρῃ ἐπὶ ἑτὶ τώρα κυριολεκτικῶς ὀπισθὲν της.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός;... ἠρώτησεν ὁ Νίκος.

— Προσβεντὴς Μεγάλης καὶ κραταιᾶς Δυναμείας... ἔγγαμος καὶ μὲ ἐπιγάμους θυγατέρας, ἀλλ' ὁ ὁποῖος τὰς περισσοτέρας ὥρας ἥς ἡμέρας διέρχεται ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Κίρκης του παρὰ εἰς τὸ γραφεῖόν του ἢ πλησίον τῆς οἰκογενείας του.

— Ἀί... τώρα ἠγνόησα, εἶπεν ὁ Νίκος, διὰ τὴν αἰ ἀδελφαί της ἐνυμφεύθησαν ὅλαι διπλωμάτας...

— Μέχρι δὲ τοιοῦτου σημείου ἐρωτευμένοι εἶναι, ὥστε ἐὰν αὐτὴ δὲν εὐρίσκεται ἐδῶ ἀπὸψε, εἶναι βέβαιον, ὅτι δὲν θὰ ἤρχετο καὶ αὐτὸς καὶ αὐτὸ τὸ γνωρίζουν καλῶς ὅλαι αἱ οἰκοδέσποιναί καὶ πρῶτον στέλλουν εἰς τὴν κυρίαν ἀρχιτέκτονος πρόσκλησιν καὶ κατόπιν προκαλοῦν τὸν Αὐτοκρατορὶ καὶ αὐτὸν ἀνταπρόσωπον.

— Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι σκανδαλῶδες διὰ τὸν σύζυγον; ἠρώτησεν ἀφελῶς ὁ Νίκος.

— Ὁ ἱατρός τὸν παρετήρησεν ἐπ' ὀλίγον καὶ ἀνεκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Παιδί ποῦ εἶσαι ἀκόμη!... ἐφιδύρισεν. Εἰς τραπεζογραμματῖα ξέ-

νης Αὐτοκρατορικῆς Τραπεζῆς φίλε μου, ἐπληρώθη ἡ προῖξ τῆς κυρίας...

— Ὁ Νίκος ἠρκέσθη νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἀπομακρυνόμενον παρὰ δὲ ἐκ τοῦ ἐκείνου ζεύγους, ὅπερ μετ' οὐ πολὺ ἐξηφανίσθη μέσῳ τοῦ πλήθους. Παραεῖρηται εἰς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅτε ὁ ἱατρός τὸν ὠθήσεν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ ἱγκῶνος καὶ τῷ ἐφιδύρισεν εἰς τὸ οὖς.

— Κύτταξε τὸ ζεύγος ἐκεῖνο ποῦ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας...

— Ὁ Νίκος ἐστράφη πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν καὶ παρατήρησεν ὄντως νεαρὰν εἰκοσιπενταετίδα δεσποινίδα ἐν βαρυτίμῳ περιβολῇ καὶ κατάφορτον κοσμημάτων στηριζομένην ἐπὶ τοῦ βραχίονος νεαροῦ καὶ συμπαθοῦς φεσφορίου κυρίου.

— Καὶ ἐδῶ ἔχομεν παρομοίαν σχεδὸν τῆς πρώτης περίπτωσιν, τῇ εἶπεν ὁ ἱατρός, μὲ μικρὰς μόνον διαφορὰς. Ὁ βέης εἶναι νυμφευμένος, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ αἰσθάνεται πλέον ἢ πλατωνικὸν ἔρωτα πρὸς τὴν δεσποινίδα αὐτήν. Ἡ οἰκογένειά της λοιπὸν, χάρις εἰς τὸ αἶσθημα τοῦ νεαροῦ βέης, κατοικεῖ πολυτελεστάτην οἰκίαν καὶ ἀπολαύει εὐζωίας, τὴν ὅποιαν οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ. Ὁ βέης ἐπροίκισεν ἤδη τὴν μίαν ἐκ τῶν νεαρωτέρων ἀδελφῶν τῆς ἐρωμένης του καὶ βέβαιον εἶναι, ὅτι τὸ αἰνὸ θὰ πράξῃ καὶ διὰ τὴν μικροτέραν.

— Τὸ περιεργότερον δὲ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν εἶναι, ὅτι ἡ σύζυγός του πλήρως ἐγκρίνει τὰς σχέσεις ταύτας τοῦ συζύγου της καὶ δὴ ἀνταλλάσσει συχνὰς ἐπισκέψεις μὲ τὴν οἰκογένειαν τῆς νέας αὐτῆς, τὴν παραλομβίνει ἐνίοτε εἰς τὰ ταξείδιά της ὅνᾳ τὴν Εὐρώπην καὶ συνήθως ἐξέρχονται ἐφ' ἀμαξίας εἰς περίπατον, ὡς δύο καλαὶ φίλοι...

— Αὐτὸ δὲν μὲ ἐκπλήσσει, ἀπεκρίθη ὁ Νίκος, εἶναι ἐξοικειωμένῳ τελείως μὲ τὸ πνεῦμα τῆς πολυγαμίας.

— Ὁ ἱατρός ὅμως δὲν τὸν ἤκουσε, διότι μετὰ προσοχῆς ἀπὸ τινων στιγμῶν, παρετήρησε κυρίαν, ἥτις τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκάθησεν ἐπὶ τῇ αἰ ἐγγὺς ποῦ κειμένης. Ἦτο τριακονταετής ἴσως τὴν ἡλικίαν ἐν αὐστηρῇ μαθητικῷ περιβολῇ, ἥτις ἐπὶ μᾶλλον ἀνεδείκνυε τὰ συμπαθῆ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς της, ἐφ' ἧς διαχέοντο ἀήθης ὠχρότης. Ἐρεσιπτεν ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ παιδρου ἐκείνου πλήθους βλέμματα μεστὰ μελαγχολίας καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐφαίνοντο περίλυποι, ἔτοιμοι, ἥθελέ τις νομίσει, νὰ χύσωσι κροῦν. ὡς δακρύων.

— Ὁ ἱατρός ἀφ' οὗ τὴν προσέβλεψε μὲ συμπαθὲς βλέμμα ἐπὶ τινα χρόνον ἐφιδύρισεν εἰς τὸν Νίκον ἀνακινῶν θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν:

— Ἴδου μία δυστυχὴς γυναῖκα, ἐν θύμᾳ οἰκτρὸν τῆς διαφθορῆς καὶ

ἀκολασίας τῆς κοινωνίας τῆς σήμερον.

— Αὐτὴ ἐκεῖ;... ἠρώτησεν ὁ Νίκος.

— Μάλιστα αὐτὴ . . . εἶναι κόρη καλλίτης οἰκογενείας καὶ σήμερον ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο καὶ αὐτὴ εὐτυχὴς σύζυγος καὶ καλὴ μήτηρ, ἐὰν ὁ κακὸς τῆς δαίμων δὲν ἐνεφανίζετο πρὸ αὐτῆς ὑπὸ τὸ προσφιλὲς τοῦ ἀδελφοῦ πρόσωπον....

— Ὁ ἀδελφός τῆς;... ἐνθυμίσειεν ἐν ἐκπλήξει ὁ Νίκος.

— Ὁ ἀδελφός τῆς μάλιστα, ἐπανελάβεν ὁ Ιατρός, μία ἔκφυλος καὶ διεφθαρμένη ὑπαρξίς, ἡ ὁποία ἀφ' οὗ μέχρι τρυγὸς ἐκορέσθη τῶν ἀκολασιῶν τὰς ὁποίας ἡδυναιό ποτε νὰ συλλάβῃ ἡ ἑκδοτικὴ εἰς αὐτὸς φαντασία του, ἡ γαίρε βέβηλον καὶ ἀνίερρον βλέμμα ἐπὶ τῆς . . . ἀδελφῆς του! Καὶ ἡ πιτωχὴ ἐκείνη φρικῶσα πρὸ τοῦ κτηνώδους ἐκείνου πάθους καὶ φεύγουσα τὸ στυγερὸν ἀνοσιούργημα ἐγκατέλειπε τὴν πατρικὴν οἰκίαν ριφθεῖσα ἐν τῇ ἀπογνώσει τῆς εἰς τὴν ἀγκάλην, τὴν ὁποίαν τῆς δύνειζεν ὁ πρῶτος τιχὼν ἐραστής.... Καὶ ἔκτοτε συζῇ μετ' ἐκείνου, ὅστις τῆς παρέσχεν ἄστυλον κατὰ τὸ φρικῶδες αὐτὸ τῆς ζωῆς τῆς δόλημα τηρήσασα μέχρι σήμερον διαγωγὴν ἀμειπτον ἐν πᾶσι καὶ φθίνουσα ὑπὸ τὴν ὀδυνηρὰν σκεπὴν, ὅτι ὁ ἴδιος ἀδελφός τῆς τὴν ἐξώθησεν εἰς τὸ ἐπαίσχυντον αὐτὸ διάβημα τῆς, τὴν κατεδίκασεν εἰς αἰωνίαν ἀτιμίαν καὶ τῆς κατέστρεψε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὸ μέλλον τῆς....

— Εἶναι φρικῶδες ὁ τιμὸν διηγείσθε, ἐνθυμίσειεν ὁ Νίκος.

— Ὅπως εἶναι τὰ περισσότερα ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς σήμερον... προσέθηκεν ἐκεῖνος, τὰ ὁποία δὲν δυνάμεθα νὰ μαντεύσωμεν ἐπιμελῶς κρυπόμενα ὑπὸ τὴν φαινομενικὴν γαλήνην καὶ προποικιτὴν εὐδαιμονίαν.

— Ἀλλ' αὐτὴ ἐκείνη ἡ ὑψηλὴ κυρία . . . ἡ ὁποία φαίνεται τόσῳ ὑπερήφανος ὡς ἀληθῆς ἡγεμονίς;... ἠρώτησεν ὁ Νίκος δεικνύων αὐτῇ τριακονταετίδα περίπου δέσποιναν, ἥς τὸ ψυχρὸν καὶ αὐθαδὲς ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ του βλέμμα προσέδιδεν αὐτῇ ἡγεμονικὸν ὄντως ὕψος.

— Καὶ δὲν ἔχει ὅδικον νὰ ἦναι ὑπερήφανος, τῷ ἐνθυμίσειεν ὁ Ιατρός, διότι ἀληθῶς εἰργάσθη ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν καὶ ἐγνώρισε πολλὰ μυστήρια τῆς ὑψηλῆς μας κοινωνίας, ὥστε νὰ κατορθώσῃ τέλος νὰ ἀποκτήσῃ τὴν θέσιν αὐτὴν, διὰ τὴν ὁποίαν σήμερον εἶναι τόσῳ ὑπερήφανος.

— Δηλαδή;

— Ἀπλούστατα. Ἐπὶ τῇ ἰδιαιτέρᾳ θαλαμηπόλῳ μιᾷς μεγάλῃς κυρίας γνωστῆς διὰ τὸ φιλόφρονον τῆς καρδίας τῆς καὶ διὰ τινὰς ἰδιαιτέρας τῆς ἀδυναμίας, τὰς ὁποίας μόνον ἡ Ιατρικὴ ἐπιστήμη ἐξηγεῖ! Ἐπὶ ὁλόκληρα δὲ ἔτη ὑπηρετήσε τόσῳ εὐσυνειδητῶς τὰς μυστικὰς ἐκείνας ὑπηρεσίας τῆς κυρίας τῆς, ὥστε ὁ σύζυγος ἐκείνης, εἰς ἀμοιβὴν τῶν πολυποικίλων πρὸς

τὴν οἰκογένειάν του ὑπηρεσιῶν τῆς . . . ἐπέμεινε καὶ κατώρθωσεν, ὥστε νὰ τῇ ἐμπιστευθῇ ἡ διεύθυνσις μεγάλου καὶ γνωστοτάτου φιλανθρωπικοῦ ἰδρυμάτος τῆς πόλεώς μας μὲ μισθὸν κατὰ μῆνα στοιγυλότατον!... Ἐνόησες τώρα;...

Καὶ καθ' ὃν χρόνον βραδέως διέσχίζον τὰς εὐρείας καὶ ἐπιμήκεις αἰθούσας συνδιαλεγόμενοι ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὁ Ιατρός ἐξηκολούθει νὰ ὑποδεικνύῃ τῷ ἀπείρῳ νεανίᾳ πληθὺν ἐτέρων προσώπων, οἱ λόγῳ πλούτου ἢ ἐξεχουσῶν θέσεων τίτλοι τῶν ὁποίων λίαν γνωστοὶ τοῖς πᾶσιν ἐτύγχανον, ἀληθῶν προσωπικοτήτων τῆς πρωτευούσης, τὰ προφερόμενα ὁμῶς ὀνόματα τῶν ὁποίων, δὲν ἐλησμόνει ἐκεῖνος, ὡς τέλειος τῶν πάντων γνώστης, νὰ συνοδεύῃ καὶ διὰ τινος ἐτέρας λεπτομερείας, ἐλάχιστα πλέον γνωστῆς ταύτης ἀπαιτελοῦσης ὁμῶς πικρὰν ἀλήθειαν, ἥτις προῦκάλει τὴν μείζονα ἐκπλήξιν τοῦ ἀφελοῦς συνοδοῦ του.

Καὶ τῷ ὑπεδείκνυσεν οὕτω θελκτικωταίως δεσποίνας, ἀληθεῖς ἡλίους σελαγίζοντας ἐκ τῶν πολυτίμων λίθων, ἡγεμονικῶς διασχίζουσας τὰς αἰθούσας καὶ ὑπεραπτικῶς σερούσας ἐπὶ τοῦ ἐστιβωμένου δαπέδου τὰς πολυτίμους κερκιφόρους ἐσθῆτάς των, τὰς μητέρας ὁμῶς τῶν ὁποίων οὐ πρὸ πολλῶν ἐτῶν πλεῖστοι ἀνεμνησκοντο καλῶς ἔτι κυττούσας ἐπὶ τῆς σκιάφης ἢ ταπεινῶς φερούσας τὸ λευκὸν τῆς στιλβωτρίδας περιλαμπρῶν περιζώμα' ἐτέρας δὲ παρ' αὐτὸς ἐπὶ μακρὰ ἔτη διατελεσάσας διδασκαλίσσας ἐν τισι μεμακρυσμένοις καὶ ἀγνώστοις χωριδίσις εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς καὶ μεταπηδήσας ἐξαίφνης, ὡς ἐκ θαύματος, ἐν τοῖς ὑψηλοῖς κύκλοις τῆς πρωτευούσης, ἐν οἷς κατέλαβον τόσῳ διακεκριμένην θέσιν ἀφ' οὗ, Κύριος μόνον οἶδε διὰ τίνων θεμιτῶν ἢ ἀθεμιτῶν μέσων, κατώρθωσαν νὰ κηρυχθῶσι νόμιμοι πλέον σύνεικτοι ὀψιπλούτων μεγαλεμπόρων Περσικῶν ταπήτων καὶ μεγαπλοῦτων χρηματιστῶν τοῦ Γαλατῆ ἢ γνωστοτάτων εἰσαγωγέων τῆς Πόλεως ἀποικιακῶν εἰδῶν καὶ παρέκει τέλος ἄλλα χρυσοκόμους Τευτονίδας ἢ μετὰ τακερῶν βλεμμάτων Νεαπολίτιδας, ἐλικοσθαίλους κόρας τῆς Ἀνδαλουσίης ἢ χαριέσσας καὶ περικόμους Παρισινὰς, λίαν γνωστὰς πρὸ τινων δεκαετηρίδων ὀρχηστρίδας διαφόρων καφεωδείων, αἰτινες ὁμῶς διὰ τῆς μυστικολαθοῦς των γοητείας καὶ ἄλλως κατώρθωσαν νὰ μεταπηδήσωσι καὶ αὐτὰ ἐκ τῆς σκηνῆς ἐκείνης τῶν καταγωγῶν εἰς τὰς πολυτελεῖς τῶν νῦν συζύγων των αἰθούσας, περιβαλοῦσαι οὕτω ἀπαξ διὰ παντός διὰ πικροῦ πέπλου τὸ παρελθόν των καὶ τὰς ἐκ τῆς ράχους των διελθούσας ἀμαρτίας καὶ φημιώσασαι ἐρητικῶς τὰ ἀδολεσχοῦντα χεῖλη!...

Μετ' οὗ πολὺ ἀνῆλθον εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς

εἰ ἤρχοντο εἰς τὴν περίκομφον τοῦ κυλικείου αἰθουσῶν. Διηυθύνθησαν πρὸς μικρὰν τράπεζαν καὶ ἐν ᾧ μετ' ὀλίγον ὁ λατρός ἐξεκένου ὑψηλὸν κύπελλον ἀγχιώδους ζύθου :

— Γνωρίζεις τί σκέπτομαι τώρα ; ἠρώτησε τὸν Νίκον. "Ἦθελα νὰ σὲ ἀγῆσω μὲ καλὴν συντροφίαν καὶ ἐγὼ νὰ ὑπάγω γιὰ καμμιὰ παρτίδα βακαρό.... "Ἀλλ' ἤθελα νὰ σὲ συστήσω σὲ κανένα πρόσωπον ὅπως τὸ θέλω ἐγὼ καὶ ἕως τώρα κανένα ἐξ ὧν συνηγήσαμεν δὲν μοῦ ἐφάνη ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰς σκέψεις μου.

— "ὦ !... λατρεῖ... εἶπεν ὁ Νίκος, ἐν ᾧ ζωηρὸν ἐρύθημα ἀνέρχετο ἐπὶ τὸν πνεύματόν του. Εἶθε τόσο καλὸς δι' ἐμέ...

— "Ε... φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ λατρός. Διήλθον διὰ τῆς ἡλικίας σου καὶ καλλίτερον παντὸς ἄλλου γνωρίζω τὰς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι κυριαρχοῦν κατ' αἰσίνην, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ὁποίας γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν μας ἡ γλυκεία νεότης, "Ὅσα εἶπομεν ἕως ἐδῶ ἡμεῖς ἔχουν καλῶς... ἔὰν ὁμως παρατείνωμαι ἀσύνετη τὴν συνδιαλέξιν μας θὰ σοῦ προκληθῇ ἡ ἀνία.

"Ὁ Νίκος ἀπεπειράθη νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλ' ἐκεῖνος τὸν διέκοψε ζωηρῶς :

— Μὴ προσπαθῇς νὰ διαμαρτυρηθῇς, διότι θὰ σὲ διαψεύσω... Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μεταβληθῶσιν οἱ ὅροι τῆς φύσεως. Ἐκάστη ἡλικία ἔχει τὴν θέλησιν αὐτῆς, ὅπως ἐκάστη ὥρα τὰς σκέψεις τῆς. Μία θερμότερα πᾶς περιπέτειος κατὰ τὰς στροφάς τοῦ χοροῦ, ἀόριστοί τινες προστριβαὶ μὲ σφριγῶντα σώματα, ἡ μεθυστικὴ εὐωδία μιᾶς ἱβανώδους κόμης καὶ ἡ ροδίνη χροὺ ἐνὸς παρσώλου ἐξώμου... ὅλα αὐτὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν σου δὲν θὰ τὰ περιφρονῶν ποτὲ διὰ πολὺ ὥρον φιλοσοφικὴν πρὸς σιτήτησιν ἐπὶ τῆς κοινωνίας. "Εν ᾧ εἰς ἐμέ, σοῦ ὀρκίζομαι, ὁ θόρυβος τῶν μεριλέων αὐτῶν συγκεντρώσεων, ἤρχισε νὰ καθίσταται ὀχληρὸς. Εἰς τὴν ἡλικίαν μου ἄλλως τε ἢ θεία ἐνὸς ὠραίου προσώπου προκαλεῖ πρόσκαιρόν τινα θλίψιν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἀποφεύγω τὴν θλίψιν αὐτήν, ἀφ' οὗ οὐδὲμία πλέον ἐκτίμις μου ἱστέφεται μὲ τὴν πυρίνην τοῦ ὕψους τροφήν...

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην δύο κομμαὶ κυρίαι εἰσῆλθον εἰς τὴν αἶθυσαν καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ κυλικεῖον.

Δυστάξαν ἀναγκαστικόν τι καὶ βροιδέως γευόμεναι τοῦ εὐγέστου ποτοῦ ἐπιδιελύγοντο οἰκείως χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

"Ὁ λατρός μόλις ἀντελήφθη αὐτάς ἐψιδύρισεν εἰς τὸ οἶς τοῦ Νίκου :

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι εὖρον ὅ,τι ἐζητοῦν. "Ἦ γνωριμία τῆς κυρίας αὐτῆς; θὰ σὲ κολακεύῃ πολὺ...

Καὶ ἄνευ ἐτίρας ἐξηγήσεως ἠγέρθη καὶ ὁπ' ἀκαλυπτόμενος εὐγενῶς ἐπλησίτισε τὰς δύο κυρίας.

XVII

— Καίτοι κινδυνεύω νὰ καταστῶ ἀδινάμιτος, εἶπεν ὁ λατρός πρὸς αὐτάς, αἵτινες ἀπεροφημέναι ἐν τῇ συνδιαλέξει τῶν δὲν τὸν εἶχον ἔτι ἀντιληφθῇ, διακόπτων τὴν σοβαρὰν, κατ' ὅλα τὰ φαινόμενα, συνομιλίαν αὐτῶν, ἐν τούτοις καθήκόν μου ἐθεώρησα νὰ σᾶς προτείνω, ὅπως δεχθῇτέ τι ἐκ μέρους μου, ἀφ' οὗ στερείσθε συναδοῦ...

Ἐκεῖναι ἐστράφησαν αἰφνιδίως καὶ παρατηρήσασαι πρὸ αὐτῶν τὸν κ. Φωκίαν εὐγενῶς χαιρετῶντα αὐτάς, ἐξέπεμψαν ἀμφότεραι κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— "Ὁ λατρός !... Σεῖς ἐδῶ λατρεῖ...

— Ὑπάρχουν περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι μὲ ἀναγκάζουν νὰ ἐξέλθωμαι τῆς συνήθους ἐπιφυλακτικότητός μου, ἐξηκολούθησεν ὁ λατρός πλησιάζας πλὴν καὶ οἰκείως χαιρετῶν αὐτάς δι' χειραψίας. Καὶ ὁμολογῶ, κυρίαι μου, ὅτι πράγματι θὰ ἠδύκουν τὸν ἑαυτόν μου, ἔὰν δὲν ἀπεφάσιζα νὰ ἐξέλθω τὴν ἐσπέραν ταύτην τῆς κρύπτης μου, ἀφ' οὗ ἐπρόκειτο νὰ συναντήσω τόσῃ συμπαθῇ εἰς ἐμέ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου δὲν ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ συναντήσω....

— Βεβαίως, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ πρεσβύτερα τῶν κυριῶν, ἀφ' οὗ μᾶς ἐλησμονήσατε τελείως. "Ἀλλ', λατρεῖ... εἰθε ἀδικαιολόγητος! Ἐγὼ τοῦλάχιστον, σᾶς τὸ ὁμολογῶ, ἔχω πολλὰ παράπονα ἐναντίον σας. Δὲν ἐπρεπέ ποτε νὰ λησμονήσετε, ὅτι ὑπάρχουν οἰκογένειαι, αἱ ὁποῖαι σᾶς ἐκτιμῶν καὶ σᾶς ἀγαποῦν καὶ ὅτι αἱ ἀδικαιολόγητοι αὐταὶ ἐκλείψεις ἄρας, προσενεῶν εἰς αὐτάς οὐχὶ μικρὸν θλίψιν....

— Οἱ λόγοι σας εἶναι λίαν φιλόφρονες καὶ μὲ κολακεύουν μεγάλως...εἶπε βαθέως ὑποκλινόμενος ὁ ἰατρός. 'Αλλ' ὥς ἐκ τῆς ἡλικίας μου φοβοῦμαι ἐνίοτε μὴ καθίσταμαι φορτικός, τῆς παρουσίας μου μέσῳ τόσης καλλονῆς καὶ νεότητος, ἐκ τῶν ὁποίων ἀκτινοβολεῖ συνήθως ἡ αἰθουσά σας, ἀποτελούσης πλέον παρ' ὅτιαν....

— Παρατηρῶ, ὅτι ἐγίναιτε καὶ πολὺ μετριόφρων, ἰατρὲ ... τὸν διέκοψε ζωηρῶς ἐκείνη μετ' ἡμετέρας μειδιήματος, καὶ αὐτὸ πάλιν εἶναι ἀσύγνωστον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ἀφ' οὗ καλῶς γνωρίζετε πόσον πολύτιμος εἶναι ἡ συναναστροφή σας καὶ πόσον αἰσθητὴ πάντοτε καθίσταται ἡ ἀπουσία σας....

Ἡ συνοδὸς τῆς ὁμιλοῦσης κυρίας ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τῆς φίλης της καὶ τῇ ἐψιθύρισε λέξεις τινάς, ἐν ᾧ ὁ ἰατρός εἰδημόνως ἐξεπωμάιζε τὴν κομισθεῖσαν φιλίαν καὶ κατόπιν ὑψηλοφώνως :

— 'Αγαπητή μου Ζενῇ, εἶπεν εἰς αὐτήν, τώρα ποῦ δὲν εἶσαι μόνη σου θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σὲ ἀφήσω μίαν στιγμὴν...

— Τόσῳ ἐπείγουσα ὑπόθεσις, σὰς ἀναγκάζει νὰ μᾶς ἀφήσετε δεσποινίς;... ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, εἰς τόνον ἑλαφρᾶς εἰρωνείας.

— Οὐδεμία ὑπόθεσις, ἀπήντησε μειδιῶσα ἐκείνη. 'Απλούστατα παρεχώρησα ἓνα μυστὸν εἰς τὸν ἀκόλουθον τῆς Αὐστριακῆς πρεσβείας καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἤρχισεν ἤδη ὁ χορὸς....

— 'Ε... τότε ἔχετε δίκαιον ... αὐτὴ εἶναι ὑποχρέωσις ... ὑπέλαβεν ὁ ἰατρός, καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ γίνωμεν αἰτιοὶ νὰ ἀθετήσετε τὸν λόγον σας. Μόνον, ἂν μοῦ ἐπιτρέψετε, μίαν φιλικὴν συμβουλὴν. Παραχωρεῖτε πάντοτε μυστὸν καὶ πόλκας, δεσποινίς ... οὐδέποτε ὅμως νὰ παραχωρήσετε τὴν ... καρδίαν σας!

— Εὐχαριστῶ, διὰ τὴν πολύτιμον συμβουλὴν σας, ἀπήντησεν ἐκείνη μειδιῶσα καὶ ἀπομακρυνομένη. Μέχρι σήμερον τοῦλάχιστον τὴν ἠκολούθησα κατὰ γράμμα.

Καὶ ἀφ' οὗ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

— Καὶ ὁ κύριος Μικὲς;... ἠρώτησε τὴν ἐναπομείνουσαν κυρίαν ὁ ἰατρός.

— Τὴν σύζυγόν μου, ἀπὸ μιᾶς σχεδὸν ὥρας τὸν ζητῶ καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸν εὕρω....

— Καὶ δὲν ἀνησυχεῖτε;... ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Νὰ ἀνησυχῶ; διατί;...

— 'Εάν... ἐπὶ τῇ ὑπόθεσιν τὴν στιγμὴν ταύτην συνομιλεῖ οἰκαιοτέρων

πρὸς μετὰ τινος ἐκ τῶν τόσων ὡραίων κυριῶν, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται ἐδῶ ἀπὸψε;...

— 'Ω!... ἀνέκραξεν ἐκείνη μειδιῶσα ἀδιαφόρως πρὸς αὐτὴν. Αὐτὸ εἶναι ὑπόθεσις ἀφορώσα ἀποκλειστικῶς αὐτὸν καὶ μόνον... καὶ δὲν εἶμαι ἰόσφ ἀνόητος νὰ ἀνησυχῶ διὰ πρόσκαιρόν τινα γνωριμίαν τοῦ συζύγου μου. 'Αλλ' εἶμαι βεβαία, προσέθηκε μετ' ὀλίγον, ὅτι εὐρίσκεται ἐπάνω, προτιμήσας ἀπὸ τὸν θόρυβον τοῦ χοροῦ τὴν ἡσυχίαν τοῦ βακαρά...

— Καὶ δὲν ἔχει ἄδικον... εἶπεν ὁ ἰατρός. Τὴν σκέψιν ἀκριβῶς αὐτὴν ἔκαμον καὶ ἐγὼ τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν σὰς παρετήρησα εἰσερχομένης.

— 'Ὡστε θὰ μὲ ἀφήσετε τόσον γρήγορα;... ἠρώτησεν ἐκείνη.

— 'Οχι, βεβαίως μόνην... ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός φιλοφρόνως. 'Εάν μοῦ ἐπιτρέψετε, θὰ σὰς παρουσιάσω ἓνα φίλον μου, λαμπρὸν νέον καὶ μονογενὴ υἱὸν βαθυπλούτου οἰκογενείας ἐξ 'Ανατολῆς, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκαθήμην καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθετε.

— 'Α!... ἐνθυμοῦμαι... θὰ ἦναι ὁ νέος περὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλοτε μοῦ ἐκάματε λόγον... 'Ονομάζεται... ὀνομάζεται...

— Χρυσόγλου!... συνεπλήρωσεν ὁ ἰατρός.

— Τί γλυκὺ ὄνομα!... ἐψιθύρισεν ἐκείνη μειδιῶσα.

— Τῷ ὄντι, ἀποτελεῖ ἀρμονικώτατον συνδυασμὸν μὲ τὸ φέρον αὐτὸ πρόσωπον. Εἶναι λαμπρὸς καθ' ὅλα νέος, στενοχωρούμενος μόνον ὀλίγον, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ συνήρῃ πολλὰς σχέσεις. Διὰ τὴν μετ' ὑμῶν γνωριμίαν του, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ θεωρήσῃ αὐτὸν εὐτυχῇ...

— Εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κάθηται μόνος ἐκεῖ; ἠρώτησεν ἐκείνη παρατηροῦσα πλαγίως διὰ τῶν διόπτρων αὐτῆς τότε τὸ πρῶτον τὸν Νίκον.

— 'Ακριβῶς... τὸν ἄφησα μόνον πρὸς στιγμὴν διὰ νὰ σὰς συναντήσω....

— 'Ε, τότε πηγαίνομεν, διότι ἀρκετὰ τὸν ἠναγκάσαμεν νὰ περιμένῃ... εἶπεν ἐκείνη.

Καὶ ἀμφότεροι διηυθύνθησαν πρὸς τὴν τράπεζαν, πρὸ τῆς ὁποίας ὁ Νίκος, φαινόμενος ὅτι εἶχε προσηλωθῇ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν εἰκονογραφημένης ἐνὸς ἐπιθεωρήσεως, μετὰ προσοχῆς παρετήρει τὴν μετὰ τοῦ ἰατροῦ συνδιαλεγομένην κυρίαν, εἰς ἣν ἐμελλε νὰ συσταθῇ.

Τὴν παρετήρει μετὰ προσοχῆς, διότι καὶ ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματος, ὅπερ ἐπ' αὐτῆς εἶχε ρίψει, εἶχε σχηματίσει τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτὸ δὲν τῷ ἦτο τελείως ἀγνωστον, οὐδὲ τὸ πρῶτον ἤδη οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντων τὴν συμπαθεῖ αὐτὴν μορφήν.

Καὶ ὄντως δὲν ἠπατάτο, δίδει βαθύτερα τις ἀνασκοπῇ τοῦ παρελθόντος, μικρά τις ἀναδρομὴ εἰς ἐποχὴν οὐ πολὺ ἀφιταμένην ἔτι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, προὐκάλεσεν αὐτῷ τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν ἐνδὸς ἐπεισοδίου τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀφίξεώς του, δυνηθεῖσα ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ ἀναπαραστήσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν πρώτην ἐκείνην περίοδον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμονῆς του, καθ' ἣν ἄπειρος ἔτι νεανίας μετὰ τοσαύτης δειλίας ἐποίει τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν πρῶτα αὐτοῦ δειλά βήματα, περίοδον ἣτις ἤδη παρασυρθεῖσα ἐν τῇ δίνῃ τόσων κατόπιν ἐπελθόντων γεγονότων εἶχε περιβληθῇ τὸν ζοφερόν τῆς λήθης πέπλον ἀμυδρῶς πῶς ἔτι διατηρουμένη ἐν τῷ μυθῷ τῆς ψυχῆς του, ὡς μικρά τις ἀνάμνησις ὁλοῦν ὠχρῶσα, σβεννυμένη, ἐκπνέουσα....

Καὶ ἐν τῇ στιγμῇ αὐτῇ ἀνασκοπῇ τοῦ παρελθόντος, ἣτις τόσας ἀναμνήσεις τῷ προὐκάλει τώρα, ἀνεγνώρισεν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς κομψῆς κυρίας, μεθ' ἧς ἀπὸ νινος συνδιελέγετο ὁ ἰατρός, τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς κυρίαν, ἣτις ἐν συνοδείᾳ φίλης τῆς τύχῃ ὅλως τὸν εἶχε συναντήσῃ ποτὲ πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐν Νεοχωρίῳ μεγάλου ξενοδοχείου, τὴν κυρίαν ἐκείνην ἣτις τὸν εἶχεν ἐπιφορτίσει, μετὰ τοσαύτης εὐγενείας, μὲ τὴν ἐκτέλειπν μικρᾶς ὑπηρεσίας, τὴν κυρίαν τέλος ἐκείνην ἣν εἶχεν αὐτῇς ἐπανίδει μετὰ τινος ἡμέρας ἐν τινι θεωρείῳ τοῦ θεάτρου τῶν «Ποικιλιῶν», καὶ ἣτις ὡς ἀνεμνήσκετο ἀμυδρῶς ἐν, εἶχεν ἐμποιήσῃ τότε εἰς τὴν ἄπειρον καὶ ὀφθαρτον νεανικὴν φαντασίαν του κοινὴν βαθεῖαν αἰσθησιν....

Ἄλλ' εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο αἱ ἀναμνήσεις του διεκόπτοντο... Ὁ πέπλος τῆς λήθης τὰς περιβάλλεν ἤδη πλήρως καὶ πρὸ τοῦ ὑπὸ τοῦ διαρρέουστος χρόνου διανοιγέντος εἰς τὰς ἀναμνήσεις του ταύτας χάσματος, οὐδὲν πλέον ἀνεμνήσκετο.... Τὰ πάντα εἶχον παρασυρθῇ ἐν τῷ ρεύματι τῆς πολυταράχου τῆς πρωτεύουσας ζωῆς, τὰ πάντα περιέβαλλεν ἡ παρὰ δαίχλη τῶν ἐπελθόντων μετέπειτα καινῶν γεγονότων, τόσων ἤδη σοβαρωτέρων, μεριμνῶν τοῦ καθ' ἡμέραν βίου του, μέσῳ τῆς ὁποίας ἀορίστως μόνον διεσώζετο ἔτι ὡς ἡ φοιτητὴ τροχιά διὰ ττοντος ἐκλείψαντος ἤδη εἰς τὸ κενόν, ἐν μέγαν σημεῖον: Οἱ συμπαθεῖς ὀρθαίμοι καὶ τὰ ροδαλά χεῖλη μιᾶς μορφῆς μήπω ἔτι ἐξαλειφθείσης τῆς μνήμης του.

Καὶ ἤδη, κατόπιν τοσούτου χρόνου, κατόπιν τοσούτων ἀναμνήσεων ἐν μιᾷ στιγμῇ λαβουσῶν ἐν αὐτῇ γλυκεῖαν ὑπαρξιν... ἡ τὴν ἀπροσδόκητος τὴν στιγμὴν ἐκείνην συνάντησις των, ὁ ἐκ νέου σιγῆς θαυμασμός των αὐτῶν συμπαθῶν ὀφθαλμῶν, τῶν αὐτῶν ροδαλῶν χειλέων....

Μία ἄγνωστος συγκίνησις τὸν εἶχε καταλάβει αἰφνιδίως, μία συγκίνη

σις, ἣν καὶ αὐτὸς ἠδυνάτει νὰ ἐξηγήσῃ, τὴν ὁποίαν ὁμοῦς ταυτοχρόνως βαθείως συνησθάνετο συνέχουσας τὴν καρδίαν του ὅλην. Ἀλλὰ ἡ ψυχικὴ αὕτη μετὰπτωσίς του δὲν διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν. Ὁ ἰατρός καὶ ἡ συνοδὸς του διηυθύνοντο ἤδη πρὸς αὐτόν...

Μόλις διέκρινεν αὐτοὺς κινουμένους πρὸς τὴν τράπεζάν του, ἠγγέρθη καὶ μὲ τὸν πῦλον ἀνὰ χεῖρας ὑπεκλίθη εὐγενῶς, ἐν ᾧ ὁ ἰατρός τὸν συνίστα.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, εἰπε, νὰ σᾶς παρουσιάσω ἓνα τῶν ἀρίστων φίλων μου καὶ λαμπρὸν νέον, τὸν κύριον Χρῦσογλουν, ὁπαδὸν τῆς Θέμιδος... ἡ κυρία Βῆτα πασαί...

Ὁ Νίκος ὑψῶν δειλῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν κυρίαν Βῆτα δὲν ἠδυνήθη ἢ νὰ προφέρῃ τυπικὰς τινὰς λέξεις πρὸ τοῦ βλέμματος, δι' οὗ ἐκείνη τὸν ἐξήταξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἔλαβον θέσιν ἅπαντες περὶ τὴν μικρὰν μαρμαρίνην τράπεζαν καὶ μικρὰ σιγὴ ἐπηκολούθησε τὰς τυπικὰς προφερθείσας ἐκείνας λέξεις.

Ἡ κυρία Ζενῇ Βῆτα πασαί, τριακονταπενταετίας περίπου τὴν ἡλικίαν, διετήρει τὴν ἐπίφθονον ἐκείνην ἐνδρυσότητα καὶ θελκτικὴν χάριν δεκαοκταετιδος μόλις νεάνιδος. Αἱ γραμμαὶ τοῦ σώματός της, ἐπιχαρίτως πλαστικαὶ ἀπετελοῦν ἀρμονικωτάτην ἀναλογίαν πρὸς τὴν κομψοτάτην ὁσφύν της. Ἡ κόμη της, ὡς ὁ ἀμιγέστερος χρυσοῦς, δαυιλῆς καὶ ἀπαλὴ ἐπηνύανεν ἐπαισθητῶς τὴν ροδίνην τῆς ἐπιδερμίδος τῆς χροιάς. Οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου της ἦσαν ἀπιστεύτου ἀγνεύας καὶ εἶχεν ὀφθαλμοὺς μεγάλους, ἐκφραστικωτάτους καὶ γλυκεῖς καὶ βλεφαρίδας κανονικωτάτας ὡς ὑπὸ χοιροστήρος δεξιῶν καλλιτέχνου ἀποτυπωθείσας: στόμα τέλος μικκῶν ἀπολήγων εἰς χεῖλη ὁ δαλά, μέσῳ τῶν ὁποίων διεκρίνετο, εἰς διεστῆλλοντο εἰς μειδίαν, διττῇ σειρά ἀληθῶν μαργαριτῶν.

Ἡ γοητεία τοῦ συνόλου της, ἡ ἡδυπαθὴς χάρις τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ σώματός της, ἡ ἀόριστος ἐκείνη μυστικοπάθεια τῶν ὀφθαλμῶν της ἡ ἐν ταύτῃ προκαλοῦσα καὶ ἐπιπλήττουσα, αἱ πλήρες ἐκφράσεις τέλος κινήσεις της ἐξήγον καὶ ἐδικαιολογοῦν τελείως τὴν περὶ αὐτῆς μορφωθείσαν γνώμην, καθ' ἣν ἀπανταχοῦ ὁμοφώνως ἀνεκηρύσσεται πάντοτε ὑπεριτέρα πασῶν κατὰ τὴν γοητείαν τῆς ὀρίμου ἡλικίας της καὶ τὴν ἀπαράμυλλον τῆς καλλονῆς της ὤξιν.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἔφερε βαρύτιμον ἀμφίεσιν ἐξ ὑποκυάνου λειωσεν-ρακοῦ πεποικιλμένην διὰ μαργαριτῶν, οἵτινες τῇ ἡρμοζον θαυμασίως δέ-

σμήν ἐξ εὐωδῶν ῥόδων ἐπὶ τοῦ ἐξώμου της καὶ διττὸν ὄρμαθὸν εἰμεγέθων μαργαριτῶν περὶ τὸν ἔκλευκον τράχηλόν της, ἀπολήγοντα εἰς καρδίαν χρυσήν, ἐφ' ἧς μαγικῶς ἠκτινοβόλοι θαυμάσιος ἀδάμας.

Μετά τινα χρόνον, καθ' ὃν ἡ συζήτησις περιεστράφη περὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑσπερίδος καὶ περὶ τὸ σημαντικὸν ποσόν, ὅπερ ἡ ἑορτὴ θὰ ἀπέφερεν εἰς τὸ ἄσυλον τῶν νόθων, τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὁποίου μέλος ἐτύχαιεν ἡ κυρία Βῆτα, μετὰ μεγάλου ζήλου ἐργασθεῖσα πρὸς μαζύνα τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ ἐπιτυχίαν, ὁ λατρὸς πάντοτε φιλόφρων καὶ μὲ τὸ ὑποχρεωτικὸν ἐκείνο μεδίδια εἰς τὰ χεῖλη ἠγέρθη καὶ ἀποτευνόμενος εἰς τὴν κυρίαν Βῆτα :

— Μὲ τὴν δοθεῖσαν ἄδειάν σας, πάντοτε, εἶπε, θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ μεταβῶ πρὸς συνάντησιν τοῦ συζύγου σας... Εἰμαι πλέον ἢ βέβαιος, ὅτι εὐρίσκειται ἐπάνω, εἰς τὸν βακαράν...

— Εὐχαρίστως, λατρέ... ἀπήντησεν ὡσαύτως ἐγτιρομένη ἡ κυρία Βῆτα. Ἡ αἰθούσα τοῦ βακαρά, παρατηρῶ ὅτι σὰς θίπει εἰς μέγαν πειρασμὸν καὶ σὰς ἐλκύει ἀπὸψε περισσότερον ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην... Εἰσθε ἐλεύθερος... προσέθηκε μειδιῶσα χαριέντως καὶ παρατηροῦσα τὸν Νίκον. Ἀφ' οὗ ἄλλως τε εἴχετε τὴν καλωσύνην γὰ μὴ μὲ ἀφήσετε μόνην...

— Τὸ θεῶσά ὡς τὴν μεγαλειτέραν μου εὐτυχίαν... ἐψηθύρισε μετὰ θέρμης ὁ Νίκος, ὑποκλινόμενος καὶ προσφέρων ἅμα τὸν βραχίονά του εἰς αὐτήν.

Καὶ ἐν τῷ ἀτεχωρίζοντο τοῦ λατρὸς.

— Ὡ-ρεβουάρ, λοιπόν, τῷ εἶπεν ἡ κυρία Βῆτα. Ἰσως σὰς ἐπισαφθῶμεν, διὰ νὰ μάθωμεν τὰ ἀποτελέσματα... Καλὴν τῆχην!..

Καὶ ἐξελθόντες τοῦ κυλικείου ἀμφότεροι κατήλθον εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ χοροῦ καὶ μετὰ τινα χρόνον ἐξηφανίσθησαν μέσῳ τῶν εὐθύμως στροβιλιζομένων ἀπείρων ζευγῶν ὑπὸ τοὺς ἁρμονικοὺς ἦχους πολυμελοῦς ὀρχήστρας, ἧτις εἰς τὸ βάθος μιᾶς τῶν αἰθουσῶν εὐρισκομένη, ἐπὶ ὑψηλοῦ δαπέδου προσδίδοντος μακρόθεν τὴν θέαν μαγικοῦ ἀντροῦ, ἀπυκνιζομένου μέσῳ πρᾶσιου τεχνητοῦ φυλλώματος καὶ ἀκτινοβολοῦντος ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τῶν τῆδε κάκεισε διεσπασμένων πολυχρῶν λαμπήρων, ἐπλήρου τὴν μὲν ῥέσσαν καὶ χλιδανὴν ἐκείνην ἀηδόσφαιραν ἐρρυθμίου ἁρμονίας.

Καθ' ὃν χρόνον συνέβαινον τὰ ἀνωτέρω ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ κυλικείου καὶ ὁ Νίκος κατόπιν μεθυόμενος ἐπὶ τῇ περιπτύξει τοῦ θεσπεσίου ἐκείνου σώματος καὶ πρὸ τῆς εὐωδίας, ἧτις ὑπολανθάνουσα ἐκ τοῦ ἀφροπλάστου ἐκείνου στήθους καὶ συγχεομένη μετὰ τῆς εὐσμίας τῶν ῥόδων, ἧτις ἐθώπνευε τὸ πρόσωπόν του, μετὰ παραφορᾶς εἶχε ριφθῇ εἰς τὴν δίνην τοῦ χοροῦ, ἐν τινὶ μικρῷ δωματίῳ, πρὸ τῆς αἰθούσης τοῦ χαρτοπαιγνίου κειμένῳ, δύο κύριοι συνδιελέγοντο οἰκείως καὶ ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Ὁ εἰς τούτων, ὑψηλὸς καὶ μᾶλλον ἰσχνός, μετὰ νεανικῆς ὁλως χίριτος ἔφερε τὰ πενήκοντα αὐτοῦ ἔτη. Ἡ ἀριστοκρατικὴ κατατομὴ τοῦ προσώπου του διετήρει ἄπασαν τὴν ἀγνείαν της καὶ πασιφανὲς ἦτο, ὅτι οὐδεμίαν ἀνάγκην ᾔσθάνετο νὰ προστρέξῃ εἰς ψιμυθία καὶ ἕτερα καλλυντήρια μέσα, ὡς προσδίδῃ εἰς τὴν μορφήν του τὴν παρατηρουμένην ἀνθηρότητα της. Ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ του ἐλαμπύριζε μονίelos, ὅστις προσέδιδεν ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν χαρακτηριστικῶν του ἐξαιρετικὴν ὁλως σοβαρότητα καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπενδύτου τῆς ἀμέμπτου ἐπισήμου περιβολῆς τῆς ἑσπερίδος, ἦν μετὰ χάριτος ἔφερε, διεκρίνετο πολὺτιμος χρυσοῦ ἄλυσις, τὸ μόνον ἄλλως τε κόσμημα, ὅπερ ἐπ' αὐτοῦ παρετηρεῖτο.

Ἦτο ὁ Μιχαὴς Βῆτα πασᾶς, ὁ πᾶσι γνωστὸς τῆς πρωτευούσης τραπεζίτης, σινομιλῶν μετὰ τοῦ φίλου του Γεωργίου Βερουταΐδου βέη, ἀνωτέρου ὑπαλλήλου ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν.

— Ὅλα λοιπὸν βαδίζουν κατ' εὐχὴν;... ἠρώτησεν ὁ κ. Βῆτα τὸν φίλον του.

— Ὅλα θαυμασίως, μάλιστα! Ἐξ ὅσων ἐμπιστευτικῶς σήμερον μοὶ ἀντεκοίνωσεν ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ἡ ἐταιρεία τῶν Ἀνατολικῶν σιδηροδρόμων ἐφαίνετο κατ' ἀρχὰς διατεθειμένη νὰ ἀμφισβητῇ ἢ ἐνισχυῇ τὴν εἰς ἡμᾶς παραχώρησιν τοῦ προνομίου, ἀλλ' ἤδη παρητήθη. Καὶ ἐγώ, ὡς ἀμέσως ἐνδιαφερόμενος, τὸ φαντάζεσθαι βεβαίως αὐτῷ, εἰργάσθην ὅσον οὐδέποτε. Πρόσωπά τι α, ἰσχύοντα τοῦ Γιλδί, ἐφαίνοντο καὶ αὐτὰ ἀδιάλλακτα, ἔτοιμα νὰ μᾶς καταπολεμήσουν, ἀλλ' εὐτυχῶς διὰ τὴν ἐπιχειρητὴν μας, ἀπέδειξαν ἀρετὴν εὐφυΐαν καὶ ἐφάνησαν, ὅτι ἐννοοῦν ταχέως ἀπὸ ἐπωφελείας συνδυασμοὺς!...

— Αἱ δαπάναι ὅμως εἶναι ὑπερβολικαὶ... προσέθηκεν ὁ κ. Βῆτα.

— Δαπάναι ἀναγκαῖαι καὶ ἀναπόφευκτοι! μελέται, χάριται, δημοσιεύσεις, διάφορα διαβήματα. Πρέπει ὁλος ὁ κόσμος νὰ ζήσῃ! Μ' ἐννοεῖς; Ὁ ὑπουργὸς μοὶ ἔδωκε ρητὴν ὑπόσχεσιν καὶ αἱ ὑπουργικαὶ ὑποσχέσεις στοιχεύουσιν ὀλίγον. Ἀλλὰ μὴ ἀνησυχῆς καὶ θὰ ἐπανορθώσωμέν τὰς ἐπὶ πλέον ἀφῆας δαπάνας ἐκ τῶν μετόχων!...

— 'Εάν είσαι, φίλε μου, βέβαιος περί τῶν λεγομένων σου, αὐτὸ μὲ ἐνθαρρύνει μεγάλως. Ἀρκεῖ δηλαδὴ τὸ τέλος νὰ δικαίωσῃ τὰς ἐλπίδας μας.

— Περὶ αὐτοῦ εἶμαι βέβαιος!... ἀπήντησεν ὁ κ. Βαρουταΐδης.

(1) Βῆτα πασὰς εἶχε ριφθῇ εἰς μεγάλας χρηματιστικὰς ἐπιχειρήσεις, ἀποτελέσας ἐταιρείαν, οὕτως εἰπεῖν, μυστικὴν μετὰ τοῦ δημοσίου ἐκείνου ὑπαλλήλου, ὅστις χάρις εἰς τὰ μέσα, αἶναι διέθετε παρὰ τοῖς διαφόροις πολυκοῖς κύκλοις, μεγάλως διευκόλυνε τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἀπὸ τριετίας ἤδη, ἀπὸ κοινοῦ ἐργαζόμενοι εἶχον σημαντικῶς ἐπικτείνει τὸ πεδίον τῆς δρασέως των. Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ αὐτὴν ἐνησχολοῦντο, ὅπως τοῖς παραχωρηθῇ τὸ προνόμιον τῆς κατασκευῆς αἰδηροδρόμου μᾶλλον τοῦ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ συμφέροντα σημαντικῆς τινος ἐπαρχίας τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἀποτελοῦντος, ὑπ' ὅλας τὰς ἐπόμεναις, ἐπικερδεστάτην ἐπιχείρησιν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀρὸ τινος συναντηθέντες ἐν τῇ αἰθούσῃ συνδιελέγοντο περὶ τῆς σχεδιαζομένης σοβαρᾶς ταύτης ἐπιχειρήσεως καὶ ἡ ἔκφρασις τῶν προσώπων των σαφῶς κατέδεικνεν, ὅτι μεθ' ὅλας τὰς συναντημένας δυσχερείας, ἦσαν ἐντούτοις, καλοποιημένοι ἐκ τῆς τροπῆς, ἣν τ. λ. ἐλάμβανεν ἡ ὑπόθεσις των.

Ἀσκόπως περιφερόμενον ἀπὸ αἰθούσης εἰς αἰθουσαν εἶχον φθάσει μέχρι τοῦ διαδρόμου ἐκείνου, ὅτε ὁ κ. Βαρουταΐδης ἀλλάσων αἰφνης θέμα ὁμιλίας:

— Ἀκουσε, τῷ εἶπε. Ἐμαθα, ὅτι μὲ ὅλον τὸν χωρὸν ἀπόψε ἡμῖν ρεῖ κανεὶς καὶ νὰ παίξῃ. Εἶναι ἀλήθεια αὐτό;

— Ναὶ καὶ ἐγὼ τὸ ἤκουσα.... ἀπήντησεν ὁ κ. Βῆτα.

— Τότε κάμνομεν ἓνα μπάνκο μαζὶ;... Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κερδίσωμεν ἀπόψε... Ἐλα....

— Ἀλήθεια!... ἐπιθύρῃσεν ἐκεῖνος μετὰ τινος δισταγμοῦς. Εἶχον ὑποσχεθῇ εἰς τὴν σύζυγόν μου νὰ μὴ παίξω ἀπόψε διὰ νὰ συναντήσωμεν μαζὶ μερικὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἐδῶ.... Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἕως τώρα δὲν μοῦ ὑπενθύμισε τὴν ὑπόσχεσίν μου, δὲν μὲ πειράζει. Ἐμπρός, ἐνὶ μπάνκο ἐξ ἡμισείας....

— Ἡξεύρεις;... ὑπέλαβεν ὁ κ. Βαρουταΐδης μειδιῶν κακεντρεχῶς ἐν ᾧ διηυθύνοντο εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ χαρτοπαιγνίου. Ἡξεύρεις πῶς μὲ ἐκπλήσσεις ἀπόψε;...

— Ἐγώ;... Καὶ διατί;...

— Διότι μοῦ λέγεις, ὅτι ἐσκέπτεσθαι νὰ συναντήσῃς τὴν σύζυγόν σου συμφώνως μὲ τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν τῆς εἶχες δώσει. Ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθης

λοιπὸν ὅτι ἠδύνασο, νὰ μὴ ἐκπληρώσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου αὐτὴν ἐμποδιζόμενος παρὰ....

— Παρὰ τίνο;...

— Διάβολε... παρὰ τῆς ὑμφωνοῦ τῆς Γαλλικῆς ὀπερας, παρὰ τῆς ὁραίας σου Ὀντέτ!... Δὲν ἔπρεπε νὰ λησμονήσῃς, ὅτι ἡ ἐσπερίς αὐτῇ θὰ ἦτο μία καλὴ εὐκαιρία διὰ σέ, νὰ ἐξηγηθῇς μαζὶ τῆς διὰ τὴν τελευταίαν ψυχρότητα τῶν σχέσεών σας.

— ὦ φίλε μου!... ἀπεκρίθη ὁ κ. Βῆτα ἀδιαφόρως. Πίστευσόν με, ὅτι σὺδεμίαν ἀνάγκην ἔχω νὰ ζητῶ προφάσεις διὰ νὰ διαθέτω τὸν χρόνον μου. Μήπως ὑποθέτεις, ὅτι ἡ σύζυγός μου σκέπτεται νὰ ἐξελέγχῃ τὰς πράξεις μου; Αὐτὸ θὰ ἦτο μεγάλη πλάνη. Ἐγὼ τοῦλάχιστον, σὲ διαβεβαιῶ, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπέτρεπον εἰς τὸν ἑαυτὸν μου νὰ ἐξελέγχῃ τὰς ἰδιαιτέρας. Εἵμεθα ἄνθρωποι τοῦ κόσμου καὶ μὲ ἀρκετὸν πνεῦμα, ὥστε ἡ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη μας νὰ ἦναι ἀπόλυτος... Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Ὀντέτ... ἄς μὴ εἵμεθα καὶ πολὺ ὑπερβολικοί. Ὅλοι νομίζουν ὅτι αἱ σχέσεις μας ἔχουν προχωρήσει τόσον, ὥστε εἶμαι ἐκτεθειμένος ἀπέναντι τῆς γυναικὸς αὐτῆς... αὐτὸ ὅμως σὲ βεβαιῶ, εἶναι ὑπερβολή. Ὁμολογῶ ὅτι ἐσπαιτάλησα πολλὰ δι' αὐτὴν καὶ ἡ τελευταία διαμονή της εἰς τὴν Πρίγκηπον δὲν μοῦ ἐστοίχισεν ὀλίγα. Τώρα, ἐὰν ἐξακολουθῇ νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν ψυχρότητά της, αὐτὴ θὰ χάσῃ ἀπὸ αὐτοῦ, ἐγὼ θὰ εὐχαριστηθῶ....

• Σὺ γνωρίζεις καλλίτερον παντὸς ἄλλου, ὅτι τὰ κεφάλαιά μου ἐξ ὀλοκλήρου σχεδὸν εἶναι τοποθετημένα εἰς διαφόρους ἐπιχειρήσεις.... Ἐχω ἀναλάβει βαρυτάτας ὑποχρεώσεις καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐκτεθῶ περισσότερο, διὰ μίαν ἰδιοτρολίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ἱκανοποιήθην ἀρκούντως.

— Ἀ... ἄ... ἀνέκραξε μειδιῶν ὁ ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, αὐτὸ δὲν εἶναι πρόφασις σοβαρὰ διὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν διὰ νὰ ἀποκτήσῃς ἔδα' ἀνησες οὐκ ὀλίγα. Ἐχεις ἄλλως τε πολλοὺς φίλους, καὶ ἐὰν τέλος πάντων ἡ ὑπόθεσις αὐτῇ σὲ ἐστενοχώρῃ κυρίως....

— Πάντοτε περὶ τῆς Ὀντέτ δὲν πρόκειται;... τὸν διέκοψεν εὐθύμως ὁ τραπεζίτης. Ἡ ὑπόθεσις δὲν μὲ στενοχωρεῖ καὶ τόσον, ὥστε νὰ χρησιμοποίησω τὴν εὐγενή σου προσφορὰν.... Ἀλλως τε... δι' ἄλλην σπουδαιότεραν ὑπόθεσιν ἴσως νὰ μὴ ἀρνηθῶ....

Καὶ μὲ τὰς λόγους τούτους εἰσῆλθον ἀμφότεροι εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐξελλίσσοντο σκηναὶ θορυβώδεις καὶ κομικαί.

Ἐξαπρετικῶς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ εἰσοδος τῶν κυριῶν εἰς τὴν αἴθου.

σαν ταύτην δὲν εἶχεν ἀπαγορευθῆ καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀπὸ περιεργείας
ινούμεναι εἶχον ἐπιδράμει εἰς αὐτήν.

Ἐξ αὐτῶν αἱ μὲν μετὰ βραχείαν αὐτόθι παραμονὴν εἶχον ἀποσυρθῆ
προτιμῶσαι τὸν χορὸν ἀπὸ τὴν θέαν τῶν πρασίνων τραπέζων καὶ τοὺς συγ-
κινήσεις τοῦ Φάντε. Ἄλλαι ὅμως ἐφ' ἱκανὸν παρμείνασαι ὥς ἄλλοι θεῖται
δὲν ἡδυνήθησαν νὰ ἀντιστῶσι μέχρι τέλους εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ κέρδους
καὶ ἔλαβον ἐν τέλει μέρος εἰς τὸ παιγνίδιον.

Ἐκ τῶν τελευταίων λοιπὸν τούτων, ἐκεῖναι τὰς ὁποίας ἡ τύχη δὲν εἶχεν
εὐνοήσῃ, ἀφ' οὗ τὰ μικρὰ καὶ κομψὰ βαλλάντια τῶν εἶχον κενωθῆ ἀπᾶς,
προεβαίνον ἤδη εἰς ἀποπείρας τινὰς μικρῶν δανείων παρὰ γνωστῶν τινῶν
προσώπων. Μόλις ὅμως ἠννοοῦντο πῶς ὑπὸ τῆς τύχης ἐρριψκοινδύνειον
μεγαλείτερα ποσά, ἵνα δυνηθῶσι καὶ ἀποδώσωσι τὰ δανεισθέντα. Ἄλλ' οἱ
λοιποὶ παῖκται οὐδέλως ἠνχαριστοῦντο ἐκ τῆς συμμετοχῆς αὐτῆς τῶν κυριῶν,
ἀναμετρῶντες ἐκ τῶν προτέρων τὸ δυσχερὲς τῆς θέσεώς των, ἐάν τις ἐξ αὐ-
τῶν ἔχανε σημαντικὸν τι ποσόν, ὅπερ δὲν θὰ ἡδύνατο ἴσως νὰ πληρώσῃ.

Τούτου ἕνεκα ψιθυρισμοὶ διαμαρτυρίας ἠγέρθησαν καὶ βαθμηδὸν ἐπέ-
θη τὸ ζήτημα τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἀπὸ τοῦ χαρτοπαιγνίου τοῦ
ὥραιου φύλου. Οἱ μὲν τὸ μέρος ὅμως ἐκείνου τεθέντες ὁρμητῶς ἀντεπεξῆλθον
κατὰ τῆς ἀξιώσεως αὐτῶν τόσο ἀπαθῶν πρὸ τῶν ἐνδρόσιων ἐκείνων μορφῶν
παικίων καὶ ἐντεῦθεν ζωηραὶ τινες φράσεις ἀντηλλάγησαν καὶ δὴ ἀντήχη-
σαν ἐπίθεια ἤκιστα ἢ μᾶλλον λίαν κοινοβουλευτικὰ!...

Τέλος ὑπερίσχυσεν ἡ γνώμη, ἵνα οὐδεὶς περιορισμὸς τεθῇ ἐν τῷ παι-
γνιδίῳ καὶ μόνον οἱ διενεργοῦντες παιγνίδιον νὰ ἦναι ὑποχρεωμένοι νὰ μὴ
λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψει τὰς ἐπὶ λόγῳ μόνον προτάσεις τῶν ἄλλων παικτῶν
ἀδιακρίτως φύλου.

Κατόπιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, αἱ πλειότεραι τῶν κυριῶν ἀπεχώρη-
σαν καὶ ἐναπέμειναν ὀλίγοι τινές, αἵτινες ἢ διέθετον εἰσέτι ποσόν τι ἐν τῷ
βαλλαντίῳ των ἢ ἤλπιζον, ὅτι θὰ εὗρισκον γνώριμόν τινα αὐτίον παρ' οὗ νὰ
δανεισθῶσιν.

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ἔλαβον θέσιν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἐν τῷ μέσῳ
ἐπιμήκους τραπέζης ὁ κ. Βῆτα καὶ ὁ φίλος του ἐτοιμασθέντες νὰ σχηματί-
σωσιν ἰδιαιτέρον παιγνίδιον.

Ἡ κατὰ τὸ χαρτοπαιγνίον ἐλευθεριότης τοῦ κ. Βῆτα ἦτο γνωστὴ εἰς
τοὺς κύκλους, τῶν ὁπαδῶν τοῦ Φάντε καὶ ὡς ἀντελήφθησαν τὸν σκοπὸν του
καὶ διέκριναν τὸν πρὸ αὐτοῦ δελεαστικῶς τεθέντα σωρὸν τῶν καινοτομῶν
τραπέζογραμματιῶν καὶ στῦβόντων νομισμάτων, ἔσπευσαν πολλοὶ νὰ σχημα-

Ὁ Νίκος τὴν συνώδευσεν μέχρι τῆς ἀμαξίας...

τίσωσι περὶ αὐτὸν κύκλον καὶ νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸ παιγνίδιον του.

Κατ' ἀρχὰς οἱ δύο σύντροφοι ἠὲν ὑπολήθησαν μεγάλως ὑπὸ τῆς τύχης καὶ τὸ ἐταιρικὸν των κεφάλαιον ἐπολλαπλασιάσθη ταχέως καὶ εὐχερῶς. Πλὴν τὰ πράγματα μετεβλήθησαν ἀπροσδοκήτως, ἀφ' ἧς στιγμῆς μετέσχε τοῦ παιγνιδίου των νέον τι πρόσωπον.

Ἦτο δὲ τοῦτο εἰς Ἀμερικανὸς ζάπλουτος, μανιώδης χαρτοπαίκτης, ὅστις ἀπὸ τινων μηνῶν εὐρίσκετο ἐν Κωνσταντινουπόλει ὡς ἀντιπρόσωπος ὁμίλου Ἀμερικανῶν κεφαλαιούχων, ὅπως ὑποβάλῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν προτάσεις μεγάλου δανείου, ὅπερ αὕτη ἐπεδίμει νὰ συνάψῃ.

Ἡ εὖνοια τῆς τυφλῆς θεᾶς μετεστράφη ἀποτόμως πρὸς τὸν ἐκ τοῦ Νέου Κόσμου ἐκατομμυριοῦχον, ὅστις διπλασιάζων ἐκάστοτε τὰ προσφερόμενα ποσά, μετὰ θαυμαστῆς ἀπαθείας παρετήρει τὸν πρὸ αὐτοῦ αὐξανόμενον σωρὸν ἐκ χρυσῶν νομισμάτων καὶ τραπεζογραμματίων, πρὸς μεγίστην ἀπόγνωσιν τῶν δύο συντρόφων, οἵτινες παρετήρουν τὸ κεφάλαιόν των βαθμηδὸν πλὴν ἀσφαλῶς λιπύμενον πρὸς τὰ θυλάκια τοῦ Ἀμερικανοῦ.

Τὸ παιγνίδιον ἦτο ζοηρότατον καὶ τὰ μεγάλα ποσά, ἅτινα διεκίβειεν ἐκάστοτε ὁ Ἀμερικανὸς εἶχον προσελκύσει περίεξ αὐτοῦ πολλοὺς ἐκ τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ, οἵτινες ἀπεθαύμαζον τὴν ψυχραιμίαν, μεθ' ἧς οὗτος ἔπαιζε καὶ ἦτις πασιδῆλως ἀπεδείκνυν ἀνθρώπον, οὕτινος τὸ ἐμπόριον τῶν χαίρων ἢ τοῦ πετρελαίου ἦτο βεβαίως λίαν εὐτυχές, ὥστε νὰ μὴ ὑποβάλληται εἰς τὰς συγκινήσεις τοῦ χαρτοπαιγνίου.

Ὁ Βῆτα πασῆς μένεα πνέων κατὰ τοῦ εὐτυχοῦς ἀντιπάλου του, διὰ τοῦ βλέμματός· ὑπολογίζων μόνον ὅποιον κεφάλαιον τῷ ἐναπέμενεν εἰσέτι ἵνα ἀπολέσῃ οὐ μόνον τὰ προσηγουμένως κερδηθέντα ποσά ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ καταβληθὲν ἐταιρικὸν κεφάλαιον καὶ περιέλθῃ οὕτω ἀναγκαίως ἢ μπάνκα εἰς τὸν Ἀμερικανόν, ἦτο ἔξ ὁλοκλήρου ἀπερροφημένος εἰς τὸ παιγνίδιον του, σκεπτόμενος ἅνι τρόπον ἦτο δυνατόν νὰ ἀποφύγῃ τὴν καταστροφὴν.

Τοσοῦτον δ' ἀπερροφημένος ἀπὸ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἦτο, ὥστε οὐδόλως ἀντιλήφθη τὴν σύζυγόν του, ἦτις μετὰ τοῦ Νίκου πρὸ τινος εἶχεν εἰσελθῇ εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ χαρτοπαιγνίου ἀνζητοῦσα αὐτόν.

Ἀρεσκομένη καὶ ἐκείνη εἰς τὰς συγκινήσεις τοῦ χαρτοπαιγνίου, μὴ ἐπιθυμοῦσα ὁμως νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν κύκλον, οὕτινος κύριον σημεῖον ἀπετέλει ὁ σύζυγός της, διηυθύνθη εἰς μικρὰν τράπεζαν ἐκεῖ που ἔγγυς ἐνθα εἶχε διακρίνει τὸν λατρὸν κ. Φωτίαν καὶ δι' αὐτοῦ ἐρρημικινδύνευεν ὅτι τὸ βαλλάντιόν της περιεῖχεν. Πλὴν ἡ τύχη ἀκο-

λουθοῦσα τὴν τοῦ συζύγου της ἐφάνη δυσμενῆς καὶ πρὸς αὐτὴν καὶ ταχέως ἐναπέμεινεν ἄνευ ὀβολοῦ.

Ἐγκαταλείψασα λοιπὸν πρὸς στιγμὴν τὸν Νίκον, ὅστις διὰ μικρῶν ποσῶν ἐπεχείρει δοκιμαστικὰς τινὰς ἀποπείρας παρὰ τῷ λατρῷ, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ συζύγου της μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τῷ ζητήσῃ ποσὸν τι, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὸ παιγνίδιον της.

Ὁ κ. Βαρουταΐδης, ὅστις παρετήρησεν ἐν καιρῷ αὐτήν, ἔκυνε καὶ ἐφιθύρυσεν εἰς τὸ σὺς τοῦ φίλου του.

— Ἡ σύζυγός σου εἶναι ἐδῶ καὶ φαίνεται, ὅτι θέλει νὰ σοῦ ὁμιλήσῃ... Θὰ εἶχε τὴν τύχην μας καὶ αὕτη ἀπόψε καὶ φαίνεται, ὅτι θέλει νὰ σοῦ ζητήσῃ κανὲν μικρὸν δάνειον...

Ὁ κ. Βῆτα ἐμέλλε νὰ ὁπαντήσῃ, ὅτε ἡ φράσις διεκόπη ἐπὶ τῶν χειλέων του πρὸ τῆς ἡχηρᾶς φωνῆς τοῦ ἀπαισίου Ἀμερικανοῦ, ὅστις μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἀπαθείας:

— Ἐκατὸ λίραις δεξιᾷ καὶ ἑκατὸ ἀριστερᾷ!... ἀνέκραξεν. Ἴδου καὶ εἴκοσι λίραις διὰ τὸ ἄσυλον, πρεσβέτηκε ρίπτων δράκμα χρυσῶν νομισμάτων εἰς τὸ διὰ κυανοῦ λειοσηρικοῦ περιβεβλημένον πολυτελὲς κιβώτιον, ὅπερ τοποθετημένον ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης ἐδέχετο ἐκάστοτε τὰς γενναίας τῶν κερδιζόντων προσφοράς.

Εἰς ψιθυρὸς διάδραμε τοὺς παρισταμένους καὶ τὰ βλέμματα πάντων περίεργα προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ κ. Βῆτα. Οἱ λοιποὶ παῖκται εὐγενῶς ἔσπευσαν νὰ ἀποσύρῳσι τὰ ἀσήμαντα σχετικῶς μὲ τὰ ποσά τοῦ Ἀμερικανοῦ τεθέντα πρὸς των καὶ τινες ἠγέρθησαν τῶν θέσεών των βέβαιοι ὅτι ἐπρόκειτο πλέον περὶ τοῦ τελικοῦ παιγνιδίου.

Ἡ κυρία Βῆτα πλειότερον παντὸς ἄλλου συμμετέχουσα τῆς συγκινήσεως, ἦν βεβαίως θὰ ἠσθάνετο καὶ ὁ σύζυγός της τὴν στιγμὴν ἐκείνην, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τῆς πρὸ αὐτῆς ἑδρας μετὰ νευρικῆς ταραχῆς παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός τὰ ἐκτυλισσόμενα καὶ ἐν τῇ ἀνησυχίᾳ της ὡς ζητοῦσα στήριγμά τι, ἐφ' οὗ ἐρειδομένη νὰ ἀντλήσῃ θάρρος καὶ δυνήθη νὰ παρακολουθήσῃ μέχρι τέλους τὴν ἀγωνιώδη σκηνήν, ἐδράξατο τῆς χειρὸς τοῦ Νίκου, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ τὴν εἶχε ἀλησιάζει, καὶ ἀσυναίσθητως ἔσφιγγεν αὐτήν πυρετωδῶς ἐν τῇ μικρᾷ της παλάμῃ.

Πλὴν καὶ αἱ εὐχαί, αἱ ἐκ τοῦ ἀβροσάρκου ἐκείνου στήθους ἀναπεμπόμεναι νῆν στιγμὴν ἐκείνην, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξευμενίσωσι τὴν δύστροπον θεάν.

Ὁ κ. Βήτα ἀνέτρεψε δύο ἔτι παιγνιόχαρτα μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐπετύγγανε τοῦ ποθημένου ἀθροίσματος, ἐν ᾧ ὁ Ἀμερικανὸς εἰρωνικῶς μειδιῶν ἀνέτρεπε θριαμβευτικῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ παιγνιόχαρτά του, ἐξ ὧν πασιφανῶς καταδεικνύετο ἡ νίκη του.

Ὁ κ. Βήτα ἐπλήρωσεν ἕκ τῶν ὑπολειπομένων πρὸ αὐτοῦ τραπεζογραμματίων τὸν Ἀμερικανόν, ἔθεσεν ἁδιαφόρως τὰ ὑπολειφθέντα εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ παρόδωκεν εὐγενῶς εἰς αὐτόν τὴν δέσμην τῶν παιγνιοχάρτων, ἵνα συνεχίσῃ τὸ παιγνίδιον.

Μεθ' ὃ ἠγέρθη καὶ προσδίδων εἰς τὴν μορφὴν του τὸ σύνηδες αὐτῷ εὖχαρι ὕψος, ὡς ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον οὐδὲν δυσάρεστον πρὸ τινος μόλις συνέβη, διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐναγωνίως ἀναμένουσαν αὐτόν σύζυγόν του.

Ἡ κυρία Βήτα ἀφ' οὗ τῇ συνέστησε τὸν Νίκον, εἰς ζωηρόν πως ὕψος :

— Μὴ προσποιεῖσαι ὅτι δὲν με παρετήρησες ἕως τώρα!... τῷ εἶπεν. Ἀπέφυγες ὅμως τὰ βλέμματά μου, διότι ἐλησμόνησες τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ εἶχες δώσει καὶ ἐπερίμενες νὰ τελειώσῃ τὸ παιγνίδι...

— Ἐχεις ἄδικον φίλη μου... ἀπήντησεν ἀταράχως πάντοτε ὁ κ. Βήτα. Ἦμην τόσον προσηλωμένος, ὥστε οὐδὲ τώρα θὰ σὲ ἀντελαμβάνω, εἴαν δὲν εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ με εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς ἐδῶ παρουσίας σου ὁ φίλος κ. Βαρυσταίδης.

— Ἔστιω!... ἐξηκολούθησεν ἐκείνη. Ἀκουσέ με τώρα. Ἐπεθύμουν καὶ ἐγὼ πολὺ νὰ δοκιμάσω τὴν τύχην μου ἀπόψε... Δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς, πιστεύω, ἕνα μικρὸν δάνειον...

— Λυποῦμαι πολὺ... ἀπήντησεν ὁ κ. Βήτα, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν εὐρίσκομαι ἀκριβῶς εἰς οἷαν θέσιν καὶ σὺ... ὁ Ἀμερικανὸς δὲν μοῦ ἀφῆκε τίποτε σχεδόν...

Ἡ σύζυγός του ἀφ' οὗ ἐσκέρθη ἐπὶ τινος στιγμῆς :
— Ἐ, καλὰ, τῷ εἶπεν. Ζήτησε ἀπὸ τὸν κ. Βαρυσταίδην, αὐτὸς βεβαίως, θὰ ἔχῃ...

— Εἴμεθα συνέταιροι, τῇ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ ὑπέστη καὶ αὐτὸς τὴν ἰδίαν καταστροφὴν.

— Ἀπὸ κανένα ἄλλον, τέλος πάντων... ἐπέμεινεν ἡ σύζυγός του. Μὴ φοβῆσαι θὰ μοῦ κίνησῃ ἕνα δάνειον, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ τὸ ἐπιστρέψω ἀμέσως.

— Δὲν ἀμφιβέλλω ἐντελῶς... Ἄλλ' οἱ παίζοντες, ὡς γνωρίζεις καὶ σὺ, δὲν δανεῖζουν ποτὲ, εἶναι πολὺ δεισιδαίμονες ὡς πρὸς τοῦτο.

— Ἀπὸ κανένα φίλον σου, ὁ ὁποῖος δὲν παίζει.

— Δὲν βλέπω κανένα ἰδῶ, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ δύναμαι νὰ ἀπειθυνθῶ... Ἀλλῶς τε ὅλοι θὰ ἀγανακίσουν ἐναντίον μου, εἴαν δίδων τώρα εἰς σὲ χρήματα διὰ νὰ παίξῃς, στερήσω τὴν αἰθούσαν τῆς παρουσίας σου καὶ τὸν χορὸν μιᾶς τῶν καλλιτέρων χορευτριῶν!... προσέθηκε μειδιῶν φιλοφρόνως.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω τὰς αὐτὰς με ἐσὲ σκέψεις... Θέλω νὰ παῖξω ἀπόψε καὶ ἐνέησα, ὅτι δὲν θέλεις νὰ μοῦ δανείσῃς! Ἐχει καλῶς!... ἀνέκραξε μετὰ πολλοῦ πείσματος ἐκείνη καὶ παρασύρσασα τὸν Νίκον διηυθύνθησαν πρὸς τὴν τράπεζαν τοῦ λατροῦ.

Ὁ σύζυγός της μειδιῶν παρετήρει αὐτὴν ἀπομακρυνομένην ἔτι, ὅτε ἐσπευσμένως παρετήρησεν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν τὸν κ. Βαρυσταίδην.

— Σὲ ζητεῖ ἡ Ὀντὲτ... τῇ ἀμνησίχασεν εἰς τὸ οὐδὲ. Εἶναι κάτω εἰς τὸ κυλικεῖον καὶ με ἠρώτησεν, εἴαν γνωρίζω παῦ εἶσαι. Πολὺν χρόνον βοῦμαι, ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ ζητήσῃ καὶ ἐδῶ καὶ καλλίτερον, μοῦ φάινεται, ὅτι εἶνε νὰ σπεύσῃς σὺ νὰ τὴν συναντήσῃς, μὴ συμβῇ καμμία δυσάρεστος ἐκπληξίς, ἀφ' οὗ εἶναι ἐδῶ καὶ ἡ σύζυγός σου...

— Πηγαίνω, διὰ νὰ σὲ καθησυχάσω ἀπλῶς, ἀπήντησεν ὁ κ. Βήτα, ἂν καὶ σὲ διαβεβαιῶ πάλιν, ὅτι οὐδεμίαν δυσάρεστος ἐκπληξίς δύναται νὰ συμβῇ. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ πλέον δὲν ἔχομεν ἐργασίαν, χάρις εἰς τὸν Ἀμερικανόν, ἂν θέλῃς μάλιστα πηγαίνομεν μαζῇ, διηψώ προμερὰ καὶ εὐχαρίστως θὰ ἐπαιρνα καὶ...

XVIII

Ἐν ᾧ ὁ Βήτα πασὰς μετὰ τοῦ φίλου του διηυθύνοντο εἰς ἰδιαιτέρων μικρὸν διαμέρισμα τοῦ ἀνωτέρου ὀρόφου πρὸς συνάντησιν τῆς περικαλλοῦς ὑψηλότητος τοῦ Γαλλικοῦ μελοδράματος, ἥτις ἀπὸ τινων ἤδη μηνῶν, πλήρως ἱκανοποίη καὶ τὰς μελλόντας ἐκσεντροκτότητάς της χά-

ρις εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ φίλου της, αἱ μετὰ τοῦ ὁποίου σχέσεις της σκανδαλωδῶς ἐπιθυροῦντο ἀπανταχοῦ, μεταξὺ τῆς κυρίας Βῆτα καὶ τοῦ Νίκου διημείβετο ἑτέρα σανδιάλεις, ὅπως ἀλλοίας φύσεως.

Μόλις ἀπεμακρύνθησαν τοῦ κ. Βῆτα, ὁ Νίκος μὲ μεϊδιάμα μεστὸν πικρίας καὶ εἰς τόνον πλήρη παραπόνου :

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, τῇ εἶπε χωρὶς νὰ τὴν παρατηρῇ, νὰ σᾶς διατυπώσω ἓν δίκαιον παράπονον ;...

— Παράπονον ἐναντίον μου ;... ἠρώτησεν ἐκείνη ἐν ποίᾳ τινὶ ἐκπλήξει. Ὅποιον ;...

— Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσετε, ἀπήντησεν ἀφελῶς ὁ Νίκος, μὴ προσεβιάλετε τόσον ἀπόψε...

— Ἐγώ ;... Σᾶς ;...

— Ἀκριβῶς σεῖς... ἐμέ !... Ἀφ' οὗ εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ σᾶς γνωρίσω καὶ νὰ σᾶς συνοδεύω ἀπὸ τινος, μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν ἦτο τόσον μεγάλη ἀνάγκη νὰ ἐνοχλήσετε τὸν κ. Βῆτα πρὸς ἱκανοποίησιν μιᾶς ὅπως ἀσημάντου ἐπιθυμίας σας...

Ἐκείνη τὸν παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μαντεύσασα τὰς σκέψεις του.

— Ἀλλ' οὐδέποτε... ἐπιθύρουν, ἡδυνάμην νὰ λάβω τὴν τὸλμην αὐτὴν... Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐγενῆ σας προθυμίαν... Ἀλλ'...

— Ἀδύνατον !... τὴν διέκοψεν ἀποτόμως ὁ Νίκος. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδεχθῶ τὰς εὐχαριστίας σας, ἀφ' οὗ σεῖς δὲν ἐδέχθητε προηγουμένως τὴν προσφορὰν μου...

Στιγμαὶ τινες σιγῆς διέρρευσαν καὶ τὸν ἠρώτησεν αἰφνιδίως :

— Ὡστε, ἀληθῶς... παρεξηγήσατε τὴν σιωπὴν μου πρὸς σᾶς ;...

— Διατί νὰ σᾶς τὸ ἀποκρύψω, ἀπήντησε μετὰ τὸλμης ὁ Νίκος... μάλιστα !...

— Καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν ἀπαιτεῖτε ;...

— Ἀπλούστατα, νὰ δεχθῆτε ὅ,τι σᾶς προσφέρω.

— Ὑπὸ μίαν συμφωνίαν... ἀπεκρίθη ἑσπερῶς ἐκείνη. Κατ' ἀρχὴν πρόκειται περὶ δανείου...

— Ἔστω... αὐτὸ εἶναι δευτερεύον ζήτημα... εἶπεν ἀδιαφόρως ὁ Νίκος.

— Δεύτερον θὰ παῖξω διὰ λογαριασμόν μου καὶ μόνον.

— Ἀ! ὅχι... αὐτὸ εἶναι ἀπαράδεκτον... τὴν διέκοψεν ὁ Νίκος. Θὰ αἰζώμεν ἐταιρικῶς καὶ ἐν περιπτώσει ἀπολείας... δάνειον δὲν ὑπάρχει!...

— Ἀλλ' εἰσθε πολὺ ἀπαιτητικὸς, κύριε Χρυσόγλου, ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Βῆτα. Τί εἶδους ὄροι εἶναι αὐτοί ;...

— Ἐὰν συνεταριζόμεθα ἐξ ἀρχῆς καὶ οἱ ὄροι μου θὰ ἦσαν ἐλαφρότεροι... Ἀλλὰ τώρα εἶναι βαρεῖς... βαρύτεροι! Δέχεσθε ἢ ὄχι ; Ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν σας ἐξαρτᾶται καὶ ἡ λήθη τῆς παρεξηγήσεώς μας... προσέθηκε σοβαρῶς.

— Ἔστω!... ἀφοῦ ἐπιμένετε τόσο, θὰ δεχθῶ... ἀπήντησεν ἐκείνη μειδιῶσα. Δὲν θέλω νὰ φανῶ ἐπίμονος τὴν πρώτην τῆς γνωριμίας μας ἐσπέραν.

Ὁ Νίκος δὲν ἀνέμενε πλειότερον καὶ ἐξαγαγὼν τὸ βαλλάντιόν του, ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ εἴκοσι τραπεζογραμμίαια τῶν πέντε λιρῶν, τὰ μόνον ἐναπομένοντα ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν δανείου τοῦ Ἰουάκ, ἅτινα ἐγχειρίζων εἰς αὐτήν :

— Ἴδου... τῇ εἶπεν, εἰμαι βέβαιος, ὅτι θὰ πολλαπλασιασθοῦν.

Ἡ κυρία Βῆτα οὐδέποτε ἀναμένουσα νὰ λάβῃ τοιοῦτο ποσόν, ἴσθη πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος παρατηροῦσα κατὰ πρόσωπον αὐτὸν μὲ ἐκπληκτὰ βλέμματα.

Ὁ ἀνωτέρω διάλογος διημείβετο ταπεινῇ τῇ φωνῇ παρὰ τὴν γωνίαν τῆς εὐρείας ἐκείνης τοῦ χαρτοπαίγνιου αἰθούσης. Πάντες πρὸ τῶν τραπεζῶν τῶν καθήμενοι, ἕτεροι ὄρθιοι, ἐσκυμμένοι ἐπ' αὐτῶν καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς τὸ παίγνιδιον ἐλάχιστα ἡμερήμιων τῶν ὀπισθεν αὐτῶν συμβαινόντων.

— Ἀλλὰ τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶναι ὑπερβολικὸν ὀλίγον... ἐπιθύρουν ἐν τέλει ἡ κυρία Βῆτα.

Ὁ Νίκος, ὅστις ἀπὸ τινος εἰς τὰ παθητικὰ βλέμματα τοῦ σφριγῶντος καὶ μυρόεντος ἐκείνου πλάσματος, τὴν θερμότητα τοῦ σώματος τοῦ ὁποίου πρὸς στιγμὴν εἶχεν αἰσθανθῇ ἐν τῇ ἀγκάλῃ του, ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεκάλυπτε μυστηριώδεις καὶ ἀγνώστους ὠκεανούς μακαριότητος καὶ εὐδαιμονίας, τὴν αὐτὴν ἀνεξιχνίαστον ἐπήρειαν ὑφιστάμενος καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς του πρὸς αὐτήν καὶ παρατηρῶν τοὺς ἰδικούς της μετ' ἐκφράσεως πλὴν ἢ εὐγλώττου, τόσα διερμηνεούσης :

— Πόσον μετρίων εἰσθε!... ἀπεκρίθη, μὴ γνωρίζων καὶ αὐτὸς τί ἀκριβῶς λέγει. Καὶ ἀπλῶς ἡ διατύπωσις αὐτὴ μιᾶς ἐπιθυμίας σας... καὶ τῆς ἐλαχίστης σας ἰδιοτροπίας... δὲν ἀξίζει ἀρὰ γε τὸ ἀσήμενον, τὸ γελοῖον αὐτὸ πούσιν ;... Μήπως οἱ παῖμοι τῶν καρδιῶν δύνανται ποτε νὰ ἐξισωθῶσι μὲ τὸ χρήμα... καὶ μὲ ὅλους αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς ;...

Ἐκείνη ἀκίνητος τὸν παρετήρει ὡς ἀπολειθωμένη πρὸ τῆς τὸλμης του, πρὸ τῶν λέξεων ἐκείνων, αἵτινες εἶχον προηερθῇ μετὰ τοσαύτης θέριμης.

— Πικράδοξος νέος !... ἐκρίθη, καὶ αἰφνιδίως :

— Έστω ! είπε λαμβάνουσα ἄμα ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ τὴν δέσμην τῶν τραπέζογραμμείων καὶ ἐξαγανίζουσα αὐτὴν ἐντὸς τοῦ περικόμμου χρυσαυτοῦ σακκίου τῆς. Ἡ πόησις ὑποχωρεῖ πάντοτε εἰς τὴν πραγματικότητα...

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν τράπεζαν, ἐξ ἧς πρὸ τινος εἶχεν ἔγερθῇ ὁ σύζυγός της ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Νίκου.

Ἐν ᾧ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χαρτοπαιγνίου ὁ Βῆτα πασᾶς, ὡς εἶδομεν, ἐγκλίρως εἰδοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ φίλου του, ἔσπευδε πρὸς συνάντησιν τῆς ὡραίας. Ὀντέτ, ἦτις τόσῳ διὰ τῆς θυσμασίας φωνῆς της ὅσῳ καὶ διὰ τοῦ θίγοντος κάλλους της εἶχε καταγάγει παρὰ τῇ διεθνεί κοινωνίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀληθινὴ θρίσμον.

Εἰκοσιπενταεὶς μόλις τὴν ἡλικίαν, ἡ παρὰ τὰς ὕχθας τοῦ Σηκουάνα τὸ φῶς Ἰδοῦσα ἀληθινῆς αὐτῇ Παρισινή, δὲν συνεκινεῖτο σινηθῶς πρὸ αὐθεντοῦ ἑτέρου αἰσθητήματος ἢ πρὸ τῆς ἡδείας ἐκείνης φρικιάσεως, ἦτις παραδόξως διέτρεχε τὸ νεαρόν της σῶμα ὁλόκληρον, πρὸ τῆς θέας τοῦ χρυσαυτοῦ. Μόνον τὸ τοσαύτην πρὸς τὴν πλουσίαν της κόμην ὁμοιότητα ἔχον εὐγενὲς τιτὸ μέταλλον τὴν συνεκίνει βαθέως καὶ μόνον τῇ παντοδυνάμει αὐτοῦ λαοῦ ἐκλινεν ἐπερᾶστος τὴν κεφαλὴν καὶ προέτεινε τὰ ροδαλά της χεῖλη.

Καὶ ὁ πρὸς τὰς χρυσαυτοῦσας κομμώσεις καὶ τοὺς γλυκεῖς λοργισμούς ἰδιαιτέραν συμπάθειαν αἰσθανόμενος πλούσιος τραπέζης, γαιτηθεὶς πρὸ τῶν θελγνύσεων καὶ τῶν ἀπολαύσεων, ὡς τῷ ὑποχρεῖτο δακρυλῶς ἡ θεὸς τῆς ἐκ τῆς Δύσεως ὀρηθείσης ἐπερᾶστου ἐκείνης Σειρήνος, δι' ἀδράς πληρωμῆς καὶ γενναιοτάτων χρηματικῶν θυσιῶν ἀπέκτησε τέλος τὴν εὐνοίαν της, ἧς ἀπὸ τετραμήνου σχεδὸν ἀπῆλθε, καθ' ὃν χρόνον συναντῶμεν αὐτὸν εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν ταίτην ἐορτήν.

Ἡ Ὀντέτ εὐρίσκειτο εἰς ἰδιαιτέρον διαμέρισμα τῆς αἰθούσης τοῦ κληκείου μετὰ τινος φίλης της ἀκοπερατοῦσα τὸ ἐλαφρόν δειπνον τῆς ὥρας ἐκείνης, ὅτε συνήντησεν αὐτὴν ὁ Βῆτα πασᾶς.

Μόλις τὸν παρετήρησεν εἰσερχόμενον, ὥρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ αὐρουσα βιαίως αὐτὸν πρὸς τὴν τράπεζάν της :

— Ἄκουσε, Μίκα... τῷ εἶπε σοβαρῶς. Εἶμαι πολὺ θυμωμένη μαζί σοι... διότι ἐκτός ποῦ δὲν ἤλθες νὰ με ἰδῇς δύο ἡμέρας τώρα καὶ ἀπόψε ἐν ᾧ ἐγνώριζες πῶς εἶμαι ἐδῶ... οὔτε καν ἐσκέψης νὰ με συναντήσης...

Ἐκεῖνος ἀπεπειράθη νὰ δικαιολογηθῇ, ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἐπνίγη πρὸ τῆς ἐνφροσυνῆς τῆς φίλης του.

Μὴ πρὸ φέρης λέξιν !... ἐξηκολούθησε, γιατί... ἡεῖρεται, ψέμματα, ἐγὼ δὲν θέλω, δὲν σοῦ λέω καλημέρα ἐπὶ ἓνα μῆνα !... Ἄλλ' ἄκουσέ με τώρα...

Ἐχεις καταδικασθῇ καὶ ἂν θέλῃς πάντοτε νὰ εἶσαι τὸ σερὴ μου Μίκα, πρέπει νὰ ἐκτελέσῃς τὴν καταδίκην σου... Ἐγὼ ἀπόψε δὲν ἔλαβα καθὼς βλέπεις μέρος εἰς τὴν παράστασιν. Λοιπὸν τώρα θὰ πᾶμε σ' τὸ θεαρεῖόν σου. Ὅταν τελειώσῃ ἡ παράστασις θὰ κάνω ἐγὼ μία μικρὴ ρεπετισιὸν μετὰ τὸν μαέστρο καὶ ἔπειτα θὰ πῶμε σ' τὸ Παρμενιάν, νὰ πάρωμε τὸ σουπέ μας. Δὲν θὰ ἤμαστε πολλοί... ἐγὼ, σί, ἡ Ζοζώ, ἡ Αἰμέ καὶ ὁ Ἀτῆφ βεῖς.

— Ποιός; ὁ Ἀτῆφ βεῖς; ἠρώτησεν ὁ κ. Βῆτα.

— Βέβαια, ὁ φίλος τῆς Αἰμέ. Τί εἰγενῆς, τί κοέντλαμον εἶναι!.. Νὰ ἰδῇς καθήμενε Μίκα... ἓνα μπροσελὲ ποῦ τῆς ἔχαιρε προχθές... νή, ἓνα τόσο μεγάλου ρουμπίνι ἔχει σ' τὴ μέση... Καὶ ἐγὼ τώρα ζηλεύω...

— Καλὰ... καὶ τὸ δακτυλίδι; ἐμνημόνευσεν ἐκεῖνος.

— Οὐφ!... τώρα δακτυλίδι... τὸ ἔχαιρε, δὲν τὸ ἤθελε πλέον. Ἦταν τόσῳ ντεμοντέ... τώρα σινηθίζονται τὰ ρουμπίνια εἰς τὰ κοσμήματα... Ἐλα, καὶ μὲν, μὴ κάνῃς τὸ φιλόργυρο σ' ἐμένα, τὸ σερὴ σου... Ἐλα... πές μου... τί θί πάσης αἰρία σ' τὴ λουλοῦ σου;... Ἐχω κάνει μιὰ ἐκλογὴ εἰς ἓνα κατὰστημα... μὰ εἶναι τρεῖς... ὅλο ρουμπίνια καὶ μαργαριτάρια... Καὶ τόσο ἐφθηνό... μόνο ἑξήντα μικραὶς λιρούλες...

Ὁ κ. Βῆτα δὲν ἀπῆντησεν εἰς τοὺς πλαγίους ἐκείνους ἀεροβολισμούς. Ἐγνώριζεν ἤδη καλῶς τὸν χαρακτήρα τῆς ἀπαιτητικῆς Γαλλίδος... ὥστε δὲν ἐπιδίμει νὰ ἀναφυῇ ἕως μετὰξὺ αὐτῶν εἰς τὴν αἰθουσαν ἐκείνην πρὸ τῶν βλέματων.

Ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον καὶ κατανοῶν, ὅτι ἀδύνατον θὰ τῷ ἦτο νὰ ὑπεκρύψῃ τὴν καταδίκην του ἐκείνην, ἀπεφάσισε νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴν ἀγογγύστως. Καὶ προφασισθεὶς πρὸς στιγμὴν μικρὰν ἐργασίαν, μετέβη ὅπως εἰδοποιήσῃ τὴν σύζυγόν του, νὰ μὴ τὸν ἀναμένῃ.

Ἐδέησε νὰ ἀναμείνῃ ἐπ' ἱκανόν, καθ' ὅσον αὐτὴ ἦτο τελείως ἀπεροσημένη ἐν τῇ παιγνιδίᾳ. Τέλος τὴν ἔλαβεν ἰδιαιτέρως κοί :

— Θὰ μὲν ἐπιτρέψῃς, φιλέτῃ μου, τῇ εἶπε, νὰ μὴ σὲ συνοδεύσω ἀπόψε. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν μου ἀνεκοινώθη ἀπουδαῖόν τι, περὶ τῆς γνωστῆς σου ὑποθέσεώς μας, τὸ ὅποιον με ἀναγκάζει νὰ ἀναχωρήσω ἀμέσως, διὰ νὰ συαντήσω πρόσωπά τινα. Εἶναι ὑπόθεσις ἐπείγουσα μὴ ἐπιδεχομένη ἀναβολήν...

— Καλὰ ἀπῆντησεν ἀδιαφόρως ἐκεῖνη, ἀφ' οὗ ἔχεις ἐπείγουσαν ἐργασίαν...

— Τὸ κομπὲ θὰ σὲ περιμένῃ. Ἐγὼ θὰ πάρῃ ἀγοραῖαν ἄμαξαν...

— Εἶναι περιττὸν νὰ περιμένῃ. Δὲν γνωρίζω ὁποίαν ὥραν θὰ φύγω

ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ ἴσως ἐπιστρέψω μὲ τὸ αὐτοκίνητον τῆς κυρίας Προέδρου...

— "Ὅπως θέλεις... τῇ εἶπεν ἐκεῖνος. Ἐς αὐριον λοιπὸν, προσέβηκεν ἀπερχόμενος τῆς αἰθούσης καὶ σπεύδων πρὸς συνάντησιν τῆς ἀνυπομονούσης Ὀντέτ.

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Βῆτα πασᾶς μετὰ τῆς φίλης του ἰηθύνοντο εἰς τὸ θέατρον, κατὰ τὸ πρόγραμμα ὅπερ εἶχε χαράξει ἡ τελευταία αὐτῇ, ἡ σύζυγός του ἐπανήρχισε τὸ παιγνίδιόν της. Ἡ εὐχὴ τῶρα ἐφάνη εἰς αὐτὴν ἀπιστεύτως εἰνοϊκή.

Ἀφ' ἧς ἤρχισε καὶ ἐκείνη συμμετέχουσα τοῦ παιγνιδίου ὁ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπόλυτος θρίαμβος τοῦ Ἀμερικανοῦ ἤρξατο ὀχρῶν. Ὡς ἔμπροσς παίκτης, ἀφ' οὗ λίαν συντηρητικῶς κατ' ἀρχὰς ἐπαιξεν, εὐθὺς ὡς ἔκρινεν εὐθετον τὴν στιγμὴν, ἐφαρμόζουσα καὶ αὐτὴ οἶον τέχνασμα καὶ ὁ Ἀμερικανὸς εἰς τὸν σύζυγόν της, ἐτριπλασίασε τὰ ποσὰ εἰς ἀμφοτέρω τὰ μέρη, οὕτως ὥστε ὁ ἀνταγωνιστὴς τῆς ὤφειλεν ἢ νὰ παραιτηθῇ ὑπὲρ αὐτῆς ἢ νὰ ἀποδεχθῇ τὸν προτεινόμενον τελικὸν ἀγῶνα. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἦτο πλειότερον ἔμπορος ἢ χαρτοπαίκτης καὶ ἀφ' οὗ ὑπελόγησε τὴν ἀπώλειάν του, εὐσχήμως παρητήθη τὴν συνέχειαν τοῦ παιγνιδίου, εὐγενῶς προσφέρων εἰς τὴν κυρίαν Βῆτα τὸ ἥμισυ τῆς προσφορᾶς της.

Ἡ ὥρα ὁμῶς εἶχεν ἤδη παρέλθῃ καὶ εὐάριθμοι ἦσαν οἱ ἐναπομένοντες ἔτι ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ὁ Ιατρὸς πιστὸς πάντοτε εἰς τοὺς περὶ ὑγιεινῆς κανόνας, οὓς αὐτὸς εἶχε χαράξει, πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀποσυρθῇ, πεπεισμένος, ὅτι χάρις εἰς τὴν εὐτυχὴ ἐκείνην γνωριμίαν ὁ Νίκος δὲν θὰ ἐστενοχωρεῖτο ἐκ τῆς προῶρου ἀναχωρήσεώς του.

Καὶ ἐκ τῶν αἰθουσῶν τοῦ χοροῦ τὸ πλῆθος εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀποσύρεται ὁλοέν. Ἡ ὀρχήστρα ἀνέκρουε τοὺς τελευταίους στροφίλους καὶ οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χαρτοπαιγνίου ἐναπομείναντες ἔτι ἐσπευδον νὰ ἐπωφεληθῶσι τὴν εὐκαιρίαν, ὅπως καὶ ὡς ἐπὶ τινὰς ἔτι στιγμὰς.

Ἡ κυρία Βῆτα καίτοι ἐπεθύμει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτι τὸ εὐτυχὲς παιγνίδιόν της ἠναγκάσθη νὰ ἐγερθῇ. Αἱ ἑκατὸ Μραι τοῦ Νίκου μεταξὺ τῶν λεπτοφυῶν δακτύλων ἐκείνων εἶχον καρποφορήσει θαυμασίως, πενταπλασιασθεῖσαι σχεδὸν ἐν διαστήματι ὀλίγων ὥρων.

Ἡ εὐτυχία τοῦ Νίκου ἐπὶ τῷ γεγονότι τούτῳ ἦτο ἀφάνταστος. Καὶ ὅτε μετὰ τινὰ χρόνον, εἰς τὴν μικρὰν τράπεζαν τῆς αἰθούσης τοῦ κυλικείου, εἰς τὴν ὁποίαν διηθύνθησαν ἵνα λάβωσι τι, ἡ κυρία

Βῆτα ἠτοιμάσθη νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸ δανεισθὲν παρ' αὐτοῦ ποσὸν καὶ τὸ ἀνάλογον κέρδος, ὁ Νίκος ὕμνῳ ἐκ τῆς χαρᾶς του, ὅτι ἠδυνήθη νὰ τῇ παράσχῃ τοιαύτην ἀληθῶς πολύτεμιον ὑπηρεσίαν, εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἔτι τῆς γνωριμίας τῶν στιγμῆς, κατ' οὐδὲν σκεπτόμενος, ὅτι τὸ ποσὸν ἐκεῖνο ἀπετέλει τὸ ὑπολειπόμενον μέρος τοῦ πρὸς αὐτὸν δανείου τοῦ Ἰσαὰκ καὶ ἄνευ ὁποίου ἐναπέμενεν αὐτῆς, ἄνευ ὀβολοῦ, διὰ ἱσχυρᾶς κινήσεως τῆς χειρὸς ἀπεποιήθη, νὰ λάβῃ τὰ προσφερόμενα αὐτῷ χρήματα.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι τρέλλα ... ἐπιθύρῃσεν ἐκείνη ἐκπληκτος παρατηροῦσα αὐτόν.

— Ἀδύνατον!... Ἀδύνατον!... ἀνέκραξεν ἐκεῖνος.

— Πρὸς Θεοῦ ... κύριε Χρύσογλου ... ἐπανελάβεν ἡ κυρία Βῆτα, ἡ ἀπαίτησίς σας δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῇ λογικῇ. Σκεφθῆτε ὀλίγον, ὅτι...

— Μὴ ὁμιλῶμεν πλέον παρὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, τὴν διέκοψεν ὁ Νίκος. Ἄν τὸ ὅλως ἀσήμαντον καὶ τυχαῖον αὐτὸ γεγονὸς σεῖς ἐκλαμβάνετε ὡς ὑποχρέωσιν ἐκ μέρους μου ... ἐγὼ θὰ θεωρήσω ἀσχετῶς μεγαλειτέρῳ πρὸς σας, ἐὰν τὸ λησμονήσετε τελείως ... ἐὰν λησμονήσετε, ὅτι ἐπλήρωσαμεν συνέταιροι εἰς τὸ χαρτοπαιγνίον, ἐὰν λησμονήσετε ὅλα ἐν γένει ... χωρὶς ἐννοεῖται, νὰ λησμονήσετε καὶ τὴν γνωριμίαν μας!...

Ἐκείνη πρὸ τῆς λάμψεως τῆς ἐκτοξευομένης ἐκ τῶν βλεμμάτων τοῦ νέου, πρὸ τῆς θέρμης μεθ' ἧς ἐπρόφερε τὸς τελευταίας λέξεις, ἀκουσίως κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμοὺς της.

Καὶ μετὰ τινὰ χρόνον:

— Ἐν τούτοις ... δὲν σας τὸ ἀποκρίπτω ... ἐπιθύρῃσει. Θὰ δυσχεροσθῶ πολὺ, ἐὰν ἐπιμείνετε εἰς τὴν ἀπαίτησίν σας... Ὁχι ... ὄχι ... προσέειπεν, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ποτέ!...

Στιγμαί τινες σιγῆς δι' ἀμφοτέρους ἐπηκολούθησαν. Καὶ αἰφνης ὁ Νίκος διακόπτων αὐτήν, ὡς ἐὰν ἐσχέφθη τι:

— Ἀκουσαίτε, εἶπεν ... ἰδοὺ νὰ συμβιβάσωμεν τὴν ὑπόθεσιν, ὅπως σεῖς θέλετε. Δέχομαι εὐχαρίστως ἀπόψε ὅτι θὰ μοῦ δώσετε ... δὲν θὰ φέρω οὐδεμίαν ἀντίρρησην, σὰς τὸ ὑπόσχομαι. Ἀλλὰ μοῦ ὑπόσχεσθε καὶ σεῖς ἐξ ἄλλου, ὅτι θὰ μοῦ κάψετε μίαν μικρὰν, ... ἐλαχίστην χάριν!...

Ἡ κυρία Βῆτα μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἐννοήσῃ ποῦ ἔμελλε νὰ κα-

ταλήξη ὁ Νίκος ἢ μᾶλλον προσποιηθεῖσα τοῦτο, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ζωηρῶς:

— Μάλιστα... δεχθῆτε σεῖς, ὅ,τι εἶναι δίκαιον καὶ σὰς ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ τηρήσω τὸν λόγον μου...

— Ἐ... τότε, ἀνέκραξεν ὁ Νίκος ἐν παραφορᾷ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τι, δόσατέ μου ὅ,τι θέλετε, αὐριον ὅμως θὰ σὰς προσφέρω ἰσῆς ἀξίας δῶρον εἰς ἀνάμνησιν τῆς πρώτης γνωριμίας μας... καὶ τοῦ πρώτου συνεταιρισμοῦ μας!...

Καὶ ἠθίγησε νὰ προσθέσῃ:

— Τὸν ὁποῖον ὁλοψύχως καὶ θερμῶς εἶχομαι νὰ ἐπακολουθήσουν ταχέως καὶ ἄλλοι στενωτέρω καὶ ὅλως ἄλλοιᾶς φύσεως... ἀλλ' ἔστη αἰφνιδίως ὡς σκεφθεὶς, ὅτι τὸ διὰβημά του ἐκεῖνο θὰ ὑπερβαίνει τὸν καὶ αὐτὸ τὰ εὐρύτερα ὅρια τῆς στοιχειώδους εὐγενείας πρὸς πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μόνις πρό τινος εἶχε γνωρίσει.

Ἐκείνη ἀπ' οὗ τὸν προσέβλεψεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διλημματικῶς, ὡς ἐάν προσεπάθει νὰ διεισδύσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀναγνώσῃ τὰς ἐν αὐτῇ σκέψεις του τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐξήγαγεν ἀδιαφύκτως πᾶς ἐκ τοῦ σασκίου της τὸ ποσόν, ὅπερ ἔκρινεν, ὅτι δικαιοματικῶς πλέον ἀνήκειν εἰς τὸν εὐγενῆ συντάειρον καὶ δανειστήν της καὶ ἀπ' οὗ τὸ ἔθεσε πρὸ αὐτοῦ, ἐξηκολούθησε κατόπιν ἀφελῶς νὰ τρώγῃ μικρὸν σάνδουιτς, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα πρό τινος εἶχε κομίσει εἰς τὴν τράπεζαν ὑπόκληλός τις.

Καὶ μετὰ τινὰ χρόνον ὁ Νίκος πρῶτος διακόπτων τὴν σιγὴν:

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, ἠρώτησεν εἰς ἱκευτικὸν τῆς φωνῆς του τόνον νὰ θέσω εἰς τὴν διάθεσίν σας τὸ κουπέ, τὸ ὁποῖον μὲ περιμένει, ἀπ' οὗ δὲν θὰ σὰς συνοδεύσῃ ὁ σύζυγός σας;...

— Ἀπ' οὗ ἔχετε τὴν εὐγένειαν... ἀπήνησεν ἐκείνη χωρὶς νὰ τὸν παρατηρήσῃ τὸ δέχομαι εὐχαρίστως.

Μετὰ τινὰ χρόνον ἠγέρθησαν, ἵνα ἀπέλθωσιν.

Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν κατήρχοντο τὴν εὐρείαν κλίμακα, ἡ κυρία Βῆτα ἐπιθυμοῦσα νὰ προλάβῃ πᾶσαν δυναμένην νὰ ἐκδηλωθῇ ἐπιθυμίαν τοῦ νέου, ὅπως τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς κατοικίας της καὶ ἔχουσα διδόμενα, ὅπως πάσῃ θυσίᾳ ἀποφύγῃ, διὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τοῦλάχιστον, τὴν πολλοῦ ἰσως κινδύνους ἐγκυμοῦσιν συνοδεῖαν τοῦ θερμοκεφαλοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, τῷ εἶπεν εὐγενῶς πλὴν εἰς τόνον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν:

— Ἐλπίζω, κύριε Χρυσόγλου, νὰ μὴ λησμονήσῃτε τὴν διεύθυνσίν μας!... Δεχόμεθα συνήθως ἐκάστην Ἰρρίτην καὶ Παρασκευὴν, πλὴν καὶ καθ' οἷανδήποτε ἄλλην ἡμέραν εὐχαρίστως ἠθέλομεν δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψίν σας....

— Θὰ τὸ θεωρήσω εὐτυχίαν μου... ἐπιθύρουν ὁ Νίκος μετὰ κακῶς κρυπτομένου ἐνθουσιασμοῦ. Εἶναι ἄλλως τε καὶ ἦκον μου, προσέθηκε χτυμηλοφώνως, πρὸς ἐκπλήρωσιν μιᾶς δοθείσης ὑποσχέσεως.

Ἄλλ' ἐκείνη προσεποιήθη, ὅτι δὲν ἤκουσε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους του. Ὁ Νίκος τὴν συνώδεῖσε μέχρι τῆς ἀμάξης καὶ καθ' ἣν στιγμὴν μὲ τὸν πύλον ἀνὰ χεῖρας ὑπεκλίνετο εὐγενῶς, μέσφ τῶν ἀμαυροφανῶν ἐκ τοῦ νυκτερινοῦ ψυχρῶς ὕλων τῆς θυρίδος τῆς ἀμάξης ἐν τῷ σχηματιζομένῳ ἐν αὐτῇ σκιάφῳ μετ' ἀρρήτου φρικιάσεως ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἀσαφῶς πως σκιαγραφομένην τὴν ἐπέραστον ἐκείνην μορφήν περιβάλλουσαν αὐτὸν δι' ἐνὸς θερμοῦ, τοῦ ὑστάτου βλέμματος, καὶ διαστέλλουσαν αὐτῷ τὰ σιμόχροα ἐκεῖνα χεῖλη εἰς θελκτικὸν μειδίσμα, ὡς διὰ νὰ συναντήσωσι τὸ ἰδικαί του...

Καὶ εἰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, τῷ ἐφάνη, ὅτι ἀνεγίνωσκεν ὑποσχέσεις γλυκειάς καὶ διέβλεπε ἐλπίδας χρυσᾶς, ἐν ᾧ ἀπ' ἐτέρου τοῦ χάριεν αὐτὸ μειδίσμα ἠσθιάνθη, ὅτι τὸν προὔκαλει, τὸν εἴλκε, τὸν ἐμέθυε, τὸν ἐγοήτευε, τῷ ἐγέννησεν ἐν μιᾷ στιγμῇ ψυχρῶς ἀσβεστα πάθη καὶ ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν του πόθων σφοδρῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ἀορίστον καὶ ἀσαφῶν.

Ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὡς ἀπολελιθωμένος ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, τὴν κεφαλὴν ἑστραμμένην ἔχων πρὸς τὴν διεύθυνσιν, ἣν ἠκολούθησε τὸ κομψὸν ὄχημα, ὅπερ παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός του, μέχρις οὗ ἐξηφανίσθη εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός ἢ εἰς τὴν καμπὴν μιᾶς ἰδοῦ.

Καὶ τότε, μὲ τὴν ἐνδόμυχον θλίψιν, ὅτι ἀπώλεσε ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν ἐπέραστον ἐκείνην εἰκόνα, ἥτις ὡς θελκτικὴ καὶ ὀπτασία, ἐξηκολούθει ἀπαύστως νὰ ἵπταται πρὸ αὐτοῦ, ἔλαβεν μελαγχολικῶς τὴν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἄγουσαν. Καὶ ἐκεῖ ἐν τῇ μονώσει του, ἀρέθη εἰς τοὺς γλυκεῖς ρεμβασμούς του, τοὺς ρεμβασμούς ἐκείνους, οὓς προὔκλουν καὶ ἐγαλοῦχον τόσα συγκεχυμένα ἐν τῇ ψυχῇ του αἰσθήματα, ἢ ἐλπίς καὶ ὁ δισταγμός, μία γλυκεῖα πλὴν ἀόριστος ἔτι πσοδοκία πραγματώσεως ἐνὸς τερπνοῦ ὀνείρου, συλληφθέντος πρὸ τινων μόνις στιγμῶν ὑπὸ τὴν λαμπηδόνα παθητικῶν βλεμμάτων καὶ τὴν ἐκ μελιταγῶν χειλέων διαχέομένην γλυκύτητα, καὶ μία ἀλγεινὴ ἀμφιβολία, ὅτι πάντα ταῦτα θὰ

ἐναπέμενον αἰωνίως ὄνειρα καὶ παλμοί, διαιγεῖς καὶ ἄγνοι· ἐν τῇ προσδοκίᾳ των ἐκ φόβου μὴ μολυνθῶσιν ἐν τῇ πραγματικότητι, ὥς οἱ σταγόνες τῆς νυκτερινῆς δρόσου ἐξατμίζονται ταχέως πρὸ τῶν πρώτων θωπείων τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἐκ φόβου μὴ ρυπανθῶσι μέσῳ τῆς καλότητος τοῦ καθ' ἡμέραν βίου...

